SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 84 / Aralık 1988 / 3.-DM

PKK'nin 10. Zafer Yılı Kutlu Olsun!

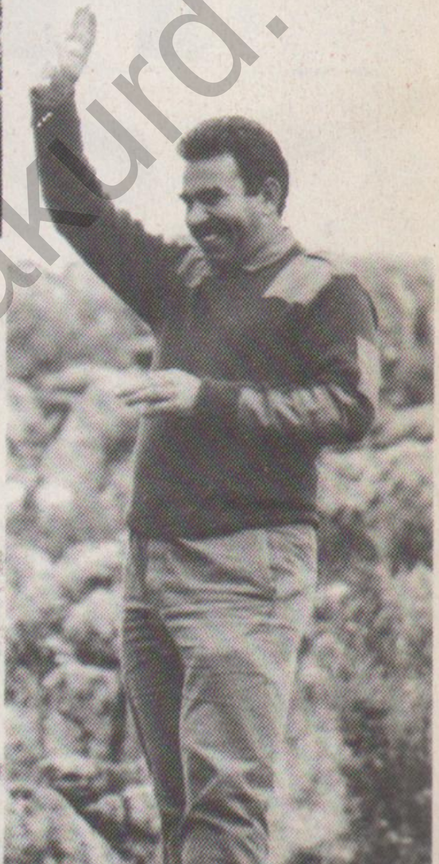

PKK 11. Yılında Daha Güçlü, Daha Savaşkan!

www.arsivakurd.org

10 yıllık şanlı tarihimizin ölümsüz mimarları!

Kürdistan halkı size minnettardır... Açtığınız yoldan zafere emin adımlarla ilerlemektedir...

PKK-MK şehit üyeleri

Haki KARER

Mazlum DOGAN

Kemal PİR

M. Hayri DURMUŞ

Mehmet KARASUNGUR

Mahsum KORKMAZ

Haydar KARASUNGUR

Mustafa YÖNDEN

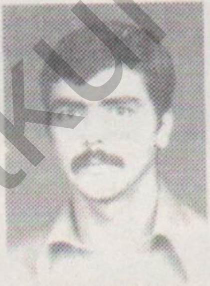
M. Emin ASLAN

Ahmet KESİP

www.arsivakurd.org

1988 yılı, ulusal kurtuluş savaşımızda yeni bir zafer yılı oldu

PARTİMİZ 11. YILINA CUDİ EYLEMİYLE DAHA GÜÇLÜ, DAHA İLERİ MEVZİLERDE GİRDİ

Cudi Dağının 2200 metredeki noktasında ve 2 metre kar üzerinde ARGK gerillalarının gerçekleştirdikleri pusu eylemi, Partimizin Kuruluşunun 11. yılına girmesini selamlayan ve sömürgecilere büyük bir korku yaşatan eylem oldu. ARGK gerillalarının ağır kış koşullarına ve alınan olağanüstü tedbirlere rağmen, başarılı bir saldırı ile gerçekleştirdikleri ve kayıp vermedikleri bu eylem, sömürgecilerin kendilerini en güçlü hissettikleri anda ve alanda, faşist Türk ordusunun beynine bir balyoz darbesi gibi indi. Bu eylem ARGK gerillalarının, Partimiz PKK'nin 11. Kuruluş Yılına girmesi vesilesiyle halkımıza bir armağanıdır.

Cudi Dağının Şırnak-Boyunkaya mıntıkasına yakın bir alanda gerçekleşen pusu eylemi ardından çatışmalar günlerce devam etti. Sömürgecilerin operasyonlarını Gabar, Herekol dağlarına kaydırması ile birlikte, bu alanlarda da yeni çarpışmalar meydana geldi. Olayların baştan sona kadar gelişim sürecinde, sömürgeci ordu yeni kayıplar verirken, ARGK gerillaları her çarpışmadan kayıp vermeden çıktılar. Sömürgecilerin elinde bulunan üstün teknik araçlara ve silahlara rağmen, hareket olanaklarını oldukça engelleyen kar üzerinde ARGK gerillalarının günlerce süren çarpışmalardan kayıp vermeden çıkması her ordunun başaracağı bir şey değildir. Az donanımla, ARGK gerillalarının elde ettiği bu başarı, kurtuluş ordumuzun faşist Türk ordusu ve özel timlerine, silah ve araç üstünlüklerine rağmen, darbe vurabileceğinin bir göstergesidir.

İlk silahlar 5 Aralık günü operasyon düzenleyen, komando birliğine karşı kurulan pusu eyleminde patladı. ARGK gerillalarının barınaklarını ortaya çıkarmak için düzenlenen operasyondan haberdar olan ARGK gerilla birlikleri, bir karşı saldırı operasyonu geliştirdiler. Sömürgeci operasyon birliğinin önüne pusu kuran ARGK gerillaları yaylım ateşi açtılar. İlk ateş sonucunda, birliğin komutanları olan bir üsteğmen ile 2 astsubayı safdışı bıraktılar. Yoğun ateş altında kalan komando birliği panik içerisinde dağıldı. ARGK birliğinin isabetli atışları karşısında isabet alan askerlerden çoğunluğu öldü.

Çatışmanın duyulması ile birlikte alana yeni güç takviyesinde bulunuldu. Siirt ve Batman'dan yeni askeri birlikler bölgeye aktarılırken, çok sayıda helikopter ile Diyarbakır'dan havalanan askeri savaş uçakları da operasyona katıldılar.

Büyük bir askeri güçle Cudi Dağına saldıran faşist yöneticiler, askeri birliklerin yanısıra, köy korucuları, özel harekat timleri ile dağ komandolarını da bölgeye sevketti. Binlerce sayılık askeri güç kısa bir süre içerisinde Cudi Dağına taşındı. Helikopterler ve savaş uçakları sürekli bir şekilde Cudi Dağının üzerinde uçuş yaptılar; ve birçok alanına bomba yağdırdılar.

İlk gün çarpışmalarda sömürgeci ordu birliklerinin verdiği kayıpların (ölü ve yaralıların) sayısı daha da arttı. BBC radyosunun Türkçe dili bölümü, ilk gün verdiği haberde, çarpışmalarda bir binbaşının da öldürüldüğünü duyurdu. Kayıpların çokluğuna karşın, sömürgeciler bir üstteğmen, 2 astsubay ve 5 asker ölü, 5'i de yaralı olarak açıkladılar. Ayrıca yara alan bir helikopterin de Şırnak'a ulaşmadan düştüğü gelen haberler arasında.

●Cudi eylemi, Partimizin 11. yılının nasıl geçeceğinin bir işareti olurken, sömürgeciliğin Kürdistan'dan adım adım sökülme günlerinin uzak olmadığını da gösterdi. Cudi'de, ARGK gerillalarının gürleyen silahları halkımızın askeri gücünün ulaştığı zirveyi göstermektedir. Partimiz PKK'nin 10. yılında ulaştığı bu gerçek, yeni 10 yılların zaferlerle dolu olacağının da bir kanıtıdır. Cudi eylemi ARGK gerillalarının her koşul altında ve istedikleri anda düşmana ağır darbeler vurabileceklerinin yeni bir kanıtı oldu.

Cudi Dağında operasyonlarını yoğunlaştıran sömürgeci birliklerle yeni bir çatışma aynı gün 2700 metre yükseklikte meydana geldi. Bu çarpışmada da sömürgeciler ölü ve yaralı kaybı verdiler.

Faşist birliklerin, ARGK gerillaları karşısında peşpeşe darbe yemesi üzerine yeni güç takviyesinde bulunulurken, operasyonların başına Korgeneral Hulusi Sayın geçti. Bölge Valiliği bünyesinde örgütlenen özel kolordu ve esas olarak da savaşın askeri yönden direkt yürütücüsü olan Korgeneral Hulusi Sayın'ın direkt opersayonların başına geçmesi bile, yaşadıkları hezimeti önleyemedi.

2. gün meydana gelen yeni çarpışmalarda ve operasyonlarda sömürgeci birliklerin büyük çoğunluğu hareket edemez duruma geldi. Bu esnada birçok asker de donarak öldü. Birçoğu da birliğini kaybetti. ARGK gerillaları karşısında yenilen sömürgeci ordu bu kez, ağır doğa koşulları karşısında yeni bir yenilgi yaşadı. Özel olarak kar koşullarında savaşabilecek şekilde yetiştirilmiş olan dağ komandolarının operasyona sürülmesine rağmen, sömürgeciler sonucu değiştiremediler. Türk faşist birlikleri Cudi Dağında büyük bir dökülmeyi yaşadı. O çok övülen Türk ordusu, elinde mevcut olan son derece gelişmiş araçlara rağmen, kar koşullarında tam bir dağılmayı yaşaması nemenem bir şey olduğunu ortaya koydu.

Özel olarak, emperyalist metropollerde Kürdistan'daki savaş koşullarına göre eğitilen özel harekat timleri de, ARGK gerillalarının çarpışma gücü karşısında bir varlık gösteremediler.

Faşist yöneticiler, aldıkları ağır darbelerin yarattığı şoku biraz olsun azaltmak ve yenilgilerini gizlemek için "10 ARGK savaşçısının öldürüldüğü" yalanına sarıldı. Bu iddialarının doğru olmadığını daha sonra kendileri de itiraf etmek zorunda kaldılar.

Cudi Dağındaki operasyonu, Gabar ve Herekol dağlarına da taşıran sömürgeciler, bu alanda meydana gelen yeni çatışmalarda yeni kayıplar verdiler. Herekol Dağının dört ayrı noktasında aralıklarla meydana gelen çarpışmalarda birçok asker öldü veya yaralandı. Ayrıca bir üstteğmenin de ağır yaralandığı gelen haberlar arasında.

Geniş çaplı bir operasyon başlatan sömürgeciler bundan da eli boş döndüler. Cudi, Herekol, Gabar dağlarının yanısıra, Yekmal, Taşdelen, Ortabağ, Bağlıca, Uludere, İnceler, Gülyan, Işıkveren, Ortasu, Sımaktepe ve Düğün dağlarında da operasyona kara birlikleri, özel harekat timlerinin yanısıra, helikopterler ve savaş uçakları da eşlik etti. Genişletilen operasyonlara rağmen, faşist ordu birlikleri herhangi bir sonuç elde edemediler.

Çarpışmada aldıkları ağır kayıplar karşısında çeşitli açıklamalar yapan faşist yöneticiler ve ordu komutanları, kar kalınlığının çok yüksek olmasından dolayı herhangi bir sonuç alamadıklarını belirttiler. Yazları da yörenin coğrafyasının dağlık ve ormanlık olmasını ileri süren faşist ordu komutanları bu şekilde aldıkları yenilgilerin asıl nedenini gizlemeye çalışıyorlar. Evet, ülkemizin yüksek ve geçit vermez dağları var. Şu anda kardan dolayı birçok köy ve şehir yolu kapalı. Elindeki son derece modern silahlara ve araçlara karşın sömürgeciler bu coğrafya ve iklim koşulları karşısında peşpeşe darbeler alıyor. Peki karşısında savaşan ARGK birliklerinin elinde ne gibi modern araç ve gereçler var? Sömürgecilerin donanımı karşısında bu sözkonusu bile edilmeyecek bir donanımdır. İşte ARGK gerillaları karşısında bulunan bu güce karşı savaşıp kazanmasını biliyor.

Bunun birçok nedeni var. Bir kez halk savaşlarının temel bir ilkesi olan az güçle çoğu, az donanımla tam donanımlıyı, zayıf olanla güçlü olanı yenmek ilkesini ARGK gerillaları çok iyi bir şekilde uyguluyorlar. Bütün bir kışı dağlarda, yoğun kar altında geçirmelerine rağmen, üstün bir savaş gücüne ulaşıyorlar. Bu, ülkemize sahip çıkmanın, bağımsızlığa duyulan inancın da bir ifadesidir. Haklı ve meşru bir savaş yürüten ARGK gerillaları karşılarında, sayı ve donanım yönünden kendilerinden daha güçlü olan bir düşmanı darbelemeyi başarıyor. Faşist-sömürgeciler ise, halkımızı ve ülkemizi gayri-meşru yollarla ele geçirip, bu toprakların sahibi olmak istiyor. İşte onları da yenilgiye götüren bu haksız konumlarıdır.

Demek ki, savaşta coğrafya ve iklim belirleyici değil. Olsaydı, ARGK gerillalarının da savaşamaması gerekirdi. Belirleyici olan tarihsel meşruluk ve halk desteği ile bağımsızlığa duyulan inançtır. İşte, bu her üçü de ARGK gerillalarında var.

Cudi eylemi ile bir kez daha sömürgeci yüzleri açığa çıkan faşist düşman paniğe kapıldı. Bölge Valisi Kozakçıoğlu alelacele Ankara'ya çağrıldı. Yüksek Askeri Şûra ve Bakanlar Kurulu toplantı yaptı. Sömürgecilerin bu derece hızlı bir şekilde hareket etmeleri bile, Cudi eyleminin faşist rejim üzerinde yarattığı ciddi sarsıntıyı göstermektedir.

Partimizi bitiremeyeceğini anlayan faşist sömürgeciler, eylemleri belli bir düzeyle sınırlayıp, çapının büyümesini engelleyeceklerini umuyorlardı. Nitekim, birçok ordu komutanı, "PKK yok olmaz, ama bundan fazla da gelişemez. Bazı menfi eylemler yine yapabilir. Orduya yönelemez" vb. biçimlerde açıklamalar yaptılar. Bu, ulusal kurtuluş savaşımızın bitirilemeyeceği, ama belli bir aşamada tıkatılmak istenmesinin açık bir itirafıydı. İşte, 1988 sonu yaklaşırken, faşist rejimi de bu umut kapladı. Tüm hesaplarını da bunun üzerine geliştirmeye hazırlanırken, Cudi'de gürleyen silahlar yeni bir şok etkisi yarattı.

Sömürgeci yöneticilerin böylesine alalacele toplanması, bu umutlarının da dağıldığının işaretidir. Beklentilerinin gerçekleşmeyeceğini gördüklerinden, alalacele yeni tedbirlere yönelmeye başladılar. Tüm yöneticiler, önde gelen komutan ve devlet yetkilileri ağır kış koşullarına rağmen, böylesine başarılı bir eylemin gerçekleştirilmesi karşısında adeta bir şok yaşadılar. Her ne kadar "yazın böyle bir eylem yapamayan PKK, kışın nasıl böyle bir eylemi başarır" biçimindeki düşüncelerle şaşkınlıklarını ifade etseler de, yaşadıkları korku, bu eylemde kendi egemenliklerinin çöküşünü çok açık bir şekilde görmelerinden ileri geliyor. Öyle ya kışın böylesi bir eylemi koyan PKK, yazın daha güçlüsünü ve büyüğünü koyabilir. Bu ise parça parça da olsa sömürgeci egemenliğin çatırdayarak, yıkılmaya başlaması demektir. İşte, sömürgecilerin bu eylemde kendi yok oluşlarını şimdiye kadar yaşadıklarından daha açık bir şekilde görmeleri, asıl korku ve paniklerinin nedenidir.

Sömürgeciler her ne kadar az kayıp verdiklerini söyleseler de, ölü ve yaralı sayısının açıklanandan daha da fazla olduğu bir gerçektir. Bu eylemin düşmana verdirdiği askeri kaybın yanısıra, siyasi kaybı da çok büyüktür. Askeri alanda bu eylem tam bir başarıdır. Üstün manevra ve komutanlık belgesidir. Son derece özel yetiştirilmiş ve modern silahlarla donatılmış bir ordu günlerce süren çarpışmalarda peşpeşe kayıp vererek, yenilgisini ilan etmiştir. Siyasal anlamda ise, büyük bir kazanımdır. Partimizin 11. Kuruluş Yılına girişini selamlamakla birlikte, faşist rejimin siyasal krizini derinleştirerek, halkımızın siyasetinin başarısını göstermiştir. 1988 yılını güçlü bir atılımla tamamlarken, 1989 yılına daha büyük umut, daha büyük zaferlerle girişi de müjdelemiştir.

Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümünden 11. yılına böylesi güçlü bir eylemle girmesi gelecek 10 yılımızın zaferlerini de şimdiden müjdelemektedir. 10. yılını böylesine görkemli bir eylemle geride bırakan Partimiz, bundan sonra daha da görkemli eylemleri gerçekleştirecek ve zafere ulaşacaktır.

Fedakarlığın ve cesaretin sembolü olan PKK-MK yedek üyesi Vesim ARAS (Cafer) yoldaşı şehit düşüşünün 1. yıldönümünde saygıyla anıyoruz

31 Aralık 1987 tarihinde Çiyaye Bızına'da (Gabar Dağı'na yakın bir alanda) günboyu devam eden ve bizzat özel kolordu komutanı Hulusi Sayın'ın yönettiği çatışmada kahramanca savaşan Cafer yoldaş, çatışma sonrası düşmanın silahlarını teslim alırken yaralı bir askerin ateş açması sonucu şehit düştü. Günboyu süren çatışmada, aralarında bir binbaşın da bulunduğu çok sayıda Türk askeri öldürülmüş ve bir kısmı teslim alınmıştır. Ayrıca, 2 adet G-3 otomatik piyade tüfeği ve el telsizi ele geçirilmiştir.

Cafer yoldaşın binlerce sömürgeci Türk askerine karşı eşsiz bir kahramanlık ve direnme örneği göstererek şehit düştüğü çatışmada, Şoreş ve Hüseyin arkadaşlar da kanlarının son damlasına kadar direnerek şehit düşmüşlerdi.

Her devrimci militanın toprağa düşüşü Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük tarihinde bir kahramanlık destanıdır. Cafer yoldaşın da mücadeleden önceki ve sonraki yaşamı bir bütün olarak Kürdistan halkının acısını, ızdırabını, horlanmışlığını bağrında taşırken, aynı zamanda zaferi garantileyen örnek bir mücadeleci kişiliği temsil ettiğini görmek mümkündür.

Her şehit düşen yoldaşımız gibi, Cafer yoldaşın da yaşamını, mücadelesini, davaya, halka ve ülkeye olan sonsuz inancı ve bağlılığını, düşmana karşı gösterdiği kahramanca direnişini ve şehit düşerken taşıdığı duyguları anlamak ve şehitlerin anısına bu temelde sahip çıkmak gerekir.

Vesim ARAS (Cafer) yoldaş, 25.5.1957 tarihinde Kürdistan'ın Kars-Kağızman alanında geçimini çiftçilikle sağlayan orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlk, orta ve lise öğrenimini Kars alanında tamamlar. Cafer yoldaş bir taraftan okul öğrenimini sürdürürken, diğer taraftan yer yer ırgatlık, inşaat işçisi olarak çalışır ve böylelikle ailenin geçimine katkıda bulunur. Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Dişhekimliği Yüksekokulu'na girer. Okul yaşamı Cafer yoldaş için aynı zamanda gelecekteki yaşamını belirleyecek olan birçok derslerle doludur. O'nun içerisinde şekillenip büyüdüğü ortam Kürdistan'dır ve dolayısıyla milli duygular temelindedir. Ve öğrenimini sürdürebilmek için gittiği Türkiye metropollerinde sömürgeciliğin Kürdistanlılar üzerindeki tüm uygulamalarına yakından tanık olur. Bu gerçekler, Cafer yoldaşı bazı arayışlar içerisine iter. Okul yıllarında en açık bir şekilde Kürdistan'ın çeşitli alanlarından gelen öğrenciler üzerindeki manevi baskıya, horlanmaya tanık olur ve bunu bizzat kendi üzerinde hisseder. Tüm bunlar, Cafer yoldaşı, bazılarında görüldüğü gibi, geri adım attırma veya kendi gerçekliğinden uzaklaştırma yerine, tam tersine, kendi gerçekliğine sahip çıkmaya ve yurtseverliği daha da güçlendirmeye götürür.

1976-77'li yıllar Türkiye ve Kürdistan genelinde devrimci-demokratik hareketlerin geliştiği dönemdir. Devrimci düşüncelerin en çok geliştiği ve tartışıldığı alanlardan birisi de okullardır. Bu yıllarda Cafer yoldaşın en çok etkilendiği ve dikkatini çeken husus, devrimcilerin fedakar, dürüst ve ezilenlerden yana olmalarıdır. Bu etki, giderek Cafer yoldaşta devrimcilere bir sempatiyi geliştirecek ve bilimsel kitapları okuyarak Marksizmi araştırmaya yol açacaktı.

Bu yıllar aynı zamanda Hareketimizin ideolojik mücadele dönemidir. Hareketimizin ilk grup aşaması dönemi, bir taraftan doğru devrimci düşünce tartışılırken, aynı zamanda sosyal-şoven ve reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçilerine karşı da amansız ideolojik mücadelenin geliştiği ve maskelerinin düşürüldüğü bir dönemdir de. Cafer yoldaşta gelişen yurtseverlik duyguları genelde Kürdistan adına hareket eden güçlere karşı ilgisinin artmasına yol açar. Bu dönemde özellikle Hareketimizin, reformist küçük-burjuva milliyetçilerine karşı ideolojik düzeyde yürütülen mücadeleden etkilenerek tercihini daha o dönem bir grup biçiminde hareket eden Hareketimize 1976 yılında itibaren sempati duymaya başlar. O'nun, halkımızın gerçek kurtuluşunu Parti saflarında gördüğünden dolayı, sıradan bir sempatizanlık ile yetinmesi mümkün değildi. Ve nitekim 1979 yılından itibaren devam ettiği Dişhekimliği Yüksek Okulunu terkederek profesyonel faaliyetlere katılır.

Vesim ARAS yoldaş, komutanı olduğu 15 Ağustos Ana Birliği ile sonbaharda Kürdistan dağlarında

Cafer yoldaş için artık yeni bir dönem başlamıştır; kendisini her yönüyle Parti-halk davasına adama imkanı bulmuştur. İstanbul alanındaki ilk faaliyetleri gençlik arasında başlar. Cafer yoldaşın fedakar, olgun yapısı giderek faaliyetlerde etkisini göstermeye başlar ve her başarısı O'nu adım adım daha fazla görev ve sorumluluk yüklenmesine götürür. Ve giderek mahalle sorumluluğu, gruplar arasında koordinasyon, denetleme, propaganda gibi faaliyetler üstlenir. Bu süreç içerisinde Cafer yoldaş, çeşitli defalar kısa süreli de olsa polis sorgulamasına alınır. Fakat sorgulamalar esnasında kararlı direnişi sonucu herhangi bir şey tespit edilmediğinden dolayı serbest bırakılmak zorunda kalınır. 1980 sonrası İstanbul bölge faaliyetlerini düşmanın her türlü baskılarına rağmen, kararlı bir şekilde sürdürür.

1980'ler sonrası Hareketimizin yurt dışına çektiği kadrolar arasında Cafer yoldaş da yer alır. Yurt dışında kaldığı dönem boyunca, kendisini ülke mücadelesine, mücadelenin sorunlarına göre hazırlar ve bu doğrultuda ideolojik-politik-askeri eğitimini Partimizin sunduğu olanaklardan yararlanarak hızla tamamlamaya çalışır.

Yurt dışı hazırlık sürecinde Cafer yoldaş da kendisini gösteren en belirgin özellikler; fedakarlık, çalışkan ve dürüstlüktür. Bu özellikleri O'nu kısa sürede örnek bir konuma ulaştırır. Yine kendisine verilen görevleri yerine getirmede de oldukça duyarlı hareket eder. Bu gelişkin özelliklerinden dolayı ve yine sorunlar karşısındaki, olgun ve çözümleyiciliği O'nu yoldaşları arasında sevilen, sayılan bir arkadaş durumuna getirir. Cafer yoldaş yetmezliklere karşı amansız ve taviz vermeyen bir yoldaşımızdı. Yanlışların üzerine acımasızca yürüdüğü gibi, yanlışları olumluluğa çevirmede, birleştirici rol oynamada da örnek tavırlar sergilerdi.

Bu süreçte Cafer yoldaşın en çok yoğunlaştığı, raporlarında da sürekli işlediği örgütleme alanında faaliyet yürütme isteğidir. Çünkü Cafer yoldaş Kürdistan halkının en çok ihtiyaç duyduğu örgütlenme olayını çok iyi kavrayabiliyordu. Çünkü düşmanın yarattığı parçalanmışlığı derinden kavrayan ve buna karşı örgütlenmenin hayati ihtiyacını çok iyi görebiliyordu. Cafer yoldaş bundan dolayı en çok örgütlenme alanında faaliyet yürütmek istiyordu. Buna rağmen o kendisini salt bir alanla sınırlamak istemiyordu. Mücadelenin tüm sorunlarını derinden kavradığından dolayı her alanda sorunlara cevap verebilecek komple bir devrimciliği esas alıyor ve bu doğrultuda kendi eğitimini tamamlamaya çalışıyordu.

Cafer yoldaş Partimizin sunduğu olanaklar doğrultusunda kendi eğitimini tamaladıktan sonra güçlenmiş olarak ülke pratiğine yönelir. Ülkede 1985 yılının ortalarına kadar Kars yöresinde sorumlu düzeyde mücadele yürütür.

Cafer yoldaşın sürekli gelişim kaydetmesi ve başarılı bir pratiğin sahibi olması nedeniyle 1985 yılının ortalarından itibaren ARGK'nin ölümsüz komutanı Agit yoldaşla birlikte aynı takımda yer alarak Şırnak-Pervari-Eruh-Çatak alanında 14 Temmuz Birliği'nde manga komutanlığına getirilir. Bu süreç içerisinde fedakarlığı ve cesaretiyle tüm savaşçılara güç kaynağı olduğu gibi, her yönü ile örnek alınması gereken komutanlık vasıflarını gösterir. Çünkü O, komutan Agit'in öğrencisidir; Agit yoldaşın güçlü komuta özelliklerini örnek alarak, kendisini yetiştirmiş, geliştirmiştir. Ve nitekim Agit yoldaşın Gabar'da kahramanca direnerek şehit düşmesi sonrasında, Partimiz, Cafer yoldaşa Takım yönetiminde yer alma görevini verir. Bu süreçte Cafer yoldaş Eruh-Şırnak alanında mücadele yürütür. Cafer yoldaş bu önemli görevden sonra birçok başarılı eylemi bizzat örgütleyerek gerçekleştirir. Yine katıldığı birçok çatışmada birkaç kez yaralanır, ancak kurtulmayı da başarır. Fakat o hiçbir zaman yılmayarak tüm coşkusu, fedakarlığı, cesareti ile mücadeleyi daha da geliştirebilmek için sürekli çalışmış, çaba sarfetmiştir.

Cafer yoldaşın her yönüyle hızla gelişimi mücadeleci, fedakar kişiliği sonucu Partimizin 3. Kongresinde PKK-MK Yedek Üyeliğine seçilme onuruna kavuşur. Ve Cafer yoldaş daha sonra yöneldiği pratik faaliyetlerde, yaşamı devrimci militan kişiliği ile böylesi soylu bir göreve layık olduğunu kanıtlar. 15 Ağustos Gerilla Birliğinin yönetiminde, şehit düştüğü ana kadar sorumlu düzeyde yer alır. Ve 31 Aralık 1987'de Çiyaye Bızına'da kahramanlık destanı yaratarak şehitler kervanına katılmış ve bu çatışmada da ARGK'nin büyük komutanlarından birisi olduğunu kanıtlamıştır.

Vesim ARAS ve Şoreş yoldaşlar silah arkadaşlarıyla

Cafer yoldaşla birlikte aynı çatışmada Şoreş ve Hüseyin yoldaşlar da şehit düşerler. Şoreş yoldaş Eruhlu'dur ve 1984'te mücadele saflarına katıldı. 1984 15 Ağustos Atılımı sonrası, mücadelenin yeniden ülke sathında başlatılmasıyla birlikte, yurtsever özellikleri ağır basan Şoreş yoldaş, mücadele saflarında yer aldı. Mücadele saflarına katılışından şehit düştüğü ana kadar birçok çatışmada yer aldı. Kendisi mücadelenin sıcak savaş ortamında bir taraftan her yönlü eğitimini tamamlamaya çalışırken, diğer taraftan ise, giderek güçlü komuta özelliklerine ulaştı. Geçmişte Hüseyin SARIÇİÇEK (Orhan) yoldaşın komutasını yürüttüğü birlik içerisinde faaliyet yürüttü ve Orhan yoldaşın şehit düştüğü çatışmada, diğer yoldaşlarıyla birlikte direndi. O sıcak savaş ortamında Partiyi, Partimizin güçlü komuta özelliklerini birlikte ve komutası altında savaştığı yoldaşlarında görmüş, bu doğrultuda kendisini yetkinleştirerek geliştirmiştir. Kendisinin bu olumlu gelişmesi sonucu, Parti 3. Kongresi sonrasında 15 Ağustos Gerilla Birliği'nde görev aldı ve bu görevini şehit düştüğü ana kadar layıkıyla yerine getirdi.

Şoreş yoldaşın mücadele saflarında 3 yıllık bir pratiği vardır. Fakat bu kısa pratik, O'nun olumlu özellikleri; ülke, halka ve şehitlere duyduğu derin bağlılık, güçlü yurtseverlik O'nu sıradan bir savaşçı konumundan komutan özelliklere ulaşmaya kadar ulaştırır ve bu konuda örnek bir pratik de sergiledi.

Hüseyin yoldaş ise, Şırnak doğumludur. 1987 Kasım'ında ARGK Askerlik Yasasıyla mücadele saflarına alındı. Çiyaye Bızna'da günboyu süren çatışma sonrası ölen askerlerin silahlarını teslim almaya giderken yaralı bir askerin ateş açması sonucu Şoreş yoldaşla birlikte şehit düştü.

Her toprağa düşen şehidimiz yaşam ve mücadeleleriyle yüceliğin en yücesini, soyluluğun en soylusuna kanlarını katık ederek kanıtlamışlardır. Onlar her yönleriyle ölümde yaşamı yaratan halk kahramanları sıfatına ulaşmışlardır. Ve takip edilip yürünmesi gereken yolu, ulaşılması gereken ölçüleri bizlere en açık bir şekilde göstermişlerdir. Yaşam, umut, bağlılık budur. Bunun dışındaki bir yaşam, bunun dışındaki bir umut asla kabul edilmeyecektir. Şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına bağlılık ancak bu temelde gelişebilir. Bu konuda Parti Önderliği şöyle demektedir: *"Bir yandan hatalarımızı, yanlışlıklarımızı anılarına bağlılığın gereği olarak giderirken, doğruya her zamankinden daha fazla yaklaşmamızı zorunlu kılan, sürekli sorumluluk duygumuzu pekiştiren, sürekli saygı gösterilmesi ve her yaşantı anımıza hakim kılmamız gereken gerçek yaşam değerlerimiz şehitlerimizdir. Şehitlere herkes sahiplik edemez, şehitlerin gerçek sahipleri kendileridir. Ama bizler ancak onların sağlam sözcüleri olduğumuz oranda onların anısını yaşatma hakkına da kavuşmuş oluruz..."*

Evet yukarıda, şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına hangi temelde sahip çıkılması gerektiği açık bir şekilde ortaya konulmuştur. Bu temelde mücadeleye sarılmak, bu temelde görevleri yerine getirmek ve şehit düşen yoldaşlarımızın silahlarını omuzlamak ve düşmandan hesap sormakla mümkündür. Bu temelde şehit düşen eşsiz komutanımız Cafer yoldaş başta olmak üzere şehitlerimizin anısına bağlılık Bağımsız, Özgür bir Kürdistan yaratmak ile yerine getirilebilir.

Mücadele Arkadaşları

Hasan BÜLBÜL yoldaşın anısı, geleceğe yürümede güç kaynağımız ve intikam yeminimizdir

13 Ağustos 1988 günü Karakoçan Okçiyan köyü Dolan (Çatılı) mezrası yakınlarında, düşman kuvvetlerine pusu kuran ARGK birliği içerisinde yer alan ve bu çatışmada M. Salih KILIÇ (Ekrem) ve Aysel ARGUN (Hevi) yoldaşlarla birlikte kahramanca çarpışarak şehitler kervanına katılan Akif (Hasan BÜLBÜL) yoldaş, yoksul bir işçi ailesinin çocuğu olarak Kayseri'ye bağlı Sarız ilçesinin Tavla köyünde dünyaya geldi.

Her Kürt insanının başına gelenler, onun ailesinin başına da gelmiş ve ailesi çok önceden Sarız'a sürgün edilmişti. Beyaz katliam politikası asimilasyondan onun ailesi de nasibini almış ve Kürtlük değerleri yerine Kemalizmin dayattığı ve özbenliğe yabancılaşmanın nişanesi olan ölçü ve değerleri kendi değerleri olarak benimsemişti. Kürtlük ve yurtseverlik duygusunun oldukça zayıf olduğu bir aile ortamında ve yoksulluğun ortasında dünyaya gelen Akif yoldaş, ilkokul dördüncü sınıfa kadar köyde okumuş, daha sonra, yoksulluğun hallaç pamuğu gibi metropollere sürüklediği sayısız Kürdistanlı aileden birisi olan kendi ailesinin 1972'de Ankara'ya göç etmesiyle birlikte ilkokulu burada bitirmiştir. Ama, aile nüfusunun oldukça kalabalık oluşu; mevsimlik işçi olarak inşaatlarda çalışan babasının kazandığı paranın aileyi geçindirmeye yetmemesi, Akif yoldaşın okumasına imkan bırakmamış ve onu çok küçük yaşta çalışmak zorunda bırakmıştır. Pazarlarda su, limon, maydanoz vb. satarak ailenin geçimine katkıda bulunmaya başlayan Akif yoldaş, daha sonra bir terzinin yanında karın tokluğuna çırak olarak işe girmiştir. 1980 yılı martına kadar birçok işyerinde terzi olarak çalışan ve daha sonra askerlik dönüşünden 1982 yılı sonlarına kadar da aynı işi yapan Akif yoldaş; hayat şartlarının gittikçe çekilmez bir hal almaya başlaması nedeniyle yurtdışına çıkmak zorunda kalmıştır. Bir Türk şirketine işçi olarak yazılarak bir süre Türkiye'de inşaat demirci işçisi olarak çalıştıktan sonra 1982 yılında Libya'ya gitmiştir. Ne var ki, Libya'da da aradığını bulamaz Akif yoldaş. Yadellerde olmanın acısı bir yana, karşı karşıya bulunduğu yaşam koşullarının çağdışılığı ve yoğun emek sömürüsü nedeniyle istediği yaşamı burada da yaratamayacağını anlamış ve bir arayış içinde bulmuştur kendisini. Ve bu arayış onu 1983 yılında işi bırakmaya 1984 Nevroz'uyla birlikte de Partiyle tanışıp mücadeleye katılmaya götürmüştür.

Hasan BÜLBÜL

Yürek ayaklandı...
Beyin ayaklandı...
Toprak ayaklandı...
Söyler isyanın
Çocuklarımız.
Çıplak bedenlerimizden
Öreceğiz
Geleceğin yıkılmaz eserini
Doğuracağız avuçlarımızda
Yeni sabahların güneşini
Savaşta döllenir
Toprak özgürlüğe
İşte doğduk
Yüreklerimizle
Özgür.
Çiçeklendi kıpkızıl
Dorukları dağların
Yürüyüş uzun
Yürüyüş yaman geçecek.
Sıkı tut elimden,
Bile yüreğini
Bir hançer gibi
En önde
Şehitler ordusu
Daha sıkı olmalı saflar
Daha sert basın toprağa...
Daha gür
Daha gür haykırın
Özgürlük türkümüzü.

Akif yoldaş, daha sonra Partiye yazdığı bir raporunda kendi durumunu şöyle dile getirmektedir.

"Devrimci olmadan önce, mesleğim icabı bir terzi dükkanı açıp çalıştırmak ve yaşamımı sürdürmek istiyordum. Ancak, gerek Türkiye'deki maddi yaşam koşulları ve gerekse benim içinde bulunduğum maddi olanaksızlıklar buna el vermiyordu. Ben de bu imkanlara kavuşmak için binbir umutla Türkiye'ye gittim. Fakat burada karşılaştığım zorluklar, aldığım ücret ve sömürgeci Türk burjuvazisinin bizlere reva gördüğü olumsuz yaşam koşullarını gözönüne aldığımda; bu tür umut ve hayallerimin boş olduğunu, böyle bir yaşamın kurtuluş olmadığını, olamayacağını anladım. Düşünebilen ve az çok meselelerin farkına varabilen bir insan olarak üzerime düşen tarihi görevimi yerine getirebilmek için, bizler için tek kurtuluş yolu olan devrimci mücadeleye katılmaya karar verdim."

Akif yoldaş, siyasi ve askeri eğitimin yapıldığı merkezi eğitim kamplarına gelmeden önce, Partiyle tanıştığı Libya alanında yayın dağıtımı, propağanda vb. gibi kitleye yönelik faaliyetleri yürütür. Daha sonra da eğitim amacıyla merkez eğitim kamplarına gelir. Burada kısa zamanda büyük gelişme gösteren, yoldaşlarının saygı ve sevgisini zamanda büyük gelişme gösteren, yoldaşlarının saygı ve sevgisini kazanan Akif yoldaşın en büyük arzusu, ülke devrimine daha fazla hizmet verebilmek için kendisini örgütleme alanında yetkinleştirmek ve bir an önce ülke mücadelesine katılmaktı. Kendisini geliştirmede engel olarak gördüğü eksiklik ve yetmezliklerine karşı acımasızca savaş yürüten Akif yoldaş, bu arzusunu partiye yazdığı bir raporunda şöyle dile getirmekteydi:

"Yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizde çarkın bir dişlisi olabilmek için, ancak var olan bu yetersizliklerimi aşabildiğim oranda, Partiye, halka ve ülkeme karşı olan görev ve sorumluklarımı yerine getirebilir ve kanıtlayabilirim inancındayım. Gerek teorik, gerekse diğer konularda eksiklerim olsa da, bunları süreç içerisinde gidereceğime inanıyorum. Eğer, isteğim uygun görülürse ülkenin herhangi bir alanında mücadele vermek istiyorum ve bu konuda kendime güveniyorum."

Eğitim kamplarındaki eğitimini tamamlayan Akif yoldaş, Partinin verdiği görevle Lübnan sahasında kitle faaliyeti yürütür. 1986 yılının başında ise en büyük arzusu olan ülke mücadelesine katılmak için ülkeye giriş yapar. Belli bir dönem Çukurca-Uludere alanında görev yapan Akif yoldaş, daha sonra Dersim alanında görevlendirilir. Bu alanda birçok eylemde yer alan ve çeşitli görevleri yerine getiren Akif yoldaş, cesareti, fedakarlığı, olgunluğu, ülkesi ve yoldaşlarına duyduğu derin sevgi ve Partiye bağlılığıyla kendisini kabul ettiren değerli bir yoldaştı. Hasretiyle yanıp tutuştuğu ülke topraklarına kanını akıtırken, yüzünde kendinden önce aynı yolu izleyen yoldaşlarına kavuşmanın mutluluğu okunuyordu. Düşman onu, yıllar öncesinde kendi öz topraklarından zorla koparıp almış, öz benliğine yabancılaştırmış, oradan oraya savurmuştu. Ama, o yine de boş durmamış, köklerini arayan ağaç misali, içindeki o küllenmiş ateşin kıvılcımlarıyla korlaştıran PKK'nin açtığı kutsal kavgada kendini bulmuştu. Ve kendini bulduğu o anda, yüreğini yakıp kavuran tek isteği vardı: "Ülkeye dönmek ve savaşmak."

İstediğine kavuştuğunda bir bayram sevincini ve de coşkusunu yaşıyordu. Şehitlik mertebesine adım atarken de, o sevinç ve coşkusundan bir şey kaybetmemişti. Gencecik bedenini, hasretiyle yanıp tutuştuğu toprağa uzatıp yüzünü güneşe verirken, gelecekteki zaferden emindi.

Parti ve mücadele tarihimizde, bir zincirin halkaları gibi içiçe geçmiş olan şehitlerimiz, geride kalan silah arkadaşlarından yalnızca bir tek şey dilemektedirler: Silahı elden bırakmama, Partiye, halka ve mücadeleye sonuna kadar bağlı kalarak, bu konuda en ufak bir özveri ve fedakarlıktan kaçınmayarak, ülke topraklarını alçakça çiğneyen düşmana karşı savaşmaktır bu istek. Düşmana karşı nasıl savaşılacağını gösteren Partimizin ışıklı yolundan yürümeyi ve bu uğurda ölmeyi emretmektedirler. Yaşamın ancak bu şekilde filizleneceğini, geleceğin ancak bu şekilde yaratılacağını öğretmektedirler kendi şehadetleriyle. Ve söylenmesi gereken son sözü de yine kendileri söylemektedirler. Başkaca söze yer bırakmadan.

Akif yoldaş da, bu kutsal kavgada şehit düşmekle, söylenmesi gereken sözü en soyluca söyleyenlerden birisiydi. Toprağa düşen her canın binlerce filiz verdiğinin inanç ve bilinciyle, gözü arkada kalmadan teslim etti silahını geride kalan yoldaşlarına.

Hasan BÜLBÜL

Akif yoldaş, silah arkadaşların olarak emin olmanı istiyoruz ki, senin uğruna şehit düştüğün kutsal kavgamızda, bizler de, senin ve diğer direniş şehitlerimizin yolunu izleyecek ve kanımızın son damlasına kadar, bizlere emanet ettiğiniz mücadele bayrağını elden bırakmayacağız. Bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak için ettiğiniz yemini kendimiz için bir emir olarak kabul edecek ve kavganın sıcaklığında anınızı daima yaşatacağız. Bundan emin olun ve rahat uyuyun.

Silah arkadaşları
3 Aralık 1988

Kela Memê direniş kahramanlarının anısına

Abdulnasır TUNÇ (Bedri) ve Cemil (oturan) yoldaşlar

Ulusal kurtuluşçu direniş mücadelemizin güçlü atılımla geliştiği 1988 yılında görkemli direnişlerden bir tanesi de, 8 Eylül tarihinde Kela Memê'de yaşandı. PKK tarihi, her biri ayrı bir destan niteliğindeki soylu kahramanlıklar ve direnişler tarihidir. İşte içerisinde bulunduğumuz yılda yaşanan Kala Memê direnişi de bu soylu direnişler zincirinin önemli bir halkasıdır. Kela Memê'de bir grup ARGK gerillası ile, düşman ordusu arasında çıkan çatışma sabah saat 7.00'de başlayıp akşam 21.00'e kadar devam etmiştir. Gün boyu kahramanca savaşan Cemil ve Bedri yoldaşlar, düşmana büyük kayıp verdirmişlerdir. Çatışmada bir helikopter düşürülmüş, helikopterde bulunanlar ise, imha edilmiştir. Ayrıca 3 köy korucusu, özel tim görevlisi ile bir asker de cezalandırılmıştır. Yine, özel eğitilmiş köpeklerden biri de imha edilmiştir. Bu çatışmada ayrıca 3 çete de yaralanmıştır.

Cemil ve Bedri yoldaşlar düşmana büyük kayıp verdirmenin yanısıra, kendileri de bu çatışmada kurtulmayı başarmışlardır. İkinci gün çıkan ayrı bir çatışmada geri çekilme esnasında düşmanın kahpe pususuna düşerek şehit düşmüşlerdir.

İki değerli yoldaş, büyük bir fedakarlık, cesaret örneğini sergilemişlerdi. Bedri yoldaş, 1987 yılında Kurtalan'da mücadelemize katılmıştır. Bedri yoldaş, kısa denilecek bir sürede büyük bir azim, coşku göstererek komutanlık özelliklerine ulaşmıştır. Çeşitli düzeylerde faaliyet yürüttükten sonra, 15 Ağustos gerilla birliğinde komutan yardımcısı olarak görev üstlenen Bedri yoldaş, yoldaşları arasında örnek bir kişiliği sergilemiştir. Güçlü, fedakar, cesur olan Bedri yoldaş gerek halkın içinde ve gerekse yoldaşları arasında sevilen ve sayılan bir konuma gelmişti.

Bedri yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemize katılmadan önce İstanbul'da çeşitli işlerde işçilik yapmış; ve emekçi bir aileden gelmektedir. Kendisi de ailesinin geçimine katkıda bulunmak için kötü denilecek koşullarda hamallık vb. dallarda işçilik yapmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesini yakından tanıdıktan sonra, işini terk ederek Kurtalan'a gelen Bedri yoldaş, ARGK saflarına katılmıştır.

Cemil arkadaş ise, Batiyan aşiretidendir. Askerlik Yasası gereğince ARGK saflarına katılmış bir savaşçıdır. Katılımı üç ay gibi bir süre öncesine dayanmasına rağmen O, yiğit ve şerefli bir savaşçı özelliklerine ulaşmasını bilmiştir. Bedri yoldaşın komutası altında savaşan Cemil yoldaş gösterdiği yiğitçe direnişle şehitler kervanına katılan değerli bir savaşçıdır.

Ulusal kurtuluş savaşımızın değerli neferlerinden olan Bedri ve Cemil yoldaşlar, halkımızın kutsal mücadelesinde sürekli yaşayacaklardır.

www.arsivakurd.org

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK'nin 10. kuruluş yıldönümüne ilişkin mesajı:

"Geçmiş 10 yılda yaptıklarımız gelecek 10 yılda neler yapacağımızın en iyi aynasıdır"

"...Bundan sonra eğer bir 10 yıl daha yürürsek, inanıyorum ki bu yıllar ulusal kurtuluşta zaferin kazanıldığı 10 yıl olacaktır. Biz bu sözü veriyoruz. Eğer yaşayabilirsek, bu 10 yılda ulusal kurtuluşta zaferi nihai olarak kanıtlayacağız. Bizim geçmiş 10 yılımız gelecek 10 yılda ne yapacağımızın en iyi aynasıdır. Bu aynaya bakanlar geleceği daha iyi görebilirler. Biz bunun için her şeyi yapacağız. Bunun için halkımızın da her zamankinden daha fazla, bugün artık daha iyi bilince çıkarılan, daha doğru yürüme şansı açılmış olan yolda yürümesini isteyeceğiz. Bütün Partililerin de bu temelde sağlam yürümelerini isteyeceğiz. Ve bu temelde hep birlikte önümüzdeki 10 yılı nihai zafer yılları haline getireceğiz..."

"...Bu 10 yıl bir devlet kurma kadar önemlidir. Bu 10 yılı yaratan bir partinin, eğer daha da anlamlı savaşır ve pratiğini her zamanki gibi daha da yaratıcı kılarsa, devlet kurması işten bile değildir. Biz halkımıza ve direniş tarihimize bu yılları böyle armağan ederken, biliyoruz ki, en değerli nesneyi armağan ediyoruz. Bizler belki çok büyük zorluklar yaşadık, acılarımız büyük oldu, ama eğer sonuçta en bağımsız ve özgür bir değer kazanılmışsa ve bu da bizim için çok değerliyse, o halde bütün bu zorluk ve acıları coşkuya ve bayrama dönüştürmek zor değildir, ki bizim yaptığımız da budur..."

Partimiz PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünü kutlarken, en başta şehitlerimize olan yüksek minnettarlığımızı belirtir, bütün savaşçılarımıza sevgi ve selamlarımı sunarım.

Bu 10 yılda tarihin karanlıklarından çıkıp, özgürlük ve bağımsızlık uğruna savaşan bir halk gerçekliğine ulaşmaktan bahtiyarız. Bu 10 yılda neler oldu? Halkımız ve Partimiz 10 yılda nereden nereye geldi? Bugün öyle bir noktaya ulaşmış bulunuyoruz ki, bizim için en şerefli, en onurlu ve uğruna her şeyimizi vereceğimiz, vermemiz gereken bir tek değerimiz varsa, o da özgürleşen halkımız ve buna önderlik eden Partimizdir. Bugün bu gerçekliğe ulaşmış bulunuyoruz. Mücadele dolu bu 10 yılımız belki dünya tarihi açısından o kadar büyük bir yer tutmayabilir, ama halkımız ve Partimiz için gerçekten çok büyük anlam ve önemi olan bir 10 yıldır. Biz bu 10 yıllık tarihe, yüzyılların köleliğiyle nasıl amansız savaşılacağı ve kazanılacağı gerçeğini sığdırdık. Bu 10 yılda, hangi yol ve yöntemle kazanacağımızı gösterdik. Bu 10 yılda savaşarak öğrendiklerimiz en az zafer kadar önemlidir. Zafer, kesinlikle bu yıllarda kazandığımız temeller üzerinde geliştiği gibi, eğer gerekenler ısrarla yapılırsa nihai zaferin yaratılacağı da kanıtlanmış ve bugün hepimizi ayağa kaldıran bir diğer gerçeğimizdir.

Biz ilk yola çıkarken, tarihin karanlıkları içinde bırakılmak istenen, çağın özgür bir yaşama layık görmediği, unutulmuş bir halk gerçekliği içinden yola çıktık; bu en umutsuz ortamda Partimiz adına ilk düşünce tohumlarının serpilmesi eyleminden bugünkü yüksek düzeye nasıl ulaştığımız, nasıl adım adım ve nefes nefese bir gelişme seyri izlediğimiz iyi bilince çıkarılmak durumundadır. Ulus ve halk olarak kendimize insanlık ailesi içinde şerefli bir yer edinmek istiyorsak, bu yılları adeta bir destanı okurcasına ruhumuzda ve beynimizde yaşamak, yapmamız gereken ilk iştir. İnsanlık ailesinin dışına itilmekten, sayısal varlığı bile bilinmeyen, unutulmuş bir halk olmaktan çıkmak kolay değildir. Aynı şekilde, Kürt olmaktan utanç duyar ve hep boyun eğen bir durumu yaşamaktan kurtulmak kolay değildir. Bu nedenledir ki, böyle utanılası bir durumdan çıkıp bugün gerçekten şeref ve onur kazanmış, başı dik, nasıl yaşayacağına karar vermiş ve bu uğurda nasıl mücadele etmesi gerektiğini bilen bir halk gerçekliğine ulaşmak çok önemli bir gelişmedir.

Düşman, tarihte halkımıza karşı eşine rastlanmadık bütün baskı ve hile yöntemlerini denediği gibi, bunların katbekat fazlasını ve üstelik de bin yıla sığdırdıklarını on yıla sığdırmaya çalışarak Partimize karşı da denemeye kalkışmıştır. Bir

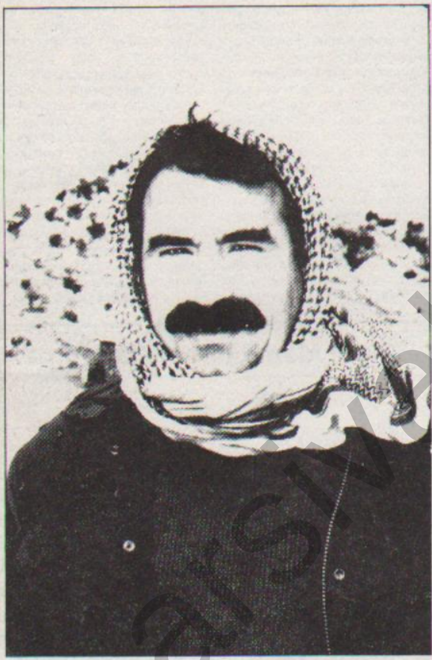

hamleyle Partimizi yok etmek ve halkımızı halk olmaktan çıkarmak istemiştir. Biz bu yılların ne yaman yıllar olduğunu çok iyi biliyoruz. Her anı büyük cesaret, büyük direnme isteyen yıllar olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu yılların nasıl yaşandığı tüm halkımız tarafından iyice bilince çıkarılmalıdır diyoruz. Tarihte bütün kaybettiklerimizin nasıl kazanılması gerektiğini bu yıllarda öğrendiğimiz gibi, bundan sonrasını adım adım nihai zafere kadar nasıl kazanacağımızı da yine bu yıllarda öğrendik.

Partimizin şimdiye kadarki kuruluş yıldönümlerini çeşitli yönleri ile değerlendirdik. Aynı değerlendirmelere bir kez daha girmeyeceğiz. 10. kuruluş yıldönümünü geride bırakıp, 1988'i kapatmaya hazırlanırken, düşmanın bu yıla dayattığı görülmemiş baskı, imha ve komplolar üzerinde duracağız.

Düşman, 1988'i kendi özel savaşı açısından bir ölüm-kalım yılı olarak değerlendirmekteydi. Bu yılı kazanmak için, yalnız kendi tarihinden çıkardığı derslerle de yetinmeyerek, tüm dünya emperyalist ve sömürgeci güçlerinin halklara karşı yürüttükleri özel savaşın deneyimleri ile kendi deneyimlerini bütünleştirip bu temelde bize özel savaşı dayattı. Bu özel savaşta her türlü yol ve yöntemi kullandı. İnsanları teslim almak için aç bıraktı, işkence yaptı, görülmedik boyutlarda baskı uyguladı, ardına kadar ihaneti kullandı. Kısacası, ekonomiden ideolojiye, politikadan kültüre kadar, elindeki tüm imkanları seferber etti; hakim olmanın tüm avantajlarından yararlandı ve bu yılı kendisi için mutlak anlamda bir sonuç alma yılı haline getirmeye uğraştı. Düşman çok iyi bilmekteydi bu yılı da eğer halkımız ve Partimiz ezilmeden geçirirse, halkımızın bundan sonraki tarihi bambaşka olacaktır. Bütün çabalarını bu yıla sığdırmasının nedeni buydu. Düşman, bir yandan özel savaş kurumlarını adıyla-sanıyla açıkça ilan ederken, diğer yandan da kendi deyimiyle sayısı yüzbinleri bulan, Mahalli Savunma Birlikleri adı altında örgütlendirilen bütün sivilleri de özel savaşın bir yedek gücü haline getirdi. Bununla da yetinmedi; bağlı bulunduğu emperyalist NATO ittifakı ve Avrupa ile ilişkilerinin yanısıra Ortadoğu gericiliği ile geliştirdiği ilişkilerin odağına da Partimizi koyarak, bütün bu güçlerle birlikte Partimize alabildiğine yüklendi. Sadece dışarıdan Partimize yüklenmekle kalmayıp en tehlikeli iç saldırıları da denedi. Partimizin içine kadar komplo ve provokasyonu dayattı. Daha yılın ilk dönemlerinden başlayarak, sinsi bir şekilde savaşını yürütmeye başladı; baharla birlikte ülkemizin her tarafında bir kişimize karşı binlerce askerini harekete geçirirken uşaklarını da devreye sokmaya başladı. Parti saflarındaki iflah olmaz ögeleri kullanarak Partiyi içten alabildiğine güçten düşürmeye çalıştı. Bütün bu hesapları en ince bir tarzda geliştirerek, sonuçlarını önceden hesaplayarak ve kendilerine göre bilimsel çalışarak tam başarı için ne lazımsa onu yaptı. Düşmanın bütün bu saldırılarının sonuç almasını ve darbe yememizi bekleyen; yürekleri "daha fazla ezilsinler, daha fazla kaybetsinler" diye çarpan sahte Parti dostlarını da yanına alan düşman, onlar vasıtasıyla sonuç almayı amaçladı. Düşmanla aynı amaçlar doğrultusunda hareket eden bu sahte Partililer ve sahte Parti dostları, sonuçta doğrudan Parti Önderliğini hedefleyerek, "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganını resmen ilan edip düşman saldırılarını sonuca ulaştıramayı amaçladılar. Ve bunu yaparken de, halkımızın lime lime olmuş o muazzam örgütsüz ve geri yapısı ile bu yapıdan gelen çok zayıf ve yetersiz Parti çalışanlarımızın durumundan yararlanmak istediler.

Biz bütün bunları çok iyi bilerek, tarihimizin, Parti tarihimizin ve buna önderlik ettiğimiz bütün yılların en yoğun mücadelesini bu yılda vermeyi göze aldık. Zamanı durdururcasına bütün duygu ve düşüncelerimizi tek bir noktada yoğunlaştırdık; Parti siyasetimizin tam uygulanması için ne lazımsa ona kendimizi adadık; yenilmemek, aksine kazanmak için ne gerekiyorsa onun düşünce ve pratiğini tüm yönleriyle geliştirdik. Sonuçta Partimiz 10 yılı geride bırakırken, bırakalım ezilme ve imha olmayı, aksine mücadelemiz için bu yılı muazzam bir patlama yılı haline getirdik. Milyonların kesin desteğini sağladık. Savaşı ülkemizin her alanına yaydık. Savaşı, ülkemizin içinde ve dışında bütün emekçilerimize taşırdık. Yüzlerce faşist düşman komandosunun, karşı-devrimcinin imhasını sağlayan, günlerce süren ancak yine de gruplarımızın sağsalim kurtulmasıyla sonuçlanan muharebelere tanık olundu. Ve tarihimizin hiçbir döneminde görülmeyen bir başarı elde edildi: Savaş 10 yıl kesintisiz büyüyerek sürdüğü gibi, en son yılında da, düşmanın bizzat kendi itiraflarında da görüldüğü gibi, en büyük kayıpları verdirdi. Partimiz sürekli ve kesintisiz hızlanan bir savaşın yaratıcısı ve önderi olduğunu kanıtladı.

Bu 10 yıl bir devlet kurma kadar önemlidir. Bu 10 yılı yaratan bir partinin, eğer daha da anlamlı savaşır ve pratiğini her zamanki gibi daha da yaratıcı kılarsa, devlet kurması işten bile değildir. Biz halkımıza ve direniş tarihimize bu yılları böyle armağan ederken, biliyoruz ki, en değerli nesneyi armağan ediyoruz. Bizler belki çok büyük zorluklar yaşadık, acılarımız büyük oldu, ama eğer sonuçta en bağımsız ve özgür bir değer kazanılmışsa ve bu da bizim için çok değerliyse, o halde bütün bu zorluk ve acıları coşkuya ve bayrama dönüştürmek zor değildir, ki bizim yaptığımız da budur.

Partimize dayatılan komplo üzerinde biraz daha durmak gereklidir. Çünkü, içinde bulunduğumuz 1988 yılı, sömürgeci Türk devletinin özel savaşını dışarıdan destekleyen emperyalizm ve gerici ortakları tarafından, bizim için, 'teröristtirler, varlıkları sona erdirilmelidir' hükmünün verildiği bir yıldır. Açıkça belirtelim ki, bir NATO kararı vardır ve bu karara göre, sözümona PKK ikiye bölünmüştür; bir kanadını 'ılımlılar', diğer kanadını ise, 'teröristler' teşkil etmektedir! Ve NATO içindeki güçler, bu yıl PKK içindeki 'terörist grubu' imha etmek için ortak karar vermişlerdir. Bu karar gereği hemen harekete geçip zayıf yanlarımız nerede ise oradan vurarak mutlak anlamda sonuç almak istemişlerdir. Daha yazın ortalarından itibaren, 'PKK'de azınlık olan terörist kesim yenilecek, ılımlılar kazanacak' şeklinde propagandalara girişmişlerdir. Bu hikaye 1983'lerde de Avrupa'da ve zindanlarda ortaya atıldı. Biz 83'lerde ülkeye yeniden yöneldiğimizde ve direnişi tekrar yükseltmek istediğimizde, bu arkadan hançerlemeyi gördük. Aynı şekilde, zindanda yoldaşlarımız amansız imha politikasına karşı kendi insanlık onurlarını ayakta tutmak istediklerinde arkadan hançerlenmek istendiler. Bu aşağılık yaratıklar aynı senaryoyu Partimizin 10. kuruluş yılına da dayatmak istediler. Tatlı dil, en disiplinli, hatta kukla tipi bir bağlılık görüntüsü altında ikiyüzlülük yaparak sonuç almayı hedeflediler.

İşin bir diğer boyutu da, Türkiye'nin sözümona sol geçinen yeni iktidar odağı SHP içinden bazı hain Kürt işbirlikçilerin parlamentoda sözde Kürt meselesini ortaya koymalarıdır. TKP'yi teslimiyete çektikleri, tüm Türkiye solu ve devrimci muhalefet üzerinde oynadıkları gibi, Partimiz üzerinde de oynamak ve kendi potalarında eritmek için geleneksel oyunlarını Partimize de dayattılar. Tepeden inme, hain bazı Kürt işbirlikçileri yönetici yaparak, devletin imkanları ile bunları sağasola karıştırarak sonuç alma gayreti içerisindedirler. Bunların hesaplarına göre, PKK içindeki 'terörist grup' ezilmiş, geriye 'ılımlılar' kalmıştır. Başta Avrupa olmak üzere, zindanda direniş ezilmiş, dağda ezilmiş ve geriye kalanlar sosyal-demokrat parti içine çekilerek düzen sağlama alınmıştır! İşte

bu temelde hareket edilmek istendi. Bu hainane çabaları biz bugün çok daha iyi görüyoruz. Avrupa'da son ortaya çıkan ve ülkenin içine kadar taşırılmak istenen komplo gerçekten de üzerinde çok durmamız gereken bir komplodur. Kesinlikle, NATO, AT ülkeleri, Türk sömürgecilerinin bütün partileri, meclisi, hükümeti ve genelkurmaylığının yol göstericiliğinde ve ortak kararla uygulamaya sokulmak istenen bir senaryodur bu. "PKK'ye evet, APO'ya hayır" derken bu provokatörler neyi amaçladıklarını çok iyi biliyorlardı. Büyük şehidimiz, talihsiz bir biçimde yitirdiğimiz ama bir anı olarak hep canlı tutmamız gereken Haydar EROGLU yoldaşın da ifade ettiği gibi, ihanetçi Şahin Dönmez'in belgelere geçmiş ifadesinde dile getirilen şu sözler, provokatörlerin amaçlarını netçe ortaya koymaktadır: "*Yüzbaşım*" diyor hain Şahin Dönmez, "*eğer biz APO'yu ortadan kaldırmazsak, bütün bu zindanı imha etsek de, yine kırk tane PKK'yi ortaya çıkarır.*" Yıl 1982. Ve şimdi de provokatörler aynı sloganı ortaya attılar; "Apo'ya hayır denmezse bu işler bitmez" dediler. Sinsilik ve ikiyüzlülüce bir bağlılık göstererek bu işi sürdürmek istediler, bu oyunları tutmayınca da, en alçakça girişimleri, hem de bağlı oldukları bütün merkezlerle birlikte, yürütmekten çekinmediler. Bu önemlidir ve biz bu oyunu da boşa çıkardık. PKK Önderliği, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük değerleri konusunda tavizsiz yaşamayı her şeyin üstünde tutmayı başarmakla, şehitlerin vasiyetine bağlılığın büyük bir gereğini yerine getirmiştir. Büyük direniş savaşçılarımızın bu çok soylu yaşamlarına gereken bağlılık gösterilmiştir. Ve, halkımızın bütün acılarının karşılığının bağımsızlık savaşında nasıl temsil edilmesi gerektiği ortaya konulmuştur. Bunu gerçekleştirmekle biraz mutlu olduğumuzu belirtebiliriz. Bugün ve bu yılda bu duruma erişmek, daha ilerici insanlığın tam desteğini almamış, dostluğunu fiiliyatta görememiş halkımızın bu en zor ve hayati yıllarında Partimizi bu biçimde, bu komplolara karşı daha da başarılı olarak çıkarmak büyük mutluluk kaynağıdır.

Halkımız ve Partimiz bu 10 yıllık tarihte çok az halkın ve partinin yüzyüze geldiği saldırılarla yüzyüze gelmiştir. Bütün bunlara karşı ayakta kalmış olmak basit değildir. Sorun sadece direnmek de değildir. Tarihimizde halkımız çok direnmiştir, ama hep kaybetmiştir. Faşist Türk egemenleri bin yıldır halkımızı hep bastırmışlardır. Halkımız sürekli direnmiş, ama özellikle de baştaki işbirlikçi hainler yüzünden hep kaybetmiştir. Ve bu kaybedişlerden en tehlikeli birini yine 1988'in yaz aylarında yaşadık. Güney Kürdistan'daki büyük yıkıma tanık olduk. Kırk yıldır, hem de tüm Kürdistan'ın önderi olduğunu iddia eden feodal işbirlikçi önderlik halkımızın en büyük düşmanına binlerce silahlı, peşmergeyi, kadını, çocuğu teslim ederken, bu azılı düşmanımıza karşı minnet ve şükran duygularıyla dolu olduğunu söylüyordu. Daha dün barbar bir faşiste karşı savaş verenleri tek bir mermi sıkmadan teslim etmesi en büyük düşkünlüklerden birisiydi ve bu düşkünlük bu yılda gerçekleştirildi. İşbirlikçiliğin sınır tanımaz bir ihanetini bu yılda yaşadık; hem de baş faşiste şükran duygularını sunarak halkımıza bunu yaşatmak istediler. Bu politikaya karşı da direndik ve bu sıradan bir direnme değildir. Çünkü, bunu yapanlar iç ve dış tüm gericiliği arkalarına alarak bizi direniş mevzilerinden sökmek istediler; bizi baskı ve korkuyla sindirmek istediler ve biz buna karşı direndik. En cesaretli bir karşı koyuşu gösterdik. Kırk yıllık bu sözde önderlik çökerken, Kürdistan halkının tüm kurtuluş umutları da onunla birlikte yerin dibine batırılmak istendi. Tam da bu yılda biz yine bağımsızlık ve özgürlük bayrağını daha da yükseklerde tutarak bu bayrağın düşürülemeyeceğini, düşürmek isteyenin gideceği yere kadar gidebileceğini ama halkımızın bu bayrağa daha da sıkı sarılarak onu yükselteceğini kanıtladık. Ve bugün Partimiz bütün Kürdistan halkının bağrında bağımsızlık ve özgürlüğün önderi olarak yer etmiş bulunuyor. Çizgisi, gönüllülük temelinde, milyonların kalbinde yer buluyor ve uygulamaya geçiriliyor. Bu en büyük kazanımdır.

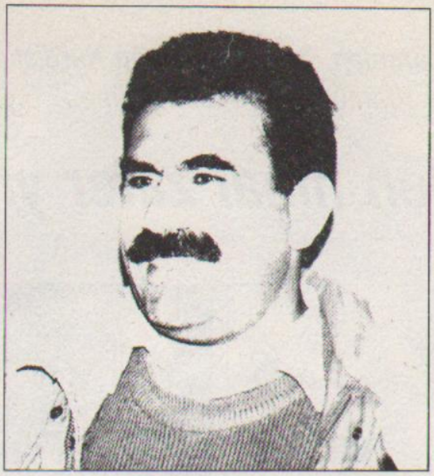

"...Önümüzdeki dönem Parti silahı her zamankinden daha iyi konuşacaktır, gerekeni yapacaktır. Parti Önderliği, bu halkın her evladının yapması gereken mütevazi bir görevi yapmayı esas almıştır. Her türlü dayatmayı, ancak ve ancak bağımsızlık ve özgürlüğe hizmet edecekse kabul etmiştir. Katlanılamaz yaşam biçimleri eğer kabul edilmişse, bunun için kabul edilmiştir. Daha fazla bağımsızlık ve özgürlük neyi gerektirmişse o yapılmıştır. Nefes nefes, adım adım, bir insan kendini azami olarak en büyük dava için ne hale getirebilecekse o hale getirerek, Parti ve Parti çizgisi için gereken yapılmıştır. Kendimi Kürdistan halkının bu tarihi dönemine katmakla bir gerçeği ortaya çıkardığım inancındayım..."

Yurtsever Kürdistan halkı, emekçilerimiz, tüm Partili savaşçılar!

Bu yılların hesabını yapmak için biz çok şey ortaya koyduk, çok şey göstermeye çalıştık. Parti Önderliği uğruna ben kendim çok şey yapmaya çalıştım. Bugün PKK Önderliğine saldırılırken, bir kişinin ismine saldırılırken, aslında saldırılan sadece "APO arkadaş" değildir. O saldırı özünde büyük direniş şehitlerimizedir. Her birisi bir insanlık abidesi olan bu şehitlerimizdir hedeflenen. Saldırı, onların yaşamına, halkımızın bu en değerli varlıklarınadır; zindan direnişçilerinedir. Onlar ki, yaşamları gece-gündüz direnişten ibarettir, işte onları düşürmeye çalıştılar. Saldırı, halkımızın ta kendisinedir; onun yükselen özgürlük tutkularını boşa çıkarmak istediler. Parti Önderliği, mütevazi ölçülerle halkına karşı görevini yerine getirmek istiyor. Biz her zaman şunu söyledik; bu sıfata layık olmaya çalıştık, sınırlı da olsa görevlerimizi yerine getirmeye çalıştık. Ortaya bir-iki sözcüğü atmaktan bugün kesintisiz bir savaşı geliştirmeye kadar, arzuladıklarımızın çok azını gerçekleştirebildik. Bütün yaşamımızı, bütün düşüncemizi bu ulusun ulusal kurtuluşundan ibaret bir nokta haline getirdik; öyle yaşamaya çalıştık, ancak yine de istediğimize tam ulaşamadık. Ama şundan mutluyuz: Halkımız tarihin karanlıklarını yırtmıştır, özgürlüğe gözünü açmıştır. Evlatlarının en değerli, en gözüpek, en cesur, en bilinçli, en fedakar olanları ona önderlik ediyor ve tarihinde ilk defa, onur duyacakları, bu zeminde yürüdükçe zafer kazanacakları kesin olan şerefli tarih sayfalarına sahip olmuşlardır. Bu az değildir. Halkımız madem bunu kazanabilmiştir, o halde mutlu olabiliriz. Partililer mademki bu noktaya kadar gelebilmişlerdir, o halde bundan sonra da savaşçılıklarını katbekat daha azimli, daha kararlı ve daha da bilinçle dolu olarak yürütebilirler. Ve biz, bizi yine aşağıya çekmek ve çok çeşitli engellerle yolumuzu kesmek isteyenlere karşı gerçekten keskin irade ve önünde durulamaz bir kararlılıkla yürümenin içindeyiz. Yürüyüş artık olgunlaşan savaş kahramanlarının kendileri tarafından yürütülüyor ve her gün artan bir sayıyla Ordu gelişiyor, milyonları saflara çekiyor. Biz nereden nasıl yola çıktığımızı çok iyi bilelim derken, aynı zamanda bu günün anlamını iyi bilmek için söylüyoruz.

Bugün Cephe bayrağımız iyi açılmıştır, Ordu silahımız iyi konuşuyor. Parti bunları hatırı sayılır, değer verilir bir biçimde ispatlamıştır. Halkımızın savaşan cephesi bugün bir gerçektir ve daha da gelişmeye adaydır. Her halkadan bu cepheye desteğini veriyor ve inanıyoruz ki, önümüzdeki dönemde halkımız da bizzat nasıl savaşması gerektiğini daha iyi bilecek ve savaşacaktır. Savaşan bir halk gerçekliğine her zamankinden daha fazla önümüzdeki dönemde ulaşacaktır. Ordumuz gelişiyor; halk savaşımız teori ve pratiğiyle çok iyi bilince çıkarılmış ve uygulama gücüne kavuşturulmuştur. Bu Ordu bugün gerillayı her yönüyle daha da geliştirerek kazanmaya çalışıyor. Önümüzdeki yıllar Kürdistan halk ordusunun daha da gelişip serpildiği yıllar olacaktır. Düşmanın faşist ordusunda halkımızın yüzbinlerce evladı vardır. Onların hepsi yavaş yavaş kendi öz ordularına kavuşacaktır. Bu da artık bir gerçek haline gelmiştir. Buna Partimiz önderlik ediyor. Partimizin militanları tecrübe kazanmışlardır, kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek durumdadırlar. Yürüyorlar ve daha az hata yaparak daha çok kazanabiliyorlar. Bu da halkımızın göze, kulağa, başa; kısacası ona kumanda edecek ne varsa ona sahip olduğu anlamına gelir. Halkımız için düşünüyoruz, duyuyoruz, söylüyoruz; PKK budur.

Önümüzdeki dönem Parti silahı her zamankinden daha iyi konuşacaktır, gerekeni yapacaktır. Parti Önderliği, bu halkın her evladının yapması gereken mütevazi bir görevi yapmayı esas almıştır. Her türlü dayatmayı, ancak ve ancak bağımsızlık ve özgürlüğe hizmet edecekse kabul etmiştir. Katlanılamaz yaşam biçimleri eğer kabul edilmişse, bunun için kabul edilmiştir. Daha fazla bağımsızlık ve özgürlük neyi gerektirmişse o yapılmıştır. Nefes nefes, adım adım, bir insan kendini azami olarak en büyük dava için ne hale getirebilecekse o hale getirerek, Parti ve Parti çizgisi için gereken yapılmıştır. Kendimi Kürdistan halkının bu tarihi dönemine katmakla bir gerçeği ortaya çıkardığım inancındayım. Benden daha zor durumda olanı, başlangıçta olduğu gibi günümüzde çok azdır. Zorluklarım her Kürdistanlıdan daha fazladır. Ama bütün bunlar benim eskisinden sınırsız ve daha da direnmiş olarak, daha keskin bir biçimde işlerin takipçisi olmamı engellemiyor. Bu zorluklar, bırak yılmayı, tam tersine, zamanı daha da durdurmayı, yaşlanmamayı, güçten, enerjiden ve çabadan eksik kalmamayı gerektiriyor ve gerekler hatırı sayılır bir biçimde kanıtlanıyor. Bütün bunlar yalnız ve yalnız Parti için, Parti çizgisi için. Nasıl ki, bir halk mutlak anlamda bağımsızlık ve özgürlük yolunda büyütülmek zorunda ise, ve buna da bütün evlatları ellerinde var olan tüm imkanları vermek zorunda iseler, bizim de yapmaya çalıştığımız budur. Ve bu çok mütevazi bir katkıdır; her halk evladının her şart altında yerine getirmesi gereken bir insanlık görevidir, yurtseverlik görevidir. Biz bunu abartmasız ve büyük bir alçakgönüllülükle yaptık.

Bir kez daha belirtiyorum ki, başlangıçta adı bile anılmaya layık görülmeyen bir halk bugün kendini dünyaya kabul ettirmiştir. Kendi toprağımız halkımızın ana vatanı olmaktadır. Bu gerçek de halkımıza kabul ettirilmiştir ve uğruna kan dökülmektedir. Biz buna gücümüz oranında katkı sunmaya çalıştık ve bunu biraz da başardık. Bu bir ölçüdür. Bütün dürüst Kürdistanlılar bu çabaya bir katkıda bulunmalıdırlar. Bizler uyanmış bulunuyoruz artık, ama daha da uyanık olmalıyız; yaşamımızı bu temel doğrultuda, Parti yolunda seferber etmeliyiz. Çokça bilinen bir gerçek vardır; düşman baskıyı dayatır, halkı uyutur ve boyun eğdirir. Bunu her saat bize de dayattı, ama biz bu oyuna gelmedik; bunu yırttık. Bugün, başlangıçta çok az bir donanımla ve büyük bir endişe ve korkuyla da yola çıkılmış olsa, eğer amaca büyük bir bağlılık sonuna kadar sürdürülürse, nereden nereye kadar gelinebileceğini kanıtladık. Bunu biz, yalnızca kendi büyüklüğümüzü ortaya koymak için değil, daha çok halkımızın en zayıf evlatlarının bile isterlerse neler yapabileceklerini ispatlamak için yaptık. Bir halkın kurtuluşunun kesin olduğunu kanıtlamak için yaptık.

O halde, gün, bütün halk evlatlarımızın, bütün halkımızın bu ispatlanmış yolda yürümeleri günüdür. Biz bundan sonra bu yolda daha da kararlı yürüyeceğiz. Karşımıza çıkan engeller ne olursa olsun —ister düşmanın baskı, imha ve yıldırma seferleri biçiminde dıştan, ister sahtekarlık ve ikiyüzlülük biçiminde içten yönelsin ve isterse de yoldaşlarımızın her türlü yetmezlikle bizi güç durumda bırakması şeklinde ortaya çıksın— bundan sonra da bunlarla daha iyi savaşacak ve başarıyı daha fazla gerçekleştireceğiz.

Bundan sonra eğer bir 10 yıl daha yürürsek, inanıyorum ki bu yıllar ulusal kurtuluşta zaferin kazanıldığı 10 yıl olacaktır. Biz bu sözü veriyoruz. Eğer yaşayabilirsek, bu 10 yılda ulusal kurtuluşta zaferi nihai olarak kanıtlayacağız. Bizim geçmiş 10 yılımız gelecek 10 yılda ne yapacağımızın en iyi aynasıdır. Bu aynaya bakanlar geleceği daha iyi görebilirler. Biz bunun için her şeyi yapacağız. Bunun için halkımızın da her zamankinden daha fazla, bugün artık daha iyi bilince çıkarılan, daha doğru yürüme şansı açılmış olan yolda yürümesini isteyeceğiz. Bütün Partililerin de bu temelde sağlam yürümelerini isteyeceğiz. Ve bu temelde hep birlikte önümüzdeki 10 yılı nihai zafer yılları haline getireceğiz.

—Yaşasın Partimizin 10. kuruluş yıldönümü!
—Yaşasın kahraman direniş şehitlerimiz!
—Yaşasın kahraman PKK, ERNK ve ARGK'li militan savaşçılarımız!

27 Kasım 1988

Bağımsızlık düşüncesinin ilk tohumlarından Partiya Karkerên Kurdistan'ın kuruluşuna... Kuruluşundan 10. mücadele yıldönümüne...

10. yıldönümünden nihai zafer yıllarına...

Karl MARX

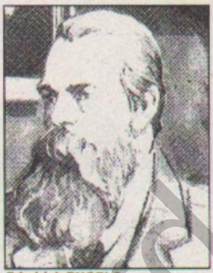
Friedrich ENGELS

V.I. LENİN

BAĞIMSIZLIK İDEOLOJİSİNİ YARATMA DÖNEMİ (1970-1973)

Sosyalizmle 1968 yılında tanışan Parti Önderliği, bu tarihten itibaren felsefede oldukça derinlemesine bir araştırma ve incelemeye girer. 1970 yılında Türk solu içerisinde hareketlilik vardır. Altmış yıllık revizyonist zincir kırılarak devrimci çıkış gerçekleştirilmiş ve TC ilk kez ciddi bir muhalefetle karşı karşıya kalmıştı. İşçilerin grevleri, öğrenci hareketlerinin yürüyüşleri, mitingleri tümü Parti Önderliğinin dikkatini çekmektedir. Bir yandan bunlara yaklaşım gösterirken, diğer yandan ulusal sorunun derin araştırması içerisindedir.

1970'ler ve 73'ler bağımsızlık ideolojisinin geliştirilip yetkinleştirildiği dönemlerdir. Bu doğrultuda hareket eden halkımızın ilk öncüleri çok yoğun bir faaliyet içerisinde sürekli araştırma-inceleme, toplantı üzerine toplantı yapılarak oluşturulan bu bağımsızlık ve özgürlük düşüncesini yoğun bir şekilde halka mal etme çalışmalarını başlatmışlardır. İlk başta dar bir grup biçiminde kümelenen bu oluşum genellikle devrimci öğrenci-gençlik hareketinin genç önderleriydi ve bu açıdan geniş bir ilgi merkezi durumundaydı. Ki, bu da bu grubun gelişebilmesinin zemini olmaktaydı. O dönemde Marksizm-Leninizme genel bir ilgi vardı. Ve bir anlamda bu moda halini almıştır. Türk sol hareketi içinde 1970'lerin devrimci gençlik hareketinin yarattığı olumlu etkiler vardı. Bunlar bir bütün olarak gerçekten de devrim adına yola çıkmak isteyen güçler için bir dayanak oluşturuyordu. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin direnişi bir dayanak olduğu gibi, bu olumlu miras üzerine bir devrimci gelişmeye yol açabilmek de mümkündü. Parti Hareketimizin ortaya çıkışında en önemli iki etkenden biri Vietnam devrimi, bir diğeri ise Türkiye devrimci gençlik hareketidir. Her objektif gelişme ve bunun sonucu olarak da buna denk düşen subjektif gelişme kaçınılmaz olarak birbirini takip eden olgulardır. Yani objektif gelişmenin sonucu olarak haklı bir davanın başarısı için mutlak şekilde koşullar oluşur. "Çözümü için koşulları olgunlaşmış olan bir dava, sonuca götürecek haklı dava adamlarını mutlaka ortaya çıkarır" deyimi vardır. 1970'lerin koşulları da gerçekten böylesi bir özellik taşıyordu. Kürdistan'da haklı bir dava kendisini objektif planda ortaya koymuştu. Mevcut modern gelişme bu zorunluluğu böylesi bir tarihsel gelişme düzeyi hareketimizin önderliğini ortaya çıkardı. Hareketimizin önderliğinin ortaya çıkışı tarihsel bir olay niteliğini taşımaktadır. Kürdistan devriminin Ortadoğu devrimleri içerisinde taşıdığı rol, yeterince bilince çıkarılmamış olsa bile, kendi içinde böyle bir gerçekliği temsil etmesinden dolayı objektif olarak Parti önderliğinin konumunu da belirler. Yani Parti Önderliğinin tarihsel rolü, Kürdistan devriminin Ortadoğu ve genelde dünya devrimleri içerisinde oynayacağı role tümüyle denk düşer. Bu dönemde hareketin önderliği metropol kentlerine yoğun bir biçimde akmaya başlayan aydın-gençlik içerisinde yer alır.

Marksizmin devrimci özü gerek sosyal-şovenler, gerekse de dünya komünist hareketi içerisindeki yanlış anlayış ve yaklaşımlar tarafından revize edilmiş, üzeri örtülmüş ve tahribata uğratılmıştır. Bu nedenle Parti Önderliğinin muazzam çabaları vardı. Her şeyden önce Marksizm, sosyalizm ve devrimci teori hakkında yapılan tanımlamalar sözkonusu. "Devrimci teori bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur" tarzındaki bu ifade, Parti Önderliğini araştırma ve incelemelerine, bu doğrultuda doğruyu yakalama, dünyaya, topluma, olaylara, olgulara bakış yöntemlerini yakalamadaki pratiğine damgasını vurdu. Bu dönemde özellikle tarihsel araştırma-inceleme yöntemini, yani tarihin kavranması ve günümüzde bilince çıkarılması yöntemini temel aldı. Bütün bilimler içerisinde tarih önemli bir rol tutar. Tarihin değiştirilebilinmesi için her şeyden önce bilince çıkarılması gerekir. Diğer hareketlerin tarihi araştırma, inceleme durumu sözkonusu değildi. Kürdistan halkının tarihini incelemek bir yana, bizzat Türkiye toplumunun tarihini incelemek bile muazzam bir yetersizlik, adeta tam bir durgunluk ve konuya yaklaşmama gerçeği vardı. "Tarihin değiştirilmesi, aynı zamanda talihin değiştirilmesidir", "halkların talihini değiştirmek tarihi değiştirmekten geçer" belirlemesi bizim için de son derece doğru olan bu gerçek, tam anlamıyla sınıflı toplumlar tarihinin incelenmesiyle başladı. Sınıflı toplumlar tarihinin bilince çıkarılması, bunun ışığında Türk egemen sınıflarının tarihinin netleştirilmesi, sömürgecilik olgusunun ortaya çıkarılması ve süreç içerisinde katettiği gelişme, Kürdistan'ı sömürgeleştirme tarihi ve bugün vardığı aşama, o günkü koşullarda bu aşamanın derinliğine kapsamlı bir biçimde incelenmesi yaklaşımın temelini oluşturuyordu. Devrimci teori de zaten burada ortaya çıktı. Devrimci teori olmadan devrimci pratiğin olamayacağı son derece açık bir gerçektir. Başlangıçta teoriye, araştırma ve incelemeye verilen önem her şeyin temelini oluşturuyordu. Ve bütün bu gelişmeleri zeminine oturtuyordu.

1970'lerin koşulları dikkate alındığında uluslararası düzeyde ulusal kurtuluş hareketlerinin ve sosyalist hareketlerinin katettiği muazzam gelişme düzeyi vardı. Bunların deneyimlerinin tutarlı bir yaklaşımla özümsenmesi gerekiyordu. Bu deneyimlerin dogmatik ve şaploncu bir tarzda kopye edilmesi değil, tutarlı, eleştirici bir yaklaşımla içerisindeki Kürdistan devrimine hizmet edecek, bu devrimi zafere götürmede yardımcı olabilecek yanını yakalamak konusunda girişimlerin olması gerekiyordu. Devrimci teoriye ağırlık verilmesinin nedeni birde buradan ileri geliyor. Dikkat edilirse Kürdistan'daki küçük-burjuva milliyetçiliğinden tutalım sosyal-şovenizme kadar bütün güçler sosyalizm adına yola çıkmaktadırlar. Sosyalizm adına çıktıklarını iddiya eden bu güçlerin gerçekte sosyalist olmadıkları, tam tersine sosyalizmi dinamitleyen, onun ihtilalci özünü tahrip etmek isteyen güçler oldukları gerçeğinin devrimci proletaryaya ve ordan giderek halk kitlelerine gösterilebilmesi için, devrimci teorinin güçlü bir biçimde kavranması zorunluydu. Kürdistan gerçeği, iyice muğlaklaştırılmış, hatta kaybedilmiş ve kaybettirilmiş bir gerçekti. Bu gerçekliğe sahip çıkması gereken güçler de sahip çıkmıyordu. Kürdistan'a ve Kürdistan halkına dost olması gereken güçler, halkın içinde bulunduğu suskunluktan ötürü sorun yokmuş gibi davranıyorlardı. Mevcut objektif gerçeklikten yola çıkarak böylesi bir tutum içerisine giriyorlardı. Buna karşılık egemen güçlerin tavrı yine inkardı. Böyle bir sorun yok diyerek, Kürt halkının adının kullanılmasını bile yasaklayıp inkarcı bir tip yaratıyorlardı. Kendisinin "çözdüğü" bir sorunun yeniden karşısına dikilmesini en şiddetli yöntemlerle bastırmaya çalışıyordu. Buna karşılık halkın kendisi bile kendi varlığından habersiz bir konumdaydı. Bütün bunlar; bu gerçekliğin tüm yönleriyle irdelenmesini, incelenebilmesi için de devrimci teoriye ağırlık verilmesini beraberinde getiriyordu. Bu dönemde Parti Önderliğine doğrudan yardım eden, bu konuda güçlerini net bir biçimde ortaya koyan ve döneme en iyi cevap veren devrimciler vardır. Bu devrimcilik; Haki, Kemal, Mazlum ve Hayri yoldaşlarda ifadesini bulur. Bu yoldaşlar diğer ülkelerin deneyimlerini yoğun bir biçimde inceliyorlardı. Sadece mevcut klasiklerle yetinme durumları yoktu. Araştırma ve incelemeyi çok geniş kapsamlı ele alıyorlardı.

İlk başta hareketin yanında yer alanlar Türkiyeli devrimcilerdir. Bu, son derece tarihi bir olaydır. Parti Önderliğinin yanında ilk yer alan devrimciler Haki ve Kemal yoldaşlardır. Başlangıçta bir kişide somutlaşmış olsa da, hareketimizin önderliğinin ortaya koyduğu düşüncelerde geleceğin devrimini görmek tarzında yaklaşım; ilk başta bu iki değerli halk önderi tarafından onay buldu. Ve gerçekten de harekete en yüksek düzeyde katılım bu iki yoldaşımızdan geldi. Ki, Kemal yoldaş Diyarbakır zindanlarında "Kürdistan halkının kurtuluşunda Türkiye halkının kurtuluşunu görüyorum" belirlemesiyle bunu en güçlü bir şekilde ortaya koymuştur. 1972'lerde Parti tarihimiz içerisinde önemli bir çıkış noktası olan, Parti Önderliğinin "Türkiye'de iki ulus vardır, o nedenle ulusal bütünlükten söz edilemez" belirlemesine sahip çıkılarak teoride yetkinleşme gerçekleştiriliyordu. Parti Önderliği cezaevinden çıktıkdan sonra Haki ve Kemal yoldaşlarla birlikte bir evde kaldılar. Bu ev bir dernek ve toplantı merkezi durumundadır. Bu faaliyetlilik sadece bir grubun çalışmasını içermiyor, bunun çok ötesinde nitelikler taşıyordu. Buraya çeşitli hareketlerin önderleri geliyor ve yoğun bir şekilde tartışılıyordu. Yapılan bu tartışmalarda Parti Önderliğinin getirmiş olduğu düşüncelere karşı alternatif bile koyulamıyordu. Bu anlamda görüşler, bu liderlerin sessizlikleriyle belli bir onay buluyordu.

İlk başta dar bir grup olarak kümelenen bu yapının, diğer gruplardan çok farklı, ayrıdedici özellikleri vardı. Grubun bütün üyelerinin bu gençlik hareketi içerisinde yer almaları ve çoğunlukla kitlevi örgütlerde görev üstlenmeleri nedeniyle diğer gençlik kesimleri tarafından tanınıyorlardı. Önceleri diğer gruplar Parti çekirdeğini oluşturan bu grupla alay ediyorlardı. Ancak gençlik hareketine önderlik etmeleri, faşist güçlere ve polise karşı verilen mücadelenin en önünde savaşmaları, örgütlenmenin en önünde yer almaları nedeniyle gerçekten saygınlık topluyorlardı.

Halkımızın ilk öncüleri çok yoğun bir faaliyet içerisinde sürekli araştırma-inceleme, toplantı üzerine toplantı yaparak oluşan bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerini yoğun bir şekilde halka maletme çalışmalarını başlatmışlardır. Parti Önderliğimiz bu süreci şöyle değerlendirmektedir:

"Gençlikteki devrimci gelişme büyümekteydi. Biz de, o yıllarda boykotlara katıldık. Konuşmalar yaptık ve grup kurduk. Ne kadar kapsamlıydı, bu fazla mühim değil. Mühim olan amacımızın yerine getirilmesiydi. Devrimci gençliğin en çok yoğunlaştığı bu zeminde tartışıyor ve gerçekleri bulacağımıza inanıyorduk. Ve zaten öncüleri var, bazıları da ölmüş. O zaman sıcağı sıcağına onların etkisini yaşıyoruz. Tabi bu insanda bağlılık geliştirir. İntikam alma duygusunu geliştirir, mesuliyet geliştirir ve bunlarda az önemli özellikler değildir. Bu yıllarda dünya genelinde çağ anlamında bir sistem arayışı vardır. Gelirken aile, klan, kültürden, ortaçağ geleneklerinden, dinden kopulmuş, burjuva yaşam tarzı ve felsefesi ile biraz oyalanmış, yaşanış onunla biraz uğraşma durumunda olunulmuştur. Hem etki, hem tepkinin içiçe gelişmesi, maddi yaşamın yetersizliklerinden, onu düşkünce görmekten duyulan tepkiden ötürü, felsefeye yöneliş, felsefenin getirdiği büyük kafa karışıklığı, bunalım, çözümsüzlük, sosyalizme yönelme gereği, sosyalizme yönelirken emekçilerin kurtuluşuna duyulan kesin ihtiyaç ve yine ezilen ulusa mensup olmanın verdiği eziklikle ulusal soruna yönelme, sosyalizmden hem emeğin kurtuluşu hem de ulusun kurtuluşunu içiçe görme, işte bu kadar yaygın etkiler, tepkiler, duygular, istekler, öfkeler, arayışlar, bunalımlar, çözümler sonucunda ulaştığımız bir aşama oldu. '70'lerde artık neye yöneleceğimiz kesin bellidir. Emekçilerin bünyesini esas alacağız, emekçilere dayalı ezilen ulusun meselesini esas alacağız."

Esas alınan bu olgu ile yürünerek, bugünkü gelişmelerin yaratılmasına ulaşılmıştır. Tanışılan sosyalizm derinliğine incelenmeye başlanmıştır. Artık netleşen bazı düşüncelerin geliştirilmesiyle, bu düşüncelerin aktarılacağı aydın-gençlik

içerisinde bir çalışmanın ilk adımları atılmaktadır. Parti Önderliğimiz bu konuda şunları söylemekte; o dönemi şöyle izah etmektedir:

"Sosyalizm bir rehberdir. O halde, sosyalist incelemeyi geliştiriyoruz. İşte tam bu inceleme geliştirme görevini gündemimize koyduğumuzda bir-iki değerli yoldaşın durumunu da anlatayım, daha iyi anlaşılır. Mesele bu tip bir yoldaşımızın arayışı, propagandası içindeyken, incelemede yücelik buluyorduk. '70-71'lerdeki Kemal PİR'le bir anımı hatırlıyorum: İlk merhabalaşmamız sosyalizm konusunda bir tanışma, bir felsefe bizi mesela böyle birliğe gütürdü. Tutarlıydı, candandı. Yaşamı böyle yaratmak isteyen dostluklara örnek olması açısından söylüyorum. Ve Kürdistanlı da değil, ama içtenliğe bakın. ama sosyalizme duyulan güvene bakın. Hakeza Haki KARER; O da ısrarla kendisi mücadele gerçeğimize geldi. Biz onu ısrarla istemedik, bilakis sosyalizm ve sosyalizmde ulusal gerçeği incelemeyi çok önemli gördüğünden ötürü ısrarla geldi. Gönüllülüğe bakın. Yani doğru özlü bir ideolojik temele duyulan büyük güvenden doğan, kendisini tümüyle katışı hem de en alaca karanlık dönemde kurulan dostluğa verilen değer var. Dikkat edelim, o zaman hiçbir eğitim imkanı yok, geleceğe yönelik öyle plan yapma, güç, örgüt kurma diye bir şey sok, fakat iliklerine kadar doğru bir ideolojide karar kılma, onu temel meselelere uygulama ve buna duyulan inanç var. Bu güçlü bir bağa dönüşüyor. Bunun bir adım ötesi ilk defa ulusal kurtuluş adına yola çıkmadır. Biz, 12 Mart'ı yaşadık. 12 Mart sonrasında 7 Nisan 1972'de okulda bir boykottan ötürü bizi sorguya aldılar. Sorgudan sonra içeri girdik. Halen 12 Mart tutuklamaları devam ediyordu, Denizler Mamak cezaevine götürülerek idam edildiler. Yine, az öncesinde 31 Mart'ta Mahir Çayanlar katledildi. Mamak'ta ilk defa böyle tutuklu devrimcilerle kalındı. Türküler söyleniyor, tartışmalar yapılıyordu. Ciddi bir işe el atmışız, çünkü okuldan da koptuk. Bu bir yığın yanılgı, beklenti, birçok ütopyadan kopmadır. Memurluk düşüncesi tamamen ölüyor, bu çok önemlidir. Çünkü bundan sonra profesyonel devrimciliğe yol açılır. Sosyalizme köklü yönelme ihtiyacı ortaya çıkıyor. Tutuklanmışsın, senin için artık öğretiye yaslanmaktan başka çare yok. Kendini o zaman tam vereceksin. Demek ki, burada geçirilen yedi ay ilk defa seni devletin uygulamalarıyla karşı karşıya getiriyor, hayal ve beklentilerinden önemli oranda kopartıyor. Kendini artık genel sosyalizm davasında değil, daha somut sosyalizm uygulamasında fazla zaman kaybettirmeden götürebilecek bir oluşumun içine itiyor. Bunun önemi ortaya çıkıyordu. Daha tutuklu iken, çıkarsak neyi nasıl organize edeceğiz diyorduk, ulusal sorun önemli bir sorundu. Bunlar sosyalizm temelinde ele alınacak ve bunda karar kılınmıştır. Türkiyeli dostlarımızla birlikte bunları içiçe yapmada da karar kılınmıştı. Ama yine cevap arayan onlarca soru ve düşünceler uyanmış, tufan gibi arayışlar var, tam bir misyoner gibi çalışıyor, candan ilişkiler var, tartışmalar var, fakat somutlaşma, belli doğrultuyu bulma, grup temeline kavuşma yok. Ondan önce çeşitli grupların içine giriyoruz ama, hiçbir grupta derinden sempati ve mesuliyet yoktur. İlkel-milliyetçiliğin epey gazetelere yansıyan Güney Kürdistan'daki hareketleri vardır. Ama tam tatmin etmiyor. Türkiye solculuğunun çeşitli fraksiyonları doğuş halindeydi, acaba bunlar ne diyorlardı, kim bizim meseleyi daha çok kabul ediyor sorusunun arayışı içerisindeydik. Zaten her gün darbe yeniliyor, ne kadar yaşayacakları meçul. 12 Mart zaten darbedir, sol ezilmiştir. Biz 1972 Nisan'ında içeri girmişiz, Mayıs'ta Denizler idam edilmiş. Zaten en çok güven duyulan önderler onlardır. Mahirler katledilmiş. Aslında bütün o umutların yıkılması işten bile değildir. Büyük üzüntü ve acılar vardı. Kendinde önderlik yapacak konumda değilsin, yine de davayı bırakmamak gerekir. Onun için 12 Mart büyük bir müdahaledir, korkunç bir şekilde solu ezmedir ve çoğu bu dönemden sonra pasifizme girdi, reformizme kaydılar. Biz o dönemden tam tersine önemli sonuç çıkardık, eğer bundan sonra örgütlenecaksek örgütlenmede sürekliliği, kesintisizliği sağlama almalıyız dedik. Çünkü o içeriye giriş, önderlerin vuruluşu muazzam bir örgütsel kopukluğu, kesikliği koydu ve o da bir türlü daha sonra bağlanamadı. Ve işte bir sürü böyle ne idüğü belirsiz çabalar ve buna bizim tepkimiz, onun yerine ne olmalıydık. Kesintisizliği mümkün kılacak, derli-toplu bir ideolojik temeli olan, sağlam ilişkilerle, bağlantılarla bir gruplaşma. İşte o zaman zaten Ekim ayında dışarı çıktık, bir-iki ayda bir-iki sınıfı geçtik. Bir tür kış uykusu, kıştan bahara gelirken o zaman bizde anti-sömürgecilik kavramı, sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş ve bunu gizli bağımsız grupla yapma düşüncesi gelişmişti. Biz, 1973'ün baharında bu düşünceye ulaşmışız. Sadece düşüncesi var. Önceden de gruplaşmanın gereğine karar vermişiz. Gruplaşmayı sağlamak için en çok güvenebileceğin bazı kişileri bir araya getirme biçiminde bir meselemiz vardır. Sömürgecilik var. Ulusal kurtuluşçuluk var. Biz gizli bir grupla bu işin daha da yoğunca incelenmesini ve ilişkilerin genişletilmesini sağlamalıyız. Programı da budur, örgütü de budur. Şimdi burada aslında bir anlamda çözüm yoluna girilmiştir. Yaygın çabalardan, soru işaretlerinden bir cevap konumuna girilmiştir. Ama çok yetersiz, ama kapsamda fazla darlık amaçta net olmama durumu var. Örgüt bağları son derece gevşek, en büyük örgüt bağımsız bir Nisan gününde bir kırsal köşeye çekilip bir-iki fiskos yapmak, en büyük örgüt ilişkimiz, zaman zaman ahbap-çavuşça omuz omuza dolaşmak, böyle resmi profesyonel düzeyde, görev almadan bahsetmek şurda kalsın, akla bile gelmez. Fakat çözüm yine de var. Nedir çözüm? Büyük bir yaşam. Böyle diyelim. Bol tarihi iş, hayal kırıklığı, umut, tökezleme yine tekrar bazı öğretilere, bazı değerlere yönelme. Bayağı da uzun bir zaman sürecinde bunlar gerçekleşiyor. Onlarca yıllık bir süreyi alıyor. Yani cevaba doğru yaklaşırken böyle aniden bir cevabı yakalamak değildir. Yine de tam değil. Son derece yüzeysel bir cevap, ama artık emeğin boşa gitmeyeceğine hükmediyordum. Bu çaba diyorduk, bizi her zamankinden daha fazla emeğimizle sağlıklı ilişkiye geçirebilir. Yani biz öfke duyup nefret ettiğimiz kapitalizme kul köle olmayacağız. Zaten ortaçağdan kopuş kesin. Yine ulus gerçekliğini inkar etmeyeceğiz. Hemen şunu da belirteyim. Ulus gerçekliğini bizim kabul edişimizde son derece sancılı bir şey vardır. Bir yandan TC'nin muazzam güç ve kudretine komplocu yaklaşıp ele geçirme düşüncesi çocukça kafamızdan geçerken, diğer yandan keşke bende Türk ulusal koşullarında doğmuş olsaydım, düşüncesi de vardı. Ama öyle olmadığına göre, inkar politikası son derece onur kırıcı geliyordu. Bir yandan hayıflanıyorsun, niye biz burada doğduk, işte olmasaydı biz şimdi şöyle olurduk, belki de öyle olsaydık, yani Kürt kökenli gerçek yerine Türkiye kökenli olsaydık bambaşka ayağa kalkardık diyorduk. Demek ki, bu önemli bir çelişki ve bu çelişkinin doğru kavranışı, doğru kabul etmekle birlikte onun ardında verme; biz buna tam on beş yılı hasrettik diyebilirim. On beş yıl bu çelişkinin etrafında cevap aramayla dolu geçti. Şimdi bunu şunun için söylüyorum. Çoğunuz sanıyorum inkarcılığı kolayca kabul ettiniz, veya daha sonraki ulusalcılığı da kolay kabul ettiniz. Benim için, ne münasebet! Kabulle red arasında öyle bir bocalama geçti ki, yılları aldı. Ben hemen şöyle bir şey demedim: 'hakim ulustansınız', 'şöyle şereflisiniz' böyle düşkünlüklere düşmedim, tam tersine böyle bir mensubiyet duygusu da gelişmedi. Ama sadece kaba Kürtçülük vardı. O zamanlar biz Kürdüz demekle öyle Kürtlük yapılmayacağını da biliyordum. Çoğunuz duygusal düzeyde de ele almışsınız, benim ki, o kadar duygusal düzeyde bir anlayış da değildir. Kabul etmenin ardından çok iyi hatırlıyorum ve duyuyorum ki, görevler gelecek. Kabul etmeyi savunacaksın. '70'lerde böyle bir savunmamız vardı. Kendinden utanırken, şuna-buna yaltaklanırken, ben Anayasa profesörüne karşı "Türkiye'de iki ulus vardır, ulusal bütünlükten bahsedilemez" diye bir konuşma yaptım. Hatırlıyorum bütün sınıf alkışlamıştı. Tabii bizim Siyasal'da bir etkinliğimiz vardı. Bu çok ciddi bir eylemdi ve tutarlıydı da. Tam da zamanında bir sözdür, karşı çıkıştır, demek ki, bir sosyalist, sosyalizme ulaştıktan sonra ulusal sorunu kabul etme, ulusal gerçekliği temsil etme çok önemli bir olaydır. Ve ardından tabi ulusal baskıya karşı çıkacaksın. Onu sosyalizmle sağlayacaksın. Bunun için örgütlenmeye karar kılacaksın. Bunun için adım adım, nefes nefese hayatını bu işe adayacaksın. Bu sorunları kabul etme temelinde biraz Türklüğe mi arkadaş diyelim; kesinlikle böyle durumlar vardır. kendi ulusal gerçekliğini ne kadar kabul ettiği bazıları için tartışmalıdır. Eğer ciddi kabul etmiş olsaydık, bizim o zamanki grup üyelerinin her birisi bugün büyük bir ulusal kurtuluş önderi olur. Hayır adam hakim ulusa, Kemalizme öykünüyor. Ama ne de olsa kabuk varsa onu da inkar edemiyor. İşine geliyorsa ondan, işine geliyorsa bundan. İşte bunu Kemalizmin etkisini en çok yaşayanlar için söylüyorum. Onlar özde Kemalizmi yaşarken biçimde biraz 'ulusal kurtuluşçu'durlar. Feodalizmin etkisini en fazla yaşayanlar daha çok Kürtçülük yaparken, aslında yavaş yavaş Kemalizmi yaşıyorlar. Onlara karşı radikal olma, devrimci tarzda olma, Kemalizmin eleştirisi şahsında kapitalizmden kopuşu kesin gerçekleştirme veya kapitalizmin Kemalizm biçiminde somutlanışına sosyalizmi tam benimseyerek cevap verme çok önemlidir. Yine hakim ulusçuluğa, yani Türk milliyetçiliğine karşı sosyalizm temelinde karşı çıkma, tutarlı ulusal kurtuluşçuluğa, yurtseverliğe götürürdü. Bu ikisi de sosyalizmin ve yurtseverliğin içiçe gelişimidir. İşte biz bu cevaba sağlam bir biçimde ulaştık. Bu cevabı yıllar süren bir arayıştan sonra ve son derece bir kişilik, ruhsal, düşünsel yaşamla elde edemeyenlerin sıradan devrimciliği de demeyeceğim, çarpıklığı, uzlaşmazlığı, reformizmi ta baştan hastalık halindedir. Ve daha sonra da hem onun yakasını hem Partinin yakasını bir türlü bırkmamıştır ve halen şu veya bu kişi de yeni veya eski katılan çoğunda bu hastalık da vardır. Biz aşlında bu işi kişisel sorumluluk düzeyinde sağlam yapmaya çalıştık. Yıllar sonra baktığımızda da görüyoruz ki, bu cevap kesin verilmiştir. Nitekim bugün daha iyi anlaşılıyor. Sosyalizme bu temelde inanışımız veya karar kılışımız dikkat edilirse bizi doğru bir sosyalist anlayışa götürmüştür. O zaman o tepeden inmeci sosyalizm anlayışı vardır. İşte bir TİP vardır. TİP'le buluşanların büyük bir kısmı ya maceracı ya oportünist çıktığı bilinmektedir. Çok az tutarlı sosyalistin çıkması veya hiç çıkmaması durumu vardır. Bu çok önemlidir, onun arkasında çünkü resmi TKP vardı. TKP'den tek bir ihtilalci sosyalist çıktı mı? Ondan da hiç çıkmadı. Neden? Tepeden sosyalizm, resmi sosyalizm çoktan ihtilalci özünü kaybetmiştir de ondan. Eğer biraz onlara yaslanmış olsaydık, bizim öyle yaratıcı bir çabayla, emekle kazanan ve onun öğretisi olan bir sosyalizme ulaşmaktan bahsedemeyeceğimiz açıktır. Bu ulusçuluk içinde geçerlidir. İlkel milliyetçilik vardır o zaman. Zaman zaman da şurda-burda ortaya çıkıyorlar. Onlarla da o zaman biraz temasımız olmuştu. İlk bizi görür görmez şahsımızda kendilerinin baş düşmanını gördüler. Biz de onların ne kadar yaramaz, çözümsüz, çürütücü etki sahibi olduklarını tespit ettik. Ve bu ulusal sorunda da sınıf temeline dayanmanın sağlam ölçütüdür. Hem Türklükten hem ilkelişbirlikçilerinden çok tedbirli olma, onların etkilemelerine karşı sonuna kadar duyarlı, hesaplı ve mücadeleci olma. Evet demek ki, o za-

Haki KARER

Kemal PİR

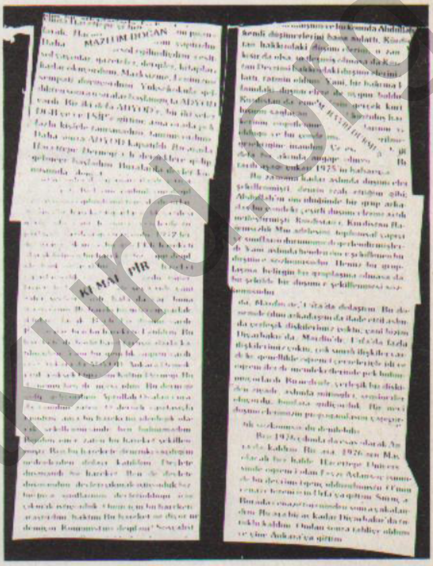

Deniz GEZMİŞ

Mahir ÇAYAN

manki mevcut gerekli sosyalizm anlayışı, tepeden inmeci sosyalizm anlayışı, yani TİP ve TKP, o küçük-burjuva sapmaları var. TİP'ten kopuşlar bir sürü sapmaya yol açıyor. Onun ihtilalci olanı, ama henüz rayına oturmayan bir yığın biçimine ilişkin temaslar ve tepki, mücadele yoğuncadır. İlkel-milliyetçiliğin tehlikesini görmek, ona karşı dikkatli, hesaplı olma bunlarda az işler değildir. Dikkat edilirse bir yandan feodal örgütler, diğer yandan kapitalizmin en soysuz biçimlenişi, küçük-burjuva anarşizminin ve 'sol'culuğunu en teslimiyetçi ögelerinden tutalım, en böyle soysuz çıkışlarına kadar hepsi yaygınca yaşanıyor. Bütün bunlarla da temastadır. Bunlara karşı yüreğini ve kafasını sağlam tutacaksın. Ve bütün bu örtbas edici, bastırıcı, gelişmelerden gözünü kaldırıp, beynini ayrıktırıp kendi öz gerçeğine ulaşacaksın. Şimdiden derinsen, özlüysen bu kadar arayışlardan, sorulardan, etkilerden, tepkilerden sonra eğer ayakta kalmışsan bu önemlidir. Her zaman belirttiğim gibi, acaba sıradan bazı etkiler bile sizi hemen düşürmedi mi? Tepkiler sizi nereye götürdü? Sınıfa mensubiyet, insanlığa mensubiyet ne durumda idi? Bunlar da olmadan büyük davaların adamı olarak ortaya çıkmak pek kolay olmuyor. İşte kolay olmadığı için de çoğunuzun itirafları hiçte iç açıcı değil veya geçmişte çok güçlü şeylerin yaşandığını ortaya koymuştur. Neden? Burada aslında yaşanılan, üzeri zift gibi karartılmış ve yoğun bir biçimde yüreği ve beyni dumura uğratılmış o acımasız gerçeklerin hakimiyetidir. Onlara karşı katı, şiddetli bir tepkici, rahatsızlık duyma şurda kalsın, sık sık benimseme ve onları yaşama durumu ortaya çıkıyor. Artık ben kendi deneyimimi ortaya koyarken, kuşkulu, sık sık yoklama, duyarlı olma ve sık sık o gün ulaşılabilecek daha ileri şeylere ulaşma tutkusu ve yoğun çabası ve bütün bunlar yıllara sığdı. Deneyler yap, tekrar ileri olana yönel, onu yetersiz gördüğünde daha fazla diğerine ulaş, bu konuda özellikle güncel maddi şeylere takılmama durumu vardır. Fazla para biriktirme hırsım yok. Fazla aileyi geliştirme, aileyi büyütme düşüncesinden nefret var. İleri bir memurluk pek çekici gelmiyordu. Dinde yücelme isteniliyor ama daha ortaokulda iken bile anlamını yitiriyor. Yalnız felsefede değil, bilim istidadı vardır. O bilimde fazla yücelmenin toplumu kurtuluşa, mevcut yaşanan çelişkileri halletmeye yetmeyeceği anlaşılıyordu. Onun için fizik, kimya fazla çekici değildi. Edebiyat, hukuk, sosyal bilimler olmasına rağmen; bilim bile demekte zorluk çekiliyordu. Siyasal olgunun dile getirildiği siyasal bilim; onunla uğraşma, bizi siyaset, devrim, iktidar denilen olguya yaklaştırır. Şimdi tüm bunlar da çok güç ister. Bir defa yaşamak ister, bir defa okuyup incelemek ister, ardından bir de bunun iktidar olayı gelir. İktidarda devlet meselesi var. Devlet korku demektir. Devlet zindan, idam demektir. Aynı zamanda devlet otorite, boyun eğdirme demektir. Eğer burda anarşistçe çıkış yapmayacaksan bu kavramlara ve bunun temsil ettiği olgulara gereken ağırlığı vereceksin. Neden çoğunuz halen siyasetçilik yapıyorsunuz; ama bir olguya gereken ağırlığı vermiyorsunuz? Çünkü onları ezberlemişsiniz de ondan. Ama öyle değil; bunları iliklerine kadar duya duya bu kavram ve olgulara ulaşırsanız elbetteki siyasi tahlil kabiliyetiniz, onların olumsuz etkilerini bertaraf etmeniz ve olumlu bir siyasallaşmayı yaşamanız zor olmayacaktır. Yok bir anarşist gibi, bir maceracı gibi veya bir boyun eğmeci gibi, pasifist gibi yorumlarsanız, siyaseti elbette ya sağa ya sola saptırırsınız. Bu ise erkenden teslim olmaya veya imhaya götürür. Böyle ele almıyoruz. Bütün yaşam bu konuda son derece ihtiyatlı, duyarlı, ölçen-biçen ayağını denk atan küçük bir adım hatası bile uçuruma götürebilir. Sıradan bir boyun eğme "böyle olsun" demek çok şey yitirirdi. Ben kendim çok iyi hatırlıyorum, kavramlar karşısında çıldırasıya bir araştırma içinde idim. Bu böylemidir, şöylemidir; eğer kavramını hakikate çok uzak biçimde kendime kabul ettirirsem, aslında çok şeyi yitirmiş olacağım. Ona, hakikate en yakın anlamı vermek için kırk dereden su getiriyordum. İşte bu daha sonra bizi sosyalizmin en bilimseline ve bu gibi her türlü ulusal-toplumsal sorunlara uygulamada gerçekçi olmaya götürdü. Çoğunuz sanıyorum bir-iki cümleyi ezberlemekle 'tamam sosyalist olduk' veya bir-iki doğruyu kalıp gibi içine oturtmakla 'inanç sahibi oldum' demiştir. Hayır! Ne böyle inanç, ne böyle bilgi kesinlikle yöntem olarak kabul edilemezdi. Biz de kabul edemeyeceğimiz için sürekli ideolojik, teorik inceleme, ideolojik uğraş ve hep bunları yeniden yeniden inceleme yaşandı. Demek ki, kişilik dünyası böyle hazırlanıyor. Bu ciddi bir uğraştır. Öyle ahım-şahım bir uğraş demesek bile, üslup olarak sonuçlara götürebilecek bir tarzdır bu. İşte grup olma kararına doğru geldiğimizde yaşadığımız durum bu. Ortada in-cin top oynamazken, yaşanan gelişmelerdi bunlar."

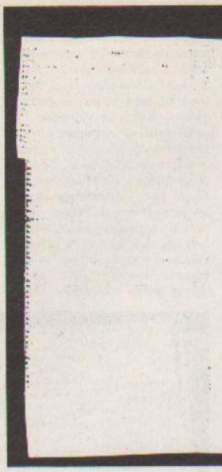

"O yıllarda ulusal sorun konusunda bir-iki basit adım hatırlıyoruz. İlkel-milliyetçiliğin bizdeki yansımaları vardı. Güney Kürdistan'daki ayaklanmadan etkilenenlerin KDP'si sözkonusudur. Bunların iki sahibi vardır: Sait Elçi, Sait Kırmızıtoprak. Bunlar örgüt sekreterleri olmuşlardır. Bir yandan bizim 'sol-un' temsilcileri katledilir ve darağacında can verirken, iki Sait'ten birisi diğerinin eliyle katledilir. Ve bu katlediliş diğerinin de sonunu getirir. Kimin elinden, sözümona o zaman KDP önderliği tarafından sözcülerden biri katledilir, diğeri idam edilir. Ve sonu böyle feci getirilir. İlkel-milliyetçiliğin bizdeki yansımalarını incelemeye değer. Türkiye'de iki ihtilalci gruptan birinin önderi idamda sallanırken, diğeri on arkadaşı ile katledilir. İşte o zamanki bazı sorulara cevap olmak isteyenlerin sonuçları böyle iken, elbette bizim bir gruplaşmaya yönelmemiz önemli bir cevaptır. Bu tehlikelere rağmen, bir cevaptır. Büyük sorumluluk isteyen bir yöneliştir. Türk burjuvazisi bu kadar hunhardır, katliamcıdır. KDP önderliğini bile kullanabilecek kadar hakimiyet halindedir. Kesinlikle böyledir. KDP önderliğine, TKDP'sinde eğer yurtseverler varsa bunları katlettirip tümüyle tasfiye ettirecektir, kalan da içten istisnasız MİT aygıtıyla birleştirilmiştir. Ve daha sonra bunlar bizim üzerimize de geldiler ve Haki KARER'i katlettiler az bir tehlike değil. O, Kemalizm kokan özelliklere rağmen, devlete yönelinmiş, dönemin sınırları zorlanmış, bu konuda bir karış da olsa yol alınmıştır. Bu anlamda çok uyanıktır. Kırk yıllık KDP pratiği konusunda çok uyanıktır ve hakim olmuştur. Altmış yıllık TKP konusunda çok uyanıktır ve hakim olmuştur. O halde mevcut toplumsal realite tümüyle onun baskı, sömürüsüne açık hale gelmiştir. Geriye kalan çok az şey vardır. Türk burjuvazisinin veya devletinin otoritesinin etkisi dışında ne var, ne kalmış? Hiç bir şey. Tümü ile hakim hem de dehşetli bir biçimde, hem de yok edici bir biçimde ortada. Hakim olduğu bu olgulardan açıkça ortaya çıkarılabilir. Biraz gençlik başkaldırmış, 12 Mart hepsini bir daha dirilmemecesine ezmiş ve arta kalanlar da sanki olumlu iş mi yaptılar? Yok! Bu mirası çarçur etmekten başka bir şey yapmadılar. Biraz yurtseverlik, o ayaklanmanın etkisi ile Güneydeki gelişme istidali görüyor. Onun üzerine de böyle tam bir hakimiyet ve katliam uygulandı. Geriye bir şey kaldı mı? Yok! Son derece terörize edilmiş, bastırılmış, yok edilmiş, tümü ile baskı ve sömürüye ardına kadar açılmış bir toplumsal durum. İşte tam da böyle olduğu bir dönemde biz herhalde bugünkü kadar farkında olmazsak da, Türk burjuvazisinin ve ruhunun binlerce yıllık sömürgeci, işgalci, istilacı, katliamcı ruhunun duymadığı, duymak şurda kalsın, aklına bile getirmek istemediği durumun içine bazı böyle küçük adımlar atmıştık. O konuda sonraları bir yazarın şöyle bir değerlendirmesi var: 'Gafil davrandık, geç uyandık' diyor. Yani aydın da olduğunu itiraf ediyorlar. Gerçekten öyle idi. Mesele bizim kaba-saba görüntümüz değildi. O zamanki ruhumuzu, o zamanki bu bilincimizi biz bile ancak bugün bu kadar sağlam değerlendirebiliyoruz. Akışımızın sonuçlarının biz de bilmiyorduk. İlerde böyle sonuç vereceğini tahmin edemiyorduk. Çünkü daha sonra bir yığın objektif durum ortaya çıkıyor, yepyeni bir yığın subjektif gelişme vardır. Hep onların değerlendirilişi ile adım adım ilerleyeceğiz. Ama bir öz, gelişmeleri belirleyen bir tutum içerisine girme sözkonusudur. Burada bir kez daha şu ortaya çıkıyor. Kaba baskı gücüne ne kadar görkemli dönemini yaşarsa yaşasın, ve yine başlangıçta çok güçlü bir öz ne kadar zayıf bir şekilde temsil edilirse edilsin, birisi o kadar çağdışı ve o kadar taşınmaz bir baskı ise, diğeri o kadar yeni ve o kadar geleceğe yönelik bir doğum ise, diğeri onu tam öğrenemez, duyamaz ve farkında olamaz. Kaldı ki, karşımızdaki güç en çok kendisini uyanık sanan istihbarat örgütünü bir ahtapotun kolları gibi her tarafta yayan bir güçtür; buna rağmen tam görmemiş ya da anlamını tam biçememiştir.

Diğeri de şüphesiz en yetkin bir duyma durumunda değildir. Ama çok sağlam bir biçimde sağlam bir özle karar kılmıştır. Dolayısıyla gelecekteki gelişme şansını elde etmiştir. Geleceği belirleyecek konumun içine, toprağın içine düşürülmüştür. Dolayısıyla da gelişme olasılığı artmıştır."

"Amacı erek edinenlerin ayrışımı burada önem taşıyor. Özlü ve yaratıcı, eğer ısrar edilirse devrime götürebilecek yaklaşımlar esas alınmıştır. Ve belki de bu grubumuzun böyle akla getirilişinde aylarca hatta yıllarca sürdü. Sadece kuluçkaya yatırmıştık. Türk burjuvazisi duyarsa veya düşman farkederse nefes aldırmaz deniliyordu. Bir ufak propaganda yapmak istediğimizde o zaman, bizim bir ufak evimiz vardı. İki kapısını da kapattığımı hatırlıyorum, bir de kulağa hafiften üflüyordum. Her propaganda eylemimiz böyledir. Ve Yine odalarda muhtemelen dinleme araçları olabilir diye çekiniyoruz. Bu sefer iki-üç park hatta kocaman kentin dışında ıssız bir mesire yerine gidiyoruz. Orada yine çok hafif, kulaklara bir-iki kelimecik söylüyorum. Bu neyi gösterir? Gerçeğin dikkatlice açığa vurulmasını, çıkarılmasını, kıymetinin iyi bilinmesini gösteriyor. Her doğru sözün rastgele yerde ve zamanda söylenemeyeceğini ortaya koyuyor, genel mahalli akımlar içinde bulunuyorduk her gün, devrimci gençlik hareketidir, sosyalist hareketidir, hemen hemen birçok tartışmaya katılıyoruz, gruplaşıyoruz, bir hayli gençlik hareketi var, şehitlerin kanı üzerinde daha sıcacık bir harekettir, onun içindeyiz, iyi bir ortamdı. Değerlendiriyoruz, grubu genişletmeye çalışıyoruz." (Parti Önderliğinin Şubat-Mart Konuşmalarından)

Parti Önderliğimizin değerlendirmelerinden yaptığımız bu uzun alıntıdan anlaşılacağı gibi, süreç ilerledikçe başlangıçtaki dar, fakat özlü oluşum genişlemiştir. Bu genişleme süreci içerisinde başlangıçta hemen hemen hepsini köken olarak yoksul köylülükten, emekçi kesimlerden geldiği bu bileşime daha sonra değişik güçlerde, yani feodal egemen sınıflardan gelen, feodal-aristokrat kökenli aydınlarda bu oluşum içerisinde yer almaya başlamışlardır. Bunların soyadlarının sonu "zade" veya "oğlu" diye biten, bu feodal-aristokrat kişilerin katılımları kendi kişisel duygularını tatmin etmek veya gelişim olanakları yüksek olan bu hareketi ele geçirmek içindir. Bunların içinde mesela İsmail Hakkı Mütevellizade, Seçenek dergisinde yazar olan Ahmet Okçuoğlu, Faruk Vakıf Ahmetoğlu vb. gibi birçok unsur vardı. Fakat, hareket genişledikçe grup nicelik ve nitelik olarak büyüdükçe ve oluşturulan devrimci teorinin Kürdistan'a aktarılması gelip dayanınca bu kesimde safları terketmeye başlamıştır. Yaşanan bu kopuşlardan sonra iki bileşim içinde çok sınırlı sayıda insan kaldı. 1973'lerde grubun dar ama, ilk resmi toplantısı yapıldı. Yapılan bu toplantıda ortak hareket etmek, resmi bir grup olarak ortaya çıkma ve grubun meşrulaştırılması kararına varılıyordu. Bu toplantı sonrası Parti tarihimizde yeni bir dönem açılıyordu.

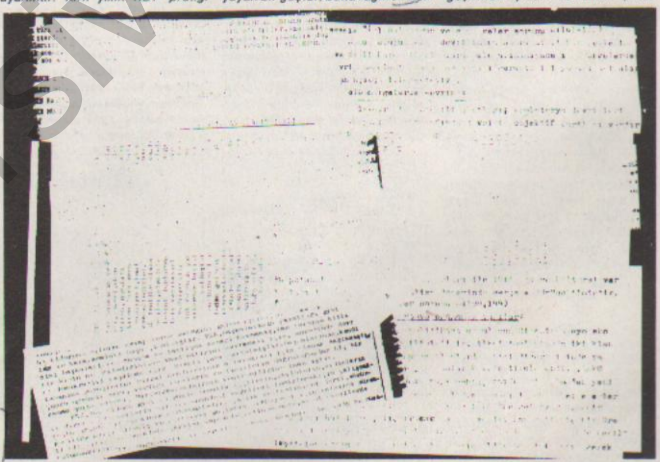

İDEOLOJİK MÜCADELE VE ÜLKEYE YÖNELİŞ DÖNEMİ (1973-1978)

1973 böylesi olaylar yaşanarak tamamlanıyordu. 1974'lere gelindiğinde teorik çalışmalarda belli bir aşamaya gelinmiş, bununla birlikte grup gelişip güçlenmişti. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi içerisinde oldukça büyük boşluklar yaşanmaktadır. Sahip çıkılması gereken olgular dağılmayla yüzyüze gelmişti. Yüksek devrimci sorumlulukla bunlara sahip çıkmak ve korumak gerekmektedir. Bu bir anlamda da dökülen kanlara bağlı kalmadır. Bu dönemde, yani 1974'te devrimci hareket henüz öğrenci-gençlik içerisinde yaygınlaşmaktadır. Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi önderleri katledilmiş, büyük bir bölümü de 12 Mart faşizmi tarafından zindanlara doldurulmuştur. Parti hareketimizin kurucuları ve Parti Önderliği bu devrimci sorumluluğu kendilerinde görüp o dönemin önemli bir örgütlenme alanı olan üniversite gençliğinin dernekleşmesine de öncülük ederler. Bu dernekleşmeyle bir yandan enternasyonalist görevler yerine getirilirken, diğer yandan bağımsız Kürdistan düşüncesinin bu kesim içerisinde kök salmasına ve giderek dar grubun açımlanmasına, güç kazanmasına yol açıyordu. Bu zemin üzerinde daha güçlü değerlerin yaratılmasına çalışılmaktaydı.

Dernekleşmenin yaşandığı o dönemlerde bir yandan TSİP, diğer yandan TİKP fırsatçı ve yararlanmacı özelliklerini kullanıp, öğrenci-gençlik içerisine girerek yapılacak devrimci çıkışı engelleme ve onu sağa yatırmaya çalışıyorlardı. Ki o dönemde THKP-C içerisinden teslimiyeti ve ihaneti dayatarak çıkan bazı unsurlar TİKP'in başına gelmişlerdi. Bunu engelleme görevi yine Partimiz öncülerine düşmekteydi. Çünkü dönemin dernekleşme öncülüğünü çekmekteydiler. Bu çalışmalar içerisinde başta Haki KARER yoldaş olmak üzere, diğer yoldaşlarla birlikte yoğun bir çaba harcanır. Devrimci hareketin sağa çekilmesi bu çalışmalarla engelleniyor, dernek giderek güç kazanıyordu.

Bu dönemde ilkel milliyetçilik ise DDKD adıyla örgütlenmekteydi. Bunlar biraz daha legal çalışıyorlardı. Kurulan bu dernekte yoğun bir şekilde ulusal sorun üzerinde tartışmalar gelişiyor, geniş kitlelere bu düşünce kavratılıyordu. Dernek açmada istenilen amaca varılıyordu. Gençliğin bu demokratik platformuna gerek sosyalizmin ve gerekse de onun önemli bir sorunu olan ulusal sorunun yoğunca tartışılması yaşanıyordu. O dönemin bir özelliği aydın-gençliğin bu türden demokratik kuruluşlarda toplumun dikkatini ve saygınlığını çeken Marksizm-Leninizmin tartışılıp kavranılması alanı olmasıydı. Bu nedenle düşüncelerin en fazla aktarıldığı alanlar derneklerdi.

Öncü grubun Ankara'da yürüttüğü bu çalışma bir yandan küçük-burjuvaları, diğer yandan sosyal-şovenleri ve bir diğer yandan da polisin dikkatlerini çekiyordu. Nitekim birbuçuk yıllık bir çalışma sonunda dernek kapatılır. Derneğin kapanması sonrası bizim için artık demokratik platformlarda, —yani dernekler açarak— çalışmak sakıncalı olmuştur. Yani legaliteden illegaliteye geçilmiş, çalışmalar daha da gizli yürütülmeye başlanmıştır. Ancak dernek çalışmalarında yaratılan ilişkiler çok iyi kullanılmıştır.

Yine bu dönemlerde çeşitli güçler Hareketimizi engellemek için çeşitli yol ve yöntem denemişlerdir. Ancak bunlara karşı sonuna kadar direnilerek bu oyunlar boşa çıkarılmıştır. Hatta bazı sosyal-şoven güçler daha da ileri giderek kendi ülkelerini terketmemizi istiyorlardı. "Kürdistan'a gireceğiz" tarzındaki belirlemelere inanmıyorlar, alay ediyorlardı.

1975'ler böyle karşılanıyordu. Birlik oluşturulması doğrultusunda Parti Önderliğinin yoğun görüşmeleri ve çabaları, ilkel milliyetçi ve küçük-burjuvalar tarafından olumsuz yanıtlanıyor, her grup yeni bir oluşumu kabul etmeyip kendi potalarında eritmeye çalışıyordı. İstisnasız tümü kendilerine katılmamızı salık veriyorlardı. Bu salık vermeler Kürdistan gerçeğine doğru yaklaşımın, sorunun çözümünü devrimci yöntemlerle sonuca ulaştırmanın önündeki engellerin sadece sömürgecilikten kaynaklanmadığını, sömürgeciliğin inkar politikasına dayalı bir biçimde tek bir yöntem olarak şiddeti en önde tutmasının tek engel biçiminde ortaya çıkmadığını, engellerin diğer kesimlerden ve güçlerden de kaynaklandığını en açık bir biçimde ortaya koyuyordu. Bu dönemde Marksizmi temsil etmek, Marksizmi incelemek, bunun ışığında Kürdistan gerçekliğini aydınlatmak, bu doğrultuda da gruplaşmaya doğru gitmek çok yönlü saldırıları da gözönüne almayı birlikte getirmektedir. Bu saldırı salt sömürgeci düşmandan gelmemekte aynı zamanda sol adına hareket eden güçlerden de gelmektedir. Kürdistan ve bağımsızlık kullanılan ilk sözcüklerdir, yenidir. İlk başta bunun taraftar bulması oldukça zorlukların göğüslenmesi demektir. Zaten bu dönemin geliştirilmesinde yer alan öncülerimizin bu konuda ne kadar zorluklarla mücadele ederek çalışmaları yürüttükleri bilinmektedir.

Tüm bunlara rağmen yürütülen kararlı bir mücadele gerek bulunulan alanlarda, gerekse de Kürdistan zemininde ürün verecektir. Birçok bölgede çok sayıda insan meseleye ilgi duyar ve tartışarak katılım sağlarken, hemen hemen her bölgede de yüzlerce gencin sempatisini kazanır. Bu gelişmeler 75'lerle birlikte yoğun bir artış gösterir. Safların giderek genişlemesi öyle kolaylıkla başarılmış bir şey değildir. Bunda muazzam zorlukların görülmesi gerekmektedir. Ulusal bağımsızlık propagandası yapmak, Kürdistan gibi ulusal değerleri talan edilmiş, iğdiş edilmiş bir ülkede büyük çaba isteyen bir olgudur. Bundan dolayı, *"Grubun kararlı olan sözcüleri yoğun bir propaganda faaliyeti yürütürler. Kısa sürede grup taraftar bulmaye ve saflarını genişletmeye başlar. Tabii ki bu, öyle kolay kolay yapılan bir iş değildir. Bu dönemin örnek militanları olan Haki, Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşların anılarında, neler pahasına gelişme sağladıklarını görmekteyiz. Bu yoldaşlar dönemin gerekli kıldığı militan özellikleri en ileri düzeyde yaşarlar..."* (Ortayolculuk ve Ortayolculuğun Tasfiyesi Üzerine, syf: 14)

Gösterilen cesaret, fedakarlık ve çabalar sonuçlarını vermiştir. Bu sonuçlarla 1976'lara girilmektedir. Aynı dönem, yine Çarlık Rusyası'nın 1900'lerdeki koşullarına benzetilebilir. 1890-1900'ler döneminde Lenin'in legal marksistlerle yaptığı ittifak sonucunda Marksizmin gelişmesine karşılık çarlık polisi daha çok Narot Naja Wolya'yı ciddiye alıyor, en büyük tehlike olarak onu görüyor. Hatta marksistlerin Narot Naja Wolya'ı eleştirmesini sevinçle karşılıyor. Çarlık açısından en büyük tehlikeyi Lenin ve partisinin teşkil ettiği farkedildiği anda, gelişme yükselmiş ve ileri düzeye ulaşmış durumdadır. Bu kez Çarlık, Lenin ve partisine yöneliyor. Başlangıçta TC'nin de bu yönlü yönelişleri var. Aslında ilk çıkıştan itiaren Hareketimiz üzerinde yoğun gözlemleri vardı. Fakat soruna Hareket açısından umutsuz çabalar olarak bakıyordu. Son olarak Hareket içerisine ajan sızdırma çabaları oldu. Türk hava kurumunun bir parçası olan Türkkuşu denilen kurumda pilotluk yapan Necati diye bir unsur vardı. Bunu Hareketle tanıştıran Abdurrahman ailesine mensup ve Hareket içinde yer alan başka unsurdu. İkisi de Ağrı'lıydı. TC'nin bu yönlü sızmalarla Hareketi saptırma girişimleri sözkonusuydu. Örneğin, Abdurrahman'ın bu dönemdeki girişimleri Hareketi legalleştirme yönündeydi. Ki MİT'in istediği de buydu. Hareketi daha sıkı kontrol edebilmek veya bu yönlü muhtemel eğilimleri ölçebilmek amacıyla legal gazete öneriyordu: *"Bir gazete çıkaralım, düşüncelerimizi sistemleştirelim, burada yayınlayalım, çevre toplayalım. Bizim savaşımımız mevcut durumda eli sopalı köylülerin savaşına benziyor, bu durumda gelişme kaydetmek mümkün değil"* tarzında yaklaşımları vardı. Bunlar, bu kişinin ve faaliyetlerinin durumunu net bir biçimde ortaya koyuyordu. Hareketi legalleştirme, düşmanın üzerinde denetim kurabileceği bir hareket durumuna getirme tarzındaki yaklaşımları sözkonusuydu.

Diğer hareketlerin gelişimine baktığımızda şu gerçeği çok net bir biçimde görebiliriz: Düşman, devrimci hareketlere geçiş dönemlerinde çok darbe vurmak için ipuçları arar. Bizim Hareketimizin durumuna bakıldığında düşmanın yönelmesi, bir örgüt biçiminde karşısına alıp dağıtabilmesi için elinde her hangi bir ipucu yok. Onun için provokasyon zeminlerini arıyordu. Bu zemini legal girişimlerde buluyordu. Öte yandan Hareketi bazı şiddet yöntemlerine ya da bazı kamulaştırma girişimlerine çekme doğrultusunda çabaları da vardı. Örneğin bu dönemde Pilot'un önerdiği bir eylem biçimi sözkonusudur.

1976 yılı Parti ve mücadele tarihimiz içerisinde çok anlamlı bir yılı teşkil etmektedir. Bu yıl tamamen kendi kaderine terkedilerek, unutturulmaya çalışan bir halkın yeniden tarih sahnesine çıkarılması için öncü güçlerin bu halk içine yayılması yıllarıdır. Daha sıkı ve gizli bir çalışma içerisine girip genişlemiş olan öncü grup daha da netlik ve somutluk kazanmış, amaçlar ve görevler temelinde toplantılarını gerçekleştirir. Ankara Dikmen'de bu yılda yapılan toplantıda ülkeye dönüş kararı alınır. Yılların susturulmuş Kürdistan'ı kendisini ayağa kaldıracak taze kana ulaşmaktadır. Bu taze kanın ilk taşıyıcıları Haki ve Kemal yoldaşlar olacaktır. Haki yoldaş Batman'a doğru yola çıkarken, Kemal yoldaş Antep'e gitmektedir. Diğer bazı yoldaşlarda Dersim, Kars, Ağrı'ya yayılmaktadırlar. Marksizmin Kürdistan'a taşırılması bu ilk adımlarla atılmış durumdadır. Parti Önderliği bu ilk dönüşü şöyle izaha kavuşturmaktadır:

"Bu dönüşün en önemli sonuçları, Marksizm-Leninizmi ülke topraklarına taşımak, ülkenin kent ve köylerinde geniş bir tartışma konusu haline getirmek, Türkiye metropollerinde düşünceyi önemli oranda halka taşırmak olmuştur. Devrimci düşüncelerin halka mal edilmesi savaşında, bu düşüncenin özellikle ülkenin en uyanık aydın kesimine tanıştırılması ve giderek geniş grupların hareketi haline dönüştürülmesi gerekiyordu. Siyasal uyanma ancak bu temelde gelişebilir, partileşmeye böyle gidilebilirdi." (Seçme Yazılar, Cilt I, syf: 48)

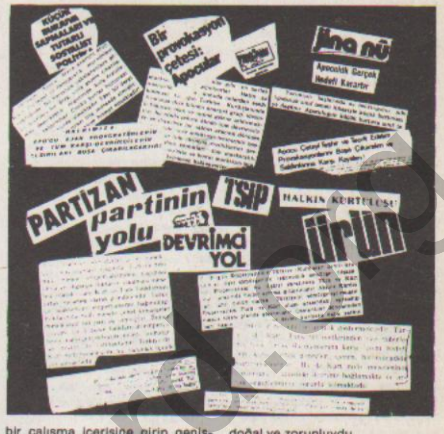

Bu dönemde sosyal-şovenizmin bu alanlarda geçmişe dayanan çalışmaları vardı. Bu çalışmalar, esas olarak 1970'lere, hatta daha öncesine dayanıyordu. Daha önce iç alanlara gidildikçe ilkel milliyetçiliğin bazı alanlarda daha çok denetimi vardı. Örneğin, bir Diyarbakır, Siirt, Hakkari ve Van'a doğru olan kesimlerde örgütlü durumda bulunanlar ilkel ve küçük-burjuva milliyetçi güçlerdi. Sosyalleşme, yani sınıfsal ayrışma bu kesimlerde daha zayıf bir nitelik arzediyordu. Hareketin kadro zemini ve Harekete olumlu koşullar sunması açısından çalışmaların daha çok ilk gidilen alanlarda, yani sınır alanlarında yoğunlaştırılması bir zorunluluk olarak kendisini dayatıyordu. Çalışmalar daha çok aydın-gençlik kesimi içerisinde yürütülüyordu. Aydın-gençliğin kendine özgü karakteri vardı. Bir sefer, toplumsal bir kategori olarak gençlik, devrimci düşüncelere açık, onları rahatlıkla benimseyebilen özelliklere sahiptir. İkincisi, aydın-gençlik olması itibarıyla bilime açık, bilimle en çok temasta bulunan ve devrimci düşünceleri en erkenden özümsemeye yatkın bir kesimi oluşturuyor. Üçüncüsü, gençliğin atılgan, coşkulu, engel tanımayan özellikleri vardır. Bu açıdan da, gençlik kesimi içerisinde çalışmaların yürütülmesi doğal ve zorunluydu.

Burada yine diğer güçlerin engellemeleriyle karşılaşıldı. Sosyal-şoven ideolojilerin gençlik kesimi üzerindeki etkileri, eskiden beri yürütülen çalşmalar, bu konuda bir tabana sahip olmaları vb. nedenler başlangıçta bu zeminde yürütülen çalışmaların önündeki en büyük engelleri meydana getirmekteydi. Düşmanın da bu yönlü çalışmaları vardı. Hareketin bir dönüşümle Kürdistan'a taşırılması ve Kürdistan'da yaratılan öncü gelişmeler karşısında gösterdiği tepki sert oldu. Yani Harekete sadece bir-iki unsur sızdırarak bilgi toplama, Hareketi bazı provokatif eylemlere sürükleyerek provokasyon zemini veya tutuklama için elverişli bir zemin hazırlayarak, gözaltına alıp, tutuklayarak bitirme tarzındaki girişimlerin fazla bir işe yaramadığını gördüklerinde daha ciddi yöneldiler.

Dünyadaki gelişmeleri en son ve sığ bir şekilde yaşayan halkımız, toplumsal kurtuluşu için herhangi bir çaba içerisinde değildir. Komprador burjuvazi ise en son haddine varıncaya kadar işbirlikçilik ve ulusal ihaneti yaşamaktadır. Ulusal kimliğe sahip çıkma olayı ülkemizde yaşanmamaktadır. O nedenle böylesi bir durumu olumlu tarzda etkileyip ayağa kaldırabilmek, cesaret, fedakarlık, yurtseverlik ve insanlıkta azami sınır tutturmakla mümkündü. 1976 ülkeye dönüşte ortaya konulan buydu. O nedenle de tarihsel bir eylem olma özelliğine sahiptir. Oluşturulan marksist-leninist düşüncelerin halka götürülmesi ve örgütlenmeyle maddi bir güce dönüştürülmesinin kaçınılmazlığı ve tarihselliği sözkonusuydu. Bu nedenle yaşanılan tüm zorluklara ve düşmanca saldırılara karşı bu yönelim gerçekleşiyordu. Parti Önderliği dönemin ve halkımızın konumunu şöyle izah ediyor:

"Unutmamak gerekir ki, bu en zor dönemlerden biridir. Ülkede ulusal düşünceler çok zayıf bulunmakta, ulusal gerçeklikte önemli oranda koparılan halk yeniden bir ulusal direnişten korkmakta ve bu yönden de kendi saflarına bu biçimde girmeyi olumsuz karşılayabilmektedir." (Seçme yazılar, Cilt I)

Böylesi koşullarda Kürdistan'ı hiç görmemiş, Kürt dilini bilmeyen yoldaşlar hiçbir tereddüt götermeden Marksizm-Leninizm düşünce-

sinin halkımıza taşırılması için büyük bir cesaret, kararlılık ve fedakarlıkla Kürdistan'a yöneldiler. İlk çekirdeği oluşturan yoldaşların o koşullarda sergilemiş oldukları cesaret, kararlılık, inanç ögeleri örnek alınması gereken olguların kendisidir.

Böylesi zorluklara karşın büyük özverili bir mücadele ile gelişen mücadelemiz geniş bir taraftar çevresi yaratmayı başarmıştır. İlk faaliyet alanlarında gençlik arasında geniş sempati kazanılmış, bunların çoğunluğu aktif bir şekilde Hareketin etrafında kümelenmeye başlamıştır. Hareketimizin ilk öncüleri birçok alanda seminer ve toplantılar düzenlemiş ve bunlara güçlü katılımın sağlanabilmesi için yoğun çaba harcamışlardır. Harketimizin ülkeye dönüşüyle başlattığı çalışmalar halkımızın içinde kök bulmuş ve bir daha koparılmamacasına derinden yerleşmiştir. Başlangıçta Hareketimizi cddiye almayan TC, "sol kendi içinde bu akımı tüketir" anlayışla hareket etmiş, fakat daha sonraları Hareketimizin gerek Kürdistan'da ve gerekse de Türkiye'nin büyük kentlerinde giderek gelişme kaydetmesi sonucu ve sürekli büyümesi karşısında 77'lere doğru gelindiğinde başta TC olmak üzere, buna bağlı diğer güçlerin de Hareketimize yönelik ciddi saldırıları, komplo ve imha planlarını hayata geçirme çabaları da yoğunlaşmıştır.

Böylesi karşı-devrimci çabaların en önde gelen nedeni durumunda olan Parti Önderliğimiz ve Hareketimizin ileri düzeydeki önderlerine yönelik her türlü yol ve yöntem geliştirilmiştir.

1977 yılına gelinceye kadar Parti tarihimizde tarihsel anlamı olan iki çıkış yapılmıştır. Bunlardan biri 1972'de Parti Önderliğinin Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yaptığı çıkış, ikincisi ise halkımızın örgütsel geleceğini yaratan 1976'daki Dikmen toplantısı ve ülkeye dönüş kararı doğrultusundaki çıkıştır. Bu iki çıkışın ürün vermesi, grubun genişlemesi ve görüşlerde netliğe ulaşılmasıyla 1976 yılı sonunda Ankara Yüksek Mimar Mühendisler Odası'nda ilk kez oluşturulan tezler, netleşen görüşler legal bir platformda geniş kitlelere açıklanacaktı. Tüm güçlere çağrı yapılmasına karşılık bu toplantıya yüze yakın bir katılım gerçekleşmişti. Bu sayının çoğunluğunu da Hareketin taraftarları oluşturmaktaydı. Ancak ortaya atılan görüşler en hararetli bir şekilde tartışılıyordu. Bu toplantıya bazı örgütlerin katılımı da sözkonusudur. Ama bunlar grubu fazla ciddiye almamaktadırlar. Çünkü kendileri o dönemde çeşitli dergiler çıkarıyor, oluşturdukları derneklerde faaliyet yürütüyorlardı. Keza Kürt küçük-burjuva örgütleri de aynı konumdalardı. Hareketimizin yaşamasına ve gelişmesine ihtimal bile vermemekteydiler. Çeşitli sosyal-şoven güçler "sosyal emperyalizm" görüşünü ortaya atıyor, yine daha değişikleri sosyalizmi ayrı düşündüklerini belirterek sorunlardan kaçıyorlardı. Hareketimiz bu toplantıyla ileri bir adım daha atmış ve sorumluluk gittikçe artmış durumdadır. Atılan bu adımların sonuca götürülmesi için artık daha fazla çaba, daha yoğun araştırma-inceleme ve çalışma, daha üstün fedakarlığın sergilenmesi gerekmektedir. Bu toplantı öncesi 1 Ocak 1977'de yine Ankara'da gerçekleştirilen bir toplantı vardı. Bu toplantının ayrı bir özelliği, 1976 ülke zemininde yürütülen çalışmalar sonucu tabanın yaratılması ve yaratılan bu tabanın seçilen temsilcilerinin bu toplantıya katılım sağlaması olayıdır. Ülkenin çeşitli yörelerinden temsilciler toplantıya katılmışlardır. Bu dönemde devlet bazı şeyleri sezinlemiş, bu nedenle Hareketin çıkışıyla birlikte boğulmasını öngören provokasyonlar yaratmaya çalışmıştır. Daha önce sözünü etmiş olduğumuz Abdurrahman ve Pilot provokatörleri devreye sokulup Hareketin önderlerini tutuklatmayla bitirmeye çalışmışlardır. Tüm bu provokasyon ve komplolardan Parti Önderliğinin ileri görüşlülüğüyle sıyrılmıştır. Parti Önderliğinin bu kez Kürdistan seferi olarak adlandırabileceğimiz sonuç alıcı toplantıları gerçekleştirdiği ülke topraklarına yönelimi vardır. Parti Önderliğinden bir alıntıyla bunu açıklamak istiyoruz:

"Halen hatırımızdadır, kışın o ağır tartışma ve endişelerinden sonra herhalde martın sonları nisanın başlagıcında bir Kürdistan seferine yönelme kararı aldık. İşte ocak toplantısı var. Bir ocak ardından mimarlar odasındaki açılım, ki bu muazzam sorumluluk getirir. Sen bir defa meseleyi patlatmışsın, ilan etmişsin, kesinlikle bileceksin ki ya uçurumdan devrileceksin ya da bir yolunu bulup ilerlemeye devam edeceksin. Tehlikeyi ensende hissediyorsun. 'Demoklesin kılıcı' her an boynunu keser. Geriye gitme de mümkün değil. Artık ok yaydan boşalmış. Çıkış yolu o zaman bizim açımızdan bir Kürdistan seferi oluyor. Ankara'da geniş kesimlere açıkladık, bu bir adım, yani bir ajitasyona atılan adımdır aslında. Daha önceki toplantılar dar toplantılardı, bu seferde yapacağımız toplantılar ise ajitasyon toplantılarıdır. Bu aynı zamanda Harekete daha bir genişlik, yaygınlık kazandırmaya cesarettir. Ve karar verdik: Kürdistan'a gideceğiz. Yola çıkıp Ağrı'ya gittik. Ağrı'da takip de var, polisin takibi kesin. Provokatör arkamızda, kontrol altında bulunduruyor. Zaten Ağrı pratiğinde provokasyon daha baştan epey faaliyet yürütüyor. Değerler kurtarılıyor ama tam değil. Beyazıt'a geldik. Ağrı Dağı eteğinde 30-35 kişinin katıldığı bir toplantı yaptık. Şu anda içerde bir yoldaşımız var, değerli bir yoldaş, orada yakalanmıştı. Bir öğretmen arkadaşın eviydi. Bir adım daha ileriyi ifade ediyor, toplantıyı başardık. Hatırlıyorum halen, yine Newroz ayında idik. Newroz'u böyle karşılıyoruz. Güçlü bir atılım biçiminde karşılıyoruz. İshak Paşa kalesine de çıktık, o zaman Salih KANDAL da vardı. O da bizi o zaman gördü. Kürdistan'ın gerçekten her bir köşesi, hele o Ağrı Dağı eteğinin kendine has ilahi havası da vardır. O tarihi bina, bir yandan göklere uzanan Ağrı Dağı kutsal bir görünüm içinde bizi böyle çabalarımızda teşvik ediyor adeta. Fakat bir düşüncenin etkisi altında insan fazla yerinde duramaz. Oradan biz bu sefer Kars'a doğru yol aldık. Tek yapıyoruz bu yolculuğu. Kars'a gittiğimizde dolaştık, birkaç yer, başta şehit olan Akif arkadaşımız olmak üzere birkaç kişi bulduk. Girdiğimiz, yattığımız otel de polisin cirit attığı oteldir. Ama toplantımızı orada da alelacele yaptık. Bu da nisana denk geliyor. Kars'ın bir ilçesi var; Digor. O zaman yine şehit olan değerli bir yoldaşımız vardı: Mahir CAN yoldaş. Onunla da orada yolun kenarında küçük sohbet, bir-iki toplantı... Newroz böyle değerlendiriliyor. Bu sefer Kars-Erzurum-Erzincan üzerinden Dersim'e gittik. Hatırlıyorum, yolda kar vardı. Yeni yeni çiçekler çıkıyordu, fakat bir şeyler kurtarmaya çalışıyoruz. Ama ne kadar telaşla! Bugünkü kadar soğukkanlılık, planlama, yoğunlaşma yok. Sermayemiz kendimiziz. Birkaç sözcük, zor bela temin ettiğimiz bir bilet parası, yine yoldaşların evine gidiyoruz.

Aydın GÜL

Dersim'de kar var. Fakir bir arkadaş, şehit düşen Hasan KUŞ vardı. Sanıyorum onun evine gittik. Yani birkaç gün orada toplantı yaptık. Kar altında yaptığımız geniş bir toplantı ardından Elazığ'a gittik. Elazığ bant konuşmaları mevcuttur. 77'nin 1 Mayıs'ında Elazığ toplantımıza Karakoçan da 35 kişi ile katıldı. Mehmet KARASUNGUR arkadaş da vardı. Toplantımızı bitirdiğimizde İstanbul'da 1 Mayıs kutlamasında o akşam 37 kişinin katledildiği haberini aldık. Türkiye'de belli gelişmeler hızlanıyordu. 1 Mayıs'tan hemen sonra biz durmadan Diyarbakır'a geçtik. Diyarbakır'da, sanırım 6 Mayıs olabilir, Bağlar semtinde iki tane büyük toplantı yaptık. Nasıl ki, Elazığ toplantısına Dersim'den, Bingöl'den, Elazığ'dan arkadaşlar katılmışsa, Diyarbakır'ınkine de Mardin, Batman, Urfa katılıyor. Yukarıda Kars-Ağrı, ortada Elazığ, güneyde de Diyarbakır toplantısı ile biz çok önemli bir grup pratiğini daha da güçlendiriyoruz. Ve nihayet Antep'e geçtik. Antep'te bizim emektar Haki arkadaş var. En geniş toplantıyı 13 Mayıs'a denk gelen bir günde biz gerçekleştirdik. Arkamızda yine provokatör var. Tabii adım adım takip ediyor ve işte buradaki Haydar provokatörü de var. İlk defa orada toplantıya katılmadı. Bir yerden geldi, gözüktü, onun o diğer provokatöre benzer nasılsın gibisinden bir-iki el kol hareketini gördük. Sözde bir sempati göstermek istiyordu. Halen hatırımdadır. Kendisine 'Haki ile nasıl yumruklaşmıştınız' dediğimde, 'Korkunç, geçmişi nasıl hatırlıyorsunuz' dedi. O toplantımıza 80'i aşkın kişi katıldı. Küçük bir odada boğulurcasına sabaha kadar konuştuk. Fakat çok güçlü bir toplantıydı. Urfa'nın bir bölümü, Maraş, hatta diğer bazı yörelerden ve Antep'ten grubumuzun üyeleri ve sempatizanları katılmıştı. Onu tamamladık. Böyle birbuçuk ay süren bir Kürdistan seferi oluyor.

Mahir CAN

Hasan AYDIN

Ankara'ya ulaştığımızda zafer havası ile girdik. Önemli bir aşamayı başardık. Kesinlikle ürünleri çok iyi olacak dedik. Ve biraz beklemeye karar verdik. Tabii daha üç-dört gün geçmeden, daha sonra Tekoşin denilen oluşumun içine girecek bir genç geldi ve Haki'nin vurulduğunu söyledi. Haki merdiveni yeni çıkmaya başladığımız bir dönemde vuruldu ve böyle haberler yıllar sonra da birbirini takip etti. Bir yandan ilerleme, bir yandan darbe. Bizim her ileri atılımımızda TC istihbaratının vurduğu bir darbe vardır. O zamanın darbesi budur. '77 Newroz'una giriş sağlanmış, grup toparlanmış, epey güçlenmişti..." (Şubat-Mart Konuşmalarından)

Haki yoldaş Antep'te haince bir komplo sonucu, başını Alaattin Kapkan adındaki MİT ajanının çektiği ve bizzat devlet eliyle oluşturulmuş "Stêrka Sor" tarafından 18 Mayıs 1977'de katlediliyor. Ki bu MİT ajanının daha önce de İstanbul'da 1 Mayıs katliamını yaratanlardan olduğu bilinmektedir. O dönemde Haki yoldaşın katledilmesi olayı, öyle sıradan bir olay olarak ele alınmaması gerekmektedir. Katledilmek istenen şey Haki yoldaşın şahsında bağımsızlık düşüncedir. Bu katletme olayı, Hareketin imhasına yöneliktir. Daha önce 8 Mayıs 1977'de Aydın GÜL yoldaş Dersim'de HK tarafından vurulmuştu; ancak Haki yoldaşın katledilmesi daha önce izahını yapmış olduğumuz anlamı içeriyordu ve Haki yoldaş bağımsızlık düşüncesini Kürdistan halkına taşıran, onun ağır pratik görevlerini omuzlayan Hareketimizin ileri bir üyesiydi. Dökülen kanın yerde kalmaması, intikamın alınması ve bağımsızlık bayrağının daha yukarı çekilmesi gerekliliği vardı. Bu olay devletle çatışmanın göze alınması demekti. Çok yönlü provokasyonunun oynamak istediği bir ortamda bunu göze almak büyük bir sorumluluk duygusu istiyordu. Bir yandan intikamın alınması, diğer yandan gelişmenin yaşanması, bir diğer yandan da doğru çalışma tarzının tutturulması zorunluydu. Aceleci ve maceracı tutumlar o ortamda çok büyük zararlara yol açardı. Bu nedenle Parti Önderliği, hemen intikam almak için polisle çatışmak vb. yerine bir üst örgütlenmenin yaratılarak, aynı zamanda provokatörün de cezalandırılıp kanın boşa akmadığını belirtmek istemesi sözkonusudur. Nitekim devletin istediği provokasyona gelinmemiş, örgütlü gücün daha da pekiştirilmesi, gelecekte daha da büyük darbelerin vurulması anlamında mücadele bir üst aşamaya sıçratılmıştır. Tüm bu provokasyon planları Parti Önderliğinin bilinçli ve yoğun çabaları sonucu boşa çıkarılmıştır.

Burada Tekoşin olayını biraz daha açmak gerekmektedir. Bilindiği gibi Tekoşin, Kurtuluş hareketi içindeki bölünmeler sonucu —bu hareketin başını Ali Yaylacık, Kamer Özkan, Celal Aydın vb. çekiyordu— ortaya çıkmıştır. Bu ajan örgüt Hareketimize dayatılan bir provokasyon faaliyetiydi. Zaten daha önceden Hareketi tasfiye etmek için ajan faaliyeti yürüten Kamer Özkan, Ali Yaylacık, Bozan Aslan, Mehmet Uzun gibi kişiler bu hareket içerisinde yer almaktadırlar. Aslında son derece bilinçli bir şekilde TC tarafından hazırlanan Tekoşin, Hareketimizin önemli adımlar atmakta olduğu bir sırada yerden bir mantar bitercesine ortaya çıktı. Ortaya çıkar çıkmaz da adeta bir gün içerisinde Kürdistan'ın her tarafını yazı ve sloganlarla doldurdular. Yine dergi çıkarma gibi bir çaba içerisine girdiler. Kendilerine Kürdistan adına ortaya çıkan bir hareket görünümü vermekteydiler. Bu örgütün sözde teorik belirlemeleri, aslında Hareketimizin tüm tezlerinin kopye edilmiş biçimiydi. Fakat pratik alanda tamamen Hareketimize karşı ve başta da özel kadroların imhasını gerçekleştirme planları içerisindeydi. Sinsice Hareketin belirlemelerini kullanarak aydın-gençlik kesimini Hareketimizin karşısına çıkarmaya çalıştılar. Çok açıkça ortaya çıktığı gibi, Kürdistan'da ortaya çıkan devrimci gelişmeleri TC bu ajan örgüt aracılığıyla boşa çıkarmak amacındaydı. Ama Hareketimizin büyük devrimci şiddeti ve bunun yanında yoğunca yürüttüğü ideolojik mücadelesiyle bu ajan-provokatör örgüt tasfiye edilmiş ve dağıtılmıştır. Bundan dolayı tarihimizin önemli bir döneminde çıkarılan Tekoşin provokasyonu, Hareketimize karşı tezgahlanan alçakça bir cinayet örgütü olarak bilinmektedir.

Burada yine önemli bir provokasyon olan, Haki yoldaşın katledilmesinden sonra ortaya çıkan bazı gelişmeleri de ele almak gerekmektedir. Haki yoldaşın katledilmesini gerçekleştiren TC, bununla sonuç alamayacağını anlayınca bu sefer yeni bir oyun tezgahlamıştır. Bu sözümona Hareketin içinde "Apocular" ile "Hakiciler" adlı bölünmelerin var olduğu yolundaki provokasyon propagandaları ve tezgahlanmak istenen senaryodur. Bu senaryoya göre, "Hakiciler ilerici", "Apocular ise bunun tersidir", "kendi aralarındaki bir çelişkiden dolayı Apocular Haki'yi vurdu" biçimindeki propagandalarla taban arasında huzursuzluk yaratmaya ve bu temelde Hareketi bu yönüyle tasfiye etmeye çalışmaktır.

Yine aynı döneme tekabül eden bir diğer provokasyon olayı da Ankara'da yaşanır. Bu provokasyon 3 Haziran olayıdır.

"Üç Haziran olayı var, bu Türkiye'de Namık Kemal Ersun'un çevresindeki bir darbe planı idi. 5 Haziran'da seçim olacaktı. Seçimde Ecevit'in demokratik sol denilen cephesinin iktidara gelmesinin ihtimali yüksek. 1980'deki darbe aslında 1977 Haziran'ın da gerçekleştirilecek ve arkasından Türkeş gibi açık faşistlerin de yer aldığı büyük bir imha hareketi gelişecekti. Tabii ki, onun ilk biçeceği hareket de yine mücadelemiz olacaktı. Provokatör de arkamızda, adam pilot olmasına rağmen, sözde Kürt olduğu için, hukuk dışı bir görüşle atılmış, bunu gösterdiği bir kağıtla kanıtlamaya çalışıyordu. Siyasal'a giriyor, en üst puanla girdiriliyor ve arkamda altı ay böyle takip ediyor. Erkenden bir eylemle grubu içeri aldırma hesabında, o da boşa çıktı, öyle bir eylemi biz gerçekleştirmedik. Fakat yine de adım adım tutuklatacak. Cuma KUYUKAN diye bir arkadaşımız vardı, şimdi idam verildi. Onun birkaç eylemi vardı, kullanılan silahlar vardı. O silahları takip ediyor, silahlar ise bir evde, biz de ertesi gün o eve gideceğiz. Yine 2-3 Haziran tarihli günlerdir. O bu hazırlıklar içindeyken, toplantı o evde olacağı için tutuklatma girişiminden habersiz biz de gideceğiz. Nitekim Kemal PİR, birkaç arkadaşla toplantıya gideceği akşam, saat 24'te yolda ve üzerindeki

silahla bir arabanın içinde tesadüfen yakalanıyor. Biz de tesadüfen o eve gitmeden önce zemin yokluyoruz. Aslında ev de o gece kuşatılmış. Şimdi Diyarbakır cezaevinde yatan ve direnişin önderlerinden olan Mustafa KARASU arkadaş o evde yakalanıyor. Biz de gitmeden önce tesadüfen bir arkadaşı yolladık, fakat geri geldi ve evin kuşatılmış olduğunu söyledi. Gelen haberlere göre tam bir kontr-gerilla kuşatması yapılmış. Evde İstanbul'a gidecek üç-dört tane kirli silah vardı. Yani bu aslında o hastahane soygunundan önce benzeri bir tutuklama girişimi idi. Hareketimizin arkasında bir provokasyonun tutturulmak istenmesidir. Gerçi Kemal PİR daha sonra kaçırıldı. Yine M. KARASU kurtuldu. Çünkü 77'de dönem fazla tehlikeli değildi.

Sol tümüyle provoke ediliyor. Hareketimizin arkasında amansız bir takip var. Gitti gitmek üzereyiz. Adamlar darbe yapıp biçecekler. Aslında Türkiye'deki tüm sol muhalefet ve biz de durumu kılpayı kurtarıyoruz. Kontr-gerilla o zaman vurma durumundan daha çok tutuklama fırsatları peşinde. Zamanı gelmemiş bir iki eyleme sürükleyerek tutuklayıp bitirme taktiği daha o zaman revaçta. Hemen şunu belirtelim bizim daha adımız ortada yoktu, programımız yoktu. Biz bunu çok özenle tercih ettik. Yakalansak bütün solun tartıştığı kavramları tartışmışız, bir tek belge bile elde yok, bu bir tedbirdir. Üç-dört sene böyle sözlü çalışmayı esas almışız. Herhalde polisin üzerimize gelişini önemli oranda geciktirdik. Ve bu geciktirme bize epey yararlı oldu. Tam 1977'de Haki'den sonra grubun tümünün biçileceği zamanda seçim oldu. Darbe önlendi. Darbe olsaydı bizi rahat bırakmayacaklardı. 200'e yakın subay emekliye ayrıldı. Yine Kara Kuvvetleri Komutanı ayrıldı. CHP seçimlerden 213 milletvekili çıkardı. Açık ki yeni bir dönem başlıyordu. Biraz sinme oldu, o aşırı MHP yanlıları hem biraz tasfiye oldular, hem de sosyal-demokratların o yeni yirmi aylık hükümeti için ortam oluştu.

Gruplarda bu çoşkuyla tekrar açılma başladı. Ama biz provokasyonu dehşetle gördük. Hem de o dehşetle mutlaka durumu kurtarmak istiyorsak tedbir almalıyız, dedik. Tedbirimiz şuydu: Programı kaleme aldık. Programın kaleme alınışı 1-11 Eylül tarihleri arasında idi. Provokatör halen arkamızda idi. Bir odalık yerde yaşamaya ve 77'nin sonunu getirmeye çalışıyorduk. Programı yazdık, dağıttık. İşte bu Parti programı olacaktı. Tartışın, ardından gelin toplantı yapacağız, kendimize resmi bir ad vereceğiz, dedik. Faaliyetimize daha cesaretle, daha kararlı bir adımla devam edeceğiz. Program okunuyor, onun özüne ne kadar katılacaklar, hayata geçirmeye ne kadar kişi iddia sahibidir, yoklamaya çalışıyoruz. Rahat devrimci örgüte katılmaya cesarette bile epey eksiklik var. O çıkışı bir arayışla geçirdik. Önemli olan orasıdır. Örgütümüze ne ad vereceğiz? Birlik mi olr alı, Parti mi olmalı, hep onu araştırıyoruz. Sanıyorum Elazığ'da olacak; bu sefer baharı orada karşılamaya çalışıyoruz. On-onbeş kadar arkadaşı çağırdık. Konuşmalarını, düşüncelerini söylemelerini istedik. 'Ne olacak, ne yapacağız, birlik mi, parti mi olacak' diye sorduk. Fazla bir sonuç alamadık. O bahar ev tutmuşuz, yine toplantılar yapıyoruz, çatışmalar yaygınlaşmış. En önemlisi de Ecevit, hükümeti kuracak, hükümet 1 Ocak'ta kuruluyor. Bu bizim için yararlanacağımız çok önemli bir zaman kesitidir. Ve daha sonra da Ecevit'in başını yiyen de zaten odur..." (Şubat-Mart Konuşmalarından, 1988)

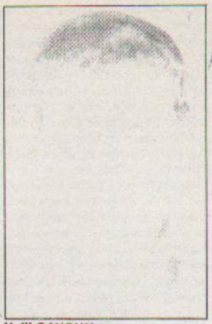

Halil ÇAVGUN

Alıntıda da görüldüğü gibi, Parti Önderliğimizin liderliğinde bu tarihi adım 1978'le birlikte atılmış, oluşturulan program taslağı yapıya sunulmuş ve giderek yoğun bir eğitim ve yetkinleşme dönemi başlatılmıştır. Bu tarihi adımın önderi ve yaratıcısı olan Parti Önderliğimiz, bu dönemi şöyle değerlendirmektedir:

"1977 provokasyonundan kurtulduktan sonra 78'i rahat karşılamış oluyoruz. Örgüte ad verme, örgütü ilan etmenin artık kesin kararına da ulaşmışız. Ve tam da bu sırada hükümet kurulmuş, Ecevit ağır çelişkili ve bunalımlı bir durumdan kurtulmak istiyor. Rahatlıkla değerlendirebileceğimiz bir şeydir. Provokatör Haki olayından sonra cezalandırıldı. Bu bir rahatlama getirdi. Arkamızdaki provokatörü de tespit ettiğimiz için onu da atlattık. 78 kişi ile birlikte Ankara'ya geleceğimizi söyledik, gidip ev tutmasını söyledik. Kopmak gerek ama sen kopmazsan adam başka türlü kopmaz. Haklı bir gerekçe göstereceksin, yoksa mutlaka tutuklama olayı gelişebilir. Ve köye gidip tatil yapacağız; makul bir tedbir. Aslında o koşullarda gizlenme budur. Ortadan gizleniyoruz ve bu sefer grup pratiğimizi geliştiriyoruz. O adam da en az altı ay kopmak zorunda. Altı ay ise 78'in tamamen iyi hazırlanmasıdır. Yalnız talihsiz bir şey oluyor. 78'in Mayıs'ında Halil ÇAVGUN katledildi. Bu sefer onu katleden çete ile uğraşma görevi ortaya çıktı. Urfa'ya gittik. Nasıl bir darbe vurulması gerektiği üzerinde durduk. Bizim birkaç eylemcimiz var: Kemal PİR, Mehmet KARASUNGUR. Onlar geldiler. Yine tartıştık. Yerleşim birimi, bu çeteye karşı birkaç devrimcinin böyle soylu çıkışı ile gerçekleşecek. Biraz silah bulduk. Kırk gün bir evden çıkmadık. Çeteden birkaç kişi vuruldu. O bir rahatlama yarattı, çeteye geri adım attırdı. Feodal-faşist gerici bir çeteye karşı ciddi bir eylem yapmışız. Bir sürü başka eylemlerimiz gelişiyor. Eylemlilik yoğunlaşmış. Hilvan olayı ortaya çıkıyor. Kısaca bütün halkıyla Hilvan yanımızda yer alıyor. İşte bu koşullar ardından parti olmaya karar veriyoruz... " (Şubat-Mart Konuşmalarından, 1988)

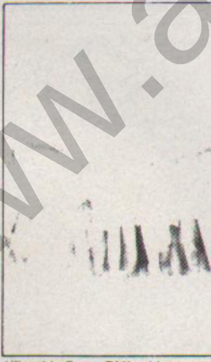

Hilvan'da Cuma TAK yoldaşın cenaze töreni

"Devrimci mücadele ideolojik alandan adım adım politik ve pratik alana dönüşerek ideolojik, politik ve pratik mücadele bütünlüğüne kavuştu. Yazılı ve sözlü propagandayla bağımsızlıkçı ve özgürlükçü düşünceler kitlelere götürülmeye başlandı. Türkiye'de artan faşist teröre bağlı olarak, Kürdistan'ın büyük kentlerinde yayılmak isteyen faşist güçlere ve ajanlara karşı devrimci şiddet kullanılarak önemli darbeler vuruldu. Bu mücadelenin önemli ölçüde kucakladığı gençlik kesimi devrimci-yurtsever gençlik mücadelesini yükseltirken, devrimci hareket yavaş yavaş işçi ve köylü kitleler içinde yayılmaya başladı. Sömürgecilerin devrimci hareketin gelişimini engellemek için içten ve dıştan yürüttükleri saldırılar boşa çıkarıldı...

Özellikle Hilvan'da ilk olarak uygulamak üzere sömürgecilerin ajanı durumunda olan feodal-komprador güçler devrimci hareket üzerine saldırtıldı. Halil ÇAVGUN yoldaşın kanı pahasına devrimci mücadeleye sahip çıkarak gösterdiği kahramanlık örneği ve direniş çağrısı halk içinde yayılarak, iç gericiliğe ve sömürgeciliğe karşı kitlelerin mücadelesi ortaya çıktı. Kürdistan'ın Türkiye'ye komşu kesiminde başlayan devrimci mücadele, giderek Kürdistan'ın iç kesimlerine yayılmaya başladı. Bütün bunlar, Kürdistan'da sömürgeciliğe ve feodalizme karşı devrimci kabarışın ulusal kurtuluş için devrimci halk hareketinin başladığını gösteriyordu... " (Kürdistan'da Zorun Rolü, syf: 250)

Böyle tarihi bir çıkış yapılırken de hazırlıklarımızın son derece yetersiz olduğu bilinen bir gerçektir. Mevcut olanaklarla değil büyük hamleleri başlatmak, parmakla sayılacak az bir güçle ve birkaç silahtan ibaret olan donanımla ancak büyük atılımların ilk büyük kıvılcımları tutuşturulabilirdi. Düşman, bu alanlardan duyduğu kaygılardan hareketle işbirlikçi feodal-kompradorlarla polis ve askeri gücünü birleştirerek kullanmaya başlamış ve silahlı mücadelemizin bu alanda kökleşmesini engellemek için harekete geçmiştir. İlk hamlesini, düzenlenen bir komployla yapmış ve Halil ÇAVGUN yoldaşı katletmiştir. Bu olay, son derece duyarlı olmayı ve şiddetli bir karşı hamleyi gerekli kılıyordu. Feodal-komprador çetelerinin bir komplosu sonucu Halil ÇAVGUN yoldaşın şehit düşmesi, Parti hareketimize yönelik ikinci ciddi tehlikeyi oluşturuyordu. Bu kez de işbirlikçi feodal-komprador hain kesimlerin gözükara saldırıları gündemdeydi. Düşman resmi polisini de bu güruhun hizmetine sunarak bu alandaki mücadelemizi etkisiz hale getirmeyi hedefliyordu.

Başlangıcında şehir merkezinde yoğunlaşan devrimci faaliyetlerimiz giderek kırsal alana taşırılmış ve Süleymanlara şehirde önemli darbeler vurularak kırsal alana açılmanın imkanı sağlanmıştır. Şehirde oluşturulan hücre ve savunma gruplarından oluşan silahlı eylem grupları, daha o dönemde silahlı propagandanın bir ön biçimi olacak şekilde faaliyetlerini sürdürmüşler; böylece örgütlülük ve eylemlilik düzeyi yükselmiştir. Dönemin taktiği gereği sömürgeci kolluk kuvvetleri direkt hedeflenmiyor, daha çok hain feodal-komprador kesimlere yöneliniyordu. Çünkü bu güruhlar düşmanın ülkemizdeki uşakları olarak devrimci gelişmeler önünde set oluşturmaya çalışıyorlardı.

Hain güruh Süleymanların yörede teşhirinin yapıldığı bu eylemsel süreçte, bir yandan üslenme gerçekleştirilirken, bir yandan da silahlı grupların nicel ve nitel gelişmeleri sağlanarak, kitleler de yoğun bir biçimde milis olarak silahlı mücadeleye seferber edilmiştir. Bu anlamda silahlı direniş pratiği küçümsenmeyecek tecrübe ve deneyimlerin edilmesinde tarihi bir rol oynamıştır diyoruz. Yeterli bir örgütlülüğe dönüşmemiş olsa da Parti inşasının ve silahlı mücadele pratiğimizin üzerinde temellendiği bir zemin olmuştur. Bu pratik yoksul köylülüğün feodal-komprador hain güruhuna karşı direnişe geçişinin görkemli örneği olmuş, halkımızın tarihinde önemli bir yere damgasını vurmuştur.

Hilvan devrimci pratiğinin gelişimi ve boyutlanmasının ardından Kürdistan'ın bir çok alanında devrimci eylemler yükseltilmeye başlandı. Mardin, Siirt, Diyarbakır, Elazığ, Bingöl, Ağrı, Kars vd. birçok alanda gelişmeler görüldü. Hilvan pratiğinden deney ve tecrübe edinerek çıkan militanlardan oluşan gruplar sözkonusu alanlara kaydırıldılar. Bu durum ülke genelinde bir kabarma ve dalgalanmayı da beraberinde getirmiştir...

Hareketimizin öncülüğünde yürütülen mücadele hemen hemen tüm Kürdistan'a yaygınlaşmış; özellikle de ülkemizin büyük ve gelişkin kentlerinde aydın-gençlik içinde önemli gelişmeler yaratmıştır. Kırsal kesimdeki gelişmelerle birlikte yürütülen kentlerdeki faaliyetler son derece önemli adımların atılmasına yol açmıştır. O dönemde Hareketimizin kadro depoları durumunda olan okullarda başta olmak üzere (Dersim Öğretmen Okulu başta olmak üzere diğer okullarda da), hemen hemen her alanda yoğun bir çalışma yürütülmekteydi. Bilindiği gibi; Delil DOĞAN, Cuma TAK ve diğer önder militanlar bu alanlarda önemli çalışmalar yürütmüşlerdi ve buralarda boykot, gösteri, yürüyüş, vb. eylem biçimleri geliştirilerek gençlik önemli ölçüde politikleştirilmiştir. Fabrikalarda, tarlalarda, halk kesimlerinin bulunduğu her yerde bir hareketlilik, düşmana karşı muhalefet hızla gelişmiş ve bunların tümünün Hareketimizin etrafında kümelenmesi yaratılmıştır. Bunların yanısıra, devletin ajan kurum ve kuruluşlarına karşı da devrimci şiddet kullanılarak bunlar da önemli ölçüde etkisiz kılınmış; Kürdistan halkının bir numaralı düşmanı sosyal-şovenizm ve bunun karikatürü Kürt küçük-burjuva reformistlerine karşı yoğun bir ideolojik mücadeleyle bunlar da halk nezdinde teşhir ve tecrit edilmiştir. Kısaca; Hareketimiz, yaratılan tüm gelişmelere damgasını vurmuş ve bununla sömürgeci düzene tek alternatif bir güç olduğunu ispatlamıştır. Böylece Kürdistan tarihinde ilk olarak proletarya hareketini temsil eden Hareketimizin bu zorlu, çetin ve kan pahasına kazanılan soylu davası kitleler bağrında yerini alırken, aynı zamanda da TC'nin davayı sabote etme girişimlerini, onu rayından çıkararak tasfiye etme çabalarını da sonuçsuz bırakmıştır. Aynı şekilde Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin, Hareketimize yönelik tüm saldırı, komplo girişimleri ve karşı-devrimci çabaları da boşa çıkarılmış; Hareketimize yönelik geliştirilen tüm provokasyanlar bertaraf edilerek hepsinin maskesi tek tek düşürülerek gerçek yüzleri kitlelere gösterilmiştir.

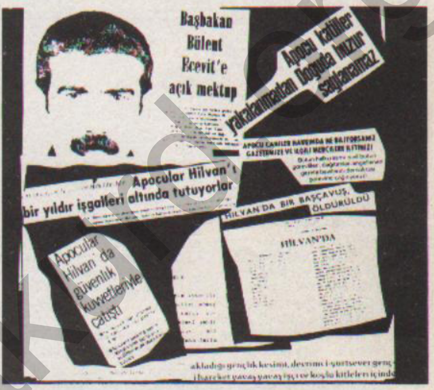

Tüm bu gelişmeler, Hilvan direnişi ve yankısı, yoğun ideolojik-politik mücadele, Hareketimizi derinliğine ve genişliğine geliştirmiştir. Kürdistan'ın her alanında halk kesimleri Hareketimiz saflarına akın etmişlerdir. Siyasal etkinliğimiz muazzam ölçülerde gelişmiş; yıllardır sömürgeci düzenin altında inim inim inleyen halkımız, sınıf ve tabakalar gerçek kurtuluşlarını Hareketimiz saflarına gelerek ve mücadele ederek kazanabileceklerine inanmışlardır. Yıllarca kalplerinin içinde biriktirdikleri, saklı tuttukları, bağımsızlığa duydukları bir özlemle Hareketimizin doğru devrimci çizgisi ve silahlı direniş mücadelesi etrafında yer almışlardır.

www.arsivakurdi.org

PARTİLEŞME SÜRECİ- PARTİNİN İLANI VE SİVEREK MÜCADELESİ (1978-1980)

Yeni bir dönem başlamıştır. Kürdistan tarihinin en önemli adımlarından biri atılmış ve halk adına yola çıkış, onun uğruna mücadeleyi geliştirmek, yükseltmek özellikle de yaşanan süreçlere denk düşen örgütlenmelere ulaşmak varlık-yokluk sorunudur. Bu açıdan ideolojik grup olarak varlık sürdürmek, onunla gelişmelere cevap vermek zaten olanaksızdır. Bu gerçekliğin derin bilincinde olan Hareketimiz tüm mevcut gelişmelere, gerçekliklere cevap vererek, tarihi atılımını yapmış, partileşme sürecinin hazırlıklarını başlatmıştır. Bunun için de artık eskisi gibi hareket etmek, o süreçlerin örgütsel ve siyasal yapısıyla yaşamak son derece zordur ve zaten yeni dönemi karşılayacak olan da böylesi bir gerçekliğin yaşanması değildir. Bundan dolayı atılan tarihi adıma denk düşecek gelişmelerin yaratılması, dönemin en belirgin özelliğidir. Yaratılan devrimci teori ve program vardır. Ve buna uygun bir çalışmanın da hayata geçirilmesi hayati önemdedir. Çünkü bu, dönemin bir dayatmasıdır. Ve bu da kendisine uygun faaliyetleri gerektirmektedir. Partileşmeye karar verilmiştir.

"Parti olmaya karar verdiğimizde yine bir toplantı yaptık. İşte o, Fis köyü toplantısıdır. Yirmi-yirmibeş'e yakın arkadaş katıldı. Aslında fazla niteliksel bir toplantı olmamakla birlikte örgüt, Parti olmaya karar vermişiz. Parti olacağımızı ilan edeceğiz. Bu bakımdan önemli, ilk defa devrimci bir partiyi, adı, şanı, eylemi ile, ilan edip önemli bir tırmanmayı yaşayacağız. Eylemler de var ve bunu zorunlu kılıyor. Gruplarımız her tarafta dalbudak salmış. Fakat ne yazık ki, önderleri yok. Halen hatırlıyurum, bu toplantıda da fazla öyle aktiflik, güçlü katılım gösterecek arkadaş sayısı sınırlıydı. O toplantıya katılanlardan özlü arkadaşlar vardı. Mazlumlar Hayriler katılmışlardı ve Parti yükünü kaldırabilecek arkadaşlardı aslında. Yine Mehmet KARASUNGUR arkadaş ta öyle idi. Partinin Kuruluş Bildirgesi'ni hazırlayacağız, programı zaten hazır. Bir de yedi kişilik yürütmesini seçiyoruz. '78'in sonu '79'un başlangıcında Antep'e geldik, bir toplantı yaptık. Ama bununla neyi kurtaracağız ki, yine de bir şeyler yapacağız. Hilvan direnişimiz devam ediyor. Hilvan kitlesi PKK olayı etrafında onun kitle temelini teşkil edecek yürekliliği, yüceliği gösteriyor. Diğer bölgelerde de benzeri gelişmeler var. Çok sayıda silahlı eylemin olduğu, kanın döküldüğü, büyük sorumluluk isteyen bir durum yaşanıyor. Hatırlıyorum, o zaman 'biz bu kadar kanın altında nasıl kalkacağız' diyordum. Mesela siz belki de PKK'nin silahlı kuvvetleri deyip girişiyorsunuz. Bu aşamada normal ama o zaman her gün bir kan dökme hadisesi geliyor, yerinde ve zamanında sonuçları nasıl getireceğiz. Bize karargah gerekecek, güç gerekecek. Diyarbakır'ın ortasında taş çatlasa bir-iki ay kalabilirsin. Örgütlü yaşam yıllarıdır, onun için fazla eskisi gibi duygusal yönden etki-tepki olayını yaşamak artık mümkün değil. İdeolojik olarak seçeneklere doğru tırmanma değil. Doğrultuya girmişsin, eylem de seni şiddetli etkisi altına almış, arkana dönüp bakamazsın. Yüksek sorumluluk var. Ve bir de giderek önemli bir kitle katılıyor, hepsi senden öncülük istiyor, örgüt istiyor, gerilemeyi kabul etmemeyi istiyor. İşte eğer biraz hazırlıklı olunmazsa, aslında acele birtakım işlere girişip provakasyona gelme veya korkudan yere düşüp felç olma işten bile değil. Daha önceki hazırlık aslında biraz faydalı oluyor. Yurtseverliğe kapsamlı hazırlanış, sosyalizme kapsamlı hazırlanış ve bu ağırlaşan pratik karşısında bizi ayakta tutuyor. Olaylara güç getiriyoruz. Doğru anlam vermeye çalışıyoruz ve yılları böylece peşpeşe kurtarmaya çalışıyoruz. Bütün bunlar çok önemli. Dikkat ederseniz baştan beri fazla dışa yansımayan, ama için için çok ağır sonuçları olabilecek yıllar devriliyor..." (Şubat-Mart Konuşmalarından-1988)

Bir yandan böylesi görkemli gelişmeler yaşanırken, bir yandan da düşmanın yoğun bir yönelim içinde olduğu görülmektedir. Düşman, Kürdistan'da yaratılan bu gelişmelerin sonuçlarının ne olacağını çok iyi bildiğinden hareketimize yönelik imha ve tasfiye çalışmalarını çok yönlü başlatmıştır ve bu doğrultuda yeni yeni planlar oluşturmuştur. Bilindiği gibi, emperyalizm ve sömürgeciler gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri ve halk hareketlerinin durdurulması için ellerindeki tüm imkanları seferber edip halklar üzerinde ölüm makinalarıyla kan kusturmuşlardır. Bu onların ilk başvurdukları en önemli taktiklerden bir tanesidir. Katliamlarla dolu olan tarihimizde de sürekli tekrarlandığı gibi, gelişen mücadelemiz karşısında da baştan itibaren bu politikalar uygulanagelmiştir. Özellikle de Kürdistan'da mücadele yükselmeye başlayınca, düşman hemen dört elle katliamları gündeme getirmişti, bununla halkımızı yıldırmak, pasifikasyona itip mücadeleden uzaklaştırmak istemiştir. İşte böylesi bir plan; halkımızın modern tarihinde ilk defa hareketimiz önderliğinde bağımsız ve özgür mücadelesinin yoğunlaştırılması ve bunun halk tarafından gurur kaynağı olarak ele alınıp varını-yoğunu mücadeleye katık ederek en ön saflarda yerini alıp çeşitli cephelerde savaşmaya başlamasıyla, düşman harekete geçmiş ve tüm katliamcı yüzünü sergilemiştir.

Çünkü, atılan bağımsızlık ve özgürlük tohumları yaşam olanağı bulmuş, ve filizleri yeşererek işçi-köylü, aydın-gençlik, esnaf, memur vb. içinde yükselerek devrimci kabarmalara neden olmuştur. Bu gelişmelere daha önce de değindiğimiz gibi, Antep, Maraş, Malatya, Elazığ, Dersim, Urfa, Mardin'de doruğa yükselmiştir. Bunun anlamı son derece önemlidir. Çünkü, düşman en çok bu alanlar üzerinde oyunlar çevirip beyaz katliamıyla halkımızı Kemalizmin şırıngasından geçirip kendisinden uzaklaştırarak kişiliksizleştirme politikalarını uygulamaktadır. Bu yüzden Kürdistan genelinde olduğu gibi, ilk etapta bu bölgelerin kurtarılması için planları hayata geçirmiştir. Burada diğer gelişmelere geçmeden önce, tarihimizde önemli anlamı olan Maraş katliamına değinmekte yarar vardır.

Faşist sömürgeci TC, halkımıza karşı ve en başta da gelişen Hareketimize yönelik olarak oluşturduğu bu karşı-devrimci planlarını ilk önce 18 Aralık 1978'de Maraş'ta başlatmıştır. Maraş merkezinde üç sol görüşlü öğretmen, faşist güçler tarafından vurulmuş ve ardından sinema, banka, kahvehaneler, dükkanlar mahalleler ve işyerleri aynı akşam faşist güçlerce bombalanmış ve kitleler rastgele taranmaya başlanmıştır. İkinci gün üç öğretmenin cenaze töreninde bazı ilerici-devrimciler kurşunlanmış ve böylece hazırlanan kanlı senaryo oynanmaya başlanmıştır. Tam bir vahşet, soykırım ve barbarlıkla plan hayata geçmiştir. Önceden hazırlanmış olan listeler doğrultusunda şahıslar, ev, kurum, kuruluş, parti, mahalleler ve okullar, basılıp, insanlar hunharca ateşe atılmışlar, körpecik bebeler süngüden geçirilerek, bununla ülkemizde son yılların en büyük katliamı gerçekleştirilmiştir. Bu katliamda silahsız, savunmasız 1000'i aşkın insanımız katledildi. Bununla yetinmeyen faşist Türk sömürgecileri, ülkemizin her alanında bunu değişik biçimlerde uygulamaya çalışmışlardır. Yurt içinde, yurt dışında bir koro halinde bu katliamın nedeni olarak da Hareketimiz gösterilmeye başlanmış; gerek mücadelemizin gelişimi ve gerekse bunun yaratacağı sonuçları çok net gören sömürgeciler, emperyalizmle ortak olarak hazırladıkları sıkıyönetimi ilan etmişlerdir. Ve bunun sınırlarını da mücadelemizin en çok geliştiği Maraş, Antep, Urfa, Bingöl, Dersim, Diyarbakır ve Ankara'yla çerçevelemişlerdir.

Burada önemle üzerinde durulması gereken bir noktada bu katliamla düşmanın bir taşla iki kuşu birden vurmayı düşünmesidir. Bununla bir yandan halkımıza ağır bir darbe vurmak, diğer yandan ise gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine kesin olarak son vermektir. Partimiz zamanında tüm gelişmeleri değerlendirerek en doğru hareket tarzını hayata geçirmiş ve bu dönemde çok yönlü başlatılan imha planlarını boşa çıkarmış ve hareketi kurtarmıştır. Aynı dönemde düşman da tekrar tekrar tümüyle Hareketimize yönelmiş, askeri-sivil güçlerini, ajanlarını harekete geçirerek yoğun bir operasyona girişmiş; kadın, ihtiyar, genç ve çocuk demeden işkencelerden geçirmiş; insanlarımızın çoğu imha edilirken, çoğu da sakat bırakılmış ve bir o kadarı da bilinmeyen yerlerde ortadan kaldırılmıştır. Bunların yanısıra uşakları olan HK, DHB vb.'leri eliyle Metin TURGUT, Mehmet TAHTA, Müslüm POLAT vd. yoldaşlarımız kalleşçe katledilmiş, bir o kadarı da yaralanmıştır. Sıkıyönetimin kurulmasından sonra adeta mücadeleye karşı bir haçlı seferine girişerek; tüm kurum, kuruluş, kişi, örgüt, çete, ağa, işbirlikçi, ajan vb. güçleri ile bizzat Ankara'dan yönlendirilerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun önderi Partimiz ve militanları imha edilmek istenmiştir. Yoğun tutuklamalar Maraş, Antep'ten başlatılarak dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılmıştır. Her alanda militan avına çıkarak amansız bir savaşımla bir halkın mücadelesi imha edilmek amaçlanmıştır. Yani kurulan sıkıyönetimle Partimiz yoğun savaş ortamına çekilecek, yıldırım savaşlarıyla bitirilecektir. Planları bu yönlüdür. Açıkça, Hareketimizin önde gelen önderlerini yakalamak ve imha etmek, kalanları da terörle bastırmak veya hepsini en alçakça yöntemlerle ortadan kaldırmak hedeflenmiştir. Böylece de PKK olgusu bitmiş olacaktır. Bu planın çok açık göstergesi olan, bu yıllarda Brüksel'de yapılan bir toplantıdır. Bu NATO toplantısında Ortadoğu, Türkiye, Kürdistan ayrı ayrı değerlendirilmiş, Kürdistan ve Parti Önderliğimiz üzerinde uzun bir tartışma ortaya çıkmıştır. Yapılan bu emperyalist toplantıda mücadele yürüten arkadaşların başına Türkiye milyonlarca lira koymuş, kendisiyle birlikte tüm emperyalizmi de Hareketimize karşı harekat ortaklığına çağırarak, Parti Önderliğimiz başta olmak üzere ileri gelen önder kadrolar için de İnterpol tarafından tutuklama ve vurulmaları doğrultusunda karar çıkartmıştır.

Bu süreçte gerek içte ve gerekse dışta önemli gelişmelerde yaşanmış, sıkıyönetimle amaçlananlar birçok yönüyle boşa çıkarılmıştır. İçiçe yaşanan birçok gelişme, bir yandan Parti hareketimizin gelişimi, kitlelerin devrimci direnişinin kabarışı ve dönemin kadrolarının görevleri daha üst düzeye çıkarmada gereken yetkinliğe ulaşamamaları, bir yandan düşmanın yoğun yönelimi, Partimizin mevcut gelişmeleri çok öncesinden sezerek tedbir alması, bununla birlikte mücadelenin boyutlarının yükselmesi; katliamla birlikte getirilen sıkıyönetim ve ardından geliştirilen uygulamalar vb. tüm dünya kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan'a çekmiştir. TC, özellikle sıkıyönetimi ilan etmesiyle birlikte her yönüyle tartışılmaya başlanmıştır. Teşhir olması yoğunlaşmış, bunun üzerine çeşitli ekonomik, askeri yardımlar durdurulurken; başta Hollanda, İsveç, Danimarka, Fransa ve Belçika olmak üzere diğer bazı devletler rahatsızlıklarını Türk devletine bildirmişler; ekonomik ve diplomatik ilişkilerini belli bir süre askıya aldıklarını açıklamışlardır. Çok açık bir şekilde sıkıyönetim tam bir fiyaskoyla sonuçlanmasına karşın, TC, kendi ölü durumunu olumlu göstermek için büyük bir diplomasi savaşına hız vermiştir. Ankara Strasbourg, Cenevre ve Brüksel arasında durmadan mekik dokuyarak, kendisine yönelik tepkiyi giderebilmek, emperyalist babalarından daha iyi yardım alabilmek için sahte, uyduruk, yalan, demagojilerle, açıklamalarla Maraş katliamının kendisine ait olmadığını, tüm bunların bölücülükten doğduğunu; buna karşı sıkıyönetimi de bir avuç terörist için getirdiklerini durmadan kendi MİT güdümlü gazetelerinde sansasyonel biçimde işlemiş, uluslararası ilişkilerine de bunu dayatarak dost, müttefik çoğaltmaya çalışmıştır. Bunun yanında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bir halk hareketi olarak değil, terörist, çete ve eşkıya biçiminde lanse etmeye çalışmıştır.

Son derece görkemli olayların yaşanmasının bir sonucu olarak gündeme getirilen sıkıyönetimin maskelenmek istenmesinin ne kadar boş bir çaba olduğu daha sonra yaşanan gelişmelerden anlaşılmaktadır. Çok iyi bilinmektedir ki, sıkıyönetim, faşist Türk devletinin, gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki iflasıdır, yenilgisidir. Bu süreci değerlendirirken, Parti Önderliğimiz meydana gelen gelişmeleri ve katliamı şöyle ifade etmektedir:

"... Hani 'suyun ısındı' diye bir terim vardır. O zaman burjuva gazeteleri tıpkı bu anlamda gelen biçimlerde 'UKO' veya 'APOCULAR' diye manşetler atmaya başladılar. 'Büyük tehlike... Doğu'yu kasıp kavuruyorlar' vb. propagandalar geliştirildi ve anlaşıldı ki, suyumuz ısınmış, bizi altetmek istiyorlar. Ama Ecevit hükümeti döneminden de yararlanmışız, bu kesin. Ecevit bunalımı aşamıyor, 1978 sonunda Maraş katliamı oluyor; biliniyor ki, katliam her ne kadar MHP kışkırtıcılığı temelinde gelişse de arkasında MİT vardır ve Kürdistan'a bir gözdağıdır. Kürdistan'daki bu uyanışa katliamla cevap verileceğine dair bir gözdağıdır. Nasıl ki, Haki'nin katledilişinde grup olarak bize gözdağı verilmişse, ve ardından diğer provokasyonlar bunun açık göstergeleri ise; Maraş katliamı da Kürdistan halkına yöneltilen bir tehdittir. Bununla 'hepinizi böyle yok edeceğiz mesajı' verilmiştir. Ve zatan halk da çok korktu ve hızla göç etme durumuna girdi. Maraş, Partimizin etkinlik kurduğu bir saha idi. Partimizin Maraş katliamı üzerine değerlendirmesi vardır. O değerlendirmemizde de belirtildiği gibi, kesinlikle bizim yol açtığımız uyanışa faşizmin verdiği bir cevaptır. Daha önce darbe olacaktı; '80

Maraş'ta düzenlenen katliamda 1000'i aşkın insanımız; kadın, çocuk denmeden katledildi

darbesi '77 Haziran'ında gerçekleşecekti '77 darbesi. İşte onun yerine bu sefer yaklaşık bir yıl sonra Maraş katliamı MHP eliyle hayata geçirildi, ki, bu da büyük bir darbedir. Nitekim bu Ecevit'in artık sonunu getirdi. Gelişme göstermemizi önleyememesi durumu vardı. Sıkıyönetim ilan edildi ve daha sonra peşpeşe 1 Mayıs katliamına benzer birçok katliam her tarafta gerçekleştirildi. Biz buna Partiyi dayatmakla en iyi cevabı verdik. Partiye karar vermemiz bu anlamda kitlesel katliamlara karşı da bir cevap oluyor. Ulusal direnişe cesaret edeceğimiz kesin oluyor. Bu konuda Kürdistan halkının sahipsiz bırakılmayacağı, onun ideolojik, politik uyanışının maddi bir direniş ile karşılık bulacağı açıkça gösteriliyordu. Bu korkuyu burjuvaziye hissettirdik. '79 başlangıcında zaten bizim partileştiğimizin haberi alınmıştır. Çünkü kuruluş bildirgemiz daha ilan edilmeden Antep'de yakalanıyor, polisin haberi var; zaten olmaması mümkün değil. Gizli örgütlemeyi geliştiriyoruz. Ecevit hükümeti devrilmek üzere. Yeni seçimler gündeme geliyor; ara seçimler. Biz de artık ilan yapmak için bir büyük eylem düzenliyoruz..." (Şubat-Mart Konuşmalarından, 1988)

Burada diğer gelişmelere geçmeden önce, bu sürecin önemli bir gelişmesi olan Siverek Direnişimize değinmekte yarar vardır. Bilindiği gibi, ilk defa şanlı PKK'nin ilanını hem halkımıza ve dünya halklarına duyurmak, hem de bu dönemde bizzat sömürgecilik tarafından Partimize en büyük engel olarak çıkarılan faşist Bucak ağasına bir darbe indirmek amacıyla 30 Temmuz 1979'da Siverek-Bezin köyüne, içlerinde Cuma TAK yoldaş gibi önder arkadaşların da bulunduğu bir grup arkadaşımız saldırıya geçmiştir. Neye uğradığını şaşıran, paniğe kapılan çete başı bir küçük çocuğu kucağına alarak alçak ve pis canını kurtarmak istemiş ve geçici de olsa bu saldırıdan kurtulmuştur. Bu büyük saldırı savaşında Partimizin, halkımızın en değerli evlatlarından Salih KANDAL yoldaş vurularak şehit düşmüştür. Değerli bir komutanını şehit veren Hareketimiz, PKK adını böylece ezilen, horlanan, baskı altında tutulan tüm Kürdistanlılara ve dünya halklarına özgürlük mesajını göndermiştir. Bu tarihi eylemde verilen kayıp bizim için derin yara, acı yarattıysa da esas olarak halkımız arasında sonsuz manevi komutanlığın ve ulu öncü birliğimizin (ulusal) mihenk taşlarından birisi olarak kalplere gömülmüştür. Daha önceden meydana gelen yakalanmalar sonucu Partimizin kuruluşundan haberdar olan düşman, terörünü en korkunç boyutlarda çeşitli yöntemlerle geliştirmiş, bununla PKK'nin doğuşunu, halkımızdan ve dünya halklarından gizlemek istemiştir. Çünkü daha öncesinde planlı olarak başa getirilen sivil-faşist sıkıyönetim, parlamento ve tüm askeri operasyonlar boşa çıkarılmıştır. Böylesine ciddi bir şekilde hayata geçirilerek sonuç alınmak istenen bu saldırılar bilindiği gibi, Amerikan emperyalizmi tarafından hazırlanıp yönlendirilmektedir. Başta emperyalizmin ve sömürgeci-faşist TC'nin, PKK'nin kuruluşuna tahammül etmesi, onu kabullenmesi doğasına aykırıdır. Bundan dolayı da Partimizi bir an önce bitirmek için tüm barbarlığıyla tanınan ordusunu devreye sokmuştur. Bunun yanısıra da tüm güçlerini harekete geçirmiştir. Bunların başında Kürdistan'daki dayanaklarından olan hain-işbirlikçi feodaller gelmektedir. Hareketimizin tarihi bir eylemle bu güçlere yönelmesi ve önemli bir darbe vurmasıyla da TC, tüm gücüyle Siverek'e yönelmiştir. Düşmanın tüm gücüyle Siverek'e yönelmesiyle birlikte de Kürdistan tarihine direnişiyle geçen Siverek mücadelesi de başlamıştır. Bu dönemde Siverek bir savaş alanı olmuştur. Düşman Siverek'i kuşatma altına alarak tüm giriş-çıkışları yasaklamış, işte bu noktada da PKK önderliğinde halkımızın yiğit ve kahramanca direnişi en görkemli bir şekilde sergilenmiştir. Hareketimizin en yiğit önderleri, kahramanları bu direnişin örgütlendirilip-yönetilmesinde yer almış, Siverek'te adı konulmamış da olsa silahlı propaganda savaşımı, yer yer gerilla savaşım tarzının taktikleri uygulanarak direniş zirvede yaşanmıştır. Bunun bazı alanlara yansıması (Batman, Mardin vb.) giderek ülkenin genelini kapsayacak düzeyde direnmeye dönüşmüş, kitleler tümüyle bu direnişlerde yerlerini almışlardır. Bu dönemde düşmanla açık bir savaşım yürütülmüş, bunun sonucu olarak da faşist TC'nin tüm siyasal iktidarı, politikaları altüst olmuştur.

SİVEREK'te NE OLUYOR?

Urfa AP milletvekili Celal Bucak evinde bulunan silahların kendisine ait olduğunu söyledi

Celal Bucak, Apoculara karşı can güvenliğinin sağlanmasını istedi

HABER MERKEZİ

Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk ile Millet Meclisi Başkanı Cahit Karakaş'a birer telgraf çekerek can güvenliğinin kalmadığını bildiren AP Urfa Milletvekili M. Celal Bucak, "Bana karşı çıkanlar devletin dibine dinamit koyan kişilerdir" dedi.

İçişleri Bakanının Siverek İlçesine gelip git...

Bucak: "Başbakan, Apoculara karşı alınan önlemleri halka duyurmalıdır"

GÜNAYDIN

Celal Bucak: "Bugün beni vuranlar, yarın Ecevit'i vuracak"

"1979'a adım attığımızda kuruluş bildirisi hazır, Parti adına komiteleri de devreye geçireceğiz, o zaman ucuz devrimci gibi gözüken, daha sonra bir ihanetçi olarak Parti karşısına çıkan Şahin vardı. Belki de daha o zamandan bir provokatördü. Kendini çok keskin ve çok iş başarabilecek, güçlü ve kuvvetli gösteren bir tip biçiminde yansıtıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla o zaman Hareketin üzerinde emelleri varmış. Bunun bu tip gösterileri, etkinlik numaraları bizim olası tasfiye olmamız karşısında kesinlikle Hareketi ele geçirme amacını taşıyor. Büyük ihtimalle de, o, baştan bir provokatör olabilir, bu diğer provokatörlerin çıkışına çok benziyor. Bir yandan ısrarla ne kadar aktif-güçlü olduğunu gözümüzün önünde sergilemeye çalışırken, diğer yandan tüm komite, kurumlara koşuyor, tartışmalara katılıyor, zaman zaman kavgalara-döğüşlere giriyor, fakat bu soylu inancından ileri gelmez. Tamamen ne kadar etkili-yetkili, kuvvetli birisi olduğunu kanıtlama endişesi var. Daha sonra cezalandırılan birisi, 'işte hareketimizin gerçek lideri' diye onun propagandasını da yapıyor. Demek ki, polisin o zamandan niyeti var, Hareket üzerinde böyle emeller de geliştiriliyor. Örgütlenmeyi ucuz bir şemaya boğdu ve biz en ağır sorumlulukları üstlenirken, o şemalarla komiteler atama ve çoğu da laçka, hemen devrilebilecek komiteler atama ile uğraştı. İki-üç toplantı yaptık, en son Kuruluş Bildirgesi de tamamlandı. O da ilan edilmek üzere hazırlandı. Kışı çıkardık, bahara gireceğiz. Baharda şehit Ferhat KURTAY'ı çağırmıştık. O zaman mühendisti, arabasıyla geldi. 7 Nisan'da Mardin'e geçtik ve gerçekten bu Newroz'u Parti silahıyla karşılamak için Kuruluş Bildirgesi hazırdı. Onu ilan edişimiz güçlü eylemlilik temelinde olacaktı, o bu temelde bir çıkıştır. Mardin'de bu sefer geniş toplantılar yaptık...

"... 1979 Newroz'unda Mardin'deki toplantılar ardından Urfa'ya gittik. Baharı orada daha iyi yakalamaya çalıştık. Bir boy kalkmış otlar ve buğday tarlaları arasında köyleri dolaştık. Bu sene ne yapacağız sorusuna cevabın sürekli bir arayışı içerisinde idik. Hilvan'dan Siverek'e atlama yapacağız. Orada Kürdistan'ın en tehlikeli feodal çetesine eylem düzenleyeceğiz. Hilvan'da biraz güçlenmişiz. Yaygınlaştırmamız gerekiyor. Bu sefer çıkış bu. Yani çıkışı, silahlı mücadeleyi daha güçlü temellerde ve Partinin ilanı ile birlikte yapmak. Yine toplandık arkadaşlarla, hatta o zaman bir gerilla birliğinin tüzüğünü hazırladık. 'Mehmet KARASUNGUR arkadaşa bu gerilla birliğini geliştirebilir misiniz? Geliştirirseniz bu temelde gelişir' dedik. Hilvan'da biraz silahlar toplanmış, militanlar çoğalıyor ve Partimizin de savaşmak isteyen birçok ögesi o alanda yoğunlaşıyor. Kitle temeli gelişiyor. Urfa'da daracık sokaklardan geçerken bunları düşünüyoruz. Bu işleri illegal diyeceğim -ama fazla güvenilmez bir illegalite- bir tarzla bir gün orada, bir gün burada çalışarak hazırlamaya çalışıyoruz. ÇIKIŞ bu. Gerillayı geliştirirsek, Partimiz daha güçlü bir doğuş —tabii resmen— yapıp yaygınlaşacaktır. Yalnız işin ucunda şu da var; Tam biz burdayken, baktık Elazığ'dan bir haber geldi: Şahin yakalanmış. Oradaki tüm grup yakalanmış ve yine aldığımız bir habere göre çözülme de var. Hatta benim nerede olduğum da biliniyormuş, Şahin bunları söylemiş. Güya bizi gelip kuşatmaları gerektiğine dair bir araştırma-inceleme varmış. Bu haber de geldikten sonra taş çatlasa iki ay kalabilirsin. Biz Antep veya Van'a gitmek için karar almıştık. Fakat artık nereye gidilirse gidilsin, bu biçimde '79'un kurtarılamayacağı açıkça görülüyordu. Bir defa, Şahin hemen hemen bütün ilişkileri biliyor, ikincisi Parti örgütlenmemiş, daha Siverek atılımı da yok, olsa bile taş çatlasa altı aydır, yine onunla uğraşabilirsin. Ayaklanma bile yapsak, zaten düşman da bunu bekliyor. Evren bunu bizzat ifade ediyor. Ayaklanma olasılığı var onu bekliyorlar. Bir katliamla 12 Eylül için biçtikleri iki yıllık süreyi silecekler. Çoğu da öyle düşündüklerini söylüyorlar. Hareketin kesin o dönemeçte boğulacağının planlanması yapılmıştır. Bizim bu işi gerçekten ne kadar götürebileceğimiz, ne kadar kendimizi gözleyebileceğimiz belli değil. Ev yok, Urfa'da kaldığım evleri hatırlıyorum, imkan yok. Yanına gittiğimiz bazı aileler var; esas olarak bazı gençler var, biz o gençlerin ailelerinin yanına gidiyoruz. Değil bir çalışma yapmak, bir yandan arı kovanı gibi karasinekler, bir yandan sıcak bastırıyor, bir-iki arkadaşı çağırıyoruz, biraz görüşüyoruz, fazla bir şey kurtarılamaz. Ve yine evde homurtular 'bunlar kimdir, kaldıramayız, dayanamayız' diyorlar. Ayrı ev tutmak çok zordur. Bir de sokakta bile polisin adamlarınca kıskıvrak yakalanma tehlikesi var. Ve bir de Hareket ilk defa tutuklamaya tabi tutuluyor. İçişleri Bakanlığı o zaman özel inceleme-araştırma grupları kuruyor. PKK temel mesele olarak gündemdedir ve tasfiye sürecine girmiş, adım adım Hareketin boğulma planı gerçekleşecek..."

"...O zaman Hareketi kurtarmak için ne lazımsa onun yapılması düşüncesi ile M. Sait (Ethem) arkadaşı çağırdık. Hudutu kontrol ettik, kesinlikle henüz kimsenin aklına gelmemiştir. Türkiye'de daha sonra yurtdışına çıkanlar iki sene sonra çıktılar. Biz tam iki sene önce nefes borularının kapatılmaması için o tedbiri aldık, gerçekleştirdik. Şimdi yurtdışına çıkışın içinde gerçekleştiği tarih, siyasi atmosfer budur. Büyük iddialarla yola çıkılmış, çok önemli adımlar da atılmış, kan dökülmüş, kitleler harekete katılmış, fakat önderlik edeceklerden bir adamımız biliyorsunuz yakalanmış, çözülmüş, diğerleri de böyle kulaklarına, gözlerine mil çekilmiş kadar sağır, duyarsız davranıyorlar. Ama yine de Parti ruhunu kurtarmak gerekir. Buradaki ruh çok önemlidir.

'79'un ortasına geliyoruz. Hareket için ölüm-kalım günleri. Bir dönem sona erecek ve aslında 12 Eylül gelmeyecek, Maraş katliamı ardından sıkıyönetimle bu iş aslında halledilecekti. Sıkıyönetim zaten yaygınlaştırılmış, Urfa'yı da içine almış, tamamen Hareketimizin geliştiği sahadır. O zamanki sıkıyönetimin ilan edildiği illeri aklımıza getirelim. Tamamen Hareketimiz için düşünülen bir sıkıyönetimdir. Bir de İçişleri Bakanlığı özel komite kurmuş, bunlarla Hareket aslında sonuçlandırılacak ve Ecevit krizden kurtulacak. Ecevit'in sonunu kesinlikle Partimizin ilanı getirdi ve onun için de halen bize çok öfkelidir. İşte tam bu noktada iken, sıkıyönetim de tam PKK'yi halletmek durumundayken, biz o bilinen açılımı yaptık. Yurtdışına açılım PKK tarihinde yepyeni bir yenilenme, yeniden güç kazanma ve çok ileri hazırlıklarla ve geniş bir zaman süreci içinde Hareketi tırmandırma, sıkıyönetimi boşa çıkarma, çözülmeleri boşa çıkarma, Hareketin varlığının kesintisizliğini sağlama idi. 12 Mart'ta mutlaka Hareketin sürekliliği için temeller sağlam tutulmalı düşüncesini kesinlikle kendimde yer ettirmiştim. İşte bunun en önemli bir aracı da yurt dışı faaliyetidir. Hareketin kesintisizliği için aslında en önemli araca bu alanda kavuşulmuştur. Tabii ki, bunu bizim arkadaşlara izah edinceye kadar bile çok zorluk çekildi. Daha fazla şeyler kurtarılabilirdi. Birçok arkadaş içeriye girmezdi, şehit düşmezdi. Fakat talimatların uygulanmasını bilecek adama ihtiyaç var. Ne talimatların anlamı biliniyor, ne de gerekleri zamanında yerine getiriliyor. Artık bir yıl sonra yerine getiriliyor, o da çok yakalanmalar olduktan sonradır, böyle çok az değer kurtarılır. '79'da biz bu grubu eğitiriz, içeri yolları ki, Siverek direnişinin girdiği çıkmazdan kurtaralım ve Hareketi biraz daha, özellikle bu sefer iç kesimlere kaydıralım. Yani biraz Hakkari düşüncesi var. Oraya kaydırabilirsek yaşama şansı artar. Dersim'e grup yolladık, biliyorsunuz şehit düştüler. Metin YILMAZ bu arkadaşlardandı. O zaman düşman çoktan provokasyonu dayatmış, zindanda dayattığı gibi oraya da dayatmış, Kuzeyi böylece etkisiz duruma getirmiş. Diyarbakır sürekli tutuklanma durumundadır. Bizim gruptan Kemal PİR'ler Siverek'e ulaşıyorlar, biraz tedbir alıyorlar, bazılarını gönderiyorlar. Aslında yakalanmazsa Kuzeye gelecek, biraz düzenleme yapacak. Daha sonra muhtemelen tekrar biz Hakkari üzerinde yoğunlaşmayı derinleştireceğiz. İşte tam yolda iken, o bilinen talihsiz yakalanma oluyor ve belgeler ele geçiyor. Bu sefer dışa açıldığımız ve Hareketi sürdürme ihtimalimizin yüksek olduğu anlaşılıyor..." (Şubat-Mart Konuşmaları, 1988)

Salih KANDAL

Cuma TAK

Şevket YAVAŞ

Parti kadrolarının yurt dışına çıkarılmasında büyük emekleri olan bir yoldaşımız da **Ethem AKÇAM***'dır.*

YURT DIŞINA ÇIKIŞ VE TOPARLANMA DÖNEMİ (1980-82)

Delil DOĞAN

"12 Eylül'de bilinen o yeni dönem başlıyor. Bizim de artık daha geniş düşünme, kendimizi alabildiğine zorlama, zamana yüklenme, en dar olanaklara yüklenme, adım adım PKK'yi yeniden inşa etme çalışmalarımız yoğunluk kazanıyor. Bu arada şunu belirtelim; burada bizim hazırladığımız grup yine baharda girdi. Biz '80 Newroz'unu burada ve ülkede böylesine gelişkin silahlarla karşıladık. Hareket canlı bir biçimde gruplaştırılırken, bunun bir kesimi de ülkeye gidiyor, ilk müdahalesini yapıyordu. Kemal PİR'lerin aslında bahar faaliyetidir, boş geçirilmemiştir, şehitlerimiz vardır. Orada direnişler olmuştur, kesinlikle mücadeleci bir yıldır. 12 Eylül'ün daha ertesinde Delil DOĞAN'lar başta olmak üzere Bloka, Gab şehitlerimiz vardır. Direnme devam ediyordu. Tabii bunlar 12 Eylül'ü karşılayacak direnmeler değildir. O ilk ülkeye giren grubumuzun bu biçimdeki faaliyeti onurlu bir çıkıştır. Biz tekrar 12 Eylül'le birlikte kalan güçlerimizi çekmeye çalıştık. Aslında Kuzey içine önemli oranda provokatif ögeler girmiş, hatta onların denetiminde bir çıkış oluyor. Yine Antep'teki çıkışta da provokatif ögeler, teslimiyetçi yani ağır basanlar, önemli oranda onların etkili olduğu bir çıkış var. En önemli ögelerimizin yakalandığı, vurulduğu bir çıkıştır. Gelenlerin dörtte üçü aslında çürük, kuşkulu tipler, çok az sayıda kişi sağlam ve onların buradaki durumunu size defalarca anlattım. Öyle anlaşılıyor ki, çürük ögelerin önemli oranda damgasını bastığı bir çıkış vardır. Büyük ihtimalle de burada düşmanın gizli çalışmaları var. Ama dürüst ögelerimiz de var. Bu arada Avrupa'dan dürüst yurtseverleri buraya çekme çabalarımız vardır..." (Şubat-Mart Konuşmalarından, 1988)

"Partimiz güçlerini toparlamak ve yeni dönem mücadelesini başlatmak için gerçekleştirdiği hazırlık çalışmalarını, 1980'nin son aylarında başlatarak hızlandırdı. Partimizin bu geri çekilme taktiği tamamen doğru ve kendine özgüdür..." (Gerillanın Gelişimi, sayfa: 19)

Sömürgeci Türk devleti 12 Eylül öncesinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ezmek için, PKK kadro ve taraftarlarına karşı geliştirdiği baskı, takip, tutuklama, operasyon ve katliamlarını faşist cuntanın işbaşına gelmesinden sonra, bütün halk kitlelerini de kapsamına alacak bir şekilde faşist şiddeti daha da yoğunlaştırmıştır. 12 Eylül'le birlikte Kürdistan'a yönelip ırkçı, şoven programını zaman geçirmeksizin uygulamak isteyen insanlık düşmanı faşist generaller cuntası, ülkemizde tam bir açık savaş hali ilan ederek bölge bölge yeni işgal harekatlarına başlamış; Antep, Diyarbakır, Mardin, Adıyaman, Urfa, Maraş, Dersim, Bingöl başta olmak üzere bütün Kürdistan'ı bir kan ve zulüm deryasına çevirmiştir. Militarist ordu gücünün üçte ikisini Kürdistan'a yığarak hava ve kara güçlerinin desteğinde yoğun operasyonlar zincirini başlatarak aralıksız devam ettirmiş ve bu operasyonların çapı da birkaç bölgeyi birden kapsamına alacak bir şekilde genişletilmiştir. TC ayakta kalma gücünü gösterebilen(!) tek kurumu sömürgeci ordu içinde de meydana gelebilecek muhtemel çatlaklıkları önleyebilmek için, hızla sonuç almaya çalışmış; bunun için de Kürdistan'da korkunç bir karşı-devrim terör hareketini geliştirerek Kürdistan'ın bütün şehirlerini, kasabalarını, köylerini, mahallelerini, hatta ıssız dağları bile yeni baştan işgal etmiştir. Dipçik darbeleri altında, zorla kasabaların ve köylerin meydanlarına toplatılan insanlara karşı en aşağılık suçlar işlemekle birlikte; kadın, erkek, genç-ihtiyar demeden herkes tekrar tekrar işkenceden geçirilerek, en iğrenç hakaretler yapılmış; işkencelerle, köy meydanlarında insanlarımızın gözleri önünde kadınlarımızın namusu kirletilmiştir. Kısacası Kürdistan'da otoritesi kaybolmuş olan Türk devleti, otoritesini tekrardan sağlamlaştırmak için Kürdistan'ı bir işkencehaneye çevirmiştir. Sömürgeci-faşist cuntanın teröründen kurtulmak için çareyi dağlara çekilmekte bulan yüzlerce yoksul Kürt köylüsünün oğulları, kızları, bacıları, anaları aylarca rehin tutularak işkence ve hakarete uğratılırken, onlarca masum Kürt insanı da hiçbir haklı gerekçeye dayanmaksızın salt kendi sadist duygularının tatmin olması için, sömürgeci ordu mensupları tarafından kurşuna dizilerek katledilmiştir. Çoğu köyler bombalanmış, evler ve köyler ateşe veirilmiş; arama gerekçesiyle yapılan baskınlar sırasında evler talan edilirken, halkımızın malları da gaspedilmiştir. Rastgele gözaltına alınan onbinlerce insan doksan günü aşkın gözaltı süresi boyunca en vahşi işkencelere tabi tutulurken; faşist cuntanın amansız terörü altında Kürdistan yaşanmaz bir ülke durumuna dönüştürülmüştür. İşte böylesi bir dönemde karşı-devrimci, sömürgeci savaşa karşı, ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltmeye ve bunun hazırlıklarını yapmaya çalışan Partimiz, devrimci direniş içinde güçlerini koruma, toparlama ve mevcut koşullara uygun daha güçlü bir mücadele ile hazırlık çalışmalarını yapmak için geri çekilme taktiğine başvurarak, dışa açılımı gerçekleştirmiştir.

12 Eylül öncesinde ve sonrasında operasyonlar yoğunlaştırıldı. Resimde Pazarcık'ta yapılan bir operasyon görülüyor

"... Parti Önderliği olarak bugüne kadar belki bir halkın ve hatta bir Partinin yaşamı için fazla uzun sürmeyen, ama bir kişinin kendisini kırk defa noktalar haline getirerek, yoğunlaştırarak ve böylelikle bir direniş gerçeğine dönüştürerek, alınan her nefesi, atılan her adımı devrimci gelişmenin emrine sokarak, güçsüzlüğümüzle birlikte yeteneklerimizi en verimli biçimde kullanmaya çalışarak, objektif ortamın başlangıçta umutsuzluk vaad eden ürkütücülüğüne rağmen, bizi özgürlüğe çağıran, özgürlüğün bir yaşam gerçeği haline dönüşmesinde bizi de teşvik eden devrimci ideolojiye ve onun somut gerçekliğimize uygulanışının ifadesi olan Parti gerçekliğimize ulaşmak için büyük çaba harcadık. Biz yola çıkarken tek çıktık, güçlü dostluklara çok az zaman süresi içinde sahip olduk. Çoğu bir veya birkaç ay dostluk yapıp gittiler, düzene kulköle oldular. Fakat biz iyiye, doğruya, güzele hep ileride ulaşılabileceğini, kaybettiklerimizin aslında geri ve çirkin yanlar olduğunu bilerek yaşama daha da artan bir tutkuyla sarıldık. Yalnızlığımızı böylelikle geleceğin güçlü bir umuduna dönüştürerek, dişimizi tırnağımıza takıp devrimci faaliyetlerimizde her türlü yol ve yöntemi deneyerek halkımıza ve ilerici insanlığa mutlaka layık olanı bulmaya çalıştık. Bunun için bir grup inşa etmekten onun ilk silahlarını patlamaya, oradan daha kitleselleşmiş resmi bir partinin hazırlanmasına kadar bütün ideolojik-politik faaliyetlere ve dolayısıyla sorumluluklarına katıldık. İçerde yetmezlik, daralma ve boğulma tehlikesi ile yüzyüze geldiğimizde çok az bir donanım ve imkanla dışarıda halkımıza özgür yaşam olanakları araştırıp bulmaya çalıştık. Bulduğumuzda ise her şey ile boğuşarak ve en önemlisi de içten ihanet ve teslimiyetle boğuşarak bunları halkımıza taşırmaya çaba sarfettik. Direnişten vazgeçmemek için büyük sabır, ikna ve eğitim gücü gösterildi. Bütün bunlar hep umudu daha güçlü kılmak ve onurlu bir geleceği hazırlamak içindi..." (Seçme Yazılar, sayfa: 234)

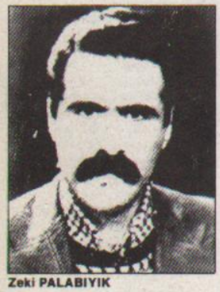

Zeki PALABIYIK

Metin YILMAZ

Hüseyin DURMUŞ

Mahmut GÜDEN

Edip SOLMAZ

Parti Önderliğinin politik öngörülü, geleceği gören, özverili çabaları sonucu gelişmeler bugünkü düzeye gelmiş ve Partimiz geleceğe muazzam derecede hazırlanabilmiştir.

Partimiz geri çekilme döneminde sadece kendisini değil, diğer güçleri de tasfiyeye uğramaktan alıkoymak doğrultusunda yoğun çabalar harcamıştır. Birçok gücü bu dönemde yurt dışına çıkarmış ve çeşitli olanaklar sunarak devrime hazırlık yapmaları doğrultusunda Türkiye devrimci demokratik güçlerine teorik yardımlar başta olmak üzere, yaşamaları için gerekli ihtiyaçlarına varıncaya dek mevcut olanaklarını sunmuştur.

Yine, Partimiz geriye çekilirken, tekrar güçlü bir biçimde hazırlanmak, düşmana karşı doğru devrimci mücadeleyi, halkımıza verdiğimiz sözün gereği olarak yükseltmek için, uygun bir zeminde hazırlıkları yapmak amacıyla sıcak savaş alanı olan Ortadoğu'yu seçmiştir. Ortadoğu'da herhangi bir ilişki ve ittifak gücü sözkonusu değildi. Ayrıca büyük maddi olanaksızlıklar da mevcut durumu daha da zorlaştırmaktaydı. Fakat buna rağmen, Ortadoğu alanı, gelişmemiz ve ülkeye yeniden yönelebilmemiz için en uygun alan özelliğini taşımaktaydı. Bilindiği gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Ortadoğu zemininde büyük değişikliklere yol açabilecek bir konuma sahiptir. Bu durum, Kürdistan'ın stratejik-coğrafik konumundan kaynaklanmaktadır. Yani Ortadoğu ile böyle bir bağlantımız vardır. Ayrıca Ortadoğu, sıcak bir savaş alanıdır, bu açıdan Ortadoğu bir geri çekilme alanı olarak seçilmiştir.

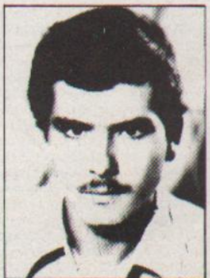

Mehmet KURT

Ahmet KURT

Zeki YILDIZ

I. KONFERANS
(1981)

1981'lerde, mücadelemizin giderek üst boyutlara tırmandırıldığı, faşizme, sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin her türlü karşı-devrimci zora karşı alabildiğine yükseltildiği bir dönemdir. Bu süreçte de gerek Parti içi mücadelenin, gerekse Parti dışı güçlerle olan savaşımın yaşanması en ciddi boyutlarda devam etmiş, çok yönlü olarak geliştirilen her türlü saldırıda yine Partimizin en soylu yaklaşımlarıyla, dinmek bilmeyen mücadelesiyle boşa çıkarılmış, direniş her alanda hakim kılınarak, ülkeye dönüşün, halka ve devrime sahip çıkışın gerekleri yerine getirilmiştir. Bu dönemde belirgin olarak devrimle karşı-devrimin en açık bir şekilde çarpıştığı; bunun Parti saflarına, devrimci mücadeleye yansıtıldığı ve meydana gelen gelişmelerde proletarya çizgisinin zaferinin ispatlandığı çok açıkça görülmüştür. Dönemin en belirgin gelişmesi ve tarihimizin dönüm noktasının ifadesi olan I. Konferans üzerinde burada hassasiyetle durmak, bundan önemli sonuçlar çıkarmak, Parti mücadelemizin, tarihimizin ve Partimizin gerçekliğinin kavranması açısından büyük öneme haizdir. Bu dönemi ve I. Konferans'ın hazırlanıp gerçekleştirilmesini PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle değerlendirmektedir:

"Yıl 1981'dir. Dağınıklık aşılarak mevzilenmeye başlanır. Mevzilenmekle birlikte burada bir toplantı, Konferans geliştirme düşüncesi doğar. Biliyorsunuz, Konferansın en önemli belgesi Politik Rapor'dur. Politik Rapor 1980 sonunda ve 81 ocağında açıklama halinde okunur, daha sonra düzenlenir. Demek ki, Ocaktan itibaren, biz toplantı halindeyiz. Daha sonra bu kamp sahasında yüze yakın bir katılımın gerçekleştirildiği Konferansı başarıyoruz. Konferans, 12 Eylül'ün darmadağın ettiği, dağıttığı, parçaladığı ve kaçırttığı ögelere yeni bir çıkış çabası, bunlarda umudun yeniden yaratılmasıdır."

15 Temmuz'da başlayan Konferans 26 Temmuz'da tamamlandı. Konferans'da PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, kapsamlı değerlendirme yaptı.

Devamla Genel Sekreter yoldaş Konferansın önemi hakkında şunları söyler: *"12 Eylül üzerinde kapsamlı düşünme, ona karşı devrimci görevlerimizin ne olduğunu ortaya koyma, sorumluluğa davet, kaçış değil, ülkeye yönelişin kesin hazırlığı içinde olma ve bunu bir ölüm-kalım savaşı olarak görme, bu çerçevede yürütülen bir faaliyettir. Yüksek bir sorumluluk istiyor. Dikkat ederseniz geniş, boyutlu bir topantıdır. Bu toplantıyı tatmin edecek kesin ideolojik çözümlemeler, yine kaçış yerine ülkeye dönüşün moral ve çözümlemelerini sağlama gerçekleştirilir. Burada teknik imkanlardan, lojistikten bahsetmiyoruz. Onlar başlı başına bir sürü görüşme ve çaba ister. Bir kimlik, bir yerde yatma, bir günlük iaşe hepsi kapsamlı görüşmelerin sonucu olarak gerçekleştirilir. İlk defa derli toplu raporlar hazırlanır, herkes kafasını çalıştırmaya çalışır, ama gerçekten çalışırırken de zayıf bir inanç vardı. Gerçekten kendisini çürümeye terkeden ögelerin de az olmadığı, kapsamlı düşünmekten kaçınan, böylece bir çürümeyi kendine layık gören bir yığın öge var. Bir de bunların üzerinde provokatörün körüklemesi, yapıyı böyle Partiye karşı diktirme durumu sözkonusu. Biz Partiyi derinleştirmeye çalışıyoruz, o Partiyi yaşatmamaya. Şimdi burada öyle fazla öge yok, onun için bunun önemini bilmiyorsunuz. O zaman Partiyi yeniden inşa etme ile, onu boşa çıkarma arasında inadına bir çekişme içinde imiş bu öge. Biz bunu daha sonra ayrıntıları ile öğreniyoruz...*

II. Kongre'ye kadar bu kesinlikle gizli yürüyor ve tümü ile güdüleri tahrik ediyor, olanakları tepiyor. Adam bir defa elini atmış, kimisine 'senin çocukların var mı; kim onları doyuracak', 'niye nişanlınla ev tutup seni evlendirtmiyorlar, dayat' diyor. Kimsisine yaklaşıyor 'anana babana bakıyor musun, niye bakmıyorsun' diyor, 'Avrupa'ya gitme imkanı vardır, dayat, orda şöyle-böyle insan kurtulabilir. Ülkeye dönüş mümkün müdür' diyor. Kimisine 'evli değil misin, çağır Parti senin eşini getirsin' diyor. Zaten adamlarımız düşmüş, fazla öyle olanaklar da yok, her an itiraz etmeye, her an provokasyona gelmeye uygun bir ruhsal durum içindedirler. Biri alttan alta tahrik etti mi, ne olacaktır? Gerçekten biz ne kadar Partileşmeye çalışıyorsak, o da o kadar uzaklaştırmaya çalışıyor. Şimdi böyle günlerde umudu yeniden canlandırmak, onu gerçekçi temellere dayandırmak, böyle kişisel, sosyal ihtiyaçlar yerine kesin siyasal ihtiyaçtan öteye ölüm-kalım gerekçesini olumlu yönden halletme, gerçekleştirilmesi gereken bir nolu görevdir. Olmazsa ortada hiçbir şey kalmaz. Ama artık adam görevlidir, artık onun misyonu odur, gözü başka bir şey görmüyor. Birçoğunun da güdülerinden ötesini düşünmeyen, geliştirmeyen, körelmiş, öfke dolu bir yapısı var. Sömürgeciliğin de körüklediği yapıdan çıkışı var. Bu durumda en iyi ögelerimiz kendini bir yere atıyorlar, bazen hüngür hüngür ağlıyorlarmış. Sözümona bize bir nolu yardımcı olması gerekenler gırtlağına kadar öfkeli imiş, niye, Parti onların bazı ihtiyaçları varmış da gözönüne getirmiyormuş. Hatta hatırlıyorum ev beğenmeyenler vardı, biz ise her gün her saat bazı ögelerimizi kurtarmaya çalışıyoruz, yol açmaya çalışıyoruz. Arkadan da geliştirilen şeyler daha çok bunlar işte. Bu atmosfer içinde Konferansımızı toparlamaya çalışıyoruz. Onun belgeleri vardır, çoğunu biliyorsunuz, katılanlar da vardır. O zaman tümü ile yaptığımız o Politik Rapor temelinde geri adım atmayı kabul etmemek, yenilgiyi kabul etmemek, Parti davasından vazgeçmemek, kokuşmuş mülteciliğe düşmemek, 12 Eylül rejiminin karşı-devrimci özünü görüp buna karşı devrimci görevlerle eğer üzerine gidersek kazanabileceğimizin tahlil ve uygulama gerekçelerini koymak, bu konuda var olan sınırlı olanakları tümü ile eğitim için kullanmak. O zaman böyle uzun eğitim, toplantı yok, her an İsrail'in saldırı planları var; yapabilir ve gerçekten de sık sık baskınlar var. Nitekim 1982 Haziran'ında biliyorsunuz Lübnan'ın yarısının işgali sözkonusudur. Bizim grupların da silinip süpürülmesi hedeflemiştir. Kaldı ki, bu işgalin yapılmasında TC'nin, ABD'nin yeşil ışığı yakmasında, bizim ezilmemiz de önemli bir rol oynar. Onun için herkes savaşçı konumda bulunmak zorundadır. Güneye yerleşeceksin, günün yirmi dört saati görev başında olacaksın. İşte tam böylesine koşulların cereyan ettiği bir dönemde biz yine Konferansımızı hazırlamak, onu gerçekleştirmek durumunda kaldık..." (Şubat-Mart Konuşmalarından, 1988)

I. Konferans, 15-26 Temmuz 1981 tarihleri arasında gerçekleştirilmiştir. Konferansta Kürdistan devriminin çeşitli ideolojik, politik, örgütsel sorunları tartışılıp karara bağlanmıştır.

PKK I. Konferansı, hem devrim yoluna giren halkımızın sesi olması ve hem de PKK'nin uluslararası alanda tanınması bakımından bugüne kadar sağlanan gelişmenin zirvesini teşkil etmektedir. Yine toplantı, önümüzdeki dönemin siyasi, askeri stratejisini doğru ve berrak bir biçimde ortaya koyması; halk olarak en zor dönemimizi yaşadığımız bir zamanda, ulusal kurtuluş savaşımızın hayati öneme sahip en ağır görev ve sorunlarına aydınlık kazandırması; bu uğurda mücadele yürütecek güçleri yeni temelde örgütlemeye seferber etmesinden ötürü tarihimizin en önemli toplantılarından birisi olmuştur.

Konferansa katılan Parti kadroları ve o dönemin sorumlu yapısında önemli değişikliklere yol açan Parti çözümlemeleri bir bütün olarak geçmiş pratiği tüm yönleriyle ele almış, bunu Parti ideoloji ve politikasının süzgecinden geçirmiş; doğru ve yanlışı, kayıpları ve kazanımlarımızı en ince noktasına kadar inceleyerek; gerçek Parti anlayışlarını, gerçekliğini en net şekilde ortaya koymuştur.

I. Konferans, Partimizin yurtdışına çıkış ve yeniden ülkeye dönüş hamlesini başlatmada son derece önemli bir yere sahiptir. Konferans, hazırlıkların ülkeye dönüş temelinde yürütülmesi doğrultusunda gerekli düzenlemeleri ve teorik açılımı gerçekleştirmiştir. Konferans temelinde yoğun bir siyasi ve askeri eğitim başlatılmıştır. Yurtdışına çıkarılan tüm kadro ve kadro adayları eğitimden geçirilmiştir. Bir kesim kadroda görülen eksikliklere, yanlış eğilimlere ve provokatörlerin bilinçli engellerine rağmen, Konferans önüne koyduğu görevleri başarı ile yerine getirmiştir. Bir kesim kadroda görülen sol sekter, kendisini yeterince eğitmeyen ve maceracı çıkışlara yönelen eğilimle, diğer bir kesim kadroda görülen Partiyi reformize ederek mültecileştirmek isteyen eğilim tahlili Konferansta ayrıntıları ile yapılmıştır. Ve doğru yaklaşım ortaya konulmuştur. Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı ayrıntılı değerlendirmeler, kadroların ufkunu daha da açmıştır. Kadro yapısı yeni dönem hazırlıklarına bu ufuk açıklığı ile yöneltilmiştir.

Abdulkadir ÇUBUKÇU

Bu temelde gelişmelerin hızlanmasıyla birlikte, kadrolardaki olumsuzluklar da giderilerek, olumlu yönler ön plana çıkarılmış, örgütsel gelişmemiz açısından muhtaç olduğumuz çekirdeğin kurulup geliştirilmesinin mümkün olabileceğine olan inançlar artmıştır. Bu amaçla hazırlanan temel parti yazıları, büyük yol gösterici bir önemde olup, dönemin atılımlarının gerçekleştirilmesinde belirleyici rolünü oynamıştır. **Kürdistan'da Zorun Rolü, Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi Üzerine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu, Kürdistan'da Proletarya Partisi Üzerine** gibi Parti yayınları döneme hazırlanma açısından son derece kolaylıklar sağlamış, kadrolara yol gösteren önemli belgeler olarak görevlerini yerine getirmişlerdir. Yine bu süreçte, hazırlık çalışmalarını yoğunlaştıran Partimiz, *"Kadroların siyasi eğitimlerinin yanısıra, askeri eğitimini de tamamlamıştır. Mevcut kadro gücü teorik ve pratik olarak, silahlı mücadelenin birçok sorununun önünün aydınlatılması temelinde yetkinleştirilmiştir. Askeri çizgimiz nedir? Bu çizgi Kürdistan'da gelişimini nasıl ve hangi temelde sürdürecektir? İlk elde nereden işe girişilecektir? Savaşa girecek gücümüzün sayısı ne olacaktır? Silahlı birliklerimizin sayısal bileşimi ne olacaktır? Birliklerimizin önüne hangi görevler konulacaktır? Bu birliklerin hedefler programı ne olacaktır? Silahlı birliklerimiz üç ayda hangi gelişmeleri yaratacak, altı ayda, bir senede veya daha uzun sürede neye ulaşacaklar? Ve benzeri silahlı direnişin bu tür sorunları aydınlatılmış ve çözüm yolları ortaya konulmuştur. Yine teknik açıdan bir gerillanın sahip olması gereken savaşın taktik bilgisi ve teknik araç ve gereçlerin kullanımı da öğretilmiştir..."*

1981'lerde bir yanda cezaevlerinde direniş bayrağı göndere çekilirken, bir yanda da bu bayrak Ortadoğu alanında dalgalandırılmıştır. Parti Önderliğimizin değerlendirmelerinden yaptığımız daha önceki bölümlerdeki alıntılardan da anlaşılacağı gibi, Partimiz bir yanda ulusal kurtuluş mücadelesinin daha da yükseltilmesi için Parti güçlerini yeniden eğitirken, bir yandan da bulunulan alan olan Ortadoğu'da İsrail siyonizminin, bölge gericiliğinin saldırılarına karşı da günün yirmi dört saatinde bir savaşçı yaşamıyla her an savaşmaya, direnmeye hazır bir konumda bulunmuştur. Böylesi gelişmelerin yaşandığı bir zamanda, bilindiği gibi İsrail siyonistlerinin Lübnan'ı işgal hareketi başlamıştır. İsrail siyonistlerinin Güney Lübnan'a yöneltiği saldırı ve işgal hareketi, başta Filistin ve Lübnan halkları olmak üzere Ortadoğu halklarının kaderinde önemli değişikliklerin ortaya çıkmasına yol açtığı gibi, Kürdistan halkının ve onun öncü gücü PKK'nin tarihinde de önemli bir sürecin yaşanmasını beraberinde getirmiştir. Lübnan ve Filistin halkıyla birlikte cephelerde yer alan Partili yoldaşlarımız en yüce direnişlerin sahibi olmuşlardır. Bu savaş sırasında yoldaşlarımız başta Arnon kalesi olmak üzere, birçok alanda gösterdikleri örnek direniş ve bu direnmenin altında yatan ideolojik-politik etkenler Parti gerçekliğimizin tanınmasında önemli bir özelliği de ortaya çıkmıştır. Kürdistan tarihinde ilk defa yaşanan bu gerçekler, halkımızın bölge ve dünya halklarıyla köprülerinin kuruluşunda en soylu değerini ve önemini taşıyarak bunu abideleştirmiştir.

Savaş günlerinde Filistin ve Lübnan halkı; kendilerinin dillerini bilmedikleri halde, yüce inançla ve soylu duygularla en öne atılarak her biri birer kahramanlık örneği yaratan yoldaşlarımızı yakından tanımıştır. Partimiz, bu saldırı günlerinde 10 değerli partizanını şehit verirken, onlarcası da esir düşmüştür. PKK militanları İsrail esir kamplarında Filistin ve Lübnanlı devrimcilerle ve yurtseverlerle omuz omuza en vahşi koşullarda bile direnişlerini sürdürmüşlerdir.

PKK Genel Sekreteri ve FDKC liderleri 1981 Ağustos'unda yapılan eğitim devresi bitiminde konuşurken.

Ulusal kurtuluş hareketimiz ve Partimiz, dünya halklarının emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı direnişlerinde onlarla birlikte olduğunu, onların kopmaz bir parçası olarak direnişini her alanda yükselteceğini; bu uğurda kendine düşen enternasyonalist görevleri en fazlasıyla yerine getireceğini kanıtlamıştır.

Burada tarihimizin önemli atılımlarından birisi olan II. Kongre'ye geçmeden önce, Kongreye kadar olan süre içerisinde ortaya çıkan diğer gelişmeler üzerinde de kı-

saca duracak olursak; daha önceden de sınırlı şekilde de olsa değindiğimiz gibi, gerek Konferansa giderken ve gerekse Konferans sonrasında mevcut güçlerimizin durumu kendi içerisinde tipik özellikler arzediyordu. Parti Önderliğimiz, bu yapının gelecekte nasıl bir rolü oynayabileceğini, kimlerin daha çok dönemlerin gereklerini yerine getirmede roller üstlenebileceğini yakından izliyor ve Parti mücadelemizin yükseltilmesi doğrultusunda soylu çabalar sarfediyordu. Bunun yanısıra, yine bu dönemde merkezi düzeyde yer alanlar veya pratik merkez biçiminde ortaya çıkan yapı ise, bir rapor bile hazırlayamayacak ve Konferansa merkez rapor sunamayacak bir durum içerisindeydi. Konferansa sunulan Politik Rapor, Parti Önderliğimizin raporudur. Çünkü, pratik merkez ad düzeyinde var olup, kendi işlevine sahip çıkamayan ve kendi kendisini bile inkar eden bir merkez durumuna dönüşmüştü. Bu dönemlerde bu görevin gerçek sahipleri olarak görevlerine dört elle sarılan yoldaşların tutuklanması, bazı arkadaşların mücadele içerisinde şehit düşmeleri sonucunda geriye kalanların durumu bu idi. Bundan dolayı bütün gelişmeleri tek başına Parti Önderliğimiz üstlenmiş ve Parti Önderliğine en çok yardımcı olması gerekenler bile kurtarılması gerekenler durumuna girmişlerdi. Parti Önderliğimizin yoğun çabaları ve bir de bu çabalara cevap verecek durumda olan militan yapısı bu dönemde gelişmelerin yaratılmasına yol açmıştır.

Yine farklı özellikler arzetse de diğer bir kesim mevcuttur. Bunlar mücadele saflarını terketmeyen, Partiden ayrılmayı bir onur meselesi yapan, yani Partiden ayrılmayı onursuzluk olarak değerlendiren ama gerçek anlamda devrimci onurun sahibi olmak da istemeyen, dolayısıyla da bu yönlü çabalarında zayıflıklar taşıyan bu kesim; Parti gelişmelerin yönünü hangi tarafa çevirirse, adeta onun ardından sürüklenme, arkadan takip etme, maraton zincirinden kopmama, onu bir sosyalist yarışa dönüştürecek tarzda ele almama vb. gibi tipik özellikleri sergiliyorlardı. Bunlar az olmamakla birlikte daha çok köylü devrimciliğini sergileyen kesimlerdi. Kendilerini mücadeleye vermeyen bu kesimler, Parti içerisinde mevcut hazırlık sürecinde, Partinin yürüttüğü hazırlığı boşa çıkarmak isteyen ve bilinçli bir şekilde düşmanca faaliyetler yürütenlerle bütünleşmeye çalışan güçlerin çalışması için zemin teşkil ediyorlardı ki, bunlar içerisinde Semir haininin yaygın faaliyetleri olmuştur. Semir ajanının faaliyetlerinin yanısıra Ziyad, Süleyman, Fatma, Delal, Şoreş, Seher vb. gibileri de bu süreçte Partiye karşı bilinçli bir biçimde faaliyetlerini yoğunlaştıran kesimi oluşturuyordu. Yine daha sonradan açığa çıktığı gibi, düşman ajanı olan, ancak o dönemde bilinmeyen Nebil gibi unsurlar da mevcuttu.

Semir tipik özellikleri kullanarak ortaya çıkmıştır. Çokça laf eden, entellektüel, gevezelikte gelişkin bir yapıyı sergilemiş; yapımızı devrim sorunlarından uzaklaştırarak daha çok tali sorunları ele almış ve sinsi bir şekilde alttan alta karşı-devrimin propagandasını yaparak, ajan faaliyetini içte örgütleme çabası içerisine girmiştir. Hareket saflarında zayıflıkları, eksiklikleri ve güdüleri sürekli gündemleştirerek, bunları ön plana çıkarmış ve insanları ya düşürmeyi, ya da kaçırtmayı planlayarak, Partimizin örgütlenmeye, toparlanmaya çalıştığı her yerde ve dönemde o bulunduğu alanlarda dağıtıcı, yıkıcı ve düşman faaliyetlerini dayatarak, Partimize darbe vurmak istemiş, bunun için de her zaman açıklardan yararlanarak Partiyi imha etmede her türlü yöntemi denemiştir. Bu çalışmalarını I. Konferans ve II. Kongre döneminde çok sinsi şekilde sürdürmüş, Hareketimizi tümden ele geçirebilmek için de merkezi yapıya kadar sızmış, kendisinin emellerini gerçekleştirmede kullanabileceği yöntem, kişi, eksiklik, zaaflıkları sürekli bulmuş, derinleştirmiştir. Bu yüzden düşman faaliyetinin en uç noktası olmuştur. Her yere, döneme ve kişilere göre taktikler oluşturup, bunları uygulayarak, Parti mücadelesini boşa çıkarmak için sürekli bir şekilde değişik yöntemleri denemiş, ta ki Partimiz durumunu net olarak açığa çıkarıncaya kadar bu faaliyetini yürütmüştür.

Yine bu dönemde Partimizi zorlayan Fatma'nın ve Süleyman'ın faaliyetleri vardır. Bunlar da iki ayrı uç biçiminde Partiyi tasfiye etmeye yönelik yapılarıyla bu dönemde sivri uçlar olarak çıkmışlardır. Her ikisi de kendi çapında Partiyi ele geçirme kavgasını vermişlerdir. Biri Parti içerisinde Haki yoldaşın mirasına sahip çıkma, diğer ise Parti Önderliğiyle olan özel ilişkisine dayanarak Partiyi ele geçirmek istemiştir. Bu dönemde bunlar arasında çelişkiler yoğun olup, bunun nedeni de kariyer kavgasıdır. Bunların geçmiş dönemlerine bakılırsa, örneğin Şahin'in tutuklanmasıyla birlikte, Süleyman-Fatma arasında öne çıkma yarışı başlamış, yani örgüt içerisinde ikinci adam olma sevdasına kapılmışlardır. Bunlar gerek örgüt değerlerine gerekse de Partimizin gerçek temsilcileri olan Hayri ve Mazlum yoldaşlara yaklaşımlarında sürekli hor bakan, Parti değerlerini dağıtan, tasfiye eden pratiği en uç düzeylerde sergilemişlerdir. Bunların Parti Önderliğimize yaklaşımları da aynı olup, Kürdistan halkına olan yaklaşımlarının bir ifadesi olmuştur. Mevcut durumları bu olmasına karşın, bu durumlarıyla Parti üzerinde ciddi hak iddialarında bulunarak, kendilerini Partinin gerçek sahibi olarak görmüşlerdir. Bunlar ve benzerleri mevcut pratikleriyle Partiye en ufak bir değer katmamış, Parti yükünü omuzlamamış, daha çok Partiye yük olmuşlardır. Bu durumlarıyla da Partiye sahip çıkma, Partiden hak aramak istemişlerdir. Ki bu tamamen özüyle, pratiğiyle tasfiyeciliktir. PKK soyluluk, alınteri, emek, direniş, kutsal dava uğruna dinmeyen çaba, saygı, sevgi, bağlılık, halk ve devrim uğruna canını, kanını hesapsız feda etme demektir. Bunlar, Partimizin bu değerlerinin oluşumunda hiçbir katkı sahibi olmadıkları gibi, bu değerlere de sahip çıkma, gerçek sahipleri olarak kendilerini görmeye kalkışmışlardır, ki bu tamamen egemen sınıfların, Kemalizmin Partimiz saflarında temsilciliği demektir. Parti Önderliğimizin talimatlarında belirttiği, "... *Biz kimsenin tapulu arazisi üzerinde bina kurmuyoruz", "Biz Partiyi emek sahiplerine teslim edeceğiz*" belirlemeleri bunların durumunun anlaşılmasında en belirleyici sözlerdir. Çünkü onlar kendilerini Kürdistan'ın, Partinin tek sahibi görmektedirler. Fakat böyle olmadığı Parti mücadelemizin gelişimi ve Parti gerçekliğimizle kanıtlanmıştır. Daha sonraki süreçlerde bunların durumları daha tehlikeli boyutlara ulaşmıştır.

II. Kongreye gidilirken, bir yanda Partimizin son derece soylu çabaları, güçlerimizin ülkede mücadelenin yükseltilmesi doğrultusunda eğitimlerinin her yönüyle gerçekleştirilmesi yaşanırken, bir yandan da provokatif çalışmalar, tasfiyeci faaliyetlerin Partiye karşı sürdürülmesi yaşanmaktadır. Bunlar arasında kıyasıya bir savaş mevcuttur. Semir, Sağır Cuma, Ziyad, Delal, Şoreş vb.'lerinin bu dönemde son derece açık ve sinsi provokatif çalışmalarla Partiyi tasfiye etme, giderek daha da düşmanca yönelimleri arttırma durumları sözkonusudur. Özellikle de Semir, birçok ögeyi kendisi doğrultusunda hareket içine sokmakta, bunlar vasıtasıyla emellerini gerçekleştirmek istemektedir. Kendisi son derece hainane tavırlar içerisinde Parti Önderliğine sahip çıkma adı altında Partiyi ele geçirme savaşımını vermektedir. O dönemde sözde Parti Önderliğine sahip çıkma adı altında sarfettiği, *"Allah etmesin Ali arkadaş başımızdan ayrılırsa halimiz ne olur"* tarzındaki sinsi sözleri, "Muaviyenin Hz. Ali'ye" yaptığı komplonun bir benzeridir. Bu durumunu, özellikle II. Kongre günlerinde ciddi boyutlara ulaştırmıştır. Fakat Parti Önderliğimizin gelişmelere tamamen hakimiyeti tüm bunları boşa çıkarmıştır. Bunun yanısıra da Sağır Cuma denilen unsurun da bölgeciliğe hitap eden, bunu kışkırtmak için yaptığı çıkışlar vardır. Bilinçli bir şekilde Kuzey-Güney biçimindeki bir ayrımı gündeme getirerek, mevcut platformun kafalarında soru işaretleri uyandıramayı ve Partiye karşı çıkarmayı hedeflemiştir. Fakat çok iyi bildiğimiz gibi, tüm bu oyunlar, Parti Önderliğimizin güçlü sezgileri, tahlilleri ve yapıya hakimiyeti sonucu boşa çıkarılmıştır.

Bilindiği gibi, Partimiz tüm saldırılara rağmen Kongreyi başarıyla gerçekleştirmiş, her türlü yıkıcı, bozguncu, tasfiyeci faaliyetlere rağmen, Parti Önderliğimizin özellikle belirleyici çabaları sonucu tarihimizin önemli adımlarından biri daha atılmıştır. Mücadelemizin, savaşımızın gelişimi açısından son derece önemli kararlar alınmış ve bunların hayata geçirilmesi doğrultusunda yoğun bir faaliyetlilik içerisine girilmiştir.

Kongrenin aldığı kararlarla, ülke içinde pratik, örgütsel faaliyeti geliştirme dönemi başlatılmış, bu da Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur.

FKBDC'NİN KURULUŞ ÇALIŞMALARI VE HORTLATILMAK İSTENEN TASFİYECİLİK

Köln'de yapılan bir yürüyüş. Emekçiler FKBDC flaması altında yürüyor

Partimiz PKK'nin öncülük ettiği ve içerisinde 7 örgütün yer aldığı **Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC),** 1 Haziran 1982'de kuruldu. Partimiz, I. Konferansla birlikte cephe çalışmalarını yoğunlaştırmış ve bu amaçla program taslağını faşizme karşı mücadelenin sorunları adıyla broşür halinde yayınlamıştır. Bu broşürde cephenin kuruluşunu zorunlu kılan koşullar hakkında şunlar söyleniyor:

"Faşist diktatörlüğe karşı mücadele bir devrim mücadelesi olup, bu diktatörlük ancak devrimle devrilebilir. Bu devrim, devrimci-demokratik halk diktatörlüğünün ve Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun çözümünü kaçınılmaz kılacaktır. Bunda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi çok önemli bir rol oynayacaktır. Bu durum, Kürdistan'ın ulusal kurtuluş güçlerinin, faşizme karşı mücadelenin bu iki temel gücünün, ortak düşmana karşı, iktidar için siyasal programı, örgütü ve taktiği olan bir anti-faşist birleşik direniş cephesinde birleştirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Birleşik direniş cephesi yolu, faşist diktatörlüğü yıkmak ve halk iktidarına varıp Türkiye ve Kürdistan halklarını kurtuluşa götürmek için en kısa, en kolay ve proleter enternasyonalizmi ilkesine uygun olan tek ve zorunlu yoldur. Türkiye'de demokratik halk devrimini ve Kürdistan ulusal kurtuluş devrimini zafere götürmenin, Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı devrimci görevleri yerine getirmenin biricik yoludur. Yüzlerce devrim şehidinin anısına sahip çıkabilmenin ve binlerce devrim tutuklusunun özlemlerini ve acılarını karşılayabilmenin de biricik yolu, anti-faşist birleşik cephe yoludur.

Faşizme Karşı Birleşik
DİRENİŞ CEPHESİ
DEVRİMCİ DİRENİŞE KARŞI
"SOL BİRLİK"

Bu değerlere karşı sorumluluk duyan tüm güçler, Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle Kürdistan'ın ulusal demokratik güçleri, sorumluluklarının ve görevlerinin bilincine varmalıdırlar. Geçmişlerini değerlendirerek, eskiden beri taşıdıkları hata ve eksiklerini giderip, faşist diktatörlüğü devrimle değiştirme mücadelesinde gerekli olan birleşik cephe espirisi içinde hareket etmelidirler. Böyle bir sonuca varamama, daha büyük felaketlere ve daha çok olumsuzluklara yol açacaktır ve bunun da sorumlusu o güçler olurlar. Geçmişte ve günümüzde var olan olumsuzluklara son vermek için, faşizm karşısında halk güçlerinin dağınıklığını ortadan kaldırmak için, tarihi devrimci sorumluluklarımızı yerine getirmek için, tüm devrimci değerlere sahip çıkmak için, faşist diktatörlüğü yıkıp halk iktidarını kurmak için aşağıdaki siyasal ilkeler etrafında birleşmek, tüm devrimci, komünist ve demokrat örgüt ve kişilerin görevi olmalıdır."

FKBDC'ye PKK dışında Dev-Yol, Emekçi, SVP, TKEP, THKP-C/Acilciler, TKP-İşçinin Sesi ve Dev-Savaş katılmışlardır. Başta Dev-Yol olmak üzere, TKEP, İşçinin Sesi gibi örgütler, FKBDC'nin programını boşa çıkarıcı çalışmalar içerisine girmişlerdir. Dev-Yol'un oynamak istediği rol, Partimizi direniş hattından çekmekti. Hamburg Dev-İşçi kliğinin başına çöreklendiği Dev-Yol, bu amacına ulaşamayınca cepheden ayrılmış ve saldırılarını karşı cepheden yürütmeye başlamıştır.

Partimiz, FKBDC'de yer alan güçlerin devrime yönelmeyen durumunu önceden görmüş ve devrimci sorumluluğunun bir gereği olarak bu konuda uyarısını önceden yapmıştır. Aralık 1982'de yapılan FKBDC 2. Genel Komite toplantısına sunulan PKK raporunda bütün bu hususlara dikkat çekilmiştir. PKK raporunun bir bölümünde bu konuda şunlar söyleniyordu:

"Bugün devrimci direniş çizgisi doğrultusunda ilk adımlar atılmış, halklarımızın sorumlu temsilcilerinin ağırlıklı gücü Birleşik Direniş Cephesi'nde bir araya gelmiştir. Açıktır ki, şimdiye kadar sağlanan gelişme, atılan bu adımlar, devrimci sorumluluğumuz ve görevlerimiz karşısında küçük kalmakta, daha henüz bir başlangıcı oluşturmaktadır. Ama içinde bulunduğumuz koşullarda, böyle küçük adımlarla işe başlamaktan ve yenileriyle bunu geliştirmekten başka çaremizin olmadığı da ortadır. Bu nedenle, belli bir anlayış doğrultusunda ortak bir programın ortaya çıkarılmış, cepheleşme için ilk toplantıların yapılmış olması gibi adımlar küçümsenmemeli, anlamı doğru kavranmalı, savunulmalı ve daha güçlü adımlarla geliştirilmelidir. O küçük adımlar atılmamış olsaydı, böyle gelişmiş bir toplantıya ulaşabilir miydik? Açıktır ki, toplantımız, atılmış olan adımların üzerinde yükselmekte, onların gelişmiş bir durağını oluşturmaktadır. Gündeminde, örgütlenme kuralları ve temel konuları vardır; ve bu konularda sunulan önerileri tartışarak olumlu bir karara bağlayabilecektir. Böylece Birleşik Direniş Cephesi, açık bir programı, stratejisi ve taktiği olan bir örgüt olarak, halklarımızın kurtuluş mücadelesindeki yeri belirgin olan bir güç haline gelecektir. Bütün bu anlayışlar, böyle bir sorumluluk altına giren tüm kişi, kuruluş ve örgütlerin içten arzu ve istekleriyle, güçlü çalışmalarıyla hayata geçirilecektir. Eğer tüm anti-faşist kişi, kuruluş ve örgütler, güçlü bir istek duyarlar ve bu anlayışları hayata geçirirlerse, anti-faşist mücadelenin güçlü bir biçimde gelişeceği açıktır.

Açıktır ki, faşizme ve ulusal baskı sistemine karşı halklarımızın birleşik direniş mücadelesini yaratma ve geliştirme yolundaki çabalar, teoride ve pratikte birçok sorunla karşılaşmaktadır. Biz, bu sorunların başlıcalarını yukarıda belirledik ve belli çözüm yolları gösterdik. Herkesten önce Birleşik Direniş Cephesi içinde yeralan örgütler, bu sorunları olumlu ve doğru ele alarak çözmeye çalışmalıdırlar."

Partimizin gösterdiği bütün çabalara rağmen, bu güçler bir türlü devrimci-direniş hattı içerisine girmemişlerdir. Bundan ısrarla kaçınmışlardır. Partimiz, bu konuda üzerine düşen görevlerini yerine getirmiş ve bu güçlere gereken destek ve yardımı sunmuştur. Bu konuda halen istenilen sonuca ulaşılmış değil. FKBDC'den SVP ve THKP-C/Acilciler dışındaki güçler kopmuş, buna rağmen FKBDC'nin devrimci-direnişçi çizgisi Kürdistan'da yaşatılmış; bu etkisini Türkiye'ye de uzatmıştır. Günümüzde Türkiye'de görülen canlanma bunun açık bir örneğidir.

II. KONGRE VE SONRASI DÖNEM (1982-1986)

"Partimiz PKK, ulusal kurtuluş savaşımızın yeni döneminin, halkımız için baskı ve karanlıklara karşı büyük bir direniş hareketinin başlatıldığını, 1982 Ağustos'unda gerçekleştirdiği II. Kongre ile ilan eder. Bu anlamda, II. Kongre'nin halkımız için önemi tarihsel bir düzeydedir. Kongre, bir dönemi kapatırken, yeni bir dönemi de açar. II. Kongre, bugüne kadar faşist Türk sömürgeciliğine karşı ideolojik, siyasal, politik ve kısmen de askeri alanda yürütülen mücadelenin yeni bir aşamaya; halk savaşı aşamasına girdiğini karar altına alır. Bu dönem, geçmişten farklı olarak silahlı mücadelenin öne çıktığı ve siyasal-örgütsel çalışmaların silahlı mücadele temelinde geliştirileceği bir dönemdir. Partimizin II. Kongresi, bu dönemin özelliğini 'Halk savaşı yolunda ileri' sloganında dile getirir. Partimiz 'Ulusal Kurtuluş Cephesi ve halk savaş yolunda ileri' sloganını atarken, uluslararası ve ulusal koşulların değerlendirilmesinden yola çıkmış ve mevcut Parti gücümüzün hazırlıklarını gözönünde bulundurmuştur. Parti güçlerimizin durumu, ulusal ve uluslararası koşullar, Kürdistan'da tarihin bu döneminde benzerlerinden daha güçlü bir örnek olarak halk savaşının geliştirilebileceğini ortaya koymuştur. İşte, tarihsel ve güncel koşulların öylesine elverişlilik arzettiği bir ortamda, Partimiz halkımızı zafere; bağımsız, özgür ve demokratik bir ülkeye götürecek olan halk savaşını başlatma, geliştirme, yaygınlaştırma ve güçlendirme kararını da alır. Bu karar, aynı zamanda şimdiye kadar ulaşılmak istenen, ama bir türlü de varılamayan bir aşamaya savaşın tırmandırılması anlamına da gelmekteydi. Partimizi böylesi bir karara götüren nedenler bilinmektedir. Vahşi bir sömürgecilik altında, çağın gerisine düşürülmüş, en başta insanlığı olmak üzere, her şeyini yitirmekle karşı karşıya olan bir halkın yeniden yaratılışını veya dirilişini, her şeyi yeniden kazanma temelinde sağlamak; halka karşı duyulan sorumluluğun bir gereği olarak yerine getirmek ve bunu bir görev, halka ödenmesi gereken bir borç olarak benimsemek; işte, bütün bu gerçekler Partimizi böyle soylu bir kararı almaya ve bunun gereklerini yerine getirmeye yöneltmiştir..."
(Gerillanın Gelişimi, sayfa: 21)

Ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde yeni bir dönemi açan PKK II. Kongresi, 20-25 Ağustos 1982'de gerçekleştirildi.

"II. Kongremiz, belirlemelerin daha da keskinleştirdiği bir toplantıdır. Lübnan'ın işgali, yaşama olanaklarını daraltmıştır. Bir de biz yeterince hazırlığımızı yapmışız, hazırlığımız iyidir. Bu kadar sayının burada kalması sakıncalı ve gereği de yoktur. İran ve Irak üzerinden olanaklar da açılmıştır. Hudutta tedbirler de alınmış, malzememiz de biraz sağlanmıştır. Bütün bunlar denk geldi. Bildiğimiz gibi yeniden dönüşün değerlendirilmesi yapılmıştır. Ona burada değinmenin gereği yoktur. Kapsamlı bir değerlendirmedir ve o doğrultuda, o ruhla çalışmalara hakim olunmak istenmiştir. 1982-83 böyle değerlendirilebilir..."

Ülkeye yeniden dönüş kararıyla birlikte yapılan planlama ile silahlı mücadele çizgisinin etkin bir biçimde uygulanması, bu araç etrafında devrimci pratiğin yeniden inşa edilmesi bu amaçla daha çok Hakkari, Siirt ve Van alanlarının merkez olarak seçilmesi ve devrimci çalışmanın bu alanlardan adım adım ülkemizin öteki stratejik alanlarına yayılması, Kongrece kabul edilmiştir. Kararlar doğrultusunda yapılan bu planlama doğru bir planlamaydı. Çünkü belirlenen alanların coğrafi koşulları böyle bir mücadele için son derece uygundu. Ülkemizin coğrafyasının iskeletini oluşturan sıradağların içiçe geçip kesiştiği ve adeta bir düğüm biçimini aldığı böyle bir alana hareketi oturtmak ve dağ silsilesini takip ederek, ülkenin her köşesine savaşarak yayılmak tamamen olanaklıydı. Aynı zamanda bu alanlarda yoğun bir kitle potansiyeli; bu kitlelerin de yurtseverlik duyguları ve gelenekleri alabildiğine canlıydı. Yine nüfusun geniş kesimleri kırsal alanlarda yoğunlaşmıştı. Ve düşmanın alan üzerindeki denetimi de oldukça zayıf olup, bu daha çok şehir merkezlerinde yoğunlaşmıştı. Bu alanlarda daha önceleri devrimci bir gelişmenin olmaması nedeniyle burada düşman güçlerinin devrime karşı örgütlenmesi sözkonusu değildi, bu yüzden oldukça zayıf bir konumu yansıtıyordu. Bütün bunlar devrimci savaş taktiğinin hayata geçirilmesi için her yönüyle elverişli bir ortam demekti. Yine sözkonusu alanlar Kürdistan'ın bölünmüşlüğü içerisinde çok büyük stratejik öneme sahip olan sınır bölgelerini meydana getiriyordu ki, buralar faşist sömürgeciliğin en zayıf kaldığı alanlar olmasının yanısıra, Kürdistan genelinin orta kısmını teşkil etmesinden ötürü, tüm Kürdistan açısından hareketin gelişmesine de yol açma özelliğindeydi. Yerleşilen alanların sınır bölgeleri olması, aynı zamanda silahlı mücadeleyi yürütecek güçler açısından manevra yapabilme olanaklarının da alabildiğine artması demektir. Özellikle de Güney ve Doğu Kürdistan parçalarının Kuzey Kürdistan'la olan sınır boylarının, mevcut koşullarda silahlı mücadelemizin geliştirilmesinde adeta bir cephe gerisi ya da en azından sağlam birer askeri üs olarak kullanılabilecek, bu yönlü görevleri yerine getirebilecek konumda olup, hem siyasi-askeri hem de coğrafi açıdan böyleydi.

Genel planlama açısından biraz dikkatli bir çalışma tarzı tutturulur ve güçlerin uygun bir yerleşimi başarılırsa; bu alanlar, dönemin görevlerini en ileri ve en iyi düzeyde yerine getirebilecek konumdaydı. Ki, bunun için gerekli siyasi ortam ve olanaklar mevcuttu. Zaten güçlerimizin bu alanlara taşırılmasından önce, sözkonusu alanlarda var olan siyasi güçler arasındaki çelişkilerden doğru yararlanarak gerekli bağlantılar kurulmuş ya da kurulmaya açık hale getirilmişti. Bütün bu özellikler, sadece bu alanlardan başlayarak, yapılan planlama doğrultusunda Partimizin öngördüğü çalışmaların uygun, ahenkli ve düzenli bir biçimde

Güney Kürdistan'da düzenlenen Berxwedan Eğitim Devresi

geliştirilmesi gerekiyordu. Bilindiği gibi bu alana çok öncelerden belli oranda güç aktarımı da sağlanmıştı.

Bu yeni süreç için örgütlenme sorununa ilişkin Partimiz görevleri şöyle belirlemişti:

a) **Örgütlenme Üzerine** kitabında açıklanan örgütsel çizgiyi inceleyip, geliştirmek ve Partimizin örgütlenme çizgisi olarak benimsemek,

b) Bu çizgisinin pratik hayatta, uygulanabilmesi için gereken hazırlık ve örgütlenmenin pratik planlamasını yapmak ve adım adım uygulamaya başlamak,

c) Örgütlenme önündeki engelleri aşmak; hatalı ve tasfiyeci anlayışları tasfiye etmek, Parti saflarını hatalı anlayışlardan arındırmak,

d) Örgütsel önderliğin seviyesini ideolojik ve politik önderliğin seviyesine yükseltmek,

e) Ulusal kurtuluş görevlerine bağlı olarak ve kesin gizlilik temelinde merkez, bölge ve alt örgütlerinin ülke içinde örgütlendirilmesine başlamak; ve bu örgütleri geliştirip çelikleştirmek,

f) Kitleler içerisinde bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmasına geçmek; propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini geliştirmek, ulusal kurtuluş cephesini yaratmak ve kitleleri cephe içerisinde örgütlendirip birleştirmek.

Parti Genel Sekreterliğinin II. Kongre sonrası Parti kadrolarına Parti faaliyetlerinin planlaması ve örgütlendirilmesi üzerine yayınlanan plan niteliğindeki talimatından sonra, Parti kadro ve savaşçılarının en uygun bir biçimde ülkeye girişlerinin gerçekleştirilmesine başlanarak ilk elde gücün çok az bir kesimi ülke içinde konumlandırılırken, esas kesimi, sınır alanlarına aktarılmıştı.

Partimizin almış olduğu kararlar doğrultusunda ilk grubu harekete geçirerek ülkeye aktarmak istemesi, bu doğrultuda kurduğu ilişkilerle yeni dönemin başlatıldığını anlayan başta düşman olmak üzere, proletarya dışı güçler de hemen harekete geçmiş ve Partimizin bu atılımını engellemek için yoğun çabalarını başlatmışlardır.

"Partimiz PKK, 1982 yılında mevcut koşulları değerlendirerek, silahlı mücadeleyi yükseltmek için Güney Kürdistan sahasından yararlanmanın uygun olacağını belirler ve mevcut kadro gücü bu alana aktarılır. Başta TC olmak üzere bugün daha da açığa çıktığı gibi, ilkel milliyetçilik, işbirlikçi, reformizm ve sosyal-şovenizm Partimizin bu atılımının önüne geçmeye çalışır. Yine faşist Türk cuntası Partimiz içindeki ajanlarını ve ihanetçileri harekete geçirerek ülkeye dönüşün önüne geçmek ve PKK'yi bir mülteci hareketi haline getirmek ister. Yeri geldikçe bu çabalara ve anlamının ne olduğuna değineceğiz. Fakat bu dönem açısından bilinmesi gereken gerçekler, Partimizin silahlı direnişi yükseltmesi önüne engel olmak için geniş bir cephenin içinde sözü edilenlerin yer aldığı, resmen olmasa da fiiliyatta harekete geçtiğidir. Silahlı mücadelenin geliştirilmesi ve bu mücadelenin bağımsızlığı hedeflemesi en başta bu çevrelerin ölümü demektir. İşte bu nedenden dolayı bütün bu çevreler ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırıya geçerler. Ülkeye daha ilk yönelişimizde karşılaştığımız veya karşımıza çıkarılan bu engeller, Kürdistan'da silahlı direnişin nasıl şiddetli geçeceğini de gösterir.

Şahin KILAVUZ

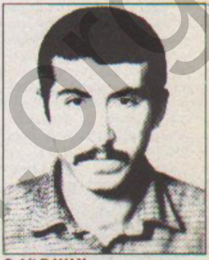
Cahit DAYAN

Süleyman TUĞCU

Partimiz ilk gruplarını yola çıkardığında ilkel milliyetçiliğin tezgahladığı bir komplo ile karşı karşıya gelir. 8 PKK militanı Hezil çayında ilkel milliyetçiliğin komplosu sonucu katledilir. 1982 yılının kasım ayında meydana gelen bu komploda Partimiz 8 değerli militanını yitirir. Aynı şekilde Ağustos 1982 tarihinde ise Süleyman TUĞCU yoldaş benzer bir komploda katledildi. İlkel milliyetçiliğin saldırılarının yanısıra faşist Türk sömürgeciliğinin komploları ile de karşılaşılır. Ülkeye giriş yapan ilk öncü gruplarımızdan bazıları tutuklanırken, bir kısmı ise faşist ordu güçleriyle içine girdikleri çarpışmalarda kahramanca direnerek şehit düşerler. Dikkat edilirse, ilk öncü birliklerimizin ülkeye taşırılması yoğun bir direniş, kan dökme temelinde olur. Faşist rejim bu tarihsel yönelişi durdurmak için komplolarını yoğunlaştırır. Partimiz, bütün bu engelleme çabalarına rağmen, bu süreçte kayıp da verse, esas olarak gücünün önemli bir çoğunluğunu sağlam ve emniyetli bir şekilde ülkemizin doruklarına ulaştırır. TC'ye ilkel milliyetçiliğin bu çabalarına, bir de diğer çevrelerin faaliyetleri eklenince, Partimizin bütün bu tehlikeleri atlatması büyük bir başarıdır..."
(Gerillanın Gelişimi, syf: 23-24)

Her türlü oyuna, kompiloya rağmen, Partimiz kararlarından bir adım dahi geri adım atmayarak, faaliyetlerini hızlandırarak sürdürmüştür. Bu biçimde 1982'nin sonuna kadar Parti kadro ve savaş-

çılarının esas bölümü içeride örgütlenmek üzere Güney Kürdistan'a taşırılmıştır. Hem Güney Kürdistan, hem Doğu Kürdistan alanlarından (sınır bölgelerinde) başlatılarak örgütsel çalışmanın içeriye doğru yaygınlaştırılması için imkanlar oldukça elverişliydi. Ki bu şekilde Ağrı'dan Silopi'ye kadar, sınır üzerinden içeriye yönelik çalışmalarımız geniş üslenme alanlarına, önemli oranda elverişli cephe gerisi olanaklarına sahip oluyordu.

Yapılan tartışmalar ve edinilen sınırlı bilgiler üzerinde ve daha çok da deneme, görme ve buna göre uygulamaları geliştirme yöntemlerine dayanılarak, ülke içi faaliyetlerin planlanması geliştirilmiş; hazırlanan Nisan 1983'te pratik yönetimin hazırlık birimi tarafından tartışılarak, düzenlenmiş ve çalışma planı olarak kesinleştirilmiştir. Bu plana göre; pratik yönetim Güney ve Doğu Kürdistan sınır boylarının uygun alanlarında üslenecek, Doğu ve Güney Kürdistan'a yönelik çalışmalar ve diğer siyasi güçlerle ilişkiler yürütülecek, Kars-Ağrı-Van-Hakkari-Siirt-Bitlis gibi sınır bölgelerinin çoğu kasaba düzeyindeki yerleşim alanlarında küçük gruplar halinde çalışılarak, ilk üç aylık faaliyet olarak keşif, ilişki, sığınak, depo vb. çalışmalar yapılacaktı. Yine elde edilen bilgilerle daha geniş planlamalara ulaşılarak, ikinci adım olarak da daha yoğun güçlerle ve silahlı mücadeleye dayanan yaygın bir kitle çalışmasına geçilecek ve bununla birlikte Bingöl-Diyarbakır-Dersim gibi iç bölgelere öncü birimler gönderilecektir.

Ulusal birlik çalışmaları yürüten PKK-MK üyesi Mehmet KARASUNGUR ve PKK militanı İbrahim BİLGİN, KYB tarafından 2 Mayıs 1983'te Kandil Dağında katledildiler.

Güney Kürdistan sahasına ulaşan güçlerimiz 1983'lerin başından itibaren başta sınır alanları olmak üzere silahlı propaganda birlikleri biçiminde çeşitli faaliyet alanlarına dağılırlar. Esas olarak Hakkari, Siirt ve Van'da yoğunlaşan silahlı propaganda birliklerimiz, ülkenin diğer alanlarına da (Mardin, Adıyaman, Dersim, Bingöl, Kars, Elazığ, Diyarbakır ve Bitlis) müdahale ederler. Her silahlı propaganda birliği, alanına bazı gecikmelerle de olsa ulaşır. Bu dönem için silahlı propaganda birliklerinin gerçekleştirecekleri görevler belirlenir. Bu konuda Parti MK'nin III. Kongreye sunduğu Çalışma Raporu'nda şunlar yazılmaktadır:

"Bu olanaklar üzerinde Kürdistan'da böyle bir taktiği hayata geçirmek için, genel olarak belirlenmiş Parti planlaması doğrultusunda faaliyetleri örgütlemek ve yürütmek, bu alanın durumunu dikkate alan daha ayrıntılı planlarla geliştirmek, devrimci çalışmalarımızın önündeki en önemli görevdi. Bu doğrultuda esas olarak 1983 yılı başında genel planlama biraz daha ayrıntılı hale getirilip geliştirilerek, faaliyetlere başlandı. Faaliyetlerimizin başlangıcında Parti güçlerimiz pratik hazırlık çalışmaları kapsamına giren coğrafyayı tanıma, kitlelerle sınırlı bağlar kurma ve bazı teknik hazırlıklar yapmak biçimindeki bir çalışma ile görevlendirildi. Ve esasını birer keşif kolunun oluşturduğu küçük gruplarla sınır bölgelerine gönderildi. Böyle bir görevlendirme gerekli ve doğru bir görevlendirmeydi. Hemen hemen devrimci faaliyetin geliştirileceği bütün alanları kapsamına almaktaydı..." (Syf: 2-3)

Bu dönemin görevleri planlanan biçimde tamamlanır. Ülkenin çeşitli alanlarına dağılan SPB (Silahlı Propaganda Birlikleri) keşif, istihbarat, asgari örgütlenme vb. diğer görevlerini gerçekleştirirler. Yine, bu dönemde ilk girişteki acemilik atılarak düşmanın yönelimi, taktiği ve metodları da öğrenilir. Bilindiği gibi, birliklerimiz ilk girişte muazzam zorluklarla karşılaştılar. Örneğin, Hakkari ve Botan alanları, yine kısmen Siirt'in bazı alanları, Van ve ilçeleri geçmişte faaliyetlerimizi hemen hemen hiç bulunmadığı alanlardı. Bu nedenle ne halkın durumu, ne coğrafya ve ne de düşmanın durumu biliniyordu. Düşmanın bu alandaki askeri gücü ne kadardır? Hangi tür yöntemleri uygulayarak halkı pasifikasyona uğratıyor veya işbirlikçiliği geliştiriyor? Daha benzeri birçok soru bizim açımızdan bilinmeyen şeylerdi.

SPB kısa süreli de olsa geliştirdikleri bu çalışmaların sonuçlarını 1983 ortalarına doğru almaya başlarlar. Böylesi sonuçların alınması taktikte bir aşamanın gerçekleştirilmesinin gerekliliğini ortaya çıkarır. Birliklerimizin asgari bir hazırlığı tamamlamaları ve sonuç almaları Parti taktiğimizin doğruluğunu kanıtlar. Bu kanıtlama temelinde Partimizin silahlı direnişi daha da ilerletmesi kendisini dayatan bir görev olarak karşımıza çıkar. Bu sorunu açmadan önce kısaca faşist Türk sömürgeciliğinin bu dönem Hareketimize dayattığı komploları, tasfiyeci provokasyonun yönelimini ve sahte solculuğun silahlı direniş karşısında içine girdiği tavrı açmak istiyoruz.

1983 yılının başlarından itibaren yoğun bir biçimde ülkenin çeşitli alanlarına silahlı birliklerle dalışın yapılması faşist sömürgeciliği büyük bir korku içine sürükler. TC, Kongre kararlarının ilanıyla birlikte, karşısında büyüyen tehlikeyi sezmiş ve bu tehlikeyi etkisiz kılmak için harekete geçmiştir. Faşist rejimin akla gelmedik yöntemlerle geliştirdiği komplolar, SPB'nin ülkeye girişini engelleyemez. Bu kez yeni komplolara başvurmaya başlar. Bir yandan provokasyonu harekete geçirirken, diğer yandan ise, bizzat ordu gücünü devreye sokar. 1983 Mayıs'ında sömürgeci ordu birliklerinin Güney Kürdistan'a sınır alanlarda ve Güney Kürdistan içlerinde operasyona

girişmesi, Partimizin bu çıkışına karşı yönelttiği bir tehdittir. Silahlı propaganda faaliyetlerimizin ülke çapına yayılmadan Hakkari'yi aşmadan boğma girişimidir. Bu dönemde Semir provokatörünün, *"Göreceksiniz hepsi Hakkari'de imha olacaklar"* biçiminde dile getirdiği, TC'nin bu amacına ulaşması mümkün olmaz. Kaybeden Partimizin silahlı birlikleri değil, TC olur. TC ve provokatörün bu dönemde yoğunlaştırdığı komplolarına bir diğer cepheden sahte sol maskeleri yüzüne geçiren örgütler de eşlik ederler. Bunlar da, *"Kürdistan'da silahlı mücadele yürütmenin koşulları yoktur. Bu dönemde silaha başvurmak intihardır"* vb. çıkışlarla Partimizin yeni dönem direnişini yükseltmesinin karşısında yer alırlar.

Partimiz, bilindiği gibi tüm bu saldırıları boşa çıkararak direnişini yükseltir. TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı tam bir fiyaskoya dönüşür. SPB ise ülkenin çeşitli alanlarına yayılmasını tamamlar. Bu dönemde ciddi bir yetersizlik ortaya çıkar: İlk öncü birim faaliyetleri tamamlanmış ve silahlı propagandanın başlatılması görevi kendisini dayatmıştır. Ama bu süreci değerlendiremeyen ve gerekli sonuçları çıkaramayan pratik yönetim, silahlı propagandayı başlatma yerine, ülkede ilk öncü faaliyetlerini tamamlamış olan silahlı propaganda birliklerini geri çekmişlerdir. Bu süreçte görülen diğer bir durum ise, öncü birim faaliyetlerinin tamamlanmasına rağmen, silahlı propagandanın başlatılmasında gecikilmiştir. Sürecin uzatılmasındaki gecikmenin yarattığı sorunlar birimlerin yeterli bir faaliyet yürütmesini engel'emiştir. Parti silahlı taktiğinden ilk ciddi sapma da bu dönemde ortaya çıkar. Bu konuda Parti Önderliği şunu belirtmektedir: tedir:

"... 1983'te silahlı gruplarımız ülkeye girmeye başladılar. Planladığımız eylemlilik aslında bu yılda gelişebilecek bir eylemlilikti. TC'nin 1983 Kasım seçimlerine silahlı eylemle karşılık vermek istiyorduk. Ve bu mümkündü de. Fakat kendine sevdalanmış ögeler yüzünden uzun bir dönem eylemsiz yaşandı. Buna gerekçe olarak da Güney Kürdistan'ı sözümona TC'ye bataklık olarak kullanacaklarını gösterdiler. Halbuki Güney Kürdistan'daki ilişkimiz isabetli bir taktik ilişki idi. Ve sonuç da alınmıştı. Yani bu dönemde kurduğumuz ilişkiler fazla olumsuz bir durumda değildir. Ama orada yanılan bütünüyle Partinin yürüttüğü muazzam çabalara inkarcı bir yaklaşım göstermek olmuştur. Burada sözkonusu şahısların ön plana aldıkları şey önderlik sevdaları, can telaşı ya da güvenlik ihtiyacı olmuştur. Ve o temelde kendisine bir dünya kurmak istemişlerdir. Bu nedenle de 1983'te yapılması gereken 1986'nın ortalarına almışlardır. Bu kesin bir dayatma anlamına gelmektedir. Ve biz burada bir engelle karşı karşıya geldik. Biz 1984'ün Ağustos'unda değil, çok daha öncesinden, hem de cephe adıyla bir çıkışı istemiştik. Ve hazırlıklarımız bu yönlüydü. Tüm gücümüzle bunu gerçekleştirmeye çalışıyorduk, fakat halen de tam açıklayamayacağımız nedenlerle böyle erteleme ile karşılaştık..." (Mart Konuşmalarından, 1988)

İlk adım, silah propaganda taktiğinin hayata geçirilmesi için çok kısa sürede tamamlanması gereken bir pratik hazırlık niteliğindeydi. Bunun arkasından hızla Parti taktiği doğrultusunda silahlı propagandanın harekete geçirilmesi gerekirdi. Bunun yapılması halinde, Parti taktiğinin doğru uygulanması ve böyle ilerleyerek gelişme kaydetmesi mümkündü. Bunun koşulları ve olanakları her zaman vardı. Eğer 1983 ortalarından itibaren böyle bir uygulama içerisine girilmiş olsaydı, faşist sömürgeciliğin yerel düzeydeki dayanakları olan işbirlikçi ajan yapılar ciddi bir biçimde darbelenecek, kitleler siyasal olarak uyarılıp harekete geçirilecek ve böylelikle daha ileri bir mücadeleye, gerillaya geçilebilecek ve mücadelenin kendisi nicelik ve nitelikçe daha istikrarlı bir biçimde geliştirilebilecekti. Hem nicel ve hem de nitel olarak dengeli ve istikrarlı bir gelişme ortamında gerilla eylemliliğini kaldıracak bir gelişme düzeyine gelinmiş olacaktı.

Ancak pratik gelişme sürecine bakıldığında durumun böyle gelişmediği görülecektir. 1983 ortalarından itibaren atılması gereken adım olan silahlı propagandanın hayata geçirilmesine yönelinmemiştir. Kuşkusuz durum böyle olunca da Parti taktiğinin uygulanmaması olayı yaşanmış ve sağ bir tutum içerisinde kalınmıştır. Böylece hazırlık adı verilen süreç uzatılmış, Parti taktiği uygulamaya konulmamıştır. Bu sapmaya rağmen silahlı propaganda faaliyetleri kısmen de olsa yürütülür. Düşmanın ajan, işbirlikçi, ihbarcı güçlerine karşı geliştirilen eylemler kitle üzerinde önemli bir gelişmeye yol açar. Halk kitleleri üzerinde büyük bir etki yaratan eylemlerimizin bu tarzda geliştirilmesi kısmen de olsa silahlı propagandanın görevlerini yerine getirmesini sağlar.

Faşist Türk sömürgecileri, bu gelişmelere karşı ajan yapıyı, yine çeteciliğin ilk biçimini geliştirerek karşılık verirler. Bu dönem ilişki kurduğu bazı aşiret reisleri ve feodallerin eliyle ihbarcılığı, ajanlığı geliştirir. Düşman bununla bir yandan ajanlığı geliştirip kitleleri kendisine bağlamak isterken, diğer yandan ise, SPB'nin hareket sahasını engellemeye çalışır. Bundan dolayı silahlı propaganda faaliyetlerimizin esas hedefini ajan, ihbarcı yapı oluşturur. Faşist Türk cuntasının karşımıza çıkarmak istediği ajanlık böylece tutunamaz bir duruma getirilir. Bu sürede Uludere'de, Çukurca'da diğer bazı alanlarda ihbarcı yapıya karşı geliştirilen eylemler kitleler üzerinde büyük etki bırakır. Eylemlerimizin çapı fazla büyük olmamakla birlikte ihbarcı yapıda yarattığı korku ve kitleleri mücadeleye çekmede gösterdiği etki büyük olur. Birliklerimiz sayıca az olduğundan dolayı düşmanla karşı karşıya gelmekten ziyade ajan yapıya yönelirler. Bilindiği gibi silahlı propaganda faaliyetinde esas yan siyasal çalışmadır. Eylem yönü ikinci plandadır. Yani silahın siyasal amaçlar doğrultusunda kullanılmasıdır. İşte bu dönemde her ne kadar taktiğin sağa yatırılmasından dolayı istenen ölçüde silahlı propaganda faaliyeti geliştirilmemişse de, sınırlı düzeyde de olsa konulan eylemler büyük etki yaratmıştır. Parti askeri çizgimizin doğruluğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Bu ise birliklerimizin kendisine olan güvenini arttırmıştır. Çizginin doğruluğunun sonuçları, kısa sürede önemli gelişmelerin yaratılabileceğini açıkça göstermiştir. Aynı zamanda kitleler de çizgiden ve SPB'nden aldıkları güvenle düşmana karşı daha korkusuzca hareket etmişlerdir. Bunun bir örneği olarak Şırnak'ta "Karabela" adındaki bir faşist yüzbaşıyı cezalandırırlar. Silahlı propaganda faaliyetlerimizin ortaya çıkardığı diğer bir gerçek ise, kitle-

Sınır alanında faaliyet yürüten bir SPB.

leri uyarmada bu faaliyetlerimiz ilk sinyalleri vermiştir. Buna rağmen örgütlenmede istenilene ulaşılmamıştır. Sınırlı olarak geliştirilen eylemlerimiz kitlelerde uyanışa yol açarken, aynı gelişme kitlelerin örgütlendirilmesine dönüştürülmemiştir. Örgütlenmenin fazla geliştirilmemesi, silahlı propaganda taktiğinin yanlışlığından değil, yetersiz uygulanmasından kaynaklanmıştır. Pratik yönetimin süreci geciktirmesi silahlı propagandanın uygulanışını zayıf tutması, istenilen sonuca ulaşamamanın da nedeni olmuştur.

Silahlı propaganda faaliyetlerimizde ortaya çıkan diğer yetersizliklere de kısaca değinmekte yarar vardır. Silahlı propaganda, siyasal faaliyetlerin silah temelinde yürütülmesi dönemi olmasına rağmen bu yeterli bir şekilde yürütülememiştir. Propaganda sistemli olarak yürütülememiş, tek düzeyde ele alınmış, adeta aynı şeylerin tekrarı yapılmıştır. Kitlelere yaklaşımda proletaryanın sınıf bakış açısı yitirilmiş, yoksul köylülük yerine çoğu yerde feodaller veya aşiret reisleri ile ilişki içerisine girilmiştir. Bu ise kitle desteğinin istenilen düzeyde geliştirilmemesinin önemli bir nedeni olmuştur. Silahlı propaganda faaliyetleri belli bir süreyi kapsayan bir çalışma olmasına rağmen, silahlı propaganda faaliyetlerinde gereğinden fazla kalınmıştır. Bu sürecin uzamasına ve giderek taktikten sapışın derinleşmesine ve birliklerin kendi içinde sorunlu bir duruma girmesine yol açmıştır. Eylem ve devrimci faaliyetin geliştirilmesi çalışmalarını yürütmeyen birliklerimiz kendi içinde didişmeci bir duruma gelmiştir. Hatta birçok silahlı propaganda birliği, düşmanla karşı karşı gelmekten kaçınmış ve sıkıştığında sınırın öte tarafına geçmiştir. Yine bu dönemde silahlı propaganda faaliyetlerinin bu düzeyde tutulması, birliklerde sağcılığın gelişmesine yol açmıştır. Birliklerin başında bulunan birçok sağcı unsur da pratik yönetimin işleri sürüncemede bırakan ve taktikte aşama yaptırmayan tutumdan yararlanarak eylemsiz ve faaliyetsiz bir şekilde çalışmalarını sürdürmüşlerdir. Esas olarak, silahlı eylemlerin gerçekleştirilmesi temelinde propaganda faaliyetine ağırlık verilmesi gerekirken, buna başvurulmamış, propaganda yönü öne geçmiş ve eylemsel yanı çok cüzi kalmıştır. Silahlı propaganda faaliyetlerinin en yoğun bir biçimde geliştirildiği Botan başta olmak üzere birçok alanda silahla dolaşılmış, hareket yapılmış, ama silahlı bir güç durumuna gelinememiştir. Bazı alanlarda ise düşman ve işbirlikçileri ile yanyana yaşama durumu ortaya çıkmıştır. Düşman güçleriyle barışçıl bir şekilde bir arada kalmada bir sakınca görmemişlerdir. Düşman da bu barışçıl ortamı bozmamak için üzerlerine gitmemiştir. Ordu gücünü birliklerimiz üzerine sürmeyen faşist sömürgeciler, daha çok işbirlikçilerini devreye sokarak darbe vurmaya çalışmıştır. Bunu yeterince farkedemeyen veya göremeyen bazı birliklerimize, işbirlikçiler tarafından darbe vurulmuştur. Çukurca'da Colan'ların, Uludere'de ise işbirlikçi ajanların ortaklaşa geliştirdikleri komplolarda birer birliğimize darbe vurulmuştur. İşbirlikçiliğin bu şekilde bir faaliyetlilikle mücadelemize darbe vurmaları, faşist sömürgecilerin çeteciliğin geliştirmelerinin bir ön biçimi olmuştur. Diğer bir deyişle, faşist sömürgeciler işbirlikçi ajanları vasıtasıyla geliştirdiği bu yöntemden ustaca yararlanarak, daha sonra bundan çeteciliğin örgütlendirilmesi ve geliştirilmesinden yararlanmıştır. Çeteciliğin ilk biçimi bu dönemde Çukurca ve Uludere'de geliştirilen bu işbirlikçilikle atılır. Düşman bu işbirlikçiliği geliştirerek bir yandan çeteciliği çıkarırken, diğer yandan ise devrimci gelişmeyi adeta bu alanlarla, yani çetecilikle mücadele ile sınırlayıp, belli bir düzeyde tutmak, daha da ileri gidişini engellemek istemiştir.

Silahlı propaganda dönemi ortaya çıkan bütün bu yetersizliklere ve düşmanın dayatmalarına rağmen, mücadelemizde gelişmeyi ortaya çıkarmıştır. Silahlı propagandanın sınırlı uygulanışı bile küçümsenmeyecek gelişmeleri ortaya çıkarmıştır. Gerek ülkede ortaya çıkan gelişmeler ve gerekse de bölgesel ve uluslararası koşullar böylesi bir sürecin içerisine girmeyi her zamandan daha fazla gerekli kılıyor. Ve son derece elverişli koşulları yaratıyordu. Mücadeleyi silahlı propaganda biçiminde gelinen aşamada sürdürmek, içine girilecek en büyük tehlike ve yanılgı olacaktı. Hatta savaşın bu düzeyde ele alınışı bugüne kadar yürütülen tüm çalışmaların, dökülen kanların boşa gitmesi ve Partimizin yeniden doğuş hareketinin önüne koskoca bir barajın dikilmesi anlamına gelecekti. İşte böylesi bir mücadele tarzında ısrar edilmemesi gerektiği çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bağımsızlığa ve özgürlüğe yürümenin biricik yolu taktikte aşama yapıp, mücadeleyi olduğu düzeyle sınırlamamaktı. Geriye gidişi değil, mücadelenin silahlı propaganda düzeyinde tutulması bile beraberinde büyük tehlikeleri yaratacak olan taktikten bir sapıştır. İşte bu sapışı önlemek ve halkımızı silahlı mücadeleyi geliştirerek, tarihsel önemi son derece büyük olan bir gelişme içinde tutmak vazgeçilmez bir durumdur.

Bütün bu lehteki elverişli koşulları değerlendiren ve aleyhteki gelişmelerin çok sınırlı olduğunu ve aşılabileceğini tespit eden Parti Önderliği mevcut duruma müdahale ederek, taktikte bir aşamanın gerçekleşmesi gerektiği ve mutlaka hem birliklerin, hem de eylem hedeflerinin çeşitlendirilerek yürütülmesi talimatını verir. Bu mücadele tarihimizin son derece elverişli olan ve halkımızın lehine geliştirilecek koşullardan yararlanma anlamını da taşıyordu. Parti Önderliği durum değerlendirmesini yaparak, siyasal ve silahlı faaliyetlerin daha ileri düzeyde geliştirilmesi üzerinde durur. Ayrıca silahlı birliklerin örgütlendirilmesinde de ileri adımların atılması gerektiği talimatını verir. Parti Önderliğinin yaptığı müdahale, Parti silahlı direniş taktiğimizin bir gereğinin yerine getirilmesi ve silahlı mücadeleyi büyütmeme eğiliminin üzerine yürümeydi. Bu aynı zamanda Parti silahlı direniş taktiğimizin doğru rayına oturtulması anlamına da gelmekteydi. Mücadelenin bu düzeyde ele alınması son derece doğru olan bir yaklaşımdı.

Parti Önderliğinin talimatı üzerine 1984 Temmuz'unda bir toplantı gerçekleştirilmiştir. Bu toplantıda Parti Önderliğinin ısrarlı dayatmaları sonucu, bir türlü içine girilmeyen taktik ele alınmış ve bunun gereklerinin yapılması karar altına alınmıştır. Bunun için Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK)'ın kuruluşu kararlaştırılmıştır. Yine HRK'nin ilanının kitlelere duyurulması için Eruh, Şemdinli ve Çatak ilçelerinin baskını planlanır. Ayrıca HRK bünyesinde üç takım oluşturulur. Bunlardan 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımı Eruh'u, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı Şemdinli'yi, 18 Mayıs Silahlı Propaganda Takımı ise Çatak baskınını gerçekleştirmek için görevlendirilir. Silahlı propaganda takımlarının yanısıra bu dönemde kurulu olan silahlı propaganda birlikleri ise şehit arkadaşların adıyla anılır. Bunlardan Şehit Sait Silahlı Propaganda Grubu, Şehit Abdülkadir Çubukçu SPG, Şehit Akif Yılmaz SPG, Şehit Metin-Kazım SPG, Şehit Hüseyin Durmuş SPG ve diğer bazıları belirtilebilir. İşte böylesi bir kuruluş temelinde yeni dönem görevlerine yönelir. Eruh ve Şemdinli baskınları 15 Ağustos'ta başarıyla gerçekleştirilirken, Çatak'ta birliğin başında bulunan tasfiyeci bir unsur bu alanda 15 Ağustos atılımını boşa çıkarmıştır. Eyleme bile kalkışmamış, dolayısıyla toplantıda alınan karar Çatak alanında uygulanmaz. İşlerin başını tutan bu tasfiyeci öge Partimizin bu tarihsel atılımını bu tutumuyla boşa çıkarmaya çalışmıştır.

15 Ağustos atılımı, Parti silahlı direniş taktiğimizin doğru bir uygulanışıydı. Bu eylemlerin doğruluğu kısa sürede kitleler üzerinde yarattığı büyük bir etkiyle kendisini gösterdi. 15 Ağustos atılımı halkı adeta ayaklanmanın eşiğine getirdi. 15 Ağustos atılımı silahlı mücadelemize ve silahlı birliklerimize karşı halkın güvenini daha da arttırdı. Kitleler düşmanın yaratmak istediği pasifikasyonun etkisi altından çıkarak, hızla devrimci birliklerimizin saflarına kaydılar.

Kars-Ağrı alanında faaliyet yürüten şehit Akif Yılmaz Silahlı Propaganda Grubunun Ağrı Dağındaki bir yürüyüşü. Mehmet ERTÜRK, Fuat ASLAN ve Ahmet KESİP yoldaşların komutasındaki şehit Akif YILMAZ SPG, 1985 yılının Ağustos'unda Ağrı Dağında koydukları eylemlerle, halkımızın mücadelesini dünyaya duyurdular.

TARİHİ 15 AĞUSTOS ATILIMI

Yaşasın 15 Ağustos saldırı ve direniş ruhu!

"Gelinen aşama şöyle karakterize edilebilir: Kendini birinci derecede ordulaşma ile karakterize eden bu dönemde savaşımız çok kapsamlı bir muhtevada ve çok zengin örgüt ve eylem biçimleriyle gelişecektir. Bu, ordulaşan bir halk ve bu ordunun komuta kademesinden ibaret olan bir parti haline gelmek demektir. Gerilla ordusu haline gelmiş bir halka, bunu yöneten bir parti kurmayımız bu dönemin en belirgin özellikleri olacaktır. Ordulaşmada somutlaşan bir militan yaşam dışında başka türlü bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu yalnız öncü için değil, halk için de böyle olacaktır. Partimizin yürüttüğü mücadele ve tartışmalar kesinlikle bu gerçeğin daha iyi ortaya çıkması içindir. Halkımızı ordu haline getirmek, öncüyü hakiki bir genelkurmay düzeyine ulaştırmak için bize neyin gerekli olduğu sorusuna, yaşanan gelişmeler ışığında artık kesin bir cevap bulmak durumundayız." (Abdullah ÖCALAN, Seçme Yazılar, Cilt II, syf: 225-226)

15 Ağustos atılımı ulusal ve uluslararası alanda büyük yankılara yol açtı. Dost-düşman bu konuda tutumlarını netleştirmek ve politikalarını belirlemek zorunda kaldılar. Ve adı unutulan Kürdistan, politikalarının baş noktasını teşkil ederken, Kürt halkı ve Kürdistan varlığı da yoğun tartışmalara konu olmuştur. Her şeyden önce de, 15 Ağustos atılımı, Kürdistan halkının yüzlerce yıllık bağımsızlığa olan susamışlığının simgesi; üzerine sarılan kefenin yırtılıp atıldığı ve tarih sayfasında yerini almadaki kararlılığının öncüsü tarafından dayatılmasıdır. Aynı zamanda Kürdistan'da umutların kabardığı, devrim adına bütün olguların hareketlendiği ve yerini almak için harekete geçtiği bir andır. Kürdistan halkı son olarak kırk yıldan beri özelde ise 12 Eylül faşizminin işbaşına gelişiyle uyguladığı sinsi politikalar sonucu maruz kaldığı vahim halinden, sözkonusu olan derin uyuşukluktan sıyrılmış ve herkesim sınıf çıkarı uğruna saflarını seçmiştir. Partimizin doğru devrimci çizgisinin pratikte kanıtlanışının eylemleri olan 15 Ağustos atılımı, Parti ideolojisinin pratikte somutlanışıdır. İçerisinde birçok hata ve yetersizliği de barındırsa ulusal kurtuluş mücadelesine güçlü ivme kazandırmış ve atılım yaptırmıştır. Zindan direnişlerinin, halkımızın tarihsel gelişim içerisinde kaybettiklerini kazanma yolunda attığı ilk adımlarının, başlatılan atılımla geliştirilip ilerletilmesidir. Toplu kazanımların ortaya çıktığı bir süredir 15 Ağustos. Bir kez daha ortaya çıkarmıştır ki, Kürdistan'daki örgütsel, siyasal ve askeri gelişmeler ancak bu temelde olacak ve sonuca ulaşacaktır. 15 Ağustos atılımını kavramak için süreci biraz daha açmak gerekmektedir. Özellikle de Parti Önderliğimizin bu konudaki belirlemeleri sürecin daha iyi kavranmasını beraberinde getirmektedir:

"15 Ağustos atılımı, yalnızca Partimiz ve halkımız açısından tarihsel bir rol oynamakla sınırlı kalan bir eylem değildir. O, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere bütün bir kapitalist-emperyalist düzenin temsilcilerini sarsmış ve onları telaşa boğan bir yangının alevlerini tutuşturmuştur. Bu yangın yalnızca bulunduğu yeri yakmakla kalmamış, alevlerinin sıcaklığı Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu halkları başta olmak üzere ilerici dünya halklarının yüreklerini ısıtırken, sömürgeciler ve her türden işbirlikçi ve uşaklarına ise terler döktürmüştür. Bu atılımın yarattığı yeni gelişmeler karşısında çeşitli güçler, mevcut politikalarını gözden geçirirken yeni çözümler ve arayışlara girmek zorunda kalmışlardır. Bu eylemlerin yarattığı çok yönlü etkileri kavrayabilmek ve sonuçlarını değerlendirebilmek için onun ortaya çıktığı ortamın ve güçlerin içine girdikleri tutumları incelemek gerekmektedir. Bu yapıldığında ancak onun tarihe damgasını vuran karakteri ve rolü anlaşılabilecektir..."

15 Ağustos eylemleriyle darbe yiyen, sarsıntıya uğrayan sadece TC olmamıştır. 15 Ağustos atılımının en önemli etkilerinden biri, sosyal-şoven sol ve Kürt reformist-teslimiyetçi güçleriyle, ilkel milliyetçi güçlerin gerçek niteliklerini ortaya çıkarıp teşhir olmalarını sağlamasıdır da.

Yurtdışında mültecileşerek, yaşamlarını örgütleme yolunda devrime sırt çevirerek ve bunu teorik bazı kılıflara büründürerek devrimden vazgeçtikleri bir dönemde PKK'nin geliştirdiği atılımla rahatsız olan bu güçler, sonlarının geldiği kaygısıyla yazılara sarılmış, radyolara ve emperyalist basına verdikleri demeçlerle atılımı karalamaya çalışmışlardır. Mücadelemizi "provokasyon, maceracılık" la suçlayarak TC'nin destekleyicileri olduklarını göstermişlerdir. Bunlar gösterilen bu direniş karşısında kendilerini gözden geçirip düştükleri sefil durumdan kurtulmak için kendilerine yönelecekleri yerde, "direnişin zamanı değil, halkımıza zarar verir, vazgeçilmelidir" deyip, halkımızın içinde bulunduğu karanlık ortamdan sıyrılıp çağa ulaşmasının önüne geçmek için her türlü hilebazlığa başvurmuşlardır. Devrim için birbirleriyle iki kelime konuşmayanlar bir araya gelip "ittifak birlikleri" kurarak, atılımın etkilerini engellemeye kalkmışlardır. Fakat bir kez daha görülmüştür ki, nasıl ki provokasyona

15 Ağustos sonrası ülkede faaliyet yürüten bir SPB

sahip çıkarak Partimizin "teşhirini" yapıp ihanete-teslimiyete yaşam hakkı tanınmasını isteme çabaları boşa çıkmışsa ve hak edilen sondan kurtulamamışsa, bu uşak ruhlu tabakanın da gelişen mücadele ile içinde bulundukları bataklıkta boğulacakları gerçeği açığa çıkmıştır. Kürdistan olgusuna kendi çıkarları temelinde yaklaşan sosyal şoven güçler, başından beri var olan inkarcı tutumlarını 15 Ağustos atılımı karşısında göstererek, sosyal demokrasinin, dolayısıyla emperyalizmin ve Türk sömürgeciliğinin Hareketimiz etrafında kurmak istedikleri tasfiye çemberine ortak olmuş; atılımımızı, "demokrasiye geçişin önünde provokasyon eylemleri" olarak yorumlamışlardır.

İlkel milliyetçi, reformist güçler ise, zaten hazırlık döneminde gelişebilecek muhtemel olayları önlemek, güçlerimizi tasfiye edip kendilerinin bir yedeği haline getirmek için faaliyet içindeydiler. Bunun için güçlerimizi daha iç bölgelere çekerek özünden boşaltmayı amaçlamışlar; giderek bunu komplolara kadar götürerek birçok arkadaşımızın şehit edilmesine yol açmışlardır. Bunların bizzat TC görevlileriyle yaptıkları görüşmeler sonucu Hareketimize yöneldikleri 15 Ağustos sonrası çok daha belirgin olarak ortaya çıkmıştır. Zaten 15 Ağustos atılımı bunların alanda, yine Kuzey Batı Kürdistan'da geliştirmiş oldukları siyasi otoriteyi yerle bir etmiştir.

15 Ağustos atılımının uluslararası alanda da yankıları çok yönlü olmuş, etrafında bir tecrit çemberi oluşturularak varlığı dış dünyadan gizlenmeye çalışılan halkımız, 15 Ağustos'la bu tecrit çemberini parçalayarak uluslararası politikaların gündemlerinin birinci maddesini oluşturmuştur. Emperyalist sistem de kötü yakalanmıştır, çünkü TC'nin "bitirdim, yok ettim" propagandalarına inanmışlardı. Böylesi bir atılımla olayların gerçek yüzü ortaya çıkınca, Kürdistan politikalarını gözden geçirip yenilemeye girişmişlerdir. Türkiye'ye yaptıkları yatırımları durdurmaya giderken, özel uzmanlarını Türkiye'ye göndererek gelişmeler karşısında hangi taktikleri geliştirebileceklerini saptamaya çalışmışlardır. Bunun sonucu olarak daha çok günümüzün en etkili silahı olan özel harp taktiklerini içeren planlara ulaşarak ve bunu da en kısa sürede uygulamaya koymuşlardır. Sosyalist ülkeler de bu gelişmeler karşısında günümüzde önlerine koydukları barış, nükleer silahlardan arınma politikaları ve içinde bulundukları tıkanıklık nedeniyle hoşnut olmasalar da mevcut politikalarında değişiklik yapıp, ulusal kurtuluş mücadelesini de hesaba alan bir politikaya yönelmek zorunda kalmışlardır.

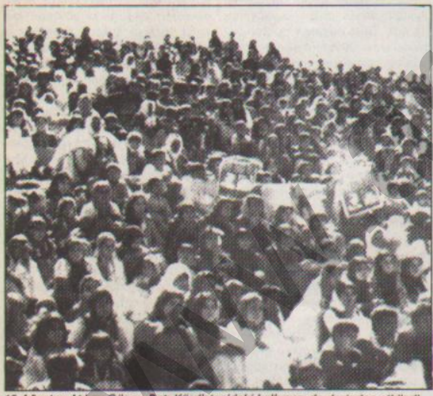

15 Ağustos Atılımı Güney-Batı Kürdistan'daki halkımızı da derinden etkiledi.

Birçok yetersizlik ve yanlışlıklara rağmen, rolü tam oynatılmayarak, sınırlı bir şekilde yerine getirilen bu atılımın böylesi birçok gelişmeye yol açmasının kaynağında Partimizin devrimci çizgisinin doğruluğu yatmaktadır. Kısmi bir oranda dahi Parti taktiğinin ele alınıp uygulanmasının böylesi gelişmelere yol açacağı bu hamlemizle kanıtlanmıştır. Dünyada böylesi gelişmelere yol açan 15 Ağustos atılımı, Parti içinde de ileri bir hamle yaratmış, geliştirilmek istenen tasfiyecilik dağıtılmış ulusal kurtuluş mücadelesinde kararsız, yalpalayan, güvensiz kesim darbe yemiş, silahlı direnişin sürdürülmesi karşısında yenik düşmüşlerdir. Parti saflarında böylesi bir netleşmeyi sağlayan ileri bir adımı da beraberinde getirmiştir.

Parti içerisinde boy gösteren sağcı pratiğin iflası, Partinin içinde bulunduğu örgütsel-pratik darlıktan kurtulması, yine en önemlisi de Partimize yönelik emperyalizmin, sömürgeciliğin, sosyal-şovenizmin, reformizmin ve her türden oportünist planların boşa çıkarılmasına, bunlara karş savaşımda proletarya çizgisinin zaferi yaratılmıştır. Eğer atılım öncesi hazırlıklar yerine getirilip Parti taktiği yetkince hayata geçirilseydi, yine silahlı propaganda taktiğe uygun geliştirilseydi, 15 Ağustos'un yarattığı gelişmeler çok daha gelişkin olacaktı. Her şeyden önce de böylesi bir atılım silahlı propaganda çalışmalarının zirvesi ve gerillaya geçiş hamlesi olacaktı. Bunun başarılmamasında pratik yönetimin taktik çizgiye yaklaşımı, bunun gereklerini yerine getirme anlayışından uzak olmasının rolü vardır. Pratik alandaki plansızlık, güçlerimizi yıpratmış, pratiğe doğmatik planlarla yaklaşılmış, kitleleri örgütlemede darlık içine girilmiştir. Güçlerin mevzilendirilmesi dengeli yapılmamış, dağınık bir örgütlenme ve çalışma tarzıyla faaliyetler içerisine giren birimler insiyatiften yoksun, direkt olarak Zaxo'ya bağlanmış ve kalabalık bir grup burada tutulmuştur.

15 Ağustos eylemliliği sonrasında şoktan kurtulan düşman, operasyonlar başlatmış; Kürdistan'ın her tarafına asker yığarak yürümüş, bununla gözdağı vererek kitleleri sindirme amacını gütmüştür. Dağılan küçük birimlerimizin üzerine muazzam ordu kuvvetleriyle yönelerek, tüm olanak ve imkanlarını harekete geçirmiş ve savaşımı anlamaya ve buna göre örgütlenme ve karşıt gücü etkisiz kılmak için yoğun çaba içerisine girmiştir.

Çetin AKKURT

Kerim BAYTAR

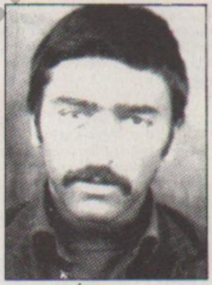

Kazım DEMİRTAŞ

Faik ALAGÖZ

Savaşan güçlerimiz ise, savaşın inceliklerini anlamaktan, uygulamaktan uzak bir durumda bulunmaktadır. Eğer düşman ilk anda bir sonuç almamışsa bu muazzam coğrafya ve halk kitlelerinin verdiği destekle harekete sahip çıkmalarından ötürü olmuştur. Düşman başarısızlığının nedenlerinin farkına varmış, savaşı üç-dört ayda değil, uzun vadeli ele almanın dışında başarılı bir yol-yöntemin olmadığının bilincine ulaşmıştır. Bir yandan yeni planlar, uygulamalar geliştirmeye çalışırken, diğer yandan teknik üstünlüğüne ve avantajlı durumuna dayanarak darbe indirebileceği inancında kısa umut bağlamıştır. Bununla birlikte, savaşın geliştiği alanlara yerleşmeye, köylere güç konumlandırıp operasyonlarla kitleler ile devrimci güçler arasındaki bağı kesmeye çalışmış; aynı zamanda özel savaş yöntemlerini de devreye sokarak iç ihaneti geliştirmeye, Kürdistan halkını birbirine kırdırtmak için yerel işbirlikçi aşiret reisleri ve feodal kompradorlarla özel toplantılar yapmaya başlamıştır. Bu şekilde baharda, devrimci güçler karşısına güçlü bir ajan-milis tabakasıyla çıkma hazırlıklarına hız vermiştir.

Kitlelerde ve düşmanda yaşanan durum bu iken; savaşın geliştirilmesinden sorumlu olan yapımız, her ne kadar düşüncede sorunların bilincine varmışsa da pratikte bu uygulamaya geçirilmemiş, eski çalışma tarzı sürdürülmüş ve bunun yerine ileri düzeyde bir planlamaya ulaşılamamıştır. Çalışmalardaki darlık kışla birlikte daha da derinleşmiş, ilişki bağları zayıflamış, birçok alandan geri çekilinmiştir. Oldukça kötü bastıran kış koşulları hareket serbestisini felce uğratmış, çalışmalar adeta durdurulmuştur. Tüm bu olumsuzluklar yanında yaşanan ihanet ve teslimiyet olayları da mücadelemizi oldukça zor durumlarda bırakmıştır. Örneğin Sason'da yaşanan ihanet örneği bu alandaki bütün çalışmaların ürününü, mevcut birikimi dağıtmış; düşman bununla da kalmamış, mevcut ilişkilerimizin bir kısmını ajanlaştırmıştır. Bu, çalışma tarzımızdan kaynaklanan eksikliklerle de birleşince önemli oranda darbe yenilmiştir. Yoğun şehit ve tutuklu verilmiş, bunlardan düşman bir yığın bilgi ele geçirmiş, adeta Partimize bir imha sürecini dayatmıştır. Bu durum Van, Şırnak, Eruh, Pervari yörelerinde de aynen yaşanmıştır. Düşman gelişen bu ihanet ve vurduğu darbelerle kitlelerin üzerine bilinçli bir şekilde yürümüş; pasifikasyonu geliştirerek milisçiliği dayatmış ve ihaneti egemen kılmak istemiştir.

Yönetim ve uygulamada bir yığın sorunu çözmek, geleceğe ilişkin plan-program yapmak ve sözkonusu tıkanıklığı giderecek atılımlar gerçekleştirmek için '84 Aralık'ında merkezi bir toplantı yapılmıştır. Parti Önderliğimiz bu toplantıya talimat nitliğinde bir rapor sunmuştur. Bu talimatta içerisinde bulunulan duruma dikkat çekilmiş, çözüm yolları gösterilmiştir. Talimat, her şeyden önce içine girilen dönemin güçlerimiz tarafında yeterince kavranılmadığına dikkat çekmiş, 15 Ağustos atılımının anlam ve önemi üzerinde genişçe durmuştur. Taktikten nasıl bir kopuş içinde bulunulduğu belirtilerek, yerine getirilmesi gereken çalışma tarzı net bir şekilde belirlenmiştir. Yine dünyada, bölgede, Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal duruma dikkat çekilerek, gerilla savaşının ve onunla birlikte yerel ayaklanmaların gündeme geldiğini, buna göre bir hazırlık ve örgütlenme içerisine gidilmesi gerektiğini de vurgulamış; sorunların temel noktasını oluşturan merkezileşmemeye de değinilerek, bunlar üzerinde geniş bir şekilde durularak açık perspektifler sunulmuştur. Talimat, özellikle de çalışmaların bölgesel düzeyde ayaklanmalara göre ayarlanmasını ve güçlerin mevzilendirilmesini en önemli görev olarak saptamıştır. Bunun için bir çalışma plan-program hazırlığı içine girilmesi; bugüne kadar rolü oynattırılmayan Botan alanı, Hakkari çevresi için bazı ayrıntılı planlamaların yapılmasının gerekliliği; gelişebilecek kitle kabarmalarının ayaklanmalara dönüştürülmesi, eylem ve örgüt kapasitesinin geliştirilmesi, şehir ve kırlarda kitle gösterilerinin örgütlenmesi; ülke sathında geniş bir eylemliliğin hakim kılınması; çeşitli alanların özgül koşullarına göre gerilla, bazı alanlarda silahlı propagandayla gerillayı içiçe uygulama, hatta uygun alanlarda ayaklanmaların geliştirilmesi; kurtarılmış bölgelerin hedeflenmesi, genel olarak da gelinen noktada gerilla düzeyinde veya daha ileri düzeyde gelişmelerin hedeflenmesi gibi görevler en açık şekilde belirtilerek karar altına alınmıştır.

Yine Ulusal Kurtuluş Cephemiz ERNK'nin ilanı, kitlelerin örgütlendirilip savaşım içersine çekilmesi; bölgesel örgütlenmeler ve milis çevrelerinin örgütlenmesi; merkezi birliği sağlayacak bir bütünlüğe ulaştırılması da Parti Önderliğinin görüş ve direktifleri arasındadır. Ayrıca hareketli ana birliklerin ve bunların alt yerel birimlerinin oluşturulması belirtilmektedir. Uygun bir işbölümü çerçevesinde yapılan görevlendirmelerle bahar atılımı, bununla birlikte ERNK'nin ilanı için hazırlıklar içine girilmiştir.

ERNK'NİN İLANI YENİ BİR SAYFA AÇIYOR

"...Yeni bir sayfa açılıyor. Bu görkemli bir direnme sayfasıdır. İyiniyetli olan, direnme ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun, ama gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğü ile tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa, bu hak herkese verilmelidir. Fakat eğer, yine bu yüce sıfatların arkasına sığınıp, PKK'nin, cephe silahı ile yeni özgürlük sayfaları açmaya çalıştığı bu dönemden sonra da işbirlikçiliklerini ve olumsuzluklarını sergilemeye devam edip, bunu bir siyaset haline getirirlerse, açık ki o durumda hiç bir kuvvet bizim bunları ezmemizi engelleyemeyecektir. Hangi kamptan olursa olsun, kimin adına konuştuklarını iddia ederlerse etsinler, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük hakkı her ağzın temsilciliğinden daha üstündür. BU HAK DOKUNULMAZDIR..."(PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN, 1985)

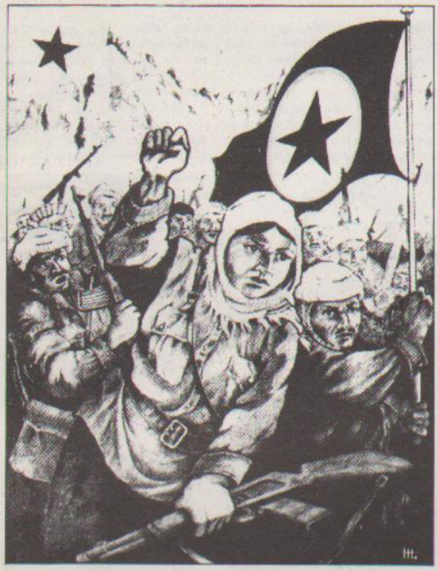

"Hareketimizin temellerinin atılışının 13. yıldönümü, Partimizin resmen ilan edilişinin 7. yılı ve görülmemiş işkencenin şahsında yaşandığı Partimizin büyük yüreği ve beyni Mazlum yoldaşın katledilişinin 3. yıldönümünde, halkımız Newroz'u kendi savaş siperlerini örerek karşılıyor. 1985 Newroz'u halkımız açısından bambaşka bir anlam ihtiva etmektedir. Bu Newroz, halkın savaşma kararlılığının ilan edildiği, dayatıldığı ve tüm bunların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanında azgın sömürgeci egemenliğe, feodal yapı ve kurumlara; bunlardan kaynaklanan tüm çelişki, birlik ve dağınıklığa karşı, ulusal direniş temelinde birlik, örgütlenme ve her alanda gelişme doğrultusunda en keskin biçimde girilişin ilanıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, tarihimizde tüm halkın birliğini ilk defa yaratan bir güç olarak, ulusal bağımsızlık ve demokrasi amaçlarımıza ulaşmada, ulusal birlik ve gelişmenin yaratılmasında, halkımızla dünya ve bölge halkları arasındaki enternasyonalist bağların yaratılması ve karşılıklı yükümlülüklerin yerine getirilmesinde tarihi bir rol oynayacaktır." (Abdullah ÖCALAN, Seçme Yazılar, Cilt I, syf: 160)

Orataya çıkışından 1985 yılına kadar, gerek örgütlenmesinde, gerek mücadelesinde ve gerekse de şehitleri ile tam bir cepheleşmeyi yaşayan Parti hareketimiz 1985 Newroz'unda cephenin resmi ilanını gerçekleştiriyordu. Nasıl ki PKK öncülüğü Ulusal Kurtuluş Cephesinin temeli olmuşsa, Ulusal Kurtuluş Cephesi de halkımızın topyekün örgütleyicisi ve savaştırıcısı durumunda, halk savaşımızın dayanacağı temel siyasi bir güç durumundadır. Tarihimizde ilk kez böylesi bir güce Partimiz önderliğinde kavuşan Kürdistan halkı, Cephe ilanını coşkuyla karşılamıştır. Cephenin ilanı yürütülen ulusal kurtuluş savaşının yarattığı geniş olanaklar temelinde ilan edilmiştir.

Cephenin ilanı, yüzyıllardır halkımızı bölüp-parçalayan sömürgeciliğin bu politikasını yerle bir etmektir. Sömürgeciliğin ektiği dinsel, aşiretsel, kabilesel, ailesel nifak ve çıkarlar, ve bu çıkarlar doğrultusundaki dağıtılmışlık ve işbirlikçiliği yerle bir edilecekti. Halkımızın 21 Mart 1985'te ERNK'nin ilanıyla yaşamsal silahına kavuşması gerçekliği, şehitlerimizin döktükleri kanlarla yerine gelmiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı tarihimizde halkımızın en bilinçli, en hareketli olduğu dönemdedir. Her türden doğa zorluklarının ve yüzbinleri aşan düşman ordularının vahşet yürüttüğü ortamda görkemli eylemlerle ilan edilmiştir. Cephenin ilanını boşa çıkarmaya çalışan TC, tüm kurumlarını (TV, radyo, basın vb.) devreye soktu. Özellikle yaygınlaştırdığı "Bulgar zulmü" teranelerini bu dönemde yoğunlaştırarak 21 Mart'ta mitingler yaptı. Bu dönemde TC dışa karşı işbirlikçiliğini, içe karşı ise azgın faşist diktatörlüğünü konuşturdu. "Bölücülüğün kökünü kazıyacağım" belirlemesiyle, efendilerine şirin görünmeye çalışırken, içte askeri faşist yönetimin birkaç yıl daha nasıl yaşatılmasının hesabı yapılıyordu. ERNK, işte böylesi bir ortamda önüne set gibi dikilmeye çalışılan ve yıkılmasının mümkün olmadığı kanısının uyandırılmak istendiği bir dönemde bu engellerin tümü yıkılarak ilan ediliyordu. Cephenin ilanıyla birlikte "Bremen mızıkacıları'" tekrar piyasaya çıkmış, ilk Parti hareketimizin ortaya çıkışı ve 15 Ağustos atılımı için söyledikleri türküleri bu kez Cephenin ilanı için söylemeye başlamışlardır: "Cephenin zamanı gelmemiştir", "Cephe örgütlerin birliğinden oluşur" vb. şeylerden sözediyorlardı. Parti Önderliğimiz bunlar için şöyle söylemektedir:

"Bunu söyleyenler, yalnızca çağımızın en yalın gerçeklerinden ne kadar habersiz olduklarını değil, aynı zamanda gerçeklerle oynamakta ne kadar utanmaz olduklarını da her gün tekrar tekrar kanıtlamaktadırlar.

Ulusal Kurtuluş Cephesi, sömürgesel bir statüde yaşayan, ister büyük ister küçük, ister çok ister az donanımlı ve yine ister çok isterse az örgütlü olsun, her halkın günümüzde başvurduğu vazgeçilmez bir kurtuluş silahıdır. Sınırlı sayıda bir yurtseverler topluluğunun bir araya gelmesiyle birlikte doğru bir teorik çözümleme ve uygun bir pratik hazırlıkla, yıllara değil, aylara sığdırılması gereken bir çabayla mutlaka yükseltecekleri bir bayrak, kuşanacakları bir silahtır. Zorunlu nedenlerini ne kadar sıralarsak sıralayalım, buna öncülük eden bizlerin, Cepheyi daha Partimizin kuruluş yıllarında ilan etmemekle bir gecikme içinde olduğumuzu ve bu eksikliğimizi ortaya koymanın bir özeleştiri olarak kabul edilmesi gerektiğini söylemekten asla çekinmiyoruz. Çağımızın tüm ezilen halklarının çoktan başardıkları ve bir kısmının da halen uğruna mücadele verdikleri ulusal kurtuluş görevlerine, neredeyse dünyanın tek kalmış bir halkı olarak bizim halen zamanı gelmemiştir diye sahip çıkmamamız, halka karşı sergilenebilecek en soysuz davranışlardan biri olduğu kadar, döneklik ve ihanetten başka bir değerlendirmeye de tabi tutulamazdı." (Seçme Yazılar, Cilt I, syf: 182)

ERNK'nin Kuruluş Yıldönümünü kutlayan gerillalar.

Ulusal birliğin yaratılmasında temel bir güvence olan ERNK, salt Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'ı içeren bir örgütlenme değildir. Halkımızın var olduğu her alanda örgütlülüğünü yaratmakta ve giderek ulusal birliği gerçekleştirmektedir. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki reformist, otonomist ve ilkel milliyetçi akımlara proletarya düşüncesini dayatarak, bölgenin ilerici güçleriyle doğru ilişkileri gerçekleştiren bir dış politikayla hareket eden Cephe, çeşitli çelişkilerden yararlanarak, onların devrimci ulusal kurtuluşa kanalize edilmesiyle ulusal kongrenin gerçekleşmesine gitmek istemektedir. Avrupa alanında da örgütlendirilmesini geliştirmekte, oluşturulan birliklerle faaliyetlerini yürüterek ülke mücadelesiyle bağlantı kurmakta, ona hizmet etmektedir. Türkiye halkıyla da dayanışma, ilişkilerini geliştirmeyle enternasyonalist anlayışa sıkı sıkıya bağlı olduğunu kendi pratiğinde kanıtlamıştır. Cephenin ilanı halkımızı yeni bir tarihi döneme sokmuş, mücadele tarihimizde atılan her adımın daha da derinliğine kavranılması ve onların uygun olarak yaşamasının da birlikte getirmiştir. Cephenin ilanıyla sömürgeciliğin 1985 yılında oynamak istediği oyunlar boşa çıkarılmıştır. Bu dönemde oynanan oyunlar ve mücadelemizin yüzyüze bulunduğu tehlikeleri kavramak için 1985 yılında, sömürgecilerin ve uzantılarının dayattığı tasfiyecilik ile çizgi dışı pratik önderliğin durumunu ele almak gerekmektedir.

Bahar atılımı için hazırlıkların sürdürüldüğü ve harekete geçileceği bir sırada, düşman 15 Mart'ta geniş operasyonları başlatmıştır. Bununla Cephe için hazırlanan atılımı önlemek, diğer bölgelere açılmamızın önüne geçmek istemiştir. Bir yandan düşmanın dayatması, bir yandan da pratik yönetimin tasfiyeci-sağ uygulamaları bahar atılımının zamanında yapılmasını önlemiştir. Parti Önderliğimiz bahar talimatlarında bunun köklü nedenleri üzerinde durmuştur. Savaşı algılayamama; bunun gereklerini yerine getirmede içine girilen ve başından beri bir türlü oturtulmayan örgütsüzlük olayıdır. Bunun da kararsız-ikircikli, oportünist ruhlu ögelerde, özellikle de savaşın başında olan ve yönetici konumundaki kişilerde yaşanan tasfiyeci düşüncelerden dolayı yaşandığı açıktır. Kadroların dar örgütlenmeleri de devam ettirilmiş, güçlerimiz saldırı içinde değil, savunma konumunda tutulmuşlardır. Bu da değil gelişme yaratmak, darbe yemekten bile kurtulunamayacak sebeplerdir. Güçleri insiyatifsiz bırakıp böylece atıl konumda kalmalarını sağlayan üst düzey yönetici ögeler, bir yandan düşmanın yoğun saldırılarıyla güçlerimize darbe vurmasına imkan sunmuş, diğer yandan ülkeye gidecekleri yerde ard alanlara çekilerek bağları kesmişlerdir. Ve burada da taktik çizgiyi uygulama yerine, bunu engelleyici konumlar içine girmişlerdir. Bu dönemde düşman alabildiğine saldırmakta, çeteciliği alabildiğine geliştirmekte ve bunlar mücadelenin karşısına çıkarılmaktadır. Yine iç ihanetlerin geliştiği bir sürede pratik yönetimin rolünü oynamaması, örgütü imha durumu ile karşı karşıya bırakmıştır. Oysa Aralık toplantısında alınan kararların, Parti Önderliğinin talimatlarının uygulanması için en çok bunlar dayatmış, fakat iş pratik uygulamaya gelince hep kaçma yollarını aramışlardır. Buna bir örnek verirsek, bir ögenin "içimiz başka şey, ağzımız başka şey söylüyordu" biçimindeki izahı tasfiyeciliğe ne kadar açık kapı bırakıldığının göstergesidir.

1984-85 kışında taktik çizginin doğru ve yeterli uygulanmaması, bunun pratikte getirdiği olumsuz sonuçları gidermek için yapılmak istenen çalışmaların verimsiz kalması, düşmanın bunun karşısında uyguladığı özel savaş ve bunun yürütücüleri işbirlikçi-uşak takımı, ilkel milliyetçilik ve şoven güçlerin dört bir yandan saldırıları, içinde bulunulan kritik durumdan dolayı gelmiştir. Buna elverişli imkanlar ve zemin sunan pratik yönetimin içinde bulunduğu oportünist tutum, gelişmeleri çok daha vahim bir karaktere büründürmüştür. Düşmanın uzantıları olan bu güçlerin komplo ve provokatif saldırıları böylesi kritik bir ortamda örgütü daha çok zorlayıcı bir durum arzetmiştir.

Zaxo'da meydana gelen IKP ile çatışmalar olayı içine girilmemesi gereken bir durumdu. Parti

Ahmet İBİN

Hüseyin ALTINTAŞ

İdris ÖKMEN

Celal ERCAN

İdris ÖKMEN, Celal ERCAN, Rauf AKBAY, Abdurrahman AYTEMUR, Abdullah GÜLSEREN, Abdulkadir GERGERLİ, Hazım KARA ve Cemil BAYRAM yoldaşlar 15 Nisan 1985'te Güney Kürdistan'dan Kuzey Kürdistan'a giderken IKP tarafından Zaxo'da şehit edildiler.

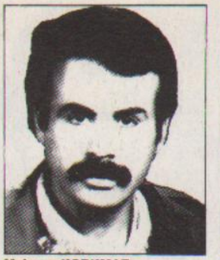
Mahsum KORKMAZ

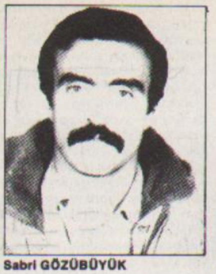
Sabri GÖZÜBÜYÜK

Ramazan KAPLAN

Hanım YAVERKAYA

faaliyetlerimizin yerine getirilmemesi için dayatılan bir provokasyon olayıdır. TC ile ilişkiler temelinde içte ihanet yasaları, köy koruculuğu uygulamaya geçirilirken, dışta IKP vb. komplocu güçler eliyle çalışmalarımızı provoke etme, bahar atılımını engellemek ve en önemlisi de gücümüzü açık bir savaşa, hem de düşmanın istediği an ve koşullarda böylesi bir savaşa tutuşmak, bu alanlarda örgütü büyük bir riskle karşı karşıya getirerek gücümüzü imha etme girişimidir.

Şüphesiz ki Partimizin geçmişten beri mücadale çizgisi Kürdistan ulusal sorununda inkarcı, reformist, ilkel milliyetçiliğe karşı ideolojik, politik mücadele anlayışıdır. Nitekim 15 Ağustos atılımı da bu güçleri altüst eden ve iflasa sürükleyen bir hamledir. Partimizin bu devrimci mücadele çizgisinin ülkenin her alanında tutunması ve hızla gelişerek yurtsever kesim üzerinde çeşitli çapta yer edinen revizyonist-oportünist güçlerin teşhirini ve çürümüşlüğünü beraberinde getirmiştir. Bunu Avrupa'dan tutalım Ortadoğu'ya kadar, (15 Ağustos atılımı sonrası çok açıkça görülen bir durumdur) bütün imkanlarını kullanarak gazetelerinde, bildirilerinde, kitap ve radyolarında atılımızı "provokasyon, terörizm, yeri değil, halka zarar veriyor" vb. birçok tarzda dile getirmişlerdir. Bunların başta gelenleri IKP, IKDP'dir.

Partimiz PKK'nin Kuruluş Yıldönümünü kutlayan gerillalar

Nitekim 15 Ağustos eylemleri başlar başlamaz I-KDP de diğer reformist güçler gibi protesto gösterisinde bulunmuş ve cihad bayrağı açmıştır. Güneyde komplolara ağırlık verirken bununla da yetinmemiş, Kuzey-Batı Kürdistan'a da uzanarak karanlık ögeleri, feodal güçleri harekete geçirmiş, bunları TC ile ortaklaşa mücadelemizin karşısına çıkarmışlardır. Bunlar çeşitli komplo ve saldırılarla hem Kuzey ve hem de Güney Kürdistan'da birçok Parti militanının şehit edilmesine yol açtılar.

1984 ve 85 yıllarına ilişkin olarak Parti Önderliğimizin yaptığı değerlendirmelerden bu döneme ilişkin olan açıklamalarından, yaşanan gelişmeleri daha net görmek ve kavramak mümkündür. Bu yıllara ilişkin olarak Parti Önderliğimizin yaptığı değerlendirme şöyledir:

"Üç yüze yakın bir savaşçı gücümüz vardı. Ve bu güçle biraz gerilla üzerinde yoğunlaşılsaydı; özellikle üslenme, yönetim ve kitleye doğru yaklaşım sorunları halledilseydi, elde edilen kazanımların yüz kat daha fazlasını elde etmek işten bile değildi. Ancak görevlere çok onursuzca ve çok inançsızca yaklaşıldı. Ögelerimizin büyük bir kısmı yurtseverlik ve direnişçilik ruhu ile dopdolu ve savaşmaya sonuna kadar hazırdılar. Ama bekledikleri önderlik yapılamayınca, kendiliğindenliğe terkedildiler. Kendiliğinden de güçlü bir önderlik çıkışını yapamayınca eylemlerdeki kapasitenin daralması, gecikmesi ve fazla kayıplarla karşı karşıya kalması durumu ortaya çıktı. Aynı dönemde bir yandan da provokasyon, ülkede, Ortadoğu da ve Avrupa'da pençesini Partiye geçirmiş, bu temelde Partiyi boğmaya çalışmaktadır. Partimizi Parti olmaktan çıkarmak için iliklerine kadar dolmuş ve çalışmaktadır. Bunu tamamlar nitelikte birçok uzantıları da vardır. İşte böylesi bir dönemde o alanda Partiyi geriye çekme ve sonuna kadar kişisel güvenliği veya yaşamı uğruna, önderlik sevdası uğruna, mevcut olanakları kullanmaya çalışmaktadır. Buna rağmen Parti gücümüz, yurtseverliği ve mevcut eğitimin bilinen bilinçli hazırlıklarının biraz ilerlemesi sayesinde o adımı atabilmiştir. Gecikmeli de olsa, istenildiği gibi olmasa da 1984 eylemliliği ve 15 Ağustos atılımı ile önemli bir aşamaya gelindi.

'84 sonları en az kayıp verdiğimiz bir dönemdir. Bu süreçte eğer biraz taktiğe hakimiyet olsa ve biraz dikkat edilse; özellikle kuşkulu ögelerin tahribatı biraz sınırlandırılsa, bazı talihsizlikler olmasa 1985'e çok güçlü girilebilirdi. Yine taktik önderliğe iyi hakim olunsa, gerek yönetim gerek bütün militan yapı bu konuda sonuna kadar dikkat ve duyarlılığı gösterse ve görevlere bağlı kalınsa o kış iyi bir biçimde hazırlık evresi olarak değerlendirilebilirdi.

'85 yılı böyle bir güçlülükle karşılanabilirdi. Ama yapılan bu olmadı. İlle de Cephenin ilanını 21 Mart'ta yapacağız diyerek, kendine sevdalanmışlığın diğer bir hortlaması da böyle ortaya çıktı. Kadrolara eylem için 'Mart'ta gidin' denildi. Ve sonuçta bilinen büyük kayıplarımız meydana geldi. En değerli kadrolarımızın bir kısmı daha ilk girişte adım atmadan yakalandı, ya da şehit edildi. Bir grup Şirvan'ın Zümrüt köyünde kuşatıldı, üçü katledildi, iki arkadaş yaralı yakalandı; Nebil haininin provokasyonu yüzünden sekiz değerli yoldaş şehit düştü. Tüm bunlar daha Mart'ı bitirmeden peşpeşe gelen felaketlerdi. Buna rağmen umutlar çok diri idi. Biz bu diri umutları o zaman Agit yoldaşla yaptığımız bir değerlendirmede iyi dile getirdik Agit yoldaşın ***'Direniş mücadelesindeki anılardan bir kesit ve 1985 Newroz'unun uyandırdığı umutlar'*** *adlı değerlendirmesinde bu yaklaşım yazılmıştır. Bu '85 Newroz'una çok coşkulu ve başaracağına dair kendine sonuna kadar güven temelinde bir yaklaşımdır. Yeniden bir yönelimle adım atma kararı aldık. Bu kez de bilinen o Zaxo'daki Nisan provokasyonu ortaya çıktı. Burada da sekiz değerli yoldaş şehit düştü. IKP'nin TC ile ilişkiye geçmesi krizi geliştirdi. Bu dönem tıpkı 1978-79 dönemine benziyordu. 1978-79'da örgütü ilan ettiğimizde iş yapabilecek adamımız yoktu. Bu nedenle geriye çekilişi ve altı yıl gibi bir hazırlık evresini yaşadık. Bu 1984-85'i önemli gelişmelerle mümkün kılacak bir hazırlıktı. O dönemde önderlerin çıkmayışı yüzünden yapılan hazırlıkların da istenilen sonuçları vermesi şurada kalsın, her an tasfiyeci bir konumla çok şey yitirilmesi tehlikesi kendini önümüze seriyordu. 1985'i güçlü çıkarmak için biz biraz daha müdahale etmeye çalıştık; bazı ilerlemeler oldu. Mücadele kesintisiz biçimde sürdü, ama çok büyük kayıplarımız da oldu. Ancak hareketin sürekliliği konusunda kuşkular belirmeye başladı. Taktik ilişkiler değerlendirilememiş, stratejik önderliğin doğrultusunda yürünmemiş. Savaştan alabildiğine çekinen ögeler vardı ve militanlarımızın da önemli oranda kayıpları sözkonusu idi.*

1985'in sonuna doğru geldiğimizde tekrar bir daralma yaşandı. Hareketin tekrar yeni temeller üzerinde inşa edilmesi gerekiyordu. Bu sefer daha derinleştirilmiş bir açıklama ile ilk eleştirileri '85 Kasım'ında kaleme aldık. Daha öncesinde Mart talimatları var, onlar da kapsamlı eleştirilerdir aslında. Baştan itibaren sürekli bir eleştirisel yaklaşımımız vardı. Ama en önemlisi de bu aşamadır. '85 Mart çözümlemeleri, güz çözümlemeleri ile biz kendini ardına kadar sağ tasfiyeci konuma batırmış olanları doğru yola çekmeye çalıştık. Biz ısrarla bazılarına 'hesap ver' dediğimizde korkuyor, çekiniyor, hesap vermektense ölümü tercih ediyor. Bütün bunlara rağmen yine ihtiyatlı olmayı, akıllı olmayı yeğledik. Büyük davaların gerektirdiği güçlü tutumdan ayrı düşmemeye çalıştık" (Şubat-Mart Konuşmalarından, 1988)

1985 yaz ve güz ayları süresince yoğunlaştırılan silahlı direniş eylemlerimiz, Parti taktiği içerisinde kalmaya devam etmiştir. Her ne kadar taktiğin tam uygulanması gerçekleştirilmemişse de taktiğe ulaşma giderek güçlenmiştir. 1985-86 kışında devrimci direnişimiz ağırlığını sürdürmüştür.

1986 baharına ise, Parti taktiğinin uygulanmasıyla girilir. Mahsum Korkmaz (Agit) yoldaş önderliğinde düşmanın işbirlikçilerine

Mehmet ERTÜRK

Ali UĞUR

çetelerine, ordu güçlerine karşı yoğun eylemler geliştirilir. Agit yoldaş hem sunduğu plan ve kararlarla ve hem de fiilen birliğinin başına geçerek silahlı direniş taktiğimizin en üst düzeyde uygulanışını gerçekleştirir. Böylece Parti taktiğiden sapış 1985 Ağustos'unda kısmen giderilmiş, ancak 1986'da taktiğe ulaşılmıştır. Bu konuda Parti Genel Sekreterliği, Parti Askeri Konseyi'ne sunduğu talimat niteliğindeki raporda şunları okumaktayız:

"1986'da, eylemlerimizin çok sınırlı olduğu, 15 kişiyi aşmayan sempatizan ve birkaç kadro kaybına karşılık muazzam kazanımların yaratıldığı yirmi-otuz misli faşist subayın, korucu ve komandonun bertaraf edildiği, binlercesinin yaralandığı, sürüldüğü ve aynı zamanda kitlelerin içine girdikleri çekingen 'Parti bu hamleyi başarıyla tamamlayamaz' düşüncesinden çıkarılıp, inançlarının daha da güçlendirildiği, 1985'in sonlarındaki büyük endişelerin, tıkanıklığın yerini bir açılmaya, mücadelenin büyüyebileceğine, hem Parti kadrolarında hem de kitlelerde bir açılmaya, bir güvene terkettiğini görüyoruz." (age, syf: 12)

İşte 1986 yılı, Parti taktiğimizin yeniden tutturulduğu, bu temelde Partimizin güçlü gelişmeler yarattığı ve kitleler üzerinde büyük bir güven oluşturduğu bir yıl olmuştur. 1986 baharında ve Newroz döneminde yoğun olarak eylemlerimiz geliştirildi. Eruh, Şırnak, Uludere, Adıyaman, Mardin ve diğer bazı alanlarda yoğun bir eylemlilik yaşandı. Bütün bu gelişmeler, silahlı direniş taktiğimizin uygulanmasıyla güçlü sonuçlara ulaşılabileceğini de kanıtlamaktadır. Bu eylemler karşısında faşist rejim savunmaya geçerek hareket edemez bir duruma gelmiştir. Özellikle de 1986 Ağustos'unda gerçekleştirilen Uludere eylemi, Parti silahlı direniş taktiğimiz uygulandığında içte ve dışta güçlü gelişmelere de yol açacağını da açık olarak ortaya çıkarmıştır.

www.arsivakurd.org

III. KONGRE GERÇEKLİĞİ VE ÇÖZÜLEN TARİH

Partimizin tarihi III. Kongresi, uzun süren yoğun bir hazırlık çalışması sonucunda, 25-30 Ekim 1986 tarihleri arasında gerçekleştirildi. Yeterli bileşimi, zengin içerikli ve kapsamlı gündemi, geçmişe ve geleceğe ilişkin çözümleyici değerlendirmeleri ve aldığı cesaretli, tarihi önemdeki kararlarıyla, doyurucu, başarılı ve tarihi bir çalışma olmuştur. Bu konuda PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"1985 yılında hareketimizin son derece dar bir boğaza girmesiyle, neredeyse atılımın başarısızlığa uğrama tehlikesini de beraberinde getiriyordu. Bu yılın sonlarına doğru geldiğimizde, bu durum daha fazlasıyla kendisini dayatıyordu. Bu gelişmeler üzerine, aynı yılın sonlarında değerlendirmeler geliştirmeye başladık. Bahar ve sonbahar aylarında biz, bu yetmezliklere dikkat çekmiştik. Bundan önce de, yaptığımız ilgili değerlendirmelerde, böylesi yetmezliklerin ortaya çıkabileceğini görüyor ve buna göre değerlendirmelerimizi geliştiriyorduk. Ülkeye dönüşün hangi temellerde gerçekleştirilmesi gerektiğini tarihi derslerin de ışığı altında ortaya koyuyorduk.

Bu dönemde, pratiği geliştirmekten sorumlu olanların, bu görevi başarma kabiliyetinde olmadıkları daha açık bir şekilde ortaya çıkmaya başladı. Bunlar, bırakalım pratiği geliştirmek, kendilerini bile yaşatmak gücünde olmadıklarını çok açık bir şekilde ortaya koymaya başladılar. Kendi deyimleri ile bunlar, yeni bir 12 Eylül hareketinin başlatıldığını söylüyor ve bundan kurtulmanın imkansız olduğunu belirtiyorlardı. Bunlar, direnen öğeler önünde bile olumsuzluğu yaymaktan çekinmiyorlardı. Atılımı geliştirmek şurada kalsın, bunlar düşkünce bir tutum içerisine girdiler.

Bu durumlara rağmen, Parti çoğunluğu direniyordu. Biz bu konuda, yedekler dahil olmak üzere bütün güçlerimizi ortaya koyduk. Tüm olumsuzluklara rağmen, halkın beklentilerini sürekli diri tutmak için yeni bir atılımın hazırlıklarını yoğun bir şekilde yürüttük. '84'lere doğru geldiğimizde, bizim bu alandaki sayımız 5-10 kişi kadar kalmıştı. Bu dönemden sonra, bütün çalışmalarımızı ülkeye aktaracağımıza dair kanımız güçlendi. Ve bu alanda yapacak fazla bir şeyin kalmadığı biçiminde bir değerlendirmeye ulaştık. Ama '85 yılının durumu böyle gelişince, karşı-devrimin saldırılarını boşa çıkarmak için, buradaki çalışmalarımızı yeniden yoğunlaştırmaya başladık. Bunun içinde III. Kongreye kadar uzanan toplantılar birikimine yöneldik. Savaşı daha da uzatmak için daha geniş soluklu bir savaşın koşullarını yaratacak bir hazırlığa yöneldik. Bu çalışmalarımız, aynı zamanda sağ tasfiyeci anlayışların önünü almak içinde çok önemli bir platformu oluşturuyordu. Bir yandan provokasyon bir çok unsuru adeta kemiriyor, bunun tedbirini almak gerekiyor. Diğer yandan ise kayıplar var, bunların yerlerinin doldurulması ivedi olarak kendisini dayatıyor. Kadroları eğitmek ve yeniden hazırlamak için kongre gibi çözümleyici bir platforma ihtiyaç var. Bütün bu gelişmeler, bizim yerinde bir durum değerlendirmesine yönelerek çözüm geliştirmemiz açısından büyük önem taşıyor.

I. Konferans ve II. Kongre süreçlerindeki yüzeysel yaklaşımları aşıp, Parti içerisinde silahlı mücadele ve örgütleme ile birlikte yürümekte isteksiz, sağ, inançsız ve çoğunlukla provokatörlerle bağlantılı durumlarını derinliğine incelemenin gereği kendisini daha acil bir şekilde dayattı. Yine bu duruma yol açan sorumluları bulup, bunları açığa çıkarmak önem taşıyordu. Eğer savaşı geliştirmek istiyorsak, herşeyden önce Parti içi durumu netleştirme, kesinleştirme kaçınılmaz bir hale geldi. Partimizin bu ihtiyaçlarını çözümlemek için kongre sürecine yüklü bir şekilde hazırlandık. Zorlukları da olsa ülke içi ve dışı ile bağları sağladık ve bir çok sorumluyu toplantılara almayı başardık. Yine doğru bir yöntemle ve fazla aceleye getirmeden, sorunları yüzeysellikten uzak, geniş bir tartışma ve herkesin geniş bir demokrasi içinde kendisini formüle etme gibi bir imkanı da hazırlayarak ele aldık ve değerlendirdik. Kısaca, bu dönemde geniş bir Parti içi demokrasinin yaşanması için her türlü koşulu sunduk.

Bu sürecin doğru ele alınması ve Parti çizgimizin daha da netleşmesi için her türlü çalışmayı yürüttük. Bu çalışmalarımız belgelerde de mevcuttur. Yine bu süreçte çizgi ile çelişen, çizgiyi uygulamada iyi niyetli ve kötü niyetli olanlarında durumu açığa çıkarıldı. PKK Önderliği üzerinde hesapları olanların durumu da ortaya çıkarıldı. Son derece iğrenç beklenti içinde olanlardan tutalım da feodal aşiretçi hak arama tutumlarından küçük-burjuva, kof, inançsız anlayışlara, düşüncelere kadar birçok öğenin durumu netleşti. Bu öğeler, özeleştiri sürecinde ne tür bir olumsuzluğun sahibi olduklarını ortaya koydular. Basit bir duygu uğruna Partinin temelleri ile nasıl oynadıklarını özeleştirilerinde dile getirdiler. Halkın yüce davasına karşı ne kadar sorumsuz bir konumda oldukları açığa çıktı. Daha da kötüsü, bunların tam bir miras yedici gibi hareket ettikleri ve bunun için adeta imkanları tüketmeyle uğraştıkları anlaşıldı. Bu durumları açığa çıkarmak ve gidermek için çeşitli tedbirler aldık. Burda Partimiz derinleşti ve Parti çizgisi sınıf özelliğine daha fazla büründü. Sağlam bir şekilde temeline oturdu."

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN : "Burada çözülen kişi değil sınıf, an değil tarihtir."

PKK III. Kongresi; dünya, bölge ve Kürdistan koşullarını esaslı bir değerlendirmeden geçirdi. Dünya çapında emperyalizmin artan savaş kışkırtıcılığı, nükleer savaş ve yıldız savaşları tehditi ile, bunlara karşı sosyalist sistemin yürüttüğü mücadelenin yetersizlikleri üzerinde durdu. Sosyalizmin geçmişin yetersizliklerini aşma doğrultusundaki çabalarını olumlu bularak, bunun ancak dünya devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerinin aktif desteklenmesi ve emperyalizme karşı bu cepheden güçlü bir savaşın mümkün olabileceğini belirtti. Kongre karşıt güçler arasındaki çelişki ve çatışmaların savaş düzeyinde geliştiği, Ortadoğu'nun durumu üzerinde de önemle durdu. Emperyalizm ve işbirlikçi gericiliğin bölge çapında parçalanan çıkar sistemlerini yeniden korumak ve yaşatmak için artan komplo, tehdit ve saldırılarına karşı halkların ve devrimci-ilerici güçlerinde tek tek ortak direnişlerinin çok daha güçlendirilmesi gerektiğini belirtti.

Empereyalist sistemin en gerici iktidar odakları tarafından, bağımlı ülkeler içinde bunalımdan çıkışın örnek ülkesi olarak gösterilen Türkiye gerçeğini, tarihsel ve güncel gelişimi içinde yeniden değerlendiren Kongre, rejimin bütünselliğini koruyamadığını, gerileme ve alternatif arama süreci içinde olduğunu belirledi. Bu durumun esas olarak, Partimizin önderlik ettiği ve gittikçe gelişen ulusal direniş mücadelemizden kaynaklandığını, özellikle faşist ordunun efsanevi otoritesine vurulan darbelerin, burjuvaziyi yeniden sivil-siyasal toplum arayışlarına ittiğini gösterdi. Özünde bunun, önümüzdeki dönemde giderek derinleşecek askeri-faşist kliğin teşhir ve tecriti karşısında alternatifsiz yakalanmamak, reformist liberal görünümlü bazı düzen partileri eliyle devrime kayışı engellemek endişesinden ileri geldiğini vurguladı.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün sorunlarını tartışarak, çözümler getiren Kongre, geçmişin ayrıntılı değerlendirmesini yapıp, sağlanan gelişmeleri, bunların dayattığı yeni görevleri ve bu görevlerin yerine getirilmesinin önünde engel oluşturan, yanlış anlayış ve yaklaşımları açıkça ortaya koydu.

Partimiz, tarihi III. Kongresinde geleceğe ilişkin aldığı bir dizi kararı güçlü bir atılımla gerçekleştirmek için, mücadelemizin olduğu her alanda, yoğun hazırlık çalışmalarına başladı.

Partimiz, hem nicelik ve hem de nitelik olarak önemli bir gücünün, Ortadoğu'daki kamplarda bulunması itibarıyla bu alan faaliyetlerine önemli roller atfetmiştir. Halkımızın ve Partimizin kaderini yakından ilgilendiren, III. Kongre Kararlarının, Partimiz kadroları tarafından güçlü bir biçimde özümsenmesi ve ülke pratiğine yetkin bir ...mde aktarılması amacıyla, Parti tarihimizin en gelişkin eğitim devresi bu alanlarda başlatıldı. Başlatılan bu eğitime, Parti kadro varlığının önemli bir bölümü katıldı. III. Kongre gibi, tarihsel bir atılımın şart kıldığı böylesi bir eğitim hamlemizin asıl hedefi, PKK çizgisinin öngördüğü görevleri yerine getirecek, dönemin taktik sorunlarını çözümleyecek, özde ve biçimde güçlü önder ve komutanlar yetiştirmek; kısacası, bir bütünüyle Partiyi her yönüyle yetkin ve hazır hale getirmektir.

Partimizin geliştirdiği bu kadro eğitim devresinin düzeyi, tarihsel anlam ve önemini Parti Önderliğimiz şöyle dile getirmektedir: *"Partimizin III Kongresi'nin gerçekleştiği koşullarda, gerek Kongre çizgisine ulaşmak için yürütülen çalışmalar, gerekse çizginin somutlaşmasıyla birlikte, çizginin Parti yapısına yeni baştan özümsetilmesi için başlatılmış olan büyük bir eğitim faaliyeti vardır. Bu faaliyetin hem siyasal olarak hem de kapsam bakımından genişliğine ve derinliğine bir çabayla yürütüldüğü bilinmektedir. Bu eğitim öncesinde Parti tarihimizin ve hatta halkımız direniş tarihinin hiçbir döneminde bu kadar gelişmiş koşullarda bir eğitim olayının yaşanmadığını, vurgulamak gerekmektedir. Bu eğitim, emniyet tebirlerinin alınması ve fiziki ihtiyaçların karşılanmasından tutalım, iç çerçevede sunulacak eğitim malzemelerine kadar ister siyasi ve isterse askeri konulara ilişkin olsun önceden hazırlanmış kapsamlı bir zenginlikle verilmekte ve ayrıca uzun bir zamanı buna hasredecek kadar bir elverişliliği de beraberinde getirmektedir."* (Parti Önderliğinin, 'Devrimci Eğitime ve Pratiğe Yaratıcı Yaklaşalım' başlıklı 23 Aralık 1986 tarihli talimatından)

"... Daha uygun bir ad arayacak olursak, buna Askeri Akademi faaliyetlerimiz ya da Okulumuz diyebiliriz. Yani Partimizin tarihinde bu dönemde, Partimizin askeri hattını hayata geçirmek için gerekli olan eğitimin alındığı bir temel Askeri Akademi rolünü rahatlıkla oynayabilme durumundadır, böyle bir görevle yükümlüdür. Gerçekten dönemin koşulları, özellikle Partimizin III. Kongresi'nin kararları gözönüne getirildiğinde, önümüzdeki dönemde Halk Ordusunun kuruluşunun kararlaştırıldığı ve bunun için birçok hazırlığın yürütüldüğü dikkate alındığında, bu hazırlıkların en önemli bir parçasının da eğitim faaliyetimiz olduğu ve bu eğitimin de temelinde

Mahsum Korkmaz Akademisi III. Kongre sonrası Parti Merkez Okulu olarak açıldı. Akademi ilk mezunlarını Özgürlüğe Yürüyüş atılımıyla verdi. Mustafa ÖMÜRCAN, M. Emin ASLAN, Veli YAŞAR, Hamit DAGTEKİN, Abdurrahman MOTOR ve daha birçok şehit yoldaş bu dönem mezunları arasındaydılar. İlk ve son mezunları mücadelemizin yükseltilmesinin temel taşları oldular.

www.arsivakurd.org

kamp faaliyetlerimiz olduğu görülecektir. O halde; Partimizin gelişim tarihinde ve ulusal direniş hareketimizin gelişim sürecinde, bu devre hem Ulusal Kurtuluş Cephesinin inşasını gerçekleştirecek ve hem de onunla içiçe Halk Kurtuluş Cephesinin inşasına giden yolu açacak bir eğitim devresidir. Bunun için buna Akademik düzeyde bir eğitim devresi diyoruz." (Aynı talimat, syf: 4-5)

III. Kongre sonrasında eğitim faaliyeti veya Akademi çalışmaları; yeni dönem ülke mücadelesinin daha güçlü sürdürülmesi, tarihi gelişmelerin yakalanması ve devrimimize atılımsal bir sıçrama kaydettirilmesi için, son derece tarihsel önemi olan hazırlık çalışmalarını içeriyordu. Akademide, Parti kadroları bir yandan, ülkede geliştirilecek Gerilla Savaşı üzerinde yoğunlaşıp, bölge esasına göre, gerilla faaliyetlerini sistemleştirip, güçlü planlamalara ulaşırlarken, diğer yandan ulusal kurtuluş mücadelemizin çok çeşitli konularını, ele alıp, bunlar üzerinde, giriştikleri kapsamlı araştırma-inceleme faaliyetleri sonucu değerli, "eğitim broşürleri" de hazırlamışlardır. Tüm bu çalışmalar sonucunda Partimizin kadro gücü daha da yetkinleşmiş, gelecek mücadele pratiğine ilişkin genel planlamalar ve hedefler programı çıkarılmış; aynı zamanda bu planlama ve hedefler programı, tek tek bölgelerin özgülüne kadar indirgenmiştir.

Ancak yetersiz devrimcilik ve tasfiyecilik örnekleri, III. Kongre sonrasında da bazı ögelerin III. Kongre çizgisini boşa çıkarma amaçları temelinde yer yer kendisini gösterdi.

Parti III. Kongresi'nde geçmiş pratikte ortayolculuktan kaynaklanan tehlike ve tahribatlar netçe ortaya konulmasına rağmen ve ortyolculuk ile ilgili izahlar sonuna kadar geliştirilerek, tüm yapı aydınlatılmasına; en önemlisi de ortayolculuğa ilişkin Parti Önderliğinin ciddi uyarıları olmasına ve bu uyarılar sürekli kılınmasına rağmen, Partinin bu konudaki çağrılarına karşın son derece tarihi önemi olan bu devre çalışmalarında hazırlık faaliyetinin yoğunlaştığı bir dönemde tam tersi bir faaliyet ortaya çıktı; bu süreci muğlaklaştıran, hazırlıkları geçiktiren, ortayolculuğun yeniden boy vermesiydi.

Orta yolculuk, en uç noktada tasfiyecilik biçiminde bir tasfiyeci öge şahsında kendisini Parti Hazırlık Çalışmalarına dayattı. Bu tasfiyecilik; *"... Eğitim faaliyetlerini özünden boşaltmaya, eğitim sistemini işletmemeye, eğitim altına alınan militanların komuta yeteneklerini köreltmeye ve böylece ordu kuruluş çalışmalarını, bunun gerektirdiği planlamaları engelleyerek, Partimizin bu eğitim devresiyle yaratmak istediği tarihsel atılımını boşa çıkarmaya çalışmıştır..."* ("Ortayolcuk ve Ortayolculuğun Tasfiyesi Üzerine" adlı eğitim broşüründen)

III. KONGRE SONRASI ÜLKE FAALİYETLERİNDE İŞBİRLİKÇİ-TASFİYECİ AKIMIN ORTAYA ÇIKIŞI VE PARTİNİN MÜDAHALESİ

III. Kongre sonrası, Partimiz bir grupla ülkeye müdahale eder. Grup, Kongre Belgeleri, Parti talimatları ve Parti Önderliğinin yeni döneme ilişkin belirlemeleri ile donatılmış bir şekilde alana gönderilir. Ancak grup alana varır varmaz, yeniden bir kongre süreci yaşatmaya girişerek, süreci çok geriden ele almış ve Kongre çizgisi ile ters bir uygulama içerisine girmiştir. Faaliyetlerin yönetiminden sorumlu olan ögenin içerisine girdiği tasfiyeci pratik, Kongre çizgisinin ülkeye taşırılması önünde engelleyici bir rol oynamıştır.

Kadrolar üzerinde oynayarak, onları bunalıma düşürmüş, Kongrenin yarattığı güçlü etkiyi zayıflatmaya yönelmiştir. Kadro yapısının bütün olumlu özelliklerini inkar etmiş, herkesi suçlu ilan etmiştir. Kadroları temel görevleri yerine tali görevlerle uğraştırmış ve inançsızlığı yaymaya çalışmıştır.

Bu tasfiyeci ögenin geliştirmeye çalıştığı diğer bir şey ise, "aydın devrimciliği iflas etti, şimdi sıra köylülerde" şeklinde bir mantıkla hareket ederek, saf köylü kökenli arkadaşları etrafında toplamak ve Partiye ağırlığını duyurmaktır. Niyet bu olmasa da, bu durumun başka izah tarzı yoktur. Bu, proletarya önderliğine güvenmeme ve kendi özelliklerine sevdalanmadır. Köylü devrimciliği daha Siverek mücadele pratiğinde iflas etmiştir. Bu akımın Kongre esnasında olduğu gibi Kongre sonrasında da köylü kurnazlığı sergileyerek, Kongre belgeleri yerine kendi raporunu başa alarak yapıya okutup, birinci ve ikinci adam olma kariyeri ile kendini her şeyin merkezine koymaya çalışmıştır. Dolayısıyla Parti çözümlemelerini ve Parti çalışma tarzını bir yana bırakarak kendi ölçüleriyle yapıya yönelmiştir.

Açık ki, bu tarz bir çalışma, Partimizin çalışma tarzına terstir. Yarı-aydın köylü kökenli küçük-burjuva sınıfın çalışma tarzıdır. Jandarma türü yöntemlerin Partimize ve kadro yapımıza dayatılmasıdır. Dayatılan yöntemlerin doğurduğu sonuç, bir tasfiye biçimi olmuştur. Bu tasfiyeciliğin olumsuz sonuçları

İnsanlığın en yüksek ideallerinin gerçekleştiği bir insanlık cumhuriyetine doğru-Özgürlük Yürüyüşü

sadece Botan alanıyla sınırlı kalmamıştır. III. Kongre sonrasında Partimizin yapması gereken devrimci direniş atılımımız engellenmeye çalışılmış, dönemin gerektirdiği rolü oynayamamıştır. Kongre çizgisi Parti kadro yapısına egemen kılınmamış, militan ruh ve kişilik kazandırılmamıştır. Kadroların örgütlendirilmesi, Cephe örgütlerinin geliştirilmesi ve Ordu kuruluş faaliyetleri ertelenmiş, savaş tarzımız geliştirilmemiş ya da önemli oranda gecikmeli hareket edilmiştir. Bir yıllık hedeflere ulaşmada epey gerilerde bir seyir izlenmiştir. Buna karşılık Parti çalışma tarzımızın tutturulduğu alanlarda, dev gelişmeler kaydedilirken, mücadelemizin kalbi durumunda olan Botan'da istenilen gelişmelerin yaratılmamasının temelinde tasfiyeci pratiğin rolü belirgin olmuştur.

Parti, ortaya çıkan tehlikeli yaklaşımı anında farkederek müdahale etmiş; ve doğru taktik hata girilmesini sağlamıştır. III. Kongre dönemi ve sonrası gelişmelerin anlam ve önemi hakkında Parti Önderliğimiz şu değerlendirmeleri yapmaktadır:

"Düşman Hareketimizde bir dağılma, çözülme bekliyordu. '85 yılına bu amaçla yüklenmişti. Hatta bu amacını, direkt başbakanın ağzından ifade etti. 'Son intihar eylemleridir, bu iş bitmiştir' diyerek, kesin bir ömür biçtiler. Bizim, hareketi yeniden rayına oturtmamız, düşmanın beklentilerini de boşa çıkarmıştır. Dolayısı ile yeni bir ömür biçmeye başladılar ve '87'ye kadar bu işi sonuçlandırız' diyorlardı. Bu tarihe denk gelen yasaların hazırlanması, seçimlerin bu döneme alınması gibi, düşmanın bir takvime göre çalıştığını göstermektedir. Kısaca, düşman bu amacına ulaşmak için çeşitli önlemlere başvurmaya başladı.

Düşmanın bu beklentilerini boşa çıkarmak için biz de hazırlıklarımızı derinleştirdik. Bilindiği gibi bu, aramızda büyük bir çekişmeye yol açtı. Düşmanın sonuçlandırmak istediği tasfiye hareketi ile bizim hazırlığını yaptığımız atılımımızın geliştirilmesi için büyük bir çekişme yaşandı. Düşman bu dönemde beklentilerinin çok gerisinde kalırken, biz önemli bir kesimine ulaşmayı başardık.

'86 yılında yaptığımız hazırlıklar, yine sağ-tasfiyeci bazı ögelerin engel oluşturma çabalarına rağmen, '87 yılında meyvesini vererek büyük bir atılıma dönüştü. '87 yılı eylemliliği etkili olarak, gelişmesini bütün ülke çapında sürdürdü. Eylemlerin sayısı gerek nitelik ve gerekse de nicelik olarak, çok önemli bir boyuta ulaştı. Özellikle de kitlelerde, çok yeni olan bir durum ortaya çıkmaya başladı. Partinin eyleminin kesintisiz ve sürekli olacağına dair kanı güçlendi. Hemen belirtelim ki, kitleler ilk iki yıl içerisinde 'bekle-gör' yaklaşımı içindeydiler. İlk adımda heyecanlı olan ve isyancı özellikleri ile harekete geçen kitleler, yoğun bir şekilde saflarımıza katılmak istediler. Ama daha sonra hareketimizin bir darboğaz yaşaması ve peşpeşe darbelerle zor durumda kalması, kitleyi geriye çekmeye ve yeniden atıl, durgun konumuna itti.

'87 yılı eylemliliği, kitlede Partiye güvenilmesi gerektiği inancını yeniden geliştirdi. Partinin ezilmeyeceği ve direnişi geliştirebileceği kanısı yeniden güçlendi. Bundan sonra da kitlelerin devrime katılımı yeniden gelişti ve güçlendi. Bu bakımdan tam istediğimiz sonuçlara ulaşmamış olsak da, '87 yılı düşmanın beklentilerini boşa çıkardı ve önemli gelişmelere yol açtı.

12 Eylül rejimi, Partinin bu atılımına karşı koymak için erken seçimle Evren-Özal kliğini yeniden düzenlemeye gittiler. Böylece, hareketimizi tam tasfiye edebilecekleri, bir süreye yeniden kavuşturmaya çalıştılar. Yine, özel savaşta yenilenmeye gittiler. Sıkıyönetim bilinen klasik uygulanışı ile tam bir başarısızlığa uğradı. Kürdistan boydan boya bir özel yönetim uygulaması içine alındı. Özel savaşı daha da geliştirmek için özel valilik uygulamasına geçildi. Bunun yanısıra, özel ordu sistemine de geçerek, Parti hareketimiz üzerine daha uzun vadeli bir sürede gelmenin gereğini kavradılar.

'87 yılı atılımımızla birlikte düşman, savaşın kesin bir şekilde önlenemeyeceğini ve ulusal kurtuluş savaşımızın bir atılım sağladığını; bunun etkilerinin çok daha boyutlu olduğunu kabullenmeye başladı. Bunun yanısıra, düşman, savaş olarak kabul edip, hazırlıklarını buna göre yürütmeye başladı. Bunun için en üst düzeyde birçok toplantı gerçekleştirildi, meclis olağanüstü toplantıları yapıldı. Yine, üst düzey temsilcilerinin katıldığı toplantılar peşpeşe düzenlendi. Parlamentoda onaylanan konularla Kürdistan'ın sömürge statüsü resmen kabul edilirken, özel valilik, özel kolordu, kontra sistemi örgütlendirildi ve koruculuk geliştirilmeye çalışıldı.

Devletin bütün dış politikası da bu iç politikanın hizmetine koşuldu. Ekonomik düzeyde, geniş bir meblağın özel savaşa aktarılması sözkonusudur. Enflasyonun bir nedeni de bu savaş için harcanan oldukça yüklü ekonomik giderlerdir. Savaşın ihtiyacını karşılamak için 12 Eylül rejimi karşılıksız olarak, sürekli bir biçimde para basmaktadır. Ordunun teknik donanımından, paralı askerlerin oluşturulmasına kadar, yüklü bir masrafı gerektiren bir savaş içerisindedir. Rejim, bu yükün altında her gün daha da çökmektedir.

Sömürgeci devlet, atılımımızı '88 yılı ile birlikte tasfiye edebileceğini kesin bir şekilde planlamıştı. Yapılan bütün bu hazırlıklar, askeri hareket tarzımızı biraz da olsa kıstı. Alışkanlık kazanan, o daha serbest hareket sistemimizin farkına varan düşman bize karşı tedbirler geliştirmeye başladı. Bizim kendisine karşı kullandığımız taktikleri, bize karşı kullanmak için tedbirler geliştirdiler. Bunun için istihbarat ve tekniğe ağırlık vererek, suratle karşılık vermek için timler hazırladılar. Bütün bu faaliyetler ise, onlar için bir yenilenmedir. Bizim de bu durumu dikkate alan bir yenilenmeyi gerçekleştirmemiz önem taşıyordu.

Taktiklerimizde daha fazla ısrar ederek, düşmanın yeni yöntemlerden bekledikleri boşa çıkarmak için tedbirler geliştirilmesi gerekliydi. Sonradan bazı bölgelerde açığa çıktığı gibi, hem nitelik ve hem de nicelikçe kaldırılamayacak faaliyetlere yönelme sözkonusudur. Daha çok gizli, planlı ve her şeyi önceden hesaplayan bir yaklaşım yerine 'ne de olsa eski biçimler başarılı olmuş' diyerek eski tarzda çalışma sözkonusudur. Bu durumda da hiç de hak etmediğimiz bazı darbeleri almak durumunda kaldık.

Düşmanın uyguladığı özel savaşa karşı, ulusal kurtuluş savaşımızı daha da geliştirebilecek bir durumdaydık. Bu noktada yetmezliğe düşüldüğü biliniyor. Bu durumda yersiz kayıplarımız ortaya çıktı ve düşman da bu durumdan biraz umutlandı. Böylesi bir durum '87 yılının ortalarından başladı ve '88 yılının başlarında da kendisini duyurdu. Düşmanın aldığı kesin tedbirler var. Bizim ise bunu gözardı eden ve gereklerine göre hareke-

Ahmet KESİP yoldaş komutasındaki 21 Mart Gerilla Takımının Şemdinli yol kesme eylemi

tini yenileyemeyen, tedbirleri geliştiremeyen kadrolarımız var. Hareket tarzımızı daha fazla gizliliğe dönüştürüp kendi yöntemlerimizde ısrarlı olup, pusu sistemini düşmanın kullanamayacağı bir taktik olarak geliştirmemiz gerekirken, kısmen de olsa inisiyatif bu konuda düşmana bırakılmıştır. Ki, böylesi bir durumun ortaya çıkması taktik önderliğin bilinen yetersizliklerinin bir sonucudur.

Sömürgeci Türk devleti, özel savaşı geliştirmek için bu konuda büyük bir güç yığdı. Jandarma, özel kolordu tamamı ile yetmez bir duruma düştü. Düşman '88 baharı ile birlikte, önemli bir ordu gücünü bu alana yığdı. Başta sınırlar olmak üzere, kritik bölgelerde, büyük ihtimalle ordunun yarısından fazlası konumlandırıldı. Düşmanın bu yoğun güç yığmasını da dikkate almak gerekir. Düşman böylesi bir hareketle savaşımızın hızını kesmek istedi.

'88 yılı içinde, eğer Parti taktiğimiz kadrolar tarafından tam uygulanmış olsaydı, çok büyük gelişmeleri yaşamamız kaçınılmaz olurdu. Kitlelerin yaygın katılımı, hareketin kendiliğinden ileri boyutlarda gelişmesi ve kadroların sıradan bir şekilde taktiğe hükmetmesi bile düşmana önemli darbelerin vurulmasına yol açtı. Eğer taktik tam uygulanmış olsaydı, gelişmelerimiz 10 kat, hatta 100 kat daha fazla büyük olurdu. Düşmanın bu karşı hamlesinin özellikleri iyi bilince çıkarılıp, tedbirler buna göre geliştirilseydi; başarı düzeyi kesinlikle daha yüksek olacaktı.

Demek ki, '88 yılı düşman açısından bir ezme, tasfiye dönemi olarak ele alınıyor ve tedbirler buna göre geliştiriliyor. Tedbirler sadece askeri açıdan değil, müttefiklerini de devreye sokarak, NATO güçlerini özellikle de başta Almanya olmak üzere saldırılara yönelttiler. Gücümüzün bir bölümünün bu alanlardan aldığımız da bilindiğinden, bu alanda da saldırılar '88 yılı başlarında, diğerleri ile koordineli bir şekilde başlatıldı. TC ise pişmanlık yasasını yeniden uygulamaya koydu. Kitlelere daha geniş tavizler vererek, GAP'ı sahte bir biçimde daha fazla boyama aracı olarak kullanmaya başladı.

Gazeteler izlenirse, GAP üzerinde sayısız yazı dizisi ve röportajlar yayınlanmaya başlandığı görülecektir. GAP için, 'yeni bir cennet yaratacak' denilmeye başlandı. Bunun nasıl sahte şişirme bir haber olduğu açığa çıktı. Eğer bu projeye sıkı sıkıya bağlı olsalar, yani bunun ekonomik temellerde ele alsalar, bu projeyi sürdürmeleri gerekir. Şimdi, GAP projesi bir tıkanma içindedir. Ancak, her önemli dönemde GAP'ı gündemleştirerek, sahte bir şekilde şişirmekteler. Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da Ağustos ayında GAP'ı yeniden gezmeye başladılar, öne çıkardılar. Hatta geçen yıl Evren, Atatürk Barajının temelini atarken, kendi ağzı ile 'Bu baraj Apoculara karşı bir eylemimizdir' dedi. Halka, 'Biz bunları size veriyoruz, onlar ne verecek?' diyerek, kitleleri devrimden soğutma aracı olarak kullanmaya çalıştılar. Bugün de bu projeyi bu amaç için kullanmaya çalışıyorlar. Bu işe soyunan ve epey de umutlanan, küçük-burjuva, yarı-feodal ve komprador kesimler de var.

Bunun yanısıra, geliştirilen diğer yöntemler de var. Bol bol para dağıtmadan tutalım da, ne kadar kanun dışı öge varsa bunları yeniden kazanmak için af çıkarma ve mücadelemize karşı savaştırma yöntemiyle, koruculuğu ve bunlara sunduğu maddi teşviki daha da geliştirme çabası içerisine daha fazla girmeye kadar birçok yöntemi uygulamaya başladılar. Bunlara teknik konularda geliştirilen önlemleri de eklemek gerekir. Helikopter filosunu genişletmekten tutalım da yeni silah türlerinin devreye sokulmasına kadar, geniş bir yönelim içerisine girme sözkonusudur. Yine, bütün bunları propaganda aracı olarak da kullanma çabası da vardır.

Bunlar öyle etkili önlemler değildir. Belirttiğimiz gibi, birliklerin hareket tarzını değiştirme, yüzlerce yeni karakol inşa etme, karargah sistemini oynak yapma, kontrgerilla sistemini geliştirme vb. gibi bir düzenlemeye gitme sözkonusudur. NATO ve Amerika içerikli 'dil-kültür özerkliği' biçiminde bir yaklaşımın bu sürede giderek TC'ye de dayatılması sözkonusudur. Bu, tartışmaya açılarak aydınların vb. kesimlerin de yavaş yavaş bu tartışmalara çekilmeleri durumu gözleniyor. Böylece, soruna yaklaşımı yumuşatmanın çabaları içerisine girilerek bunun tedbirlerini önceden almayı da ihmal etmediler.

'88 yılını biz kritik bir yıl olarak değerlendirdik. Bütün belirtiler, bunun böyle olduğunu gösteriyor. Evren-Özal kliği açısından böyle olduğu kadar, bizim açımızdan da bu böyledir. Bu çerçevede güncel siyasal durumu ve olası gelişmeleri değerlendirip, bundan gerekli sonuçları çıkarmak gerekir. Daha çok da önümüzdeki dönemi ilgilendiren ve bu dönemi güçlü karşılamak açısından yapılması gereken değerlendirmeler vardır. 1987 ve 88 yılı boyunca bizim, Parti okulunda geliştirmeye çalıştığımız dersler, daha çok günceli başarı ile karşılamaya ve geleceğin güçlü bir hazırlığını yürütmeye yöneliktir. Bu değerlendirmelerimiz geleceği güçlü yakalamak açısından son derece büyük bir öneme sahiptir. Direnişimizin ve düşman kampın durumunu daha az yanılgılı değerlendirme, ilerde eksikliklerden daha fazla arınmış, güçlü bir uygulamayı da beraberinde getirecektir. Yine, düşmanın birçok tedbirini de boşa çıkarmayı bu mümkün kılacaktır.

Bütün bu gelişme süreci boyunca tabii ki halkın muhalefeti de gelişecektir. Şimdilik ideolojik dergiler düzeyindeki muhalefetler giderek partileşme sürecine ve aktif eylemliliğe girecekler. Bu eylemlilik ise beraberinde sınıf çelişkilerini daha da yoğunlaştıracaktır.

Rejimin olası gelişmesi böyledir. Görüldüğü gibi, bu gelişmede fazla radikalizm sözkonusu olmadığı gibi, 12 Eylül'ün sürmesi de sözkonusu değil. Model, ne 12 Eylül rejiminin daha ince bir tarzda sürdürülmesi biçiminde olacak, ne de radikal bir biçimde aşılması biçiminde olacaktır. Orta yerlerde bir düzey tutturulmak istenecektir. Bu düzeyin tutturulmasında, ekonomik sosyal dengelerdeki hareketlenme önemli bir rol oynayacaktır. Düzen partilerinin kendi içindeki mücadeleleri ile halk kitlelerinin gelişecek olan muhalefeti de bu gelişmeleri etkileyecektir.

Şüphesiz bu olasılıklar, kesinlik derecesinde saptamalar değildir. Biz ihtiyat kaydıyla bazı gelişmelerin varlığı halinde böylesi saptamalarda bulunuyoruz. Hemen belirtelim, böylesine bir gelişmede en önemli paya sahip olacak olan da, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelemizdir. Şimdiden bile Türkiye'deki siyasi gelişmeler önemli oranda bizim mücadelemizden etkilenmektedir. Bugün iç çelişkilerin kızışması ve ileri boyutlara fırlaması bizim mücadelemizin etkinliği altında gelişmektedir.

Mevcut partiler, ulusal kurtuluş mücadelemizin ezilmesi konusunda hemfikir bir durumdalar. SHP ve DYP'nin bazı eleştirileri olabilir. Koruculuk yasasında, kitlelere daha fazla ekonomik, siyasal imkanlar sunulması konusunda farklılıklar olabilir. Ama bunların hepsi, mücadelemizin ezilmesi için ordu ve emniyet kuvvetlerinin bize karşı sonuna kadar kullanılması konusunda hemfikir durumdadırlar. SHP ve DYP'nin 'Kürtçe üzerindeki baskı kaldırılmalıdır' biçiminde belirledikleri politika bile, bu konu üzerinde etkili değildir. Kaldı ki bu yeni bir politika da değildir. Bu, ezme politikasının başarı ile uygulanmasında tam tersine bir perde görevi görecektir. Bu politikayı da kullanacaklar; ama esas olarak politikaları ezmektir. Çıplak zor ardına kadar kullanılırken, bunun yetmezliği iyice anlaşıldığında, uluslararası kamuoyu ve NATO bünyesinde bu politika fazla eleştiri gördüğünde devreye kültür özerkliği biçiminde bir programla ve bunu mümkün kılacak bazı oluşumlarla girecek ve tamamlamak isteyeceklerdir. Daha şimdiden böylesi gelişmeler görülüyor. Mevcut hazırlıklar, bunun kapsamlı bir biçimde yürütüldüğünü gösteriyor. Hatta ANAP hükümetinde Kamran İnan gibi en kaşarlanmış ve aynı zamanda hazırlanmış bir işbirlikçinin Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bakanlığı'nı üstlenmesi tesadüfi değildir. Bu Ecevit'inden tutalım ABD'ye kadar varan çevrelerin Kürdistan için öngördükleri statünün ilkel bir denemesinden başka bir şey değildir.

Kamran İnan'ın bakanlığı, şimdiye kadar tek tek kişiler vasıtası ile

Seyfettin ZOĞURLU

Mehmet SEVGAT

Hüseyin SARIÇİÇEK

Mustafa ÖMÜRCAN

Osman SARIKUŞ

yürütülen ve daha çok da emniyet, istihbarat aygıtında kullanılan Kürt işbirlikçiliğinin ve devrimci mücadelemize dayatılan koruculuk sisteminin hükümet düzeyinde temsilinden başka bir anlama gelmemektedir. Esas tanımı da budur. Kürt işbirlikçiliği esas olarak bir bakanlık düzeyinde organize edilmek isteniyor. Yine Ecevit döneminde de Şerafettin Elçi'ye de benzer bir rol Bayındırlık Bakanı kisvesi altında oynatılmak istendi. Kamran İnan'ın bakanlığı sadece bir devlet bakanlığı olarak görülmemeli, bu ilerde biçilecek olan statüye göre bir hazırlık veya bunun bir adımı olarak da değerlendirilmelidir.

İlk kez
M. Ali Birand Lübnan'daki "gizli karargâhında" PKK lideriyle ... görüştü. Abdullah Öcalan, Milliyet'e her şeyi anlattı
İşte APO, işte PKK
...vener ve Birand'a 5 yıl hapis isteniyor
Milliyet - A...
VASI

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın Milliyet gazetesinde 14-15 Haziran tarihlerinde yayınlanan ve 3. gününden itibaren engellenen röportajı geniş yankı uyandırdı. Aynı dönemde Avrupa'nın birçok gazetesinde de röportajlar yayınlandı.

Bilindiği gibi, bu işbirlikçi, yüzyıllardan, Osmanlı döneminden günümüze kadar gelen sağlam bir işbirlikçi hanedanın devamıdır. Bu, aynı zamanda her sağ iktidara bölgede kan vermiş bir işbirlikçidir de. Kamran İnan'ın bu işbirlikçiliği sadece kendi seçim bölgeleri ile sınırlı kalmamış, bunu aynı zamanda bütün Kürdistan'a yaymış ve hatta bunu NATO, AT çevrelerinde de sürdüren ve bu temelde giderek yerine oturan bir statünün de sahibidir. Eğitimini Türkiye'de, ABD'de ve NATO çevrelerinde istihbarat kanallarında tamamlayan bu işbirlikçiye, siyasi alanda da tecrübe kazandırılıyor. Bütün bu süreçleri başarı ile atlatan biri olarak da hükümet tarafından Kürdistan'a yukarıdan bir bakan olarak tayin ediliyor. Nasıl ki özel yönetim Kürdistan'a özgü bir temelde uygulanmaya konulduysa, bunun en üst düzeyde bir ifadesi olarak da bu bakanlık oluşturuldu ve başına en tehlikeli bir işbirlikçi geçirildi. Bu da Evren-Özal kliğinin önümüzdeki döneme ilişkin olarak yürüttükleri hazırlığın bir parçası oluyor.

Buna bir de GAP Bakanlığı denildi. Aslında genelde, ama ilk adımı böyle atılmak isteniyor. Yönetim ve savaş kurumları giderek daha fazla içiçe geçirilerek, daha önce Kürdistan'da gizli-örtülü yürütülen sömürgecilik, günümüzde artık, tekellerin ve bütün siyasal çevrelerin üzerinde anlaştığı bu biçimle yürütülüyor. Bunlar, 'farklı politika içerisinde olursak, bundan PKK yararlanıyor' diyerek, sözümona ulusal meselede tek politikada anlaşma sağlıyorlar. Bu konuda cumhuriyetin tek bir politikasını oluşturup, bunun üzerinde anlaşma sağlayarak ortak hareket etmek istiyorlar.

Bugün Evren-Özal kliği eliyle icra edilen bu politika, önümüzdeki dönemde biraz daha çekici kılınarak, sertleştirilerek veya yumuşatılarak sürdürülecektir. Hatta, oluşturulmak istenen model iyi yürürse, bir kültürel özerkliğe de yönelecek, sahte bir elbise giydirerek, bu politikalarını tamamlamak isteyeceklerdir. Kısaca, şimdi iskelet hazırlanarak, biraz ete kemiğe büründürülmek isteniyor. Yarın da buna bir elbise giydirilmeye çalışılacaktır. Bu da karşımıza kültür özerkliği biçiminde çıkıyor. Rejimin Kürdistan'a yönelik olarak, yürütmek istediği politikaların kısaca özeti böyledir.

TC, bu politikayı yürütürken, içinde bulunduğu ittifak sistemi ile de bir uyum içerisinde bulunmak durumundadır. Gerek TC'nin demokrasi meselesinde, gerekse de Kürdistan'daki ulusal sorun konusunda tek bir politika üzerinde uzlaşmaya çalışıyorlar. NATO ve AT çevrelerinde bugün formüle edilmek istenen budur.

NATO, AT çevreleri, TC'nin Kürdistan sorununa kaba ve klasik yaklaşımını yeterli görmeyerek, yeni bir Kürdistan politikasının oluşturulması için yoğun bir çaba içerisindeler. Bu çevreler, Kürt halkının ulusal kimliğini sürekli inkar eden bir politikanın fazla yaşama şansının olmadığına inanıyorlar. İlerde NATO'yu zor duruma düşürecek ve beklenmedik devrimci gelişmelere yol açabilecek bir yaklaşım olarak değerlendiriyorlar. Birçok ülkede; Filipinler, G. Kore, Pakistan'da denendiği ve başarılı olduğu gibi işbirlikçileri vasıtasıyla yeni uygulamalara ve reformist politikalara başvuruyorlar. Sistem, böylesi bir uygulama ile daha fazla ayakta kalma şansını elde ediyor. Bu nedenle böylesi bir gelişmeye TC'nin de açık olmasını dayatıyor ve eski klasik politikasını gözden geçirmesini istiyorlar. Bunun yerine ise, daha uzun süre ayakta kalabilecek ve geniş işbirlikçi kesimleri de içerisine alabilecek bir politikayı benimsemesini istiyorlar.

Bir kültür özerkliği veya idari bir otonomi için bile ayağa kalkacak güçler vardır. Birçok sol maskeliden, adını yurtsever koyan birçok çevreye kadar, hepsi bu gelişime onay vermeye hazır durumdalar. Geniş bir kesim bu reformist yaklaşımı temsil edebilir. Zaten böylesi bir gelişmeye hazırlıkları var, bunlar önemli oranda hazırlanmışlar da. Türkiye böylesi bir gelişime hazır değil. Onu da biraz yumuşatmaya çalışıyorlar. Böylesi bir yaklaşımı, TC'nin geleneksel yaklaşımına oldukça ters düşüyor. Ama mesele sistemi korumak; hatta uzun vadede TC'yi yaşatmak olunca en akıllı politika bu oluyor. NATO sekreterliğinden ABD Dışişleri Bakanlığına varana kadar, Türkiye'ye böylesi bir politika benimsetilmeye çalışılıyor.

Bu konuda ABD, AT ve hatta NATO çevrelerinin anlaşması zor değil. TC de bu politikaya Demirel ve SHP'yi yatırır. Özal bile şimdiden böylesi bir politikaya, iktidarını uzun vadeli kılmak için yatıyor. Nurettin Yılmaz ile başladı; Kamran İnan'ın bakanlığı ile bunu daha da aşmaya hazır olduğunu ortaya koyuyor. Geriye, ordu-Evren kargahı veya odağı kalıyor. Bu odağı da zaten sağdan-soldan yumuşatmaya çalışıyorlar. Büyük ihtimalle bu konuda başarı da sağlayabilirler. Dolayısıyla, emperyalizmin Türkiye ile uzlaşacağı bir Kürdistan politikasını, ortak olarak yürütmeleri olası bir gelişme olarak görülüyor. Nasıl sınırlı bir demokrasi uygulanmasını Türkiye'ye kabul ettirdilerse, önümüzdeki dönemde Kürdistan konusunda da böyle bir uygulamayı kabul ettirmeleri olası görünüyor. Bu konuda, yürütülen hazırlıklar birkaç boyutludur.

Partimizin özellikle bu politikayı daha başlangıçta mahkum eden, işlemez kılan ve silahlı savaşımı ile de bu politikayı daha fazla çıkmaza götüren yaklaşımı, sözkonusu çevreleri büyük oranda ürkütüyor. Bu çevreler, mücadelemizin başlangıçta beklemedikleri bir düzeyde gelişmesi ile hatta Türkiye'yi bile batı sisteminden tümden koparacak kadar tehdit ettiğini görünce, Partiye tasfiyecileri sızdırarak yürütmek istedikleri faaliyeti, '87 ve özellikle de '88'deki gelişmeler karşısında sonuçsuz kaldığını gördüler. Bu yüzden bunlar 'nasıl olsa zayıftırlar, bazı tavizler vererek, Avrupa'da bilinen yaşantı içerisine çekerek, örgütü diğerleri gibi tamamen özümseriz' yaklaşımı içerisine girdiler.

Bu yöntemlerinde başarılı olamayacaklarını görünce de, tamamı ile polisiye yöntemlere başvurarak, hem de anayasa dışı bir yaklaşımla Partinin aktif örgütlenmesini önleme, zayıf unsurları kendilerine bağlama ve TC'ye bu temelde yardımcı olma yaklaşımı içerisine girdiler. TC'nin 'terörizmle savaşıyorum' safsatasını, Palme cinayeti ardından yoğun bir şekilde destekleyerek, TC'nin yürüttüğü terörizmi meşru görerek açıktan desteklediler. 1987 yılı ile birlikte bu açığa çıktı ve günümüzde daha da belirginlik kazanmaktadır.

Bu saldırılarla birlikte, bir de bizim tasfiyemiz gerçekleştirildiğinde, bazı Kürt işbirlikçileri hazırlanarak, bunları bir araya getirip bir PKK alternatifi olarak devreye sokma hazırlıkları da yapılıyor. Zaten bu işbirlikçiler, 'silahlı mücadeleye, PKK'ye karşıyız' diyerek, bunların dayatmalarına teslim olmaktalar. Bunlar 'biz meselenin politik olarak hallinden yanayız' diyerek, emperyalizmin planına yatıyorlar. Bunlar açıktan şunları söylüyorlar: 'Biz emperyalizmin ürettiği politikanın ayrılmaz bir parçası olarak, bir beslemeyiz.' Tabii bunlar günü geldiğinde, emperyalist metropollerden uçağa binerek Ankara'da inip harıl harıl özerklik planı üzerinde çalışacaklar. Bu yönlü hazırlıklar, AT parlamentosunda geliştiriliyor, başka çevrelerden destekleniyor.

Bütün bunlar da bizim karşımıza çıkarılmak isteniyor. Birçok grup bir araya geldi ve böylesi bir hazırlık içerisine girdiler. Bunların dışında da hazırlananlar mevcuttur. Bunlara ortam hazırlanarak, adım adım geliştirilmeleri sağlanıyor. Yine bu akımın elebaşları ve usta adamları mevcuttur. Günümüzde daha da açık bir şekilde ortaya çıkmış olan bu duruma özenle dikkat göstermek gerekiyor. Bırakalım bir politik akımı başlatma, Avrupa'nın beslemeliklerinden adımını bile dışarı atamayacak kadar düşkün, uşak ve ruhsuz olan bu çevreler, tekrardan bir baş belası haline getirilmek isteneceklerdir.

Biz, bunların içerisinde, gerçekten yurtsever ögelerin de bulunduğunu hesaba katarak, bunların teşhir ve tecritini olabildiğince geliştirmeliyiz. Aynı zamanda, kazanılabilecek olanları da kazanmasını bilmeliyiz.

Önümüzdeki dönemde tek politika üzerinde böylesi bir uzlaşma gelişebilir. Bu uzlaşmanın çelişkili karakteri de gözardı edilmemelidir. Sözkonusu edilen ve uzlaşmaya yatan güçlerin durumu çok açıktır. Uzlaşmak istedikleri politika konusunda bile çelişkileri mevcuttur. Düşman güçlerin ulusal özellikleri lafta da olsa öylesi bir yaklaşım üzerinde uzlaşmaları kolay değildir. Eskiden olduğu gibi, bugün de bu çelişkilerden daha fazlası ile yararlanmasını bileceğiz.

Düşmanın, yeni bir sömürgeci politika oluşturup hayata geçirmede güçlükler yaşayacağı açık olduğu gibi, buna karşı bizim geliştireceğimiz devrimci atılımımız da bunlara istedikleri gibi bir hareket imkanı sağlamayacaktır. Bu bakımdan, devrimci politikamızın uygulama esaslarına her yönüyle dikkat etmemiz gereklidir."

Abdurrahman MOTOR

Abdulgani ERKAN

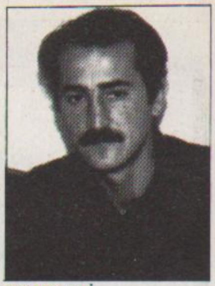
Veli TEYHANİ

M. Emin TAŞTAN

Veli YAŞAR

Salih KILIÇ

Hamit DAĞTEKİN

PKK'nin Kuruluşunun 10. Yıldönümünü kutlama gecesi-Hannover

PKK'nin Kuruluş Yıldönümlerine gelen kutlama mesajları

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (PFLP)

Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (DFLP)

Şili Devrimci Sol Hareketi (MIR)

Şili Sosyalist Partisi (CNR)

THKP-C (Acilciler) Avrupa Komitesi

- Filistin Halkının Mücadele Cephesi
- İsviçre Kurdistan Topluluğu
- Anti-imperialistisches Plenium-Hamburg (Hamburg Anti-emperyalist Plenumu)
- Die Redaktion der Zeitschrift "AL-KARAMAH", Marburg ("AL-KARAMAH" dergisi redaksiyonu, Marburg)
- AKSA (Yurt Dışı Kürt Öğrenci Dernekleri)
- Anti-faschistische- und Verzetsstrijders-Nederland Bond von Anti-faschisten-Hen von Luttikhuizen (Hollanda Anti-faşistler Birliği adına Henk von Luttikhuizen)
- Aus dem anti-imperialistischen Widerstand Bielefeld (Bielefeld Anti-Emperyalist Direnişçileri)
- Symp. der PFLP in der BRD und Westberlin (FAC ve Batı Berlin'de Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Sempatizanları)
- Freunde des kurdischen Volkes-Hamburg (Hamburg Kürt Halkının Dostları)
- Für das Zentral-Komitee des BWK, Christiane Schneider (Batı Alman Komünistler Birliği Merkez Komitesi adına Christiane Schneider)
- Komitee für Auslandsbeziehungen von Herri Batasuna, San Sebastian-Espana (Herri Batasuna Cephesi Yurt Dışı İlişkiler Komitesi San Sebastian İSPANYA)
- Für den Vorstand der Arbeitsgemeinschaft Auslandsberichterstattung, R. LÖTZER (Yurt Dışı Haberleri Çalışma Grubu Yönetimi adına R. LÖTZER)
- Brigitte Düring
- Jacqueline Sammali
- İskoçya Kürtleri adına, K. Y.
- Karl Jacobsen International Comitee-Copenhagen (Kopenhagen Uluslararası ... adına Karl Jacobsen)

SVP Avrupa Temsilciliği

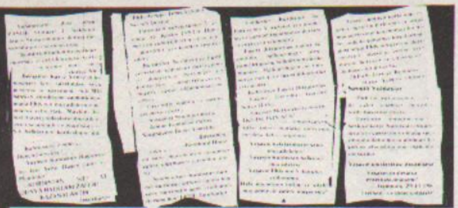

Parti Önderliğine;

Partimiz 10. yılını doldurup, 11. savaş yılına girerken her yönüyle daha da güçlü bir gelişmeyi yaratması ve başarılarla dolu yeni bir yılı daha geride bırakması bizler için bir kıvanç kaynağıdır. Böylesi bir yıla girişin sevinç ve mutluluğunu yaşayan biz Akademi öğrencileri, her zamankinden daha çok, böylesi günlere gerçek anlamını vermenin, görevlere daha fazla sahip çıkmaktan geçeceğinin bilincindeyiz.

Halkımızın yok oluşuna dur diyen, onun varlığının teminatı olan öncüsü PKK gibi bir partinin iskeletini yaratan, daha sonra onu ete-kemiğe büründürerek yaşatan, günümüze kadar sürekli taze kan vererek onu bugünlere ulaştıran, yüzyılların çağdışı zifiri karanlıklarını yırtarak aydınlığı yaratan, bizi çağdaş insanlık tarihine ulaştırarak insanca yaşamı öğreten, bizlere bugünleri armağan eden, Partimizle bütünleşmiş, onun şahsında temsilini bulmuş, onun gerçek sahibi, beyni ve yüreği, halkımızın biricik umudu ve yüce önderi, Parti Önderimize, onun ışıklı yolunda yürüyerek yaşamını katık eden direniş şehitlerine minnet ve şükran borçluyuz.

Sizin Önderliğinizde PKK gibi bir partinin çatısı altında bulunmak ve savaşmak, bizler için en büyük onur ve şeref kaynağıdır. Bu şerefli ve kutsal davanın bu aşamaya getirilmesinde rolünüzün belirleyiciliği, sarfedilen emek ve çabanın yüceliği, Partimizin yaşatılmasındaki öncülüğünüz, hepimiz için temel alınan örnekler olduğu gibi, sizdeki bilinç, azim ve cesaret, kararlılık ilham kaynağımız olurken; yol göstericiliğiniz, dönülmez yolumuz ve başarıya götüren temel ilkemiz olacaktır.

Başından beri Parti Önderimizin şahsında Partimize yönelen iç ve dış saldırılar, günümüzde daha da boyutlandırılarak sürdürülmektedir. Bu saldırılar, Partimizi ve mücadelemizi tasfiye etme çabaları, Parti Önderliğimizin usta manevralarıyla birer birer boşa çıkarılıyor. Bizi beyinsiz ve yüreksiz bırakmak isteyen her türlü düşman saldırısını boşa çıkarmanın, Parti ve Parti Önderliğimizi korumanın, mücadelemizi teminat altına almanın, Parti çizgisini doğru kavramak ve uygulamaktan geçtiğini bilerek, bu silahla donanıp, Partimize yönelen elleri kıracağımıza, her koşul altında Parti bayrağını yükselteceğimize, bunun için hiçbir şeyden çekinmeden gerektiği anda seve seve ölüme gideceğimize dair yeminimizi yineliyoruz.

Sizin şahsınızda Partimizin 11. savaş yılına girişini kutlarken, mücadelenizde uzun ömürler ve üstün başarılar diliyor, sizin önderliğinizde her an için savaşmaya hazır olduğumuzu belirtiyor; başta siz Parti Önderliğimiz olmak üzere, Partimize, Direniş Şehitlerimize, dağda ve zindanlarda direnen yoldaşlarımıza, halkımıza söz veriyor; bu sözün gereklerini pratikte uygulayacağımıza dair and içiyoruz.

—Yaşasın Partimizin 11. Savaş Yılı
—Yaşasın Partimizin Yüce Önderi Başkan APO!

Mahsum Korkmaz Akademisi Öğrencileri
3 Aralık 1988

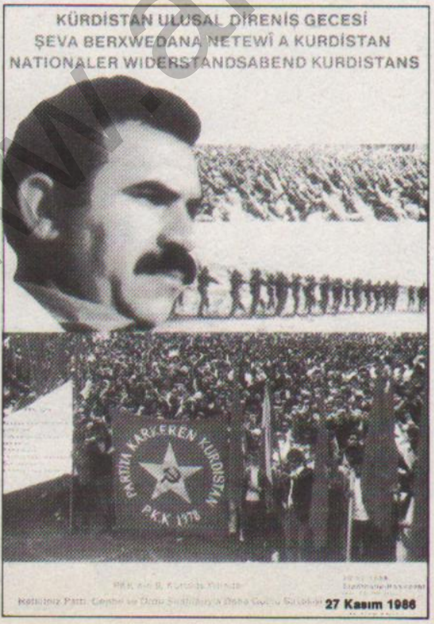

27 Kasım 1986

27 Kasım 1982

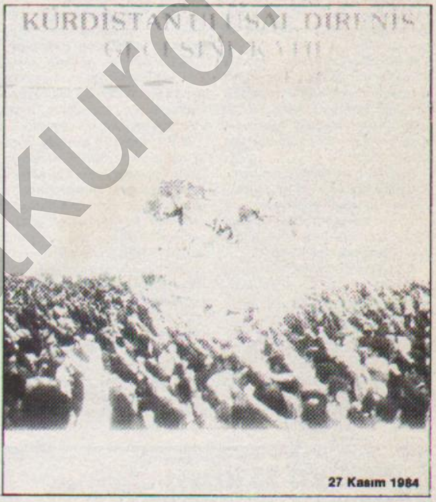

27 Kasım 1984

27 Kasım 1985

15 Ağustos 1984-31 Aralık 1988
ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞININ BİLANÇOSU

Yeni hedeflere doğru ilerleyen bir ARGK birliği

15 Ağustos 1984'te Kurtuluş Kuvvetlerimiz tarafından Eruh ve Şemdinli'nin işgal edilmesi ile başlayan ulusal kurtuluş savaşımız, son derece önemli bir aşamaya ulaşmıştır.

● Bu süre içerisinde; Kurtuluş Kuvvetlerimiz ile faşist-sömürgeci birlikler arasında Kürdistan'ın dört bir tarafında en az 1160 muharebe ve 50'nin üzerinde şehir işgali meydana gelmiştir. Bu muharebelerin dökümü şöyledir:

● Bu süre içerisinde; sömürgeci ordu birikleri, özel tim ve işbirlikçi ajanların karargahlarına ve konumlandıkları mevzilere yönelik olarak 524'ün üzerinde baskın ve saldırı eylemi gerçekleştirilmiştir.

● Bu süre içerisinde; sömürgeci ordu birlikleri, özel tim ve işbirlikçi-ajanlara karşı en az 309 pusu eylemi yapılmıştır.

● Bu süre içerisinde; sömürgeci ordu birlikleri ile Halk Kurtuluş Ordusu birlikleri arasında 209'u aşkın değişik boyutlarda çarpışma meydana gelmiştir.

● Bu süredeki savaşta; sömürgeci-faşist Türk devletinin ekonomik, askeri tesisleri ile işbirlikçi ajanların mallarına yönelik olarak 102'den fazla sabotaj eylemi (içinde 2. mekanize Tugayı da var-Urfa) gerçekleştirilmiştir. Bütün bu sabotaj eylemlerinde sömürgecilere verilen zarar trilyonları bulmuştur.

● Bu süredeki savaş boyunca, 50'ye yakın şehir merkezi ARGK birlikleri tarafından işgal edilmiş, sömürgeci güçlere yönelik olarak gerçekleştirilen eylemlerin yanısıra, kitlelere yönelik toplantı yapılmış, propaganda bildirileri dağıtılmış ve afişler asılmıştır. Bu eylemlerle birlikte kitle gösterileri yapılmıştır.

● Bu süredeki savaş boyunca, sömürgecilerin ekonomik ve asimilasyoncu-kültürel politikası boşa çıkarılmış; Dersim, Eruh, Şırnak, Karakoçan, Mardin ve Botan"da ilkokulların çoğunluğu kapatılmış; birçok alanda (Ceylanpınar, Şırnak vd.) sömürgecilerin sömürüleri engellenmiş, çok sayıda öğretmen yerini terk etmek zorunda kalmıştır.

● Bu süredeki savaşta, sayısız köy toplantısı yapılmış, propaganda amaçlı afiş, pul, bildiri yayınlanmıştır. Ayrıca ülkemizin birçok alanında pankartlar asılmıştır.

● Bu süredeki savaşta, faşist sömürgecilerin "Kürdü Kürde kırdırma" politikası olan köy koruculuğu boşa çıkarılmıştır. Yürütülen çalışmalar ve eylemlilik sonucu 619 civarında köy korucusu silahını yeniden düşmana iade etmiş, yüzlercesi ARGK birliklerine teslim olmuş, birçoğu da bulunduğu alanı terketmiştir. Bingöl, Mardin vd. birçok yerde muhtarlar toplu olarak istifa etmiş ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanılmak istenmelerine karşı çıkmışlardır.

● Bu süredeki savaşta, 300'e yakın sömürgeci ordu mensubu asker ARGK birliklerine teslim olmuş, ayrıca 33 özel tim mensubu da esir alınmıştır.

● Bu savaş süresince, köy korucularına, işbirlikçi-ajan ve muhbirlere karşı gerçekleştirilen eylemlerde en az 1055'i aşkın hain ve ajan öğretmen ölümle cezalandırılmıştır.

● Bu süredeki savaş boyunca, şehir merkezlerinde gerçekleştirilen eylemlerde 63 polis, bir komiser öldürülmüştür.

● Bu süredeki savaşta, 591 subay, astsubay ve er, 185 hain milis-çete, ajan-muhbir ve 62 polis yaralanmış ve 1 astsubay esir alınmıştır..

● 4 yıllık savaş süresince, ayrıca bir kaymakam, bir belediye başkanı, bir banka müdürü, 5 bekçi ile kontr-gerilla elemanı 1 doktor, 1 hemşire ve 1 de şoför öldürülmüştür.

Bu süredeki savaşta tahrip edilen ekonomik, askeri araç ve gereçler:

□ **15 helikopter.**
□ 81 askeri araç.
□ **20 dozer, 9 kompresör ve 4 kepçe.**
□ 12 petrol tankeri, 10 greyder ve 1 teknisyen aracı.
□ **201 traktör, 18 kamyon ve 2 minibüs.**
□ 123 ev ve 5 katlı bir bina, 20 çadır.
□ **3 jip ve 1 ambulans.**
□ 2 odun deposu ve köy hizmetleri odasına ait bir depo.
□ 1 köprü ve 2 demiryolu.
□ **1 telsiz radar üssü ve 1 askeri telsiz binası.**
□ 20'ye yakın özel oto ve 14 PTT ve TC kurumlarına ait özel araç.
□ **1 sondaj kulesi ve 1 termik santrali.**
□ 1 kırıcı, 1 jeneratör, 2 kaynak makinası ve 2 kar temizleme makinası.
□ **2 parti ve 1 hükümet binası, 2 yatakhane.**
□ 2 benzin istasyonu.
□ **1 adet taş delme makinası ve yol yapım işlerinde kullanılan silindir.**
□ 2 adet maden çıkarma ve yükleme aracı.
□ **1 güvenlik deposu ve tonlarca patlayıcı madde.**
□ Mardin Hava Radar Üssü.
□ **Türkiye-Irak Petrol Boru Hattı.**
□ 1 petrol pompalama ve çıkarma tesisi.
□ **Ceylanpınar Devlet Üretme Çiftliği.**
□ 1 yozluk yuvası.
□ **1 öğretmen lojmanı.**
□ 6 okul yakıldı.

Bu süredeki savaşta kamulaştırılan araç ve gereçlerle çeşitli malzemeler:

□ **551 adet değişik çap ve markada piyade tüfeği.**
□ 120 adet değişik çap ve markada tüfek.
□ **64 adet değişik çap ve markada tabanca.**
□ 600 adet şarjör.
□ **12.320 mermi.**
□ 36 adet çadır.
□ **10 adet dürbün, 5 adet pusula ve 30 adet kütüklük.**
□ 1 video, 1 elektronik hesap makinası ve 10 adet teyp ve radyo.
□ **2 adet teksir makinası.**
□ 21 adet el telsizi ve 1 adet sırt telsizi.
□ **1 akü ve 2 adet telefon cihazı.**
□ 5 adet daktilo.
□ **2 adet kama ve 1 adet kasatura.**
□ 10 adet matara ve 2 adet miğfer.
□ **62.242.182 Türk Lirası.**
□ 200 gramlık 340 adet dinamit lokumu, 150 metre fitil ve 51 adet kapsül.
□ **15 dinamit deposunda bulunan dinamit lokumları, fitil, fünye vb.**
□ 1 depo silah cephanesi.
□ **15 katır yükü askeri erzak ve malzeme.**
□ 2 bavul dolusu gizli talimat ve ordu içi döküman.

Bu süreçteki savaşta, ulusal kurtuluş güçlerimizin kayıpları:

● İçlerinde PKK-MK üyeleri ve ARGK komutanlarından Mahsum KORKMAZ, Mustafa YÖNTEM, Haydar KARASUNGUR, M. Emin ASLAN ve Ahmet KESİP'in bulunduğu 249 ARGK komutan ve savaşçısı şehit düştü.

Bütün Bu Sürede Düşmanın Verdiği Kayıplar:

● Bu süre içerisindeki savaş boyunca gerçekleştirilen baskın, pusu, saldırı eylemleri ile meydana gelen çarpışmalarda toplam 3958'-in üzerinde sömürgeci ordu mensubu öldürülmüştür. Bunlardan 2'si albay 1'i yarbay ve aralarında cellat Esat Oktay Yıldıran'ın da bulunduğu 7'si binbaşı, 227'si subay (yüzbaşı, üsteğmen, teğmen)'dır. Yine bu sürede aralarında kontr-gerilla elemanı faşist Turgut Demirkaya ve iki yoldaşımızın katledilmesine neden olan asker Mehmet Akgün'ün de bulunduğu 236 özel tim görevlisi ve çok sayıda astsubay da öldürülmüştür.

TARİHİMİZİN ALTIN SAYFALARINDAN BİRİ ZİNDAN DİRENİŞLERİ

Direnişin örgütlendirilmesi ve geliştirilmesine ilişkin değerlendirmeleri zindan direnişçilerinin kaleminden aktarıyoruz:

"Diyarbakır zindanı, 1980-81-82-83 ve 84'ün başlarında ve sonraki yıllarda çok önemli siyasal olaylara, tarihsel önemde gelişmelere, direnme, yenilgi, teslimiyet-ihanet, yeniden direniş vb. biçimde karakterize edilebilecek olaylara sahne oldu. Öyle ki, devrimle karşı-devrimin, ulusal kurtuluş ile ulusal imhanın, mazlum bir halkın evlatlarıyla sömürgeci vahşetin kıyasıya, dişediş ve ölesiye çatıştığı yıllardı, o yıllar. Düşman için olduğu kadar bizim için de politik bir labaratuvar işlevini gören yıllardır.

Bu yıllar destansı direnişlere, ulusal kahramanlıklara sahne olduğu gibi kopkoyu teslimiyete, karanlık ve onursuzca boyuneğişlere, devrimci ve insani değerlerle, gelişen olumsuzluklara da sahne oldu.

Ülke çapında terör ve sindirme hareketleriyle suskun bir toplum yaratma, Kürdistan savaşının imha edildiği ve pasifikasyonun yaşamın her alanında egemen kılındığı bir ortam oluşturma yönündeydi. İşte cezaevi uygulamaları pasifikasyon ortamını egemen kılma amacının bir halkasıydı. Hele Partimizin geri çekildiği bir dönemde cezaevlerinin konumu ve mücadele içerisindeki yeri doğal olarak öne çıkmıştı. Bu da oradaki tutukluların görevlerinin tarihsel önemde olacağını vurgular. Görüldüğü gibi cezaevinde uygulamalar, bir yandan siyasal kimliğimize, ötesi insani varlığımıza yönelmişti. 'Kişiliksizleştirme ve ihanet ettirme'; işte cezaevi politikasını özetleyen iki sözcük.

Halkımızın özgürlük özlemlerini, ulusal ve sosyal kurtuluş umutlarını bizim şahsımızda yok etmek isteyen cuntanın cezaevi politikasına karşı direnişin tarihsel önemi, siyasal değeri ve vazgeçilmezliği kendiliğinden anlaşılır.

Topyekün varlığımızı hedefleyen bu politika ve uygulamalar kademesi olarak, aşama aşama uygulamaya konuldu. Başta bu uygulamaların, doğal sosyal haklardaki kısıtlamalar gibi tehdit, baskı, vb.'lerine başvurularak dozu giderek tırmandırıldı. 1981'in başında daha da boyutlandırılarak şubatın ortalarında doruk noktasına çıkarıldı. Adeta alıştıra alıştıra programlarını uyguluyordu. Topyekün bir saldırıdan, çok basitten karmaşığa, azdan en yoğun alana doğru tırmandırılarak doruk noktasına çıkarıldı

İşte bu işkence, zulüm ve insanlık dışı uygulamalar karşısında hemen boyun eğilmedi. Dişediş kıyasıya bir mücadele (direniş) bütün olumsuz yanlarına, bağrında olumsuz ögeler taşımasına rağmen hareketi ortaya konuldu. Bu 1981 direnişi adıyla tarihimizde yerini aldı. 1980'nin sonlarından başlayarak, 1981'in başlarına dek süren bu direnişin yenilgiye uğramış olması onun görkemliliğinden, siyasal öneminden hiçbir şey kaybettiremez. Düşmanın baskı ve işkenceleri karşısında hiçbir direniş göstermeden, ona karşı koymadan teslim olmak ile, ona karşı direnmek, karşı koymak ve sonunda yenilgiye uğrayarak teslim olmak çok ciddi ve yadsınamaz farklar vardır. Birincisi, işin başında düşmanın her uygulamasına ve istemine kapıları sonuna kadar açık bırakırken, ikincisi yeniden direniş ögelerini bağrında taşır. Bu

Ali EREK
1981 Ağustos'unda işkencede katledildi.

nedenledir ki, düşman direnerek yenilen, teslim olanlar üzerine giderken daha bir temkinli davranır. Ama direnmeden teslim olanlar ise her türlü pervasız davranışın boy hedefidir. Düşman bir ihtiyat payına gerek duymaz. Bunda diğer bir değişle teslimiyet ve esaret zincirlerini hiçbir direniş göstermeden boyunlarına geçiren birey ve halkların düşman nezdinde saygınlığı ile, direnerek, mücadele ederek esir düşen ve teslim olan birey ve halkların düşman nezdindeki saygınlığı aynı değildir. 1981-83 teslimiyet dönemi bu olgunun çarpıcı kanıtlarıdır. Tabii burada ikinci teslimiyetin olumlu ve onurlu bir şey olduğunu demiyoruz.

Kuşkusuz, ortada bir mücadele, savaş ve direniş olgusu olmadı mı, yenilgi kavramından söz edilmez.

Düşmanın istek ve uygulamaları karşısında hemen boyun eğmek yenilgi değildir, teslimiyettir bu. Çünkü, yengi ve yenilgi olguları, bir mücadelenin, bir savaşın, bir direnişin sonuçlarıdır. Biz burada 1981'in direnişini uzun uzadıya anlatacak değiliz. Sadece 1980'in sonlarında düşmanın işkence politikasının açık ve dolaysız boy hedefi olan bizler, bu insanlık dışı uygulamalara karşı koyduğumuzu, 1981'in Haziran başlarına dek direndiğimizi vurgulamakla yetineceğiz. 1981'in Haziran başından itibaren direniş yenilgiye uğrayarak koyu bir teslimiyet dönemi başladı. Diğer bir deyişle yenilmiştik. Ve bu yenilgi teslimiyetin kendisiydi.

Teslimiyetin nedenleri çok boyutludur. Kimisi belirleyici, kimisi etkileyici niteliktedir. İyice kavranılması açısından bu nedenleri bütün nesnel ve öznel olarak ayırarak irdelemeye çalışacağız. Olgunun kapsamlı bir açıklanması bakımından bu gereklidir.

1—Teslimiyetin objektif nedenleri:

Herhangi bir olguyu doğru bir şekilde anlamak, kavramak, onun içinden çıktığı yolu kuşatan, etkileyen ve koşullandıran koşullarını tümüyle irdelemekten geçer. Çünkü o olay ve olgu, o kesitin koşullarıyla yenilgi ve teslimiyet arasındaki ilişki, bağlantı ve karşılıklı etkileşimini ortaya koymak gerekir. Eğer adı geçen olay kendini çevreleyen, üzerinde şekillendiği koşullardan soyutlanırsa, aradaki ilişki ve etki unutulursa ortaya çıkan değerlendirmenin eksik olacağı açıktır.

Burada nesnel nedenlerden bizim irademiz dışında var olan, onun dışında gelişen ve süren tüm koşullar ve etmenler anlaşılmalıdır.

a) Faşist cuntanın yönetime el koyması, tüm Kürdistan halkında olduğu gibi cezaevi kitlesinde de şok etkisi yaratmıştır. Bu şok, tedirginlik, korku, panik ve yarının ne olacağı korkusu ve sürekli beklenti psikolojisi olarak karşımıza çıkar. Kuşkusuz bu şok ve sonuçları (psikolojik etkiler) nedensiz değildi. 1925'den bügüne dek Türk ordusu baskı, işkence, zulüm vb. gibi olgularla özdeşleşmişti. Halkımız için 1925-40 yıllarının sömürgeci işgal hareketi, soykırım ve katliamlarla tamamlanmış ve bu temelde panik, sinme, korku ve pasifikasyona neden olmuştu. 1960 darbesinden sonra Kürdistan yine yoğun işkence ve zulümlere sahne olur. 1971'den daha önceki durumları aratmayacak cinstedir.

Bütün bu yaşanan olaylar doğal olarak Kürt insanında korku ve tedirginlik tohumlarını ekmişti. Adeta bu, bilinç altına işlenmişti denilebilir. Yeni bir cunta hareketiyle birlikteki baskı, zulüm ve yıldırma hareketinin çok yüksek boyutlara vardırılması demektir.

Aynı cunta şoku aslında tüm toplumda yaşanan bir olaydı. Çünkü onun kan emici dişleri, zorbacı gücü, halkımız tarafından iyi biliniyordu.

Kısacası, cuntanın gelişi, uyguladığı zorbalık ve zulüm cezaevi kitlesinde bir şoka neden olmuş ve dolayısıyla bu ortamda sağlıklı düşünmeyi ve karar mekanizmalarını sekteye uğratmıştır. Bu olgunun ise teslimiyette etken olduğu kuşkusuzdur.

b) Aynı tedirginlik ve panik havasının Türkiye ve Kürdistan toplumlarına yayıldığı ve giderek egemenliğini ilan ettiğini söyleyebiliriz. Bu tedirginlik ve panik havası bir yandan çok yoğun yürütülen işkence ve baskı, toplu tutuklama, sindirme hareketleriyle yayılırken, öte yandan devrimci hareketlerin kısa sürede ağır darbeler yemeleri de bunu boyutlandırmıştır.

Cunta her türlü muhalefeti susturmuş, devrimci hareketlere darbe vurmuş ve böylece 'alternatifsiz olarak' meydanda istediği biçimde cirit atmaya başlamıştır.

Halkın tutuklulara sahip çıkmaması kuşkusuz tutsakları olumsuz yönde etkileyecekti, yalnızlık duygusuna kapılmasına yol açacaktı. Bu durumun da kitlesel direnişin sürdürülmesi bakımından önemli dezavantaj olduğu yadsınamaz.

c) İşkenceye insan hakları konusunda bir kamuoyunun oluşturulmasına paralel olarak, cezaevi direnişi sözcüğün tam anlamıyla dış dünyadan tecrit edilmişti. Bu tecrit durumu, salt içeriyle dışarı arasında sınırlı kalmıyordu; koğuşların birbirinden tecriti, hatta giderek aynı bölümlerde hücrelerin birbirinden tecritlerine dek uzanıyordu.

d) Kürdistan tarihini tanımladığımızda genellikle şu ana hatları vurgularız: Kürdistan tarihi işgal, istila ve sömürgecilik; Kürt egemen sınıflarının teslimiyet, ihanet ve uşaklığı ile, halkımızın doğanın acımasızlığına ve vahşiliğine, yabancı egemenlere karşı bitmez tükenmez direniş tarihidir. Bu üç ana çizginin bugünkü Kürdistan'ın çehresini çizdiği, bugünün tarihten gelen olumsuzlukların derin izlerini taşıdığı bir olgudur. Teslimiyet, ihanet ve uşaklığın, işgal, istila ve sömürgecilikle bu şekilde atbaşı yürümesi ve geleceğin egemen sınıflarınca bugün ajanlık düzeyine çıkarılması, doğaldır ki toplumun diğer sınıf ve tabakalarına yansıyacaktır. Kürt egemen sınıfları her dönemde yabancı egemenlere uşaklık etmeyi bir yaşam biçimi olarak seçmişlerdir. Kuşkusuz bu yaşam biçimlerini topluma empoze edecek, teslimiyet, ihanet, uşaklık düşünce ve anlayışını halk içinde ekecek ve egemen yaşam biçimi haline getirecektir. Tarihte oynadıkları rol hep bu olmuştur. Örneğin Arap sömürgeciliği döneminde islam ideolojisinin topluma egemen kılınmasında teslimiyet ve uşaklaşmayı öngören bu ideolojinin halk içinde yerleşmesinde ve direniş ideolojisi olan Zerdüşt'lüğün tamamen yok edilmesinde Kürt egemen sınıfları "truva atı" rolü oynamışlardır. Teslimiyeti rol haline, uşaklığı meslek haline getiren egemen sınıflar, bu geleneklerini topluma da empoze ederek direnişçi anlayışın, direnişçi yaşam biçiminin gelişip serpilmesi önüne çok ciddi bir handikap olmuşlardır. Bugün Kürdistan'da teslimiyetçi, boyuneğici anlayışlar genel bir ruh haline dönüşmüşse, bunun kökleri tarihimizin derinliklerine uzanır. Bu, günümüzün siyasal ve toplumsal koşullarında teslimiyetle pasifizmi temellendiren, besleyen olgudur. Doğaldır ki, böyle bir ortamda ateşli bir yurtseverliğin, engin bir fedakarlıkla şekillenen direnişçiliğin gelişmeyeceği açıktır.

PKK yurtsever ve devrimci düşünceleri topluma mal etmek çabasında, 'yeni bir tip', 'kendi ulusal değerleriyle özgür yaşamayı isteyen' yurtseverliği yaşam biçimi haline getiren bir insan kişiliği yaratmayı amaçlamıştır. Ne var ki, neredeyse kemikleşmiş değer yargıları, anlayış ve alışkanlıklar, yaşam biçimlerini bir çırpıda silip süpüremezdi. Bu ancak bir süreç işiydi. Yoğun bir çaba, inatçı, sabırlı, kararlı bir mücadele gerekirdi ve bu mücadele sürekli olmalıydı. Bu mücadele süreciyle yurtseverlik, devrimci dava uğruna ölme fedakarlığını bir yaşam biçimine dönüştürebilirdi. Böylece dar bencillikler ancak aşılmış olacaktı. Yukarda satır başları biçiminde vurgulamaya çalıştığımız tarihsel, toplumsal, kültürel ve psikolojik etmenleri, genel olarak Kürdistan devrimi, özel olarak cezaevi direnişi açısından önemli bir dezavantajdır.

e) PKK kurulduğunda gerek fikir, gerek politika, yönetim sanatı, örgüt, mücadele ve bu gibi konularda elle tutulur bir miras devralmamıştı. Bırakalım komünist bir hareket mirası, modern anlamda ulusal kurtuluş mirası da yoktu. Politika nasıl üretilir, nasıl yapılır, insanlar nasıl yönetilir, yönetim ilkeleri nedir, ne değildir, örgüt nasıl kurulur, nasıl yönetilir, mücadele, cezaevleri, direniş-bütün bu konular yabancısı olduğumuz konulardı. Çünkü tarih boyunca hep yönetilmiştik, yönetilmeye alıştırılmıştık. Biz sadece ilkel yöntemleri kullanan, aşiret örgüt ve yönetimini biliyorduk.

Tarihsel olarak bu mirassızlığa paralel olarak, hareket olarak da çok yeniydik. Parti olarak henüz emekleme aşamasındaydık dersek yanılmış olmayız. Gerilik ve ilkelliğin izlerini silmiş değildik. Bilgilerimiz sadece diğer ülkelerin deney ve tecrübeleriydi. Soyut olarak algılanan bu bilgilerin önemi elbette yadsınamaz. Ne var ki, tecrübesizliğimizi aşmada yeterli değildi. Politika, mücadele, yönetim ve örgüt konusundaki bu yenilik ve tecrübesiz olma durumu düşmanın politika ve uygulamalarını anlamaya da engel oluyordu. Özellikle bu olgu cezaevlerinde daha bir geçerlidir. Tecrübesizlik, en ileri unsurdan en geri kitleye kadar kendini dışa vuruyordu. Bu nedenle, cezaevinde yürürlüğe konulan vahşet düzeyindeki uygulamaların amaçları, hedefleri ve sonuçları yeterince özümsenmedi. Her alanda olduğu gibi bu alanda da olumlu, olumsuz kendi mirasımızı yaratacak, kendimizi düşe-kalka yürütecek ve mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verecek düzeye getirecektik. Mücadele ve politika alanındaki bu mirassızlık ve tecrübesizliğin yenilgide, teslimiyette önemli bir rol oynadığını vurgulamak isteriz. Pratik tecrübenin devrimci eğitimde ağırlıklı bir yeri vardır; kitleler kendi öz tecrübeleriyle politika çizgisinin doğruluğuna inanır ve bundan dolayıdır ki mücadeleye vargüçleriyle sarılırlar.

f) Cezaevinde kitle bileşimimiz de heterojen bir yapı sunmaktaydı. Kürdistan toplumunun bir parçasıydı. Partinin ideolojik-politik etkisine aldığı bu kitle, Kürdistan sosyal yapısının tüm izlerini ve özelliklerini taşıyordu. Ağırlıklı olarak yoksul köylülük, gençlikse kısmen küçük-burjuva, ağırlıklı olarak köylü kökenliydi. Partimize sempati duymalarına, onun ideoloji ve politikasına bağlı olmalarına karşın, sosyal gerilik ve eski toplumun olumsuzlukları aşılmış değildi henüz. Kısacası yurtsever değildi, kısacası yurtsever bir kişilik, bir yaşam biçimi haline dönüştürülemediği için Parti ideolojisine bağlılık bir noktaya kadardı. Tarihsel ve toplumsal olumsuzluklar da bir çırpıda giderilemezdi. Bu yapıdaki bir kitlenin uzun vadeli bir direnişi götürmesi beklenemezdi.

Aslında kadroların, ileri unsurların durumu da bu genel tabloyu yırtar nitelikte değildi. Genel olarak Marksist-Leninist teori verilmesine karşın, bu özümsenerek kişiliğin temel unsuru haline getirilmemiştir. Toplumsal hastalıklar törpülenerek etkisizleştirilmemişti. Bunlar, kişilik düzeyinde uzun vadeli bir kitlesel direniş için nesnel dezavantajlardır.

g) Cezaevinde baskılar ve iş-

kencelerin yürürlüğe konulması karşısında diğer siyasetlerin durumuna kısaca değinmekte yarar var. Biz işkenceye ve insanlıkdışı uygulamalara karşı direnişi bayrak edinirken, başta Kürt teslimiyetçi hareketleri kimliklerine yaraşır bir tarzda teslimiyeti bayrak edindiler. Direnme onlara göre katliam için düşmana davetiye çıkarmaktı. Direnme onlar göre, dışarıya çıkma umutlarının suya düşmesi demekti. Onlar kendilerini 'Apocuların oyununa gelmeme' konusunda iyice şartlandırmışlardı. Teslim olmayı kurnazlık sayarak kendi fiziki varlıklarını koruyacak, dışarıya çıkarak tekrar 'devrimcilik yapacaklardı.' Küçük-burjuva düzenbazlığı ve ikiyüzlülüğü ile karşı karşıyaydık. Başka bir anlatımla 'fiziki' varlığın korunması, tabii dışarda 'yeniden devrimcilik' yapmak için, yani 'devrimciliğin' bir süre askıya alınması teslimiyetin teorik kılıfı yapılıyordu.

Ana çizgileriyle bu anlayışta olan diğer siyasetler, 12 Eylül'ün hemen ertesinde idarenin dayattığı 'kural ve uygulamayı' tam bir boyuneğici tavırla kabullendiler. Basit ve küçük karşı koymalarda bile bulunmayan teslimiyet zincirleriyle beyinlerini ve bedenlerini bağladılar. Katı sınıf gerçekleri herkesin sınıf kimliğini tartışmasız bir şekilde ortaya koyuyordu. Bu bakımdan Kürt teslimiyetçi akımlarının bu şekildeki teslimiyeti bizi şaşırtmıyordu.

Diğer siyasetlerden bir iki kişinin direnişi seçmesi, onların hareket olarak bu teslimiyetçi tutumunu değiştirmez.

Türk 'solu' gruplarından bazıları Kürt teslimiyetçileri gibi boyun eğmelerine karşın, işkencenin dozunun yaygınlaştığı 1981'in başında onlar da soluğu teslimiyette aldılar.

Bir bütün olarak bizim dışımızdaki güçlerin teslimiyeti idareyi azdırmış, kitlede moral bozukluğuna yolaçmıştır.

2— Öznel (subjektif) nedenler:

Yenilgi ve teslimiyete yol açan öznel (subjektif) nedenlerden kasıt, örgütlenme, mücadele ve politik alandaki hata, yanılgı ve eksiklikler anlaşılmalıdır.

a) Birinci bölümde kısaca açıkladığımız gibi cezaevleri konusu bizim için yepyeni bir alandı. Tecrübe ve deney yokluğu en çok cezaevi politikası ve idareye ilişkiler merkezileştirilmiş, örgütlü bir yaşayış yaratılmıştı. Kuşkusuz bu olumlu ve zorunlu bir adımdı. Ancak baskıların ilk hedefi yine bu örgütlü yapı oldu. Buna rağmen 1981'in başına dek bu örgütlü yapı dağıtılmadı. İlişkiler kısıtlı olanaklarla da olsa sürdü. Ne var ki idareye ilişkin politika konusunda tam bir beceriksizlik içindeydik. Deyim yerindeyse günübirlik politikayı aşamadık.

1980'nin son aylarında baskıların ve kısıtlamaların dozunun artması üzerine bazı etkin girişim ve eylemlerin konulması da gündeme geldi. Düşünülen eylem kitlesel nitelikli açlık grevi idi. Taleplerin karşılanmaması durumunda 12 güne kadar uzatılacak, sekiz günlük açlık grevi idi. Planlaması önceden yapıldı. Hazırlıklar tamamlandı. DDKD, Özgürlük Yolu, KUK grupları dışında herkes eyleme katılacağını söyledi. Adı geçen grupları dışta tutarsak, cezaevinde eylem için bir 'birlik' sağlandığını söyleyebiliriz. Ve açlık grevi 2 Ocak 1981 tarihinde başladı.

Ancak eylem, talepleriyle, hedefleriyle, niteliği, bileşimi ve gücü arasında bir dengesizlik vardı. Şöyle ki: Siyasal savunmaların serbest bırakılması, savunmalar için gerekli araç-gereç ve belgenin karşılanmasına izin, baskı ve işkencenin sona erdirilmesi, bütün sosyal, kültürel ve doğal ihtiyaçların karşılanarak bu konuda herhangi bir kısıtlamaya gidilmemesi, baskı unsuru olarak kullanılmaması gibi temel istemleri içeriyordu. Eylemin amaçlarını belirten eylem dilekçesi kuşkusuz bütün bu talepler ve hedefler öyle sıradan amaçlar ve istekler değildi. Eylemin taleplerini idareye bildiren dilekçe bizim, idarenin uzun vadeli politikası konusundaki bilgisizliğimizin, dargörüşlülüğün açık bir belgesiydi. Çünkü bu taleplerin çoğunun karşılanmayacağını biliyorduk.

Oysa eylemin bileşimi, niteliği, süresiyle bir dengesizlik içindeydi bu talepler. Başka bir anlatımla, bu nitelikteki ve bileşimdeki eylemlerle bu talepleri elde etmek olanaksızdı. Çünkü açlık grevleri daha çok protesto nitelikli eylemlerdir. Dikkatleri istenilen alana çekmek, kamuoyunu o doğrultuda etkilemek amacı güdülebilir. Belli haklar elde etmek, daha nitelikli ve düşmanı sarsıcı eylem yöntemleriyle mümkün olabilir. Süresi önceden saptanmış, dayanma gücü kolaylıkla bilinen kitlesel bir eylemin o dönemdeki düşman politikasını geriletmesi mümkün değildi. Dayanma gücü bilinebilirdi diyoruz. Çünkü bir kitlesel bileşime sahip olan bir eylemin idarece anlaşılması çocuk oyuncağı gibi bir şeydi. Çünkü cunta öncesi buna benzer kısa süreli kitlesel açlık grevi de konulmuştu. Bunlar bazı haklar elde edebilmişti. Ama o dönemin siyasal koşulları, düşman politikası bu tür eylemleri sonuç alıcı yapabiliyordu. Cunta sonrasının siyasal ortamında bu tür kitlesel eylemlerin başarı şansı azdır, yok gibidir.

2 Ocak 1981 açlık grevinde en önemli hata ve eksikliğimiz, dönemin siyasal koşullarını ve bize yönelik politikanın kapsam ve hedefinin yeterince kavranmamasıdır. Yine bu çerçevede öngörülen eylemin talepleri ile, eylemin bileşimi, niteliği ve dayanma gücü arasındaki dengesizlik başarısızlığa gitmede önemli bir etkendir. Bu biribirine bağlı iki etmene daha önce sıraladığımız nesnel etmenler de eklendiğinde niye başarısızlığa mahkum olduğumuz daha iyi anlaşılır.

1981 açlık grevinden sonra kitlesel teslim olmalar da başladı. Öyle ki birkaç gün içinde cezaevinin yarısına yakını veya çoğu teslim oldu. Bir yandan eylemin fiyaskosu, öte yandan teslim olmalar düşmanın azmasını, iştahının kabarmasını getirdi. Onlar kısa sürede cezaevini düşüreceklerini sandılar.

Azan düşmanın baskı ve işkenceleri 1981 Şubat'ında doruğa, vahşet düzeyine çıktı. İşkence uygulamalarının bu boyut ve yoğunluğuna karşı cuntanın politikası, varmak istediği hedefleri yeterlice kavranıp çözümlendiği söylenemez. Yine yorum ve değerlendirmeler çok kısır, ihtiyaca cevap vermekten uzaktı. Kaldı ki bu yorum ve değerlendirmeler çoğu kez yanlış ve hatalarla doluydu.

'Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür' şiarını biliyorduk. Ama bunun pratik anlamı özümsenmemişti. Teorik bir sözdü sadece. Oysa anlamını birlikte ruhta hissetmek, özümsemek daha başka bir şeydi. Daha sonra düşmanın politikasının teslim almak, ihanete götürmek olarak saptanmasına karşın bu da teorik bir belirlemeden öteye geçmedi, pratik anlam ve değeri yeterince algılanmadı.

b) 1981 Şubat'ının ortalarında işkence ve baskıların, sözcüğün gerçek anlamında vahşet düzeyine çıkmasından sonra direnişi etkin yöntemlerle sürdürmek ihtiyacı doğdu. Açlık grevi yeniden denenemezdi. Çünkü hem kitle nezdinde hem de idare nezdinde etkisiz olduğu, sonuç alıcı olmadığı ortaya çıkmıştı. 2 Ocak 1981 açlık grevi deneyi, aynı hatayı tekrarlamamayı gösteriyordu bize. O günün siyasal ortamına denk, düşmanın politikasını geriletebilecek etkinlikte ve nitelikte bir eylem sonuç alıcı olabilirdi ancak. Kadroların yürüteceği uzun vadeli bir ölüm orucu işte bu niteliklere ve etkinliğe sahip bir eylem türü idi. Bu eylem türü de bizim için yeni bir deneyimdi ve şubat sonlarında önder yoldaşların da içinde bulunduğu (Kemal, Hayri) onüç kişilik bir grup arkadaş ölüm orucunu başlattı. Bu karar yerinde ve doğru bir karardı. Geriye nitelik ve amacına uygun yürütülmesi ve sonuçlandırılması kalıyordu.

Direnen kitle umutlarını ölüm orucuna bağlamıştı. Başarıyla sonuçlanması zorunluydu, yoksa tüm umutlarını ona bağlamış, düşünce olarak kendini ona göre ayarlamış kitlenin, eylemin başarısızlığı durumunda sonucun ne olacağı bir sır değildi. Diğer bir anlatımla çok uzun vadeli bir direnişe göre kendini hazırlamak, direnişi bir maratona benzeterek güç, enerji ve moral gücünü ona göre ayarlamak; her şey ölüm orucunun sonucuna bağlıydı. İdare ilk etapta ölüm orucunu pek ciddiye almama görüntüsü içine girdi. Ama öte yandan eylemi kırmak ve sona erdirmek için elinden geleni yapmaktan geri durmadı. Eylemin kırk güne yaklaştığı dönemde eylem için pazarlıklar da arttı. Eylem siyasal savunmaların serbest yapılmasının sağlanması, yani savunmaların engellenmemesi, onun için gerekli araç ve gerecin temin edilmesi ile cezaevinde tüm işkence ve baskıların son bulması; doğal ve kültürel ihtiyaçların karşılanması gibi temel istekleri amaçlamıştı.

İdare ise lafta bazı istemleri kabul eder gibi görünmesine karşın ayak oyunları ile eyleme son vermeyi düşünüyordu.

Pazarlık sonucu bir anlaşma yapılmadan eylemi sürdüren arkadaşlar idareye talepte bulunarak 'savunmalar için olanaklar verirseniz, baskı ve işkencelere son verirseniz, subaylar önünde ayağa kalkar, görüşe sıra halinde gider geliriz' (şimdiye dek reddediliyordu bunlar tarafımızdan) vb. denildi. Böyle bir talebin tarafımızdan gitmesi eylemin kaderi konusunda düşmana yeterli ipucu vermişti. İdare, 'tamam, siz bırakın her şeyi yaparız, bize güvenin' dedi. Bu onların eteklerine zil takarak oynamalarına yetmişti de artmıştı bile.

Eylemin hiçbir talebi elde etmeden, amacına ulaşmadan adeta kendi tarafımızdan sona erdirilmesi olgusu, direnişin kaderini ve sonucunu tayin etmişti dersek yanılmış olmayız. Ölüm orucunu bu tarzda ve hiçbir şey elde etmeden sonuçlanmasının sonuçları ne oldu?

Bir kez, eyleme bağlanan umutlar söndü. Uzun vadeli bir direnişe göre hazırlanılmadığı gibi, soluk teslimiyette alınacaktı. Umutsuzluk ve moral bozukluğu üst üste binince sonucun ne olacağını kestirmek zor olmasa gerek.

İkincisi, direnişin en etkin, en nitelikli aracının da bu şekilde etkisiz hale getirilmesi düşmanın önünü açtı. Kısa sürede teslimiyeti egemen kılacağını anladı. Böylece elde ettiği başarı ve moral üstünlüğü ile saldırılarını daha da pervasızlaştırdı.

Üçüncüsü, ölüm orucu silahı bu şekilde paslanmaya yüz tuttu. Etkinlik ve saygınlığından yara aldı. Bu da bu silahı yeniden kullanma konusunda tereddütleri ve kuşkuları geliştirdi. Oysa bu silah en etkili olan silahımızdı.

Dördüncüsü, bunun bir sonucu olarak ölüm orucuna ve genel anlamda direnişe dar inanç ve güven büyük oranda sarsıldı. 'Teslimiyet kurtuluştur', 'direnmeyle bir şey elde edilemez' düşüncelerinin gelişmesine dolaylı da olsa katkıda bulundu. Evet, 1981 ölüm orucunun bu şekilde sonuçlanmasından sonra direnişin sonu da görünmeye başlamıştı artık.

Ölüm orucunun bu şekilde sonuçlanmasında politikada belirsizlik, tecrübesizlik, ölüm orucu hakkındaki bilgisizlik önemli ve belirleyici olanı, işin başında olmak kararı ile başlatılmaması gibi faktörler olmuştur. Şöyle bir soru akla gelebilir: 1981 ölüm orucu ölü vererek, şehit vererek sürseydi başarılı olur ve sonuç alıcı olur muydu? Diğer bir deyişle düşman politikasını geriletmede bir araç olur muydu? Bu soruya cevabımız evettir. Belki kitlesel düzeyde sürmezdi, ancak kadrolar düzeyinde sürerdi. Her şehit olma olayı direniş için bir ivme, bir itici güç ve harekete geçirici bir güç ve örgütleyici bir öge işlevini görürdü ve direnişin yenilgiye uğraması şöyle dursun, giderek tüm cezaevini bile kucaklamaya yeterdi. Teslim olan kitleyi bile harekete geçirir, örgütlerdi. Kısacası, yaşananın tersi bir yaşam sergilenirdi. Bu ise ölmek, ölmesini bilmek, çelikten bir irade, zorlukları yenme ve dayanma azmi gerektiriyordu. Çünkü, yaşam düşmanın elinde bizi teslim alabilmek için bize yöneltilmiş bir silaha dönüşmüştü. Öyleyse tek çözüm o silahı (yaşam silahı) düşmanın elinden almaktır.

c) 1981 direnişi sürerken direniş esnasında bir sürü olumsuzluk, eski toplumdan getirilen eğitim ve alışkanlık su yüzüne çıktı ve gelişti. Bunların direnişte olumsuz bir etkide bulunduğu, moral bozukluğuna yol açtığı yadsınmaz bir gerçekti. Neydi bu olumsuzluklar?

Bir kez baskıların ve doğal ihtiyaçlar üzerindeki kısıtlamaların ilk hedefi doğal ve biyolojik güdüleri öne çıkarmak, bilinç ve iradenin kontrolünden kurtarmaktı. Açlık, susuzluk, uykusuzluk vb. işkenceler çektirilmesi bu alandaki güdüleri pompalamaktaydı. Böylece bilinçli davranış yerine duygu ve güdülerin yer verdiği davranışlar öne çıkmaktaydı. Kuşkusuz, bu sonuca süreç içinde varılacaktı ki programın kişiliksizleştirme hedefi de buydu. Açlık, susuzluk, yer darlığı gibi sorunlar direniş esnasında bencil, bireyci, sekter eğilimleri geliştirdi. Biz bunları yeterince tasfiye edememiştik. Bu hazır temelde yukarıdaki sorunlar da bilince, burjuva ve küçük-burjuva eğilimlerde gelişme kaydetti. Oysa devrimci bilinç, inanç ve anlayışla donanmış, yoğrulmuş bir kişilikte, bencil duygular ve davranışlar yerine engin bir fedakarlık ruhu, bireycilik yerine kollektif ve topumsal düşünce ve davranış egemen olur. Doğaldır ki gelişen bu bencillikle, onun yol açtığı davranışlar bir yandan davranış sahibini teslim olma yoluna hızla iterken, öte yandan kitle içinde moral bozukluğuna, kuşku ve güvensizliğe neden oluyordu. Hele teslim olmaya karar vermiş bazıları bir ekmek, su ve yer konusunda ileri unsurların ve kadroların bu tümden bencil davranışlarına tanık olduklarında, bunu hemen teslim olmanın kılıfı yapabiliyorlardı. Nasıl ki ihtiyaç maddelerinde yapılan ve gösterilen bir zaaf, bir bencillik örneği tasvip edilemezse, o koşullarda yapılmaması gereken bir davranışsa (yani direnişe zarar veren, devrimci olmayan bir davranıştır), aynı şekilde şu veya bu kişi için teslimiyetin gerekçesi olamaz. Eğer, 'ben şu adamın şu kadar ekmek fazla yemesinden, su içmesinden dolayı teslim oldum' deniliyorsa, bu tür savunmalarda dürüst olmayan, teslimiyetin altındaki temel gerçeği gizleyen, sorumluluğu başkasına yükleyen bir anlayışın ürünüdür. Öncesi her iki tutum ve davranış da tasvip edilemez, mahkum edilmelidir.

Bencillik ve bireyciliğin çok çeşitleri vardır. Bunların tümünü burada örneklendirmeyi gerekli görmüyoruz. Önemli olan olayın özünün kavranmasıdır.

O dönemde bencillik ve bireyciliğin yanısıra ve onların yol açtığı başka olumsuzluklar da gözlendi. Bunların en önemlisi yoldaşlık bağlarının zayıflamaya yüz tutmasıdır. Çok basit gündelik sorunlar ve onlar üzerinde patlayan tartışmalar şu veya bu alanda gösterilen zaaflar yoldaşlık bağlarını zedeliyordu. Güvensizlik, kuşkuculuk vb. ögeler bunu daha da geliştiriyordu.

Çağdışı zulüme rağmen, onurun çiçeklendiği Diyarbakır zindanları

Doğaldır ki, ilişkide ve yaşantıda ortaya çıkan ve gelişen bu kadar olumsuzluk saygı ve sevgi bağlarını da zayıflatacaktı. Adı geçen tüm bu olumsuzlukların devrimci değer yargılarını, devrimci anlayış ve yaşam biçimini içten içe kemireceği açıktı. Başka bir anlatımla, direniş içinde burjuva ve küçük-burjuva eğilimi, anlayışı ve alışkanlıkları hızla gelişiyor. Devrimci değer yargılarını ve yoldaşlık bağlarını zedeliyordu. Bu olgunun bünyedeki bu tahribatların teslimiyete etken olabileceği gibi varlığını uzun yıllar sürdürecekti.

d) (c) şıkkında belirttiğimiz olumsuzlukların elbet sosyo-ekonomik ve kültürel temelleri vardı. Dışarda ve içerde verilen devrimci düşünce ve anlayışın eski eğilim ve alışkanlıkları tam anlamıyla silip süpüremediği, bırakalım onu, kişiliğin ana ögesi haline gelmediği bir gerçek. Bütün bunlarla birlikte birinci bölümde özetlediğimiz 1981 öncesi olumsuzluklar bir yandan direniş içindeki olumsuzlukların bir etkeni iken, öte yandan en geniş anlamda kitlesel direnişin sürdürülmesinde bir etken (ama tali planda) olmuştur. Önder, kitle soyutlanması, kuşku ve güvensizlik, yoldaşlık bağlarının zayıflaması, moral bozukluğu gibi etmenler doğaldır ki kitle direnişini şu veya bu şekilde etkileyecekti.

e) Kuşkusuz yenilgi ve teslimiyetin nedenleri çok boyutlu ve bir bütündür. Bu boyutlardan herhangi birinin gözardı edilmesi halinde olguyu anlamak, açıklamak da eksik kalmış olur. Hele tek yanlı bir bakış, işi büsbütün çıkmaza sokar ve anlaşılmaz kılar. Siyasal bir olay ve olgunun bütünüyle ve tam anlaşılabilmesi, algılanabilmesi bütün boyutlarıyla ve kapsamlı olarak ortaya konulmasından geçer. Hele bu olgu yaşamımızda çok önemli bir rol oynamışsa gelecekte de karşılaşma olasılığı her zaman belirebilecekse, üzerinde durmak daha zorunlu olmaktadır. Ancak olgu ve olayların nedenlerini, onu hazırlayan ve koşullandıran ortamı çözerken, elbette ki belirleyici olanlarla etkileyen etmenleri belirleme ve etkileme sırasına göre vurgulayarak koymak gerekir. Başka bir anlatımla bütün neden ve faktörlerin diyalektik bütünlüğünü ve bağını kurarak sonuçta ilişkisi belirtilmelidir.

Mazlum DOĞAN yoldaşın işkence altındayken çekilmiş resmidir.

YENİDEN DİRENİŞ

Sınıflar mücadelesinin tarihine baktığımızda mahkemelerin önemli bir rol oynadığını görüyoruz. Mahkemeler tarihte egemen sınıfın elinde, ezilen sınıf ve halkların sınıf kavgalarını ezmede, mahkum etmede, halklara gözdağı vermede vazgeçilmez bir araç işlevi görmüşlerdir. Bundan dolayı mahkeme kürsüleri karşıt sınıfların çarpıştığı bir arenadır. Egemen sınıfın temsilcisi mahkemeler, onun adına ezilen sınıflar ve onların yiğit evlatlarını mahkum etme işlevi ile yükümlüdür. Sözümona yaptıkları yargılama ile sınıf kavgasını çeşitli adlar altında suçlayarak kamuoyu nezdinde mahkum etme yoluna giderler. Diğer bir deyişle mahkum etme yoluna giderler. Diğer bir deyişle mahkemeler diğer alanlarda, yöntemlerle yürütülen yok etme, sınıf kavgasını ezme politikasının hukuksal kılıfını ve gerekçesini oluşturarak kendi tutumlarını meşrulaştırırlar. Doğaldır ki ezilen sınıf ve halklar da kendi sınıf temsilcileri aracılığıyla mahkemelerde düşmanın dilediği gibi cirit atmasına izin vermezler. Çağımızda da bu proleter devrimciler ve ulusal kurtuluşçu güçler tarafından daha bir mak, karşı devrimi lanetlemek, teşhir etmek olan 'siyasi savunmaları' dünya devrim tarihinde bir gelenek haline gelmiştir. Kuşkusuz sorun salt geleceğin yerine getirilmesi değil, aynı zamanda siyasal rol ve önemi yadsınamaz nitelikte olduğu için yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Hitler faşizminin teşhir edildiği, Dimitrov'un Leipzig duruşmasının yankılarının günümüze dek sürüyor olması gerçeği mahkemelerdeki savunmanın değer ve önemini vurgulamaya yeterdir. Mahkemeler proleter devrimciler ve ulusal kurtuluşçular için bir mihenk taşıdır, bir sınav yeridir.

Siyasi savunmalarla, Türk sömürgeciliğinin uyguladığı vahşet ve kıyım politikası teşhir ve mahkum edildi. Oysa onlar mahkeme kürsülerini Kürdistan bağımsızlık kavgası ve PKK için bir mezar olarak, Kürdistan ve PKK'ye yönelik propaganda ve teşhir aracı olarak görüyorlardı. Tüm çabaları bu doğrultudaydı. Ne var ki mahkeme kürsüleri sömürgeciliğin geçmişten bu yana halkımıza reva gördükleri tüm baskı, kıyım ve ulusal imha politikasının günümüze nüştürme çabalarına son vermekle kalmamış; aynı zamanda PKK ve onun yürüttüğü ulusal kurtuluş davasının haklılığı, gerekliği ve kaçınılmazlığı haykırılmıştır. Bu davaya bağlılığın, cesaretin, inancın ve kararlılığın bir kanıtıydı da.

Özel olarak siyasal savunmalar, sömürgecileri teşhir ve mahkum eden, Partimizin ve davamızın haklılığını belgeleyen, dosta-düşmana ne olup olmadığımızı kanıtlayan; inanç, kararlılık, cesaret ve fedakarlığın anlamını vurgulayan, tarihe ve genç kuşaklara zengin bir deney sunan, bu çerçevede Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kavgasının gelişmesine katkıda bulunan; özel olarak biz PKK ye mensup tutuklular için devrimci geçmişimizle devrimci geleceğimiz arasında (teslimiyet döneminde) organik bir köprü işlevini gösteren tarihsel önemde bir olaydır. Genel olarak komünizme karşı yapılan saldırılara karşı durulduğu ve yüce komünizm davası savunulduğu, içinde dünya halklarına ve işçi sınıfına karşı omuzlarımızın üzerindeki sorumluluğun yerine getirilişidir de.

Ve diyebiliriz ki, PKK'li tutsaklar, mahkemelerdeki tutumlarıyla anlamlı olarak gerçekleştirilmektedir. Yani mahkemeler ezilen sınıf ve halkların haklı davalarının yargılanıp mahkum edildiği bir alan olmaktan çıkarılarak, egemen düzenin ve zorbalığın teşhir ve mahkum edildiği bir alan haline getirilirken, öte yandan ezilen sınıf ve halkların kurtuluş davasının haklılığı, gerekliliği ve vazgeçilmezliği haykırılır. Devrimi savundeki faşist-sömürgeci vahşetin, mahkemelerle oynamak istedikleri oyun ve komploların; cezaevinde işkence, zulüm ve kıyımlarının teşhir edildiği bir araç haline getirildi. Kısacası mahkeme kürsüleri devrime karşı zehir kusan bir zehir aracı olmaktan çıkarılarak devrimin hizmetine sunuldu.

Siyasi savunmalarla mahkemelerin karşı-devrim kürsüsüne döneklerin ve ihanetçilerin ipliğini pazara çıkarmış, PKK üzerindeki komploları boşa çıkarmış ve bu alanda dostlarımızın beklentilerini yerine getirmiş, bu tarihsel sınavı kazanmışlardır. Savunmaların tarihsel önemini, siysal rolünü ilk kavrayan Hayri yoldaştır. Her koşul altında ve değerli yaşamını yitirdiği ana kadar hep savunmaların önemini altını çizerek vurgulardı. Ve bu konudaki öncülük rolü Hayri yoldaşa aittir.

M. Hayri DURMUŞ yoldaş, mahkeme kürsüsünden PKK'nin sesini haykırdı.

21 MART 1982 MAZLUM YOLDAŞIN EYLEMİ, NEDEN VE SONUÇLARI İLE 17 MAYIS 1982 DÖRTLERİN YAKMA OLAYI

Mazlum yoldaşın eylemini anlamak, değerlendirmek, tarihimizdeki soylu yerine oturtabilmek gerçekten eylemin şekillendiği somut tarihsel koşulları ve açtığı çığırın düşmana vurduğu darbeyi, Kürdistan devrimine yaptığı katkıyı doğru ve sağlıklı bilmekten, anlamaktan geçer. Bir olay onu çevreleyen ve onu koşullandıran koşullardan soyutlandı mı, neden ve sonuç ilişkisi koparıldı mı anlatmak, anlamak ve açıklamak olanaksızdır. Bu bakımdan Mazlum yoldaşın eylemini yerli yerine oturtabilmek için o günün koşullarına kısaca bakacağız.

Daha önce de açıkladığımız gibi sömürgeciler, cezaevi için planladıkları programlarını adım adım, aşama aşama uygulama alanına koyuyorlardı. İlk etapta tüm cezaevi tutsaklarını teslim alıp emir-komuta ilişkisini egemen kılacaklardı. Bu temelde mutlak itaati sağlayacak, yani teslimiyeti sağlamlaştıracak ve olgunlaştıracaklardı. Bu noktadan sonra programın son ve esas aşamasına geçeceklerdi. Kuşkusuz bütün bunlar tarihin kaydettiği en vahşi işkenceler aracılığıyla gerçekleştirilecekti.

İşte 1981'in sonlarına, 1982'nin başlarına gelindiğinde Diyarbakır zindanlarında ana çizgisini emir-komuta ve itaatin oluşturduğu karşı-devrimci otorite ve denetim sağlanmış, teslimiyet statüsü sağlattırılarak olgunlaştırılmıştı. Uygulamaların hemen başında tutsaklar teslim olmak ve işkenceli ölüm seçenekleri ile yüzyüze bırakılırken, bu iki seçenekten biri dayatılıken, bu dönemden (teslimiyetin sağlamlaştırılması) sonra, ihanet (itiraf) seçeneği dayatılmaya başlandı.

1982'nin başlarında yoğunlaşan itirafa (ihanete) zorlama kampanyası, sonunda kitlede teslimiyete ilişkin düşünce ve yaklaşımlar da değişmeye başladı. Teslim olunduktan sonra 'bittik, tükendik, ihanet ettik, bir şeye yaramayız' düşüncesi oluşmuştu. Ki bu da daha çok ne olup olmadığının, yani teslimiyetin sınırlarının nereye kadar olduğu, ihanetle ilişkisi ve farklılığının net olarak kavranmamasından kaynaklanıyordu. Teslim olmuştuk, ama henüz ihanet değildi bu. Çünkü bizden yeni yeni şeyler isteniyordu. Düşmanca itiraf dayatılıyordu. Teslimiyet ihanet olmamakla birlikte, ona giden yolda ilk durak ve ona giden kapıları sonuna kadar açık bırakan bir olguydu. Bütün bunlar 1982'nin başlarında somut pratik tarafından bir bir kristalize oluyordu.

Evet bu yeni bir durumdu, yeni bir tavır gerektiriyordu. Çünkü ölüm ve ihanet; işte dayatılan seçenekler bunlardı. Her biri kendi çabasıyla, irade ve inancıyla ihanete karşı koyuyordu. Ama ihanetler de başlamıştı artık. Düşmanın politikası ve esas hedefi bu şekilde net olmasına karşın, bu komplo nasıl boşa çıkarılır, ihanetin yayılması nasıl önlenir? vb. soruların cevabı belirsizdi. Deyim yerindeyse ufuklar kararmış, yer yer zifiri karanlıktı. Ve düşman hızla hedefine doğru yol alıyordu. Cezaevi labirent özelliğini koruyor, ufukta bu labirentten çıkış ışığı gözükmüyordu. Eskiden denenen tüm yol yöntem ve araçlar sonuç alma özelliğini yitirmişti. Gözümüzde ne onlara güveniyorduk, ne de kendimize. Tam bir açmazdı bu.

Zifiri karanlıkta el yordamıyla ihanete karşı koyduğumuz bir ortamda Mazlum yoldaş, Ortadoğu halklarının ve bizim ulusal bayramımız Newroz'da yaşamını feda ederek labirentten çıkış ışığını yaktı. Bu cezaevi yaşamında ve Kürdistan bağımsızlık kavgasında tarihsel bir olay, yeni bir kilometre taşıydı. Cezaevi üzerinde kara bulutların tüm gücüyle abandığı, PKK'ye komploların hazırlandığı, halkımızın kurtuluş umutlarının söndürülmeye çalışıldığı bir ortamda, Mazlum yoldaşın soylu eylemi bütün bu olumsuz gidişe dur diyecek, direnişin kıvılcımını çakarak ufukları aydınlatacak ve böylece tarihteki gururlu yerini alacaktı. Mazlum yoldaşın eylemi dünü, bugünü ve yarını, yani kendi gelişim süreci (hareketi) içinde ele alınıp değerlendirilmelidir. Biz bugün onun tarihsel değerini ve siyasal boyutlarını daha iyi kavrayacak durumdayız.

Mazlum yoldaşın eylemi zifiri karanlıkta ufkumuzu aydınlatan bir ışık, ihanet ve teslimiyete karşı boyutlanacak direnişin anlamıydı dedik. Neden? Çünkü ihanet karşısında teslimiyet ve ihaneti anlamaya başlayan, ihanetin kapıya dayandığını gören, bizlere bunlara karşı tavrın, yolun ne olduğunu canını feda ederek gösterdi. Bu yol kutsal amaçlar uğruna ölmekti.

www.arsivakurd.org

Yaşam, teslimiyet altında her gün biraz daha devrimci ve insani değerlerden uzaklaşmaya yüz tutan yaşam —tabii eğer teslimiyet altındaki yaşama yaşam denirse— düşmanın elinde ise devrimci geçmişimize, yüce ideallerimize ve asgari insani değerlerimize karşı bir silah, bir koz haline getirilmişti. Daha basit bir ifadeyle bizim yaşamımıza ihanet etmemiz için bize yöneltilmiş bir silah haline getirilmişti. Öyleyse yapılacak tek şey kalıyordu: Düşmanın elindeki bu silahı çekip almak. Bunun anlamı da ölüm silahına sarılmaktı. Bu temelde direniş örgütlenmeli, teslimiyet ve ihanete karşı tavır alınmalıydı. İşte Mazlum yoldaşın yaptığı buydu. Önümüzü aydınlatan, direnişi sağlam ve güçlü temelleri üzerine oturtan bir eylemdi bu. Fedakarlığın en soylu olanı, en kutsalı, yoldaşlarının en çaresiz oldukları bir anda en değerli varlığı olan yaşamını feda edip onlara çarenin ne olduğunu göstermektir. Mazlum'un büyüklüğü, önder kişiliği işte budur.

Ferhat KURTAY

Mazlum yoldaşın eyleminin etkisinin kısa vadede kitlesel bir harekete dönüşmesini beklemek safdillik olurdu. Bunun sonuçları ancak süreç içinde olabilirdi. Direniş kıvılcımının kitlesel bir yangına dönüştürülebilmesi için daha birkaç adımın atılması gerekirdi. Bu adımlardan ilki 17 Mayıs 1982 tarihinde Ferhat KURTAY, Necmi ÖNER, Mahmut ZENGİN, Eşref ANYAK yoldaşların kendi onurlu yaşamlarına son vermeleriydi. Onlar Mazlum yoldaşın açtığı çığırda yürüyerek eşine ender rastlanan bir fedakarlık, cesaret, kararlılık ve devrimci irade örneğini gösterdiler. Dört yoldaşın birbirine kenetlenerek üzerlerine yağ döküp kendilerini yakmaları, son nefese kadar kıpırdamadan ölümle kucaklaşmaları proleter yurtseverliğin ve kahramanlığın bir örneğidir.

Ve teslimiyetten kurtuluş yolu daha da aydınlandı. Kitlenin yüreğini ve bilincini bu yol sarmaya başladı. Diğer bir deyişle Dörtlerin yakma olayı, Mazlum yoldaşın yaktığı isyan ve direniş kıvılcımını daha da gürleştirerek sönmeyen bir ateşe dönüştürmüştü. Bu eşsiz fedakarlık ve yüce idealleri uğruna ölme cesareti dost ve düşmana parmaklarını ısırtacak cinstendi. Bu aynı zamanda Kürdistan yurtseverliğinin soylu bir örneği olmakla birlikte, bu tür örneklerin varlığı özgür Kürdistan'ı da müjdeliyordu. Zindanların birisinde yükselen yurtseverlik ve engin devrimci fedakarlık alevi Kürdistan'ın ufuklarını, Özgür ve Bağımsız Kürdistan muştusunu çiziyordu.

Sömürgeciliğin bu soylu eylemlerden gerekli dersi çıkarmak yerine şiddet ve işkenceyi daha da yoğunlaştırması onun aciziliğinin bir kanıtıydı. Ancak, bilmiyorlardı ki, Mazlum'un açtığı, Dörtlerin alevlendirdiği direniş kıvılcımı mayasını tutmuş, cezaevi kitlesini harekete geçirici bir rol oynamaya başlamıştı.

14 TEMMUZ BÜYÜK ÖLÜM ORUCU

Bu tarihsel kararın açıklanması Partimizin büyük önderi ve halkımızın yiğit evladı M. Hayri DURMUŞ tarafından gerçekleştirildi. 14 Temmuz 1982'de mahkemede (Urfa grubu) söz alan Hayri yoldaş, sömürgecilerin vahşet düzeyindeki uygulamalarını, itiraf politikasının iç yüzünü ve hedefini, mahkemelerin işlevini ve savunmaları olanaksızlaştıran çabalarını teşhir ederek, bundan böyle bu koşullarda yaşamanın hiçbir anlamının kalmadığını vurgulayarak, mevcut vahşet, ihanet politikası ve uygulamasının da durdurulması amacıyla ölüm orucuna başladıklarını açıkladı. Bu öyle kararlı ve kesin bir açıklamaydı ki, mahkeme heyeti bile saygı duymaktan kendini alamamıştı. Kararlılık ve cesaret devrimci gururun bir simgesiydi, bu tutum. Hayri yoldaştan sonra Kemal ve onlarla birlikte altı arkadaş ölüm orucuna gireceklerini açıklayacaklardı. O gün mahkemede olmayıp, cezaevinde bulunan, içlerinde Akif YILMAZ'ın da bulunduğu iki arkadaş daha ölüm orucuna girecekierdi.

Mehmet Hayri ve Kemal yoldaşlar 1981 ölüm orucunu iyice değerlendirmişlerdi. Bu başarısızlığı, başarının anahtarı yapacaklardı. Bu her türlü komplonun, eylemi kırma çabalarını boşa çıkararak cesaret, kararlılık ve engin bir fedakarlık örneği ile eylemi sürdürmek ve mantıki sonuca ulaştırmak demekti.

Eylem ilk grup tarafından sürdürülürken, yeni katılmalar da oldu. Böylece sürekliliği sağlandı. Ve bu eylem amaç ve talepleri gerçekleşene kadar sürecek, onlarca ölüm pahasına da olsa... imajını verdi. Yani temeli ve güçlü desteği vardı eylemin. Buna rağmen idare kayıtsızlığını ve muhatap almama tavrını görüntüde de olsa sürdürmeye devam etti.

Ne var ki, önder yoldaşların örnek bir tavırla ölümle ardarda kucaklaşmaları sömürgecileri telaşa boğdu. Elleri ayakları birbirine dolaştı desek yeridir. Onlar da gele-

Akif YILMAZ

cek ölüm olaylarının sonuçlarını ciddi ciddi düşünmeye başladılar. Eylemin gruplar halinde kararlı bir şekilde sürüyor olması onları ödün verme noktasına getirmişti. Böylece kolordu yetkilileri devreye girerek, belli haklar temelinde bir anlaşma sağlandı. Sömürgecilik geri adım atmıştı. Cezaevi yaşamında ilk kez bir anlaşmaya ve ödüne yanaşmışlardı. Hem de en rahat dönemlerinde. Bu küçümsenecek, azımsanacak bir başarı değildi. Neydi verdikleri sözler? Ödünler bir kez siyasi savunmalar engellenmeyecek ve bu hak gaspedilmeyecekti. Yazılı savunma için olanak sağlanacaktı, cezaevinde bizim için en önemli olan başarı buydu. Çünkü o dönemde siyasi savunmaların vazgeçilmez bir nitelikle yapılması zorunlu bir görevdi. Ve kimse itirafa zorlanmayacaktı. İkincisi, baskı ve işkence yapmayacaklarına söz vermişlerdi. Bu söz düzeyinde de olsa işkence yaptıklarının bir itirafıydı. Sömürgeci yetkililerin böyle bir şeye zorlanması (hem de o dönemde) küçümsenemez. Üçüncüsü, askeri eğitim süresini haftada üç güne, günde üç saate indireceklerini vaad ettiler. Dördüncüsü, doğal ve kültürel ihtiyaçların kısıtlanmayacağını ve bunları bir baskı aracı olarak kullanmayacaklarını vaad ettiler.

Mahkemelerde uygulanan işkenceler, savaş esirlerinin savunma yapmasını engellemeye yönelikti. Buna rağmen Partimizin ideolojisi savunuldu.

Söylenen bu son üç vaad tutulmayacak ve kısa sürede rafa kaldırılacaktı. Ama verdikleri sözleri 35 için az çok tutacaklardı.

Görüldüğü gibi görkemliliğine ve büyüklüğüne karşın 14 Temmuz eylemi teslimiyet statüsünü (emir-komutayı, itaat ve eğitimi) kıramamıştı. Ama siyasal sonuçları çok muazzamdı. (İleride özetleyeceğiz bunları) Teslimiyet statüsünün kırılmamasının 14 Temmuz eyleminin başarısız olduğu, yenilgiye uğradığı anlamına gelmez kesinkes. Teslimiyeti kırmak için kitlesel bir irade ve eylem, kitlesel bir güç gerekirdi. Oysa eylem kadrosal düzeyde sürmüş ve noktalanmıştı. Mahkemelerdeki tutumları bir yana bırakırsak, eyleme sahip çıkma, onu destekleme, ona omuz verme vb. biçimde bir hareket görülmedi cezaevinde. Doğaldır ki, hak elde etmek, elde edilen hak ve kazanımı korumak bir güç ve kitlesel dayanak işidir. Bu siyasetin a, b, c'sidir. Siyasetin en basit kuralıdır bu. Kitlesel hareket, kitlesel destek ve dayanak olmadığından dolayıdır ki, verilen sözlerin büyük bir bölümü bile tutulmayacak (idarece), kazanılan haklar bile korunamayacaktı. Sözlü verilen sözlerin tutulmamasının bir nedeni, kitlesel dayanaktan yoksunluğu ile açıklanırken, öte yandan yapılan anlaşmanın statüyü radikal bir değişikliğe götürmemesi (içinde teslimiyeti kırmaması) ile de açıklanabilir ki, bu da yine kitlesel bir hareketle olasıdır. Kavranılması gereken halka, çıkarılması gereken ders şudur: Genelde belli haklar ve belli kazanımlar, ancak belirli bir kitlesel güç ve hareketle kazanılabilir. İkincisi, bu hakla statünün esasıyla ilgili olmadı mı, yani teslimiyet çerçevesi içinde oldu mu, yaşama şansı çok azdır. Hemen hemen yoktur. Her iki durumda da hakların güvencesi, örgütlü güç ve harekettir.

Kuşkusuz 14 Temmuz ölüm orucunun etkileri ve sonuçları salt cezaevi yaşamı ve direnişi ile sınırlı değildir. Etkileri ve sonuçları duvarları aşarak ötesinde yankılar uyandıracaktı. Ulusal kurtuluş mücadelemizde kilometre taşı rolünü oynamıştır, belirlemesinin anlamı budur işte. Duvarların ötesinde yarattığı etki ve sonuçlarını da şöyle özetlemek olasıdır:

1- 14 Temmuz ölüm orucu geri çekilme taktiği döneminde Hareketimizin birlik ve bütünlüğünün korunmasında, mücadelenin geliştirilmesinde yadsınamaz bir işlev görmüştür. Kadroların, savaşçıların mücadele azmi ve kararlılıklarının canlı tutulmasında bir araç olmuştur. Partinin direnişçi ve militan çizgisinde sağa sapanların teslimiyetçi anlayışlarını Parti saflarına ekmeleri önünde ciddi engellemelerden biri olmuştur. Diğer bir anlatımla, teslimiyetçi düşüncenin gelişmeye (Parti saflarında) en uygun olduğu bir ortamda, 14 Temmuz bu tür anlayışların gelişmesi önünde en büyük engel işlevini görmüştür.

2- Sömürgecilerin Hareketimizi yok etme planlarını ve komplolarını boşa çıkarmış, Kürdistan'a özgü yeni tipte direnişçiliğin ve yurtseverliğin yerleşmesinde, kalıcılaşmasında muazzam bir rol oynamıştır. Böylece Partimiz çok ciddi bir tehlikeyi atlatarak, halkımızın kurtuluş umudu, kurtuluş ışığı olmaya devam etmiştir. Bunlarla birlikte Partimiz, Kürdistan ulusal kurtuluş kavgasındaki önder rolünü bir kez daha tescil etme fırsatını bulmuştur.

3- 14 Temmuz eylemi cuntayı, onun işkence ve insan hakları konusundaki uygulamalarını teşhir etti. Dünya kamuoyunun dikkatlerini cezaevi üzerine çekti. Bundan böyle cezaevleri gündemin ilk sıralarını işgal etmeye başlayacaktı.

4- Dış kamuoyunda Partimizin prestij ve saygınlığını yükseltmiştir. Kısacası düşmana vurduğu darbeler, mücadelemize yaptığı katkılarla anılacaktır hep.

Özet olarak 14 Temmuz eylemi ve onun yaratıcılığı (M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK) özel olarak cezaevi, genel olarak mücadelemiz tarihinde tarihsel önemde bir rol oynadı. Hayri, Kemal, Akif ve Ali önümüze bir yaşam ve mücadele çizgisini yaşamları pahasına sergileyip, teslimiyet ve ihanete karşı direniş sancağı oldular ve Onlar Kürdistan ulusal kurtuluş kavgasında bayraklaştılar... Anıları ölümsüzdür!

MAYIS '82

Burası otuzüçüncü mahzen
Bu işkencedir, zulümdür
Bir yumruk gibi örülür yüreklerde.

Acılar alışılmış bir duygu
Ölüm ulaşılmaz mutluluk
Zulüm iliklere dayanır
İhanet kastediyor namusa, ara, onura.

Burası otuzüçüncü mahzen
Zulüm kol geziyor
Zirvede sırıtıyor işkence.

Yüzleri alevler içinde birleşen
İhanetle güreşen
Dört militan yanıyor.

Gözlerde bir inançtır
Yanık bedende isyan
Dudaklar slogan haykırıyor
Taze Mayıs gecesi.

Bir direniş ruhudur
Saran tutsak bedenleri
Dört meşale gibi, dört can
Yanıyor dört militan.

Kurtar mengeneden
Tutsak umudu
Bir sabah gibi
Aydınlanacak zindan
VE AYDINLANDI İMAN!..

EYLÜL DİRENİŞİ

Eylül 1983, Kürdistan tarihinin görkemli bir direnişe sahne olduğu bir ay. Bu, halkımızın kendi özgürlük tutsakları şahsında bir şahlanışıydı. Kutsal amaçlar uğruna ölümüne bir kavgaya atıldığında nelerin başarılabileceğinin somut göstergesiydi. Özgürlük, bağımsızlık ve özgürce yaşam uğruna halkımızın coşkulu, kararlı ve fedakarca bir silkinişiydi, Eylül direnişi.

Özellikle 14 Temmuz eylemine katılan arkadaşların 35'e getirilmesinden (Mart'ın başlarıdır) sonra direniş ve örgütlendirilmesi konusu daha somut bir biçimde tartışıldı. 'Eylem nasıl ve ne zaman başlatılsın; kitlesel olarak kuralları reddetme biçiminde mi? Yoksa ölüm orucu şeklinde sürsün, kademeli olarak direniş kitlesel bir niteliğe büründürülsün biçiminde mi olsun' vb. farklı seçenekler çerçevesinde tartışıldı. 'Önce ana davanın karar gününde eylem mahkemede açıklanarak başlatılsın' görüşü ağırlık kazanmaya başlar gibi oldu. Ancak kadrolar arasında zamanlama, koğuşlara taşırma (eylemi) ve planlaması konusunda tam bir görüş birliği oluşturulamadığı için bundan vazgeçildi. Ayrıca ceza alanlarla bir araya gelmek direniş için avantajlı bir durum da sağlayabilirdi. Koşulların daha da lehimize oluşturulması ve hazırlığın daha iyi yapılması için erteleme uygun görüldü.

Ana davanın sonuçlanmasından sonra idam, müebbet ve bazı ağır cezalara çarptırılan arkadaşlar 36'ya konuldu. Bir isteğimiz yerine gelmişti. Doğal olarak belirli kadroların da 36'ya götürülmesi nedeniyle oluşturulmaya başlanan örgütlenmenin merkezi burası oldu. Eylem hazırlıkları burada yoğunlaştı ve hazırlandı. Daha önce 35'te örgütleme içinde olduğundan sayısı kabarık olan bu iki koğuş direnişin de temeli olacaktı.

Ve 36'da direniş ve ölüm orucu konusu enine boyuna tartışıldı. Bütün olasılıklar üzerinde duruldu. Bu yoğun tartışmalar sonucunda eylem planı da somutluk kazandı. Buna göre eylemin hedefi tüm cezaevi genelinde teslimiyet statüsünü kırmaktı. Başka bir deyişle, emir-komuta, askeri eğitim, işkence ve her türlü baskı, kısıtlama son bulmalıydı. Emir-komuta, eğitim ve işkence uygulamalarının kaldırılması talebinden kesinlikle taviz verilmeyecekti. Bu sayılan ögelerin birinin kabülü teslimiyetle eşanlamlıydı. Bu talep tüm cezaevi içindi. Ancak verilecek tavizler kitlenin direnişe katılma gücüne orantılı olarak en aza indirilecekti. Kısacası diğer kısıtlamaların kaldırılmasının çapı direniş ve güç olgusuyla orantılı olacaktı. 35 ve 36 için ise hemen hemen her şeyin kaldırılmasını hedeflemiştik.

Ayrıca bu temel ögelerin dışında, genel çıkarları (yukarıda adı geçen, emir-komuta, askeri eğitim, işkence ve her türlü baskı ve kısıtlama) korumak ve yaşamak amacıyla bazı tavizler de kabul edilebilirdi. Örneğin; İstiklal marşı vb. gibi.

Kısaca eylemin hedef ve talepleri kabul edilebilenler ile kabul edilemeyecekler konusu net çizgilerle belirlenmişti.

Öte yandan iş salt eylemin hedeflerinin saptanmasıyla bitmiyordu. Eylemin nasıl ve ne şekilde konulması konusu da saptanmalıydı. Buna göre yirmişer kişilik gruplar halinde ölüm orucuna başlanacaktı. Bir grup başlamasından bir süre geçtikten sonra (ihtiyaca göre bu süre kısa ve uzun olabilirdi) ikinci grup da başlayacaktı. Bu bağlamda gruplarda yer alan arkadaşlar saptandı ve örgütlendirildi.

Ölüm orucuna katılmayan kitlenin durumu ne olmalıydı? Bu soru da enine boyuna çok ayrıntılı bir biçimde ve her olasılık gözönüne getirilerek tartışıldı. Kitlenin üzerindeki (koyu teslimiyet döneminin yarattığı) tedirginlik düşmanın ani saldırısının yaratacağı etki düşünülerek her türlü uygulamanın birden ve tümden reddi yerine, kuralların kademeli reddi uygun görüldü. Bunda amaç kitle üzerindeki tedirginliği kaldırarak tüm kuralları, reddetme noktasına getirmek, tüm güçleri savaş alanına değil, kademeli olarak yıpranmasını engelleyip direnişin sürekliliğini sağlamak; özcesi mevcut gücün kademeli ve uzun süreli bir maratona göre ayarlamaktı. Öte yandan bu yöntemle idare ile diyalog kapılarının açık bırakılacağı da düşünülmüştü. İşte bunlar düşünülerek (en kötü ihtimaller nedeniyle) ölüm orucuna katılmayan kitle, ilk planda mevcut kuralların bir kısmına uyacak, bilahare eylem sürecinin koşulları ve boyutlarına göre kuralların tümü kademe kademe kaldırılarak, kitlesel fiili direniş de tümüyle yaşama geçirilecekti. Bu nedenledir ki, 36'da ölüm orucundan sonra da istiklal marşı okunmaya devam edildi. Bununla birlikte ölüm orucuna katılanlar başından itibaren ziyareti protesto edecek, diğer kitle ise ilk etapta ziyarete çıkarak eylemin amaçları ve nedenlerini kapsamlı olarak görüşçülere anlatacaktı. Ondan sonraki görüşmeler ölüm orucuna katılmayan kitle de gitmeyecek, yani ziyareti protesto edecekti. Tabii ki, bu da eylemin

Avrupa'da cezaevi direnişleriyle dayanışma amacıyla gerçekleştirilen bir açlık grevi.

örgütlediği 35-36 için geçerli idi. Bu kadar temkinli ve kılıkırk yararak hareket etmemiz bu eylemin sonuçlarının bizim için yaşamsal önemde olmasıydı. Bir yenilgi ve bozguna tahammül yoktu. Belirli kadrolar, direnişi ne pahasına olursa olsun götürürdü. Bizim amacımız kazanımları geniş bir kitleye yaymaktı. Bu nedenle en kötü ihtimali göze alarak her şeyin birden reddedilmesini uygun görmedik.

Koğuşların bu direnişe tavrı, katılımı ne olursa olsun bizim için belirsizliklerle doluydu. Bir kısım kitlenin mutlaka katılacağını düşünüyorduk ama ne çapta olur, bunu tam olarak bilmiyorduk. Direnişin sürdürülmesinde bu bilinmezlik olgusunu dikkate almamız gerekiyordu. Eylem planı ve programımızı mevcut güce göre ayarlamıştık. Yalnız idareye taleplerimizi bildirirken tüm uygulamaların kaldırılmasını istemiştik. Çünkü tavizleri ancak süreç içerisinde tespit edebilecektik.

Kısacası özetlenen bu hazırlık ve planlamadan sonra 1 Eylül 1983 günü ölüm orucu başlatıldı. Suruç grubundan eyleme katılanlara, eylemin amaç, hedef doğrultusu açıklanarak koğuşlara eyleme destek, direnişe çağrı yapıldı. Böylece 20 arkadaş ölüm orucu biçiminde direnişi başlatmış oldu.

O ortamda koğuşlarla ilişki kurma olanakları yoktu. Bu bakımdan onların eylem, direniş için örgütlendirilmeleri olanaklı olmadı. Ancak mahkemeye gidiş-gelişlerde ve hastaneye gidenlerle yakında direnişin başlayacağı, buna göre herkesin kendisini hazırlaması gerektiği haberleri gönderiliyordu. Bu haberler koğuştaki arkadaşların morallerini yükseltiyordu. Eylem beklentisi tüm koğuşlarda kendisini hissettiriyordu. Zaten idareye karşı tavırlarda gözle görülür değişmeler gözleniyordu. Yani cezaevi kitlesi 81 ve 82'nin kitlesi değildi. İşkence ve zulüm bundan sonra dayanılacak ve yaşanılacak gibi değildi. Önceki direnişler de işkence ve teslimiyete karşı nasıl davranılması gerektiği konusunda bir ışık olmuştu.

Ve 5 Eylül 1983 günü, Mazlum yoldaşın 21 Mart'ta yaktığı kutsal direniş kıvılcımı daha sonraki direnişlerde daha da büyüyerek 1 Eylül ölüm orucunun başlattığı öncü rolle kitlesel bir yangına dönüştü. Yılların öfkesinin patlamasıydı bu. Bir avuç hain dışında tüm cezaevi kitlesi işkence, zulüm, teslimiyet ve ihanete karşı tek bir yürek, tek bir yumruk olmuştu. Herkes bir ağızdan 'Kahrolsun işkence!', "Ya insanca yaşam ya ölüm!' sloganlarını haykırarak (önceden hangi sloganların atılacağı gibi bir tespit olmadığı için ilk gün daha başka sloganlarda atıldı), bundan böyle cezaevi yaşamının ne olması gerektiğini kararlıca vurguluyordu. Kitlesel coşku, heyecan doruk noktasındaydı. İşte bu şahlanış, başkaldırış ve kararlı tutum fiili olarak bundan sonraki kurallarını ve statüsünü çizmişti ki, bu teslimiyet zincirlerinin kırılıp atıldığı ve aşağılanmanın son bulduğu, asgari insanca yaşam olanaklarının sağlandığı bir tutukluluk statüsüydü.

Ölüm orucu biçiminde başlayan 8 Eylül'de kitlesel yangına dönüşen direniş karşısında idare tam anlamıyla bir şaşkınlık, çaresizlik ve kararsızlık içindeydi. Deyim yerindeyse tam bir şoka girmişti. Tüm cezaevinin slogan atması, başkaldırması idare için olduğu gibi bizim için de yeni bir durumdu. Eylem yeni bir aşamaya sıçramıştı. Bu gelişmeyi merkezi kontrol altına almak, her türlü provokasyona kapalı tutmak, merkezileşmesini ve merkezi yönetimi gerçekleştirmek, direnişin geleceği açısından çok önemliydi. Bu noktada idare henüz kitlesel direniş karşısında bir karara varmış değildi. Arayış içindeydi. Bu arayıştan yararlanmak gerekiyordu. Çünkü slogan atmaya uzun süre seyirci kalamadı. Ayrıca slogan atma bizim açımızdan temel

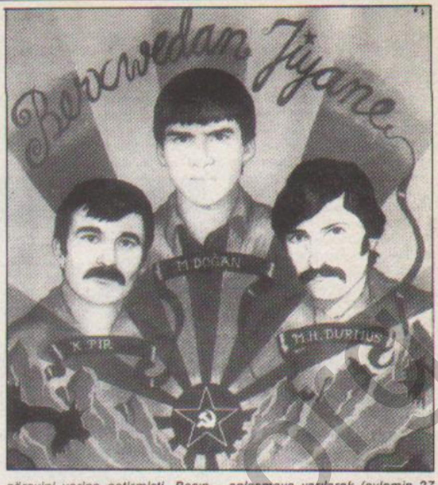

görevini yerine getirmişti. Başından beri olduğu gibi 8 Eylül günü de idare ile dialoga kapımız açıktı. Bütün bu koşulları değerlendirip bu durumdan yararlanmak için idareye talepte bulunarak, 'koğuşlara götürülüp gezdirildiğimiz takdirde slogan atmaya son verebileceğimizi, sükûneti sağlayabileceğimizi, bu konuda arkadaşlarımızı ikna edebileceğimizi' bildirdik. Çaresizlik içindeki idare talebi kabul ederek dört arkadaşın koğuşları dolaşmasını sağladı. Böylece bir gün süren slogan atma olayı taraftımızdan durduruldu. Bir baskı ve saldırı karşısında tekrar atılması kaydıyla —çünkü yukarıda belirttiğimiz slogan atma olayı işlevini yeterince görmüştü— bundan böyle yapılabilecek şey kitlesel direnişi sağlıklı bir şekilde sürdürmek, tek elden yönetimi başarabilmekti.

İdarenin dört arkadaşı koğuşlarda dolaştırmasının siyasal sonuçları gerçekten oldukça önemliydi. Böyle bir önerinin bizden gitmesi ve idarece kabülü küçümsenemez sonuçlar doğurdu. Bu karar doğruydu, çok iyi biçimde kullandık.

Direniş boyunca idare birkaç kez koğuşlara saldırılar düzenleyerek eylemi kırmaya çalışacak, fakat somut bir sonuç elde edemeyecekti. Çünkü hem saldırılan koğuşlar, hem de cezaevi kitlesi bu saldırılara karşı gereken tepkiyi göstermiş, bu da düşman saldırılarını sonuçsuz bırakmıştır. Gerçi bu saldırılardan kitle de fire verecekti. Ancak bu genel direnişi pek etkileyemeyecekti. Saldırılar ve koğuş baskılarının pek sonuç getirmeyeceğini anlayınca koğuş baskılarına son verdiler. Zaten topu topu birkaç kez koğuş bastılar.

Bu birkaç koğuş baskınından bizim için çıkan sonuç şuydu: Coşkular, heyecanlar yerini katı sınıf gerçeklerine bıraktığında çözülmeler olacaktı; kaldı ki, kitlede üç yıllık teslimiyetin yarattığı tedirginlik ve çekingenliğin bir direnişle ortadan kalkması beklenemezdi. Öyleyse salt coşkuya aldanılmamalıydı. Durum ne az ne çok, gerçek biçiminde tespit edilmeliydi.

Direniş boyunca ölüm orucuna katılanlar da arttı. Sayı yüzü fazlasıyla aştı. Bir bütün olarak direniş, cesaret, kararlılık ve engin fedakarlıkla sürdü. Direniş yönetemi de doğru ve isabetli kararlarıyla direnişi sürüklüyordu. Örgütlü, kararlı, disiplinli kitle direnişi karşısında sömürgeciliğin yapacağı fazla bir şey yoktu. 5 Eylül'de tüm kitlenin başkaldırısıyla çizilmiş cezaevi yaşantısının ana hatlarını kabullenmekten, daha doğrusu bunu tescil etmekten başka çaresi yoktu.

Ve sonunda idare ile belli bir anlaşmaya varılarak (eylemin 27. gününde) ölüm orucuna son verildi. Yapılan bu anlaşmaya göre: Emir-komuta, işkence, her türlü askeri ve kemalist eğitim kalkacak, savunmaları serbest ve sansürsüz yapılma olanağı sağlanacak, doğal ve kültürel ihtiyaçlar üzerindeki yasak ve kısıtlamalar son bulacak ve bunlar baskı aracı olarak kullanılmayacaktı. Kısacası, normal asgari insani değerlerle bağdaşan bir cezaevi yaşantısı öngörülüyordu. Buna karşılık biz haftada iki kez istiklal marşını okumayı, salt subaylara komutanım demeyi sürdürecektik. Kuşkusuz bu iki uygulama teslimiyet döneminin bir kalıntısıydı. Bizim ideolojik ve politik yapımızla çelişiyordu. Ancak soruna daha geniş boyutlu yaklaşıldığında bu geri adımların, bu tavizin verilmesinin anlamı daha iyi anlaşılır.

Her şeyden önce bizim için önemli olan, sömürgeciliğin siyasal kişiliğimize ve insani varlığımıza yönelik uygulama ve tehditlerine son vermekti. İnsani varlığın, siyasal kişiliğin korunmasının yolu teslimiyet zincirinin kırılmasından, işkence uygulamalarının son bulmasından geçiyordu. Başka bir anlatımla, emir-komuta ilişkilerinin parçalanmasından, karşı-devrimci bir işkenceye dayanan otorite ve denetimi etkisiz hale getirmekten, vahşet ve ihanet politikasına son verilmesinden geçerdi bu. İşte biz bütün davranışımızı, hareketimizi ve politikamızı adı geçen ilkeyi; siyasal kişilik, insani varlığı, düşman saldırı ve tehditlerine karşı korumak, işte dönemdeki gerçeklerdi bizi buna zorlayan. İşte istiklal marşını okumamızı sürdüren temel gerekçe budur. Geneli, bütünü korumak amacıyla verilen bir tavizdir. Direnişin temel kazanımını istiklal marşı için riske sokamazdık. Çünkü, istiklal marşının durumu 1981'deki okumamızdan daha değişik bir biçimde ve sembolik diyebileceğimiz biçimde kalmıştı.

Niye bu tavizi kabullendiğimizi daha somut olarak açıklayalım:

Kitlemiz (buna kadrolar da dahil) uzun yıllar teslimiyet döneminin yoğun baskılı dehşeti altında yaşadığı panik, korku, tedirginlik kendine ve çevresine güvensizlik yaşamın bir parçası haline geldi. Teslimiyetin dehşeti doğal olarak insanların düşüncesinin dikkatlerini gün yaşama sevketmiş ve bu çemberi aşamayacak noktaya getirmişti. İşkencesiz bir yaşam düşüncesinin ekseniydi. Kısacası düşünceler, bırakalım cezaevi duvarlarını, koğuş duvarlarını bile aşamıyordu. Bu çemberin aşılabilmesi ve insanların sağlıklı bir düşünce ortamına kavuşturulabilmesi için u-

zun bir soluğa ihtiyaç vardı. Bu ise teslimiyetin kırılmasıyla mümkündü. İnsanca yaşama koşullarının yaratıldığı, örgütleme, siyasi çalışma olanaklarını oluşturup, siyasi ufukların genişletildiği bir ortamda kitleye, ihtiyaç duyduğu derin soluk kazandırılabilinirdi. Bu soluk verildikten, siyasal konular düşüncenin ana ekseni haline getirildikten sonra, kitleden bu tavizi geri alma istemi yapılabilirdi. Bu yapılmadan kitleden her şeyi bekleme hakkımız doğmazdı. Çünkü kitleyi sağlıklı düşüncenin önündeki engeller kaldırılmadan uzun soluklu bir mücadeleye ve riske sokmak doğru olmazdı.

OCAK DİRENİŞİ

1983'ün sonlarından itibaren tırmandırılmaya başlanan saldırı baskı politikası, 2 Ocak 1984'te doruk noktasına çıkarıldı. Bu açık bir saldırı, yoğun bir baskı ve işkenceydi artık. Eylül'de yedikleri tokatın öcünü alırcasına çullanmışlardı yine cezaevi üzerine.

Bizim bu saldırı ve işkence uygulamaları karşısında sessiz durmamız beklenemezdi. Kanla, emekle, fedakarlıkla, binbir çile ile yoğurduğumuz kazanımlarımızı, haklarımızı, değerleri bırakamazdık düşmana. Bütün bunları savunma ve koruma temelinde direnmekten başka bir yolumuz yoktu. Diğer yolların (teslimiyet vb.'lerinin) lügatımızdan silmeye and içmiştik bir kez. Ve öyle yaptık. 2 Ocak 1984 günü ziyarete giden bir grup yoldaşın, işkenceye tabi tutulması üzerine tüm cezaevi bir ağızdan 'Kahrolsun işkence', 'Ya ölüm ya insanca yaşama', 'İnsanlık onurumuz işkenceyi yenecek' sloganlarını atmaya başladı. Bu işkence ve baskılara karşı tavrımızın kararlı ve kesin bir ifadesiydi. Böylece fiili direniş, insanca yaşamak, insani ve devrimci değerleri korumak amacıyla başlamış oldu.

Dünyanın yeni bir yıla binbir umutla başladığı günlerde niye Diyarbakır zindanları yeni bir vahşete sahne oluyordu: Eylül'de ipliği pazara çıkarılmış işkence, vahşet ve ihanet politikası neden yeniden bir daha gündeme getiriliyordu? Başka bir deyişle Ocak 1984'te doruğa çıkarılan saldırı ve işkencenin altında yatan temel gerçek ve gerçekler nelerdir? Kısaca bir göz atalım:

Saldırının yoğunlaştığı 2 Ocak'ın akşamında idare koğuşları dolaşarak, tek tip elbise giyilmesini istedi. Görüntüde baskıları bunun için yaptığı izlenimini verdiler. Diğer bir anlatımla, saldırı ve işkencelere tek tip gerekçesiyle yasal bir dayanak kazandırmaya çalıştılar hemen. Damdan düşercesine böyle bir dayatma çok ilginçti, ilginç olduğu kadar, uzun ve yoğun bir hazırlığın ürünü olduğunu vurguluyordu bize. Demek ki, saldırı planı, uzun uzun hesaplanmış, önemli hedefleri olan bir olguydu. Yani rastgele, anlık bir şey değildi. Ocak'taki saldırıların esas amacı yürürlüğe konan 1981-83 döneminde dört başı mamur bir şekilde uygulanan teslimiyet —ihanet—, kişiliksizleştirme programının bizzat kendisiydi. Bu saldırı ve işkenceyle cezaevi kitlesini teslim alma, kişiliksizleştirme programını hayata geçirmek ve tutsakları insani ve devrimci değerlerine karşı ihanet ettirmek hedeflerine varmak istiyorlardı ilk planda. Eylül'de kırılan teslimiyet zincirlerini boynumuza geçirmek, emir-komuta, itaat ve askeri eğitim-kemalist eğitimle beyinlerimizi, yüreklerimizi prangalamak amacındaydılar. Evet, Ocak saldırılarının altında yatan gerçek buydu. Siyasal kişiliğimiz ve insani varlığımız tekrar ciddi bir tehlike ve tehdit ile karşı karşıyaydı. Eylül direnişinin kazanımları, hakları ve değerleri saldırıların boy hedefiydi. Kısaca tüm girdi-çıktısını çok iyi bildiğimiz, yaşadığımız ve canlı tanığı olduğumuz 1981-83 teslimiyet ortamı ve ihanet programıydı dayatılmak ve uygulanmak istenen.

Sömürgeciler saldırıların zamanlamasını da kendilerine göre uygun yaptılar. Şöyle ki, bir kez cunta gitmiş, yani bütün ipler kendisinde olmak kaydıyla yerini sivil bir hükümete bırakmıştı. Bu olgu, yani 'demokrasiye geçiş (!)' iç ve dış kamuoyunda bir beklenti ve iyimserlik havasına neden olmuştur. Kuşkusuz bu faşist yönetimin işini kolaylaştırmıştır. Diğer bir deyişle 'sivil'leşen askeri yönetimin kamuoyunda görüntüsü aynı değildi. Hele bu sivillerin ipliğinin henüz pazara çıkmadığı bir dönemde. Bu, cunta dönemine göre iç ve dış baskıların biraz hafiflediği bir ortamda Özal yönetimi için bir avantajdı. İşte faşist yönetimin bu avantajı değerlendirmek için, başta Diyarbakır olmak üzere tüm Türkiye ve Kürdistan çapında cezaevlerinde saldırıya geçecekti. Tek tipleri giydirme kampanyası biçiminde sürdürülen bu saldırılar, merkezi olarak planlanmış ve uygulanmıştır.

İkincisi; eylülden sonra işkencelerin direniş sonucunda sona erdirilmesi, sömürgecilere Diyarbakır'ın görüntüsünü iyi gösterme olanağını vermişti. Ama bunu pek başarmadıkları ortaya çıkacaktı. Diyarbakır'ın işkence merkezi olduğu görüntüsü silinmeyecekti. Ancak direniş boyunca özellikle ziyaretçilerimize karşı bu yeniden 'işkencesiz dönemi', kendilerini haklı göstermek için kullanacaklardı.

Özet olarak, ocaktaki siyasal koşullar, eylüle göre daha avantajlıydı sömürgeciler için.

Sloganların atılmasından sonra direnişin yöntem ve araçları konusunda tam bir belirsizlik ve netsizlik içinde olduğumuzu söyleyebiliriz. Açıkçası hazırlıksızdık politika alanında. Bunun doğal bir sonucu olarak direnişin hemen başında günübirlik —uzun vadeli olmayan— tutum ağırlıktadır. Gerçi direnişin hedefi, beklentilerimiz, düşmanın politikası konusunda görüşlerimiz besbelliydi. Ama aynı şeyi direnişin somut yöntem ve taktikleri için söyleyemeyiz. Bu nedenle bu konuda hatalarımız da oldu. Şöyle ki: Genel coşkuya, heyecana, kitlesel çıkarlara kapılarak, yakma, yıkma, barikat vb. biçimde yaşanan isyan durumunun meydana gelmesine yol açtı. Bu tutum gücümüz nedir, ne değildir, yakma-yıkma ile nereye varabiliriz, zararlarımız ne olacak vb. bir dizi sorunun hesabını yapmanın bir ürünü değil, anlık genel gidişin akışı içerisinde günübirlik ve duyguların eseri olan bir tutumdur. Bundan dolayı önderlik uzun süreli bir politika yerine, bu tutumu ile kitlenin peşinden gitmiş ve deyim yerindeyse kitle kuyrukçuluğu yapmıştır. Yakma-yıkma, barikat vb. isyana yol açan tutumlar hiç kuşku yok ki, aleyhimize olmuştur. İdare de bu durumu körükler bir tutum izledi. İsyan durumunun oluşması bir yanda bizim kitlenin anlık eğilim ve tepkilerinin etkisinde kalarak verdiğimiz yanlış kararlardan kaynaklanırken, öte yandan gerekli iletişim kopukluğu da bu durumu geliştirmiştir. Şöyle ki; örneğin merkezden 'şöyle şöyle yapın' biçiminde haber gönderiliyor, bu yerine kavuşuncaya kadar ya değişerek gidiyordu, ya da eksik. Bu iletişim kopukluğu yüzünden koğuşlarda farklı uygulamalar, farklı yöntemler sergilenebiliyordu.

Mazlum DOĞAN yoldaş, her türlü işkence ve zulüm uygulamasına rağmen, Partimiz PKK'nin sesini yükseltti.

İsyan durumunun oluşmasından sonra saldırıların dozu en uç noktaya vardı. Tam bir savaş düzeni içinde koğuşlar basılıyor, kısa bir sürede barikatlar aşılarak koğuşlar boşaltılıyordu. Ve koridora çıkarılan insanlar eşine ender rastlanan işkencelere tabi tutuluyordu. Bu korkunç boyutlardaki işkencelere dayanamayanlar hem elbise giydiklerini kabul ediyor, hem de kurallara uyacaklarını belirtiyorlardı. Elbise ve programı reddedenler ise, bütün üstündeki elbiseler acımasız işkencelerle paramparça ediliyor, tek tipler zorla üzerlerine geçiriliyordu. Tabii bu sonuncular hemen üzerlerine geçirilen elbiseleri atıyorlardı. Her koğuş baskınında kitle bu şekilde iki tutum sergiliyordu. Bir kesimi hem elbise giyip hem de teslim oluyordu. Bir kesimi de her ikisini de reddediyordu. Elbise giyen ve teslim alınanlar zaman yitirmeksizin askeri eğitime alınıyorlardı.

Kuşkusuz bu gidiş oldukça aleyhimize idi. Şimdi yapılması gereken isyan durumundan gerekli direnişe geçiş yapmaktı. Ama nasıl ve ne şekilde? Çünkü direnişi, isyan düzeyinde uzun süre sürdürmek (kitlesel olarak) sonuç alıcı bir yöntem olmadığı kanıtlanmıştı. Yarardan çok bize zarar getiriyordu.

Çünkü birkaç koğuş basılıyor ve mevcudun önemli bir bölümü teslim alınıyordu. Bu olgu da doğal olarak kitlede moral bozukluğuna yol açıyordu. 'Yeniden 1981-83 günlerini mi yaşayacağız' kuşku ve kaygıları gelişiyordu. İşte tam bu noktada kısa vadede cezaevini normal bir direnişe dönüştürmek, kitlede başgösteren moral bozukluğunu önlemek ve ne pahasına olursa olsun teslimiyetin kabul edilmeyeceğini kararlı ve kesin bir şekilde dost ve düşman güçlere göstermek için ölüm orucu başlatıldı. Ölüm orucu cezaevinde düşmana karşı mücadelede en etkili ve en yüksek düzeyde bir eylem biçimiydi. Daha önceki deneyler, etkinliğini ve sonuç alıcılığını kanıtlamıştı.

•

Ölüm orucunun temel amacı, eylül kazanımlarını, haklarını ve değerlerini korumaktı. Düşman saldırıya geçmişti. Bu kazanım ve haklarımızı hayasızca çiğnemek ve geri almak kararındaydı. Bu somut olgu bizim düşmanın saldırılarını püskürtme ve eski kazanımlarımızı korumayı zorunlu kılıyordu. Bu amacımıza da ancak özgücümüzle inançlı, bilinçli, kararlı, fedakarca sürdürülen direnişimizle, çelik iradeyle varabildik... Ölüm orucunu başlattığımızı, talep ve amacını içeren dilekçe 14 Ocak 1984'te idareye verilerek ölüm orucu resmen başlatıldı. İdareye verilen dilekçede saldırı ve işkencelerin nedenlerini anlatıyor, taleplerimizin eylül kazanımlarını korumak olduğu vurgulanıyordu. Eylem, insanlık onurunu ve değerlerini ayaklar altına alan işkence ve insanlık dışı uygulamalara karşı olduğu belirtiliyordu.

Böylece direniş güçlü ve etkin bir silaha kavuşturulmuş oluyordu. Ölüm orucu kararlı ve yerinde, gelinen o noktada vazgeçilmez bir karardır. Kitle desteğindeki ölüm orucunun uzun vadede beklenen hedeflere varacağı kesindi.

Ölüm orucu başlatıldıktan sonra idare savaş düzeni halinde sürdürdüğü koğuş baskınlarını durdurmadı, işkencelerin dozu azalmadı, tersine her gün biraz daha vahşet halkalarıyla güçlendiriliyordu. Gene bu günlerde kendini yakmalar, intihar eylemleri de konuluyordu. İki arkadaş yaşamına son vermişti. Baskı ve işkenceleri protesto etmek amacıyla.

Ancak bütün bunlar, saldırıları, koğuş baskınlarını durduramıyordu; sömürgeciler bir ay önce sonuç almak kararındaydılar. Ne ölüm orucuna, ne kendini yakmalara, ne de intihar eylemlerine aldırıyordu. Ve bu aldırmazlıkla, takviye askeri birliklerle koğuş baskınlarına devam ediyordu. Basılan her koğuşta şiddetli bir karşı koyma ile karşı karşıya kalıyorlardı. Bu çatışma sonunda onlarca kişi yaralanıyordu. Ölesiye bir kavgaydı bu. Öldürme kastıyla vuruyorlardı. Böyle bir baskında Necmettin BÜYÜKKAYA'yı öldüreceklerdi.

Bu gelişmeler olurken bizim bazı önemli kararlar almamız gerekiyordu. Olumsuz gidişi durdurmanın çareleri bir an önce alınmalıydı.

Bunun için düşmanın elindeki silahları çekip almak gerekiyordu. İğrenç programını tüm çıplaklığı ile sergilemek durumundaydık. Diğer bir deyişle, bundan sonra yapacakları işkenceleri dolaysız olarak 'kurallar' —program— için yadsındı. Buna göre ustaca kullandığı 'isyan bastırma' durumuna son vermek, idarenin elindeki tüm yasal dayanakları elinden almak; direnişi, programı (işkence, teslimiyet ve ihanet) hedefine yöneltecek bu konuda kitlesel direnişin o günkü boyutlarını korumak ve daha da geliştirmek amacıyla elbise giyme kara-

PKK-Adana, Antep, Maraş ve Adıyaman Davası Duruşması. PKK'li Savaş Esirleri, kararı "Yaşasın PKK" sloganı ile karşıladılar

rını aldık. Evet, bu bir taktik karardı. Düşman saldırıları konusunda bir tavizdi. Ama, bu taktikle nelerin korunduğu, nelerin yaşatıldığı daha iyi anlaşılıyordu.

Ocak direnişi boyunca bir hata, bir yanlış aranacaksa, o da elbise giyme kararında değil, isyan durumunun yaratılmasında aranmalıdır. Elbise giymek, isyan durumuna son vermeyi, direnişi normal seyrine koymayı amaçlamıştı.

Hamburg'ta cezaevleriyle dayanışma amacıyla gerçekleştirilen işgal eylemi

Fiili direnişimizin güçlü ve etkin silahı ölüm orucuydu. Diyebiliriz ki, direnişin kaderini tümden olmasa da ağırlıklı olarak etkileyecekti. Bu bakımdan ölüm orucunu sürdürenlerin omuzlarında çok önemli siyasal sorumluluk vardı. Yurtseverlik ve devrimci fedakarlığın gereklerini en iyi bir şekilde yerine getirmek zorundaydılar. Başka bir anlatımla, ateşli yurtseverlik ve devrimci fedakarlık örneği olmalıydılar.

Süreç içinde ölüm orucunu bırakanlar olmakla birlikte, eylemin ana çekirdeği; eylemi, kararlı, tutarlı ve fedakarca sürdürdü. Her ne kadar eylemi bırakanlar moral bozukluğuna yol açıyor ve düşmanın umutlanmasına yarıyorduysa da, buna karşı ölüm orucunun kararlı bir şekilde sürüyor olması, hep moral ve umut kaynağı olmuştur cezaevi kitlesi için.

İdare işin başında eylemi ciddiye almak bir yana, kırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Aslında ciddiye alıyordu. Çekindiği silahtı çünkü. Geçmiş deneyler de orta yerde duruyordu. Ama muhatap almama durumunu sürdürüyordu. Sürekli yer değiştirmelerine, su, sigara kısıtlamalarına dek her yol deneniyor; dini vaiz ve telkinler bile yapılıyordu. Doğaldır ki, maddi baskılar (sürekli koğuş değiştirme, su kısıtlamaları vb.) insan ömrünü kısaltmada hatırı sayılır bir rol oynuyordu. Yarattığı ızdırap ve acı da işin cabası.

Ner var ki, ölüm orucunun 50. gününün yaklaşmaya başlaması, bazı arkadaşların durumunun ağırlaşması üzerine uzlaşma —anlaşma— arayışları, çabaları içine de girmeye başladılar. Çünkü, eylemi kırma çabaları boşa çıkarılmıştı. Peşpeşe ölüm olayları gelebilirdi artık, ki, bu durumun kendilerini ne denli zorlayacağı bilinmektedir. Görüşmeleri bizzat cezaevi müdürü, hastane baş tabibi ve adil müşavirlikte yürütüyorlardı. Bizim talepler besbelliydi. Eylül kazanımlarını korumaktı. Yapılan karşılıklı görüşmeler, her gün görüşme olanağı sağlanan ziyaretçilerin önünde yapılıyordu. Ziyaretçiler daha önce eylemi kırmada bir araç olarak kullanılmak amacıyla her gün görüştürülüyordu.

Bu şekilde sürdürülen —görüşçülerin gözleri önünde— görüşmelerden sonra bir anlaşmaya varıldı. (Eylemin 47. günü) güvence olarak ziyaretçiler gösterildi. 'Eğer verdiğimiz sözü tutmazsak, ziyaretçileriniz gelip yakamızı tutsun' diyorlardı. Kuşkusuz bunun maddi yaptırım gibi değeri yoktu. Ama moral bir ağırlığı vardı ve esas güvence de kendimizdik. Örgütlü, disiplinli ve kararlı kitlesel direnişimizdi. Yapılan anlaşmaya göre eylül direnişi sırasında kurulan statü aynen geçerli olacaktı. Ancak marş okumayan ve eğitim yapmayanların hakkında yasal işlem —idari değil— yapılacaktı. Yani mahkemeye verilecekti. İdari yapılmayacak, baskı ve işkence uygulanmayacaktı. Önemli bir nokta da şuydu: O dönemde cezaevinde ikili bir yapı oluşmuştu: Teslim olanlar, direnenler. Bunların sayıları hemen hemen eşitti. Bu konuda da şöyle bir koşul da benimsendi: Yapılan anlaşma tüm cezaevi kitlesi içindir. Yani hiç kimse zorla, işkenceyle kurallara uydurulamaz. Gönüllü olarak uymak isteyen varsa uyar. Ama daha önce işkenceyle kurallara uyup da şimdi bunları reddedenlere hiçbir şekilde işkence uygulanmayacaktır."

Cezaevi direnişinin bundan sonraki bölümünü de kendi kalemimizden aktarıyoruz. Teslimiyet ortamının kırılması ve insiyatifin devrimcilerin eline geçmesi, sömürgecilerin cezaevleri üzerinde oynamak istedikleri bütün planları da bozdu. Direnişin egemen hale gelmesi, partimiz PKK'yi tasfiye planlarını da boşa çıkardı.

Cezaevlerinde devrimci direniş yoğunlaşan eylemler, mahkeme savunmaları ile daha sonraki yıllarda da gelişerek devam etti. 1985-86 yılları açılan davalarla mücadelemizi sanık sandalyesine oturtma çabalarına karşı mücadele ile geçti. 1983 yılında 35 PKK'li önder kadro ve savaşçısı için verilen idam cezalarının ardından 1985, '86 yılları yeni idam cezalarının hızla ve çok sayıda verildiği yıllar oldu. İşkence ve baskı ile teslim alınamayan savaş esirleri, idam cezaları ile teslim alınmaya çalışıldı.

Sömürgecilerin bu oyunları da boşa çıkarıldı ve mahkeme kürsüleri sömürgecilerin yargılandığı alanlara dönüştürüldü. Sömürgecilerin verdiği kararlar; "Kahrolsun sömürgecilik, yaşasın bağımsızlık", "Yaşasın PKK" sloganları ile karşılandılar. Her savaş esiri halkımızın bağımsızlık mücadelesi ve öncüsü PKK'nin sesini bu kürsülerde yükseltti. Hilvan-Siverek, Mardin, Adana, Antep, Maraş, Adıyaman, Elazığ, Diyarbakır, Birecik, PKK-Ana Davası ve daha birçok mahkemede peşpeşe idam cezaları verildi. Bütün idam cezalarına karşı "Biji PKK" sloganları kürsülerden haykırıldı.

Sömürgecilerin tertiplemek istedikleri bir oyunları daha boşa çıkarıldı ve halkımızın sesi mahkemelerde haykırıldı.

Diyarbakır cezaevinin yanısıra diğer cezaevlerinde de direnişler kesilmedi; devam etti. Partimizle sömürgeciler arasındaki mücadele diğer cezaevlerinde de şiddetli bir şekilde yaşandı. Antep, Adana, Elazığ, Erzurum, Mersin, Hatay ve diğer bazı cezaevlerinde de görkemli direnişler sergilendi. Sömürgecilerin teslim alma, baskı ve işkence uygulamalarına karşı savaş esirleri Adana'da, Antep'te açlık grevlerine giderek direnişi yükselttiler. 1985 yılının ocak ayında Antep ve Adana cezaevlerinde 700'ü aşkın devrimcinin katıldığı açlık grevleri gerçakleşti.

Diyarbakır cezaevinde devrimcilerin kazanımlarını gaspetmeye yönelik, yeni bir girişim 1987 yılı haziranında sömürgeciler tarafından uygulamaya konuldu. İşkence ve baskı uygulamaları ile savaş esirleri yeniden teslimiyet ortamına alınmak isteniyordu. Buna karşı savaş esirleri, toplu olarak açlık grevine geçerek, karşılık gösterdiler. Direnişin güçlülüğü karşısında sömürgeciler geri adım atarak istekleri kabul ettiler.

8 Şubat 1988 tarihinde Diyarbakır cezaevinde yeni bir direniş dalgası başladı. 35. ve 36. koğuşlarda başlayan direniş, kısa sürede bütün cezaevine sıçrayarak, 2000 devrimciyi kapsadı. Dışardan tutuklu yakınları ve ailelerinin de destek olduğu direniş eylemi 12. gününde, 20 Şubat'ta isteklerin kabul edilmesi ile sonuçlandı. Direnişte, M. Emin YAVUZ yoldaş şahadete ulaşmış ve ölümsüzleşmiştir.

Şubat direnişinde elde edilen kazanımlar, büyük oldu. Sömürgeciler ilk kez resmi ağızlarla Kürt halkının varlığını itiraf etmek zorunda kaldılar. Savaş esirlerinin aileleri ile Kürtçe konuşmaları serbest bırakıldı. Bunun gibi, insanca yaşam için hayati önemde olan birçok hak daha elde edildi. Bir şehit

M. Emin YAVUZ

DİYAR-I BEKİR

Bilirim Diyar-ı Bekir'i
Koyun koyuna yatar orada
Acı ve sevgi
Umut ve onur da...
Zulüm kan olur
İnanç olur
Sevgi olur
Taşar yüreklerden
İşlenir ilmek ilmek
Dokunur...
Dokunur dağ kokulu
sevdanın yangını
Zindan duvarlarına...
Karanlık üzre açar Diyar-ı Bekir'de
Onurun kan gülleri
Paslı karanlığın cümle ağuları
Aydınlık olup süzülür yüreklerden
Süzülür...
Alaca şafağında isyanın
Tarih kanla yazılır
Diyar-ı Bekir'de

pahasına da olsa direniş bir kez daha kazandı.

Diyarbakır'da yanan isyan ateşi kısa sürede diğer cezaevlerine de sıçrayarak genişledi. PKK'li savaş esirleri ve diğer devrimcilerin bulunduğu çok sayıda cezaevinde açlık grevleri başladı. Cezaevi direniş tarihinde, kapsamlı ve geniş boyutlu bir direniş, '88 yılı ile birlikte güçlenmeye başladı. Eskişehir, Mersin, Sağmalcılar, Aydın, Malatya, Bursa, Bartın, Bayrampaşa, Adana, Antep ve Sinop cezaevlerinde peşpeşe açlık grevleri başladı ve başarıya gitti.

Partimiz tarihinde Şubat Direnişinin önemini, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, **"PKK Zindan Direnişinde 8. Yıl Dalgası ve M. Emin YAVUZ'un Anısına"** başlıklı değerlendirmesinde şu şekilde dile getiriyor:

PKK'li tutuklular Mehmet Şener, Erdoğan Sönmez ve Mehmet Şahin'in anaları; Saliha Şener, Rahime Şahin ve Hanım Sönmez, Cezaevleri ile dayanışma için, kendilerini yakma eylemi koydular.

www.arsivakurd.org

Diyarbakır Cezaevi

Çanakkale Cezaevi

Eskişehir Cezaevi

Malatya Cezaevi

Antep Cezaevi

"Diyarbakır zindan direnişçileri, yeni bir dönemi daha görkemli bir direnişle açmış bulunuyorlar. Tutarlı, sorumlu devrimcilik, en zor koşullarda da yaşasa, zafer kazanmasını bilir. Bu, 8. yıl direnişinin ispatladığı temel hakikatlerden birisidir. Cezaevlerindeki yoldaşlar, belki de tarihin kaydettiği en amansız koşullarda, en uzun süreli bir direnişi, önemli bir başarıyla dönülmez bir noktaya getirmişlerdir. Bu, kendiliğinden ortaya çıkmış veya bazı hapishane koşullarını düzeltmek için geliştirilen bir direniş değildir. Tam tersine, şanlı halk savaşımızın önümüzdeki dönemini güçlü karşılamak, ona kendi şanlı direnişçilerine yaraşır bir katkıda bulunmak için bilinçli ve planlı bir şekilde geliştirilmiş ve böylelikle en zor koşulların devrimciliğinin nelere kadir olabileceğini ortaya çıkarmışlardır. Bunu çok şanlı bir direniş olarak görmek gerekiyor. Çünkü bu direniş, koşullar ister lehte, isterse aleyhte olsun devrimci iradenin nasıl bir mücadele yürütmesi gerektiğini bir kez daha, hem de en görkemli bir biçimde ortaya koymuştur. Ayrıca bu direniş, devrimci olmanın bu temel kıstasının en güçlü karşılığını vermiştir ve aynı zamanda da bu dönemin bir tamamlayıcısı olmuştur.

Onlar, gerçekleştirdikleri bu kısa vadeli son direnişle ulusal kimliği resmi düzeyde düşmana itiraf ettirdiler. En üst düzeyde bizzat faşist-askeri rejimin başı Evren ve Özal ile bunu kabul ettiler. Yine Milli Savunma Bakanlığının yaptığı açıklama ve muhalefet partilerinin de en azından bunları kabul etmeleri, bu direnişin görkemliliğini göstermektedir. Ortaya çıkan bu sonuç, yani siyasi rejimin bütün resmi temsilcilerinin adeta başka çarelerinin olmadığını bilerek, bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmakla, ulusal direniş tarihinin önemli bir aşaması, onun bir sonucu ve yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bundan öğrenilecek ve çıkarılacak epey ders var. Bu, özellikle insanlığın ulusal kurtuluş için ve her türlü köleliğe karşı direnmede, izlenmesi gereken yolu, bunda iddialı olanların nasıl yaşamaları ve neleri nasıl yaratmaları gerektiğini ortaya koyuyor. Bu, elbette buna yol açan Partinin ideolojik-siyasal çizgisi kadar, onu doğru uygulamanın ne demek olduğunu da çok açık ortaya çıkarıyor...

Bu direnişte şehit düştü haberini aldığımız M. Emin YAVUZ yoldaşı yakından tanıyorum. Bizim ilk grup faaliyetlerimize ilkokul düzeyinde bir eğitime sahip olduğu halde, ama tam bir emekçi olarak en canlı biçimde katılan bir yoldaşımızdır. Hilvan'daki çalışmaların en önünde yer aldı. Taş ocaklarında ve diğer işlerde çalışıyordu. Fakat çok canlıydı. Toplantılarımıza gelirken hiçbir şey esirgemezdi. Çok fedaker ve cesurdu. Ağalığa karşı çok büyük bir kini vardı. Kesinlikle anti-feodal, demokratik bir çıkışla mücadeleye gelmişti. Nefret ettiği ağalığa ve faşist güçlere karşı halk kişiliğini dayatmak ve halkın özgürlüğünü temsil etmek için çok azimli ve kararlıydı. Tüm toplantılara çok yüksek bir ilgiyle katılıyordu. Oysa geniş aile sorunları vardı, bakmakla mükellef olduğu çocukları vardı, yoksuldu. Sürekli feodal baskılarla yüzyüzeydi. Buna rağmen katılımını esirgemezdi. En az donanımla zindana girdiğinde uzun süre direnebildi. Bu direnişi bugün dokuz yılı geride bırakıyor. M. Emin YAVUZ yoldaş, PKK'nin ilk kitleselleştiği dönemden başlayarak kavgalı-yumruklu direnişlerden silahlı gösterilere kadar ve her türlü zorluk altında bütün direnişlere katılmış, en son olarak da TC egemenliğine karşı böylesi bir direnişte sonuna kadar kararlılığını korumuştur. Bu bir gerçeği kanıtlamaktadır ki, o da şudur: Baştan itibaren PKK'nin direnişinde bu kişiliklerin imzası vardır. Bazıları bugün, PKK adına çok şey söyleyip kendilerini çok şeye sahip görebilirler, ama bunlar önemli yanılgılarla doludur. Özellikle bu dış zeminlerde bu tip yanılgıları yaşayanlar az değildir. Oysa, PKK'yi PKK yapan en baştan günümüze kadar bu tip çalışmalar ve bunların sahipleridirler. Büyük Parti yüreği, Partinin büyük direnişçi-tutkulu kişiliği bu kahramanların omuzunda yükseliyor. Belki çok laf yapmasını bilmemişlerdir, ama bütün önemli direnişlere imzalarını atmış veya bunlar katılmışlardır."

Diyarbakır'da Cezaevlerindeki açlık greviyle dayanışma gösteren tutuklu anaları.

Diyarbakır Şubat direnişinin yarattığı gelişmelerden büyük bir tedirginlik duyan faşist sömürgeciler, sürgünleri gündeme getirerek, Diyarbakır cezaevinden bir kısım savaş esirini Aydın, Eskişehir, Bursa cezaevlerine sürgün ettiler. Yine, cezaevlerinin sivile devredilmesi adı altında kazanılan hakların gaspına yöneldiler. Buna karşı cezaevlerinde kısa süreli açlık grevleri başlatıldı ve bu saldırının önü alındı. Savaş esirleri can pahasına elde ettikleri haklarının gaspına karşı sessiz kalmayarak direnişlerini yükselttiler. Kazanımlarını koruyan savaş esirleri sömürgecilerin yeni saldırısını da boşa çıkardılar.

Yeni komplo ve saldırılar peşinde olan faşist sömürgeciler 1 Ağustos genelgesi ile yeni uygulamaları başlattılar. 1 Ağustos Genelgesi savaş esirlerinin elde ettiği tüm kazanımların gaspına yönelikti. Bu saldırı karşısında savaş esirlerinin sessiz kalmaları beklenemezdi.

15 Ekim'de Diyarbakır, 17 Ekim'de Eskişehir cezaevlerinde PKK'li savaş esirlerinin başlattığı açlık grevi eylemleri, kısa sürede 21 cezaevine sıçrayarak, 2000 tutuklu devrimciyi kapsadı. Adana, Ergani, Ceyhan, Antep, Malatya, Nazilli, Buca, Erzincan, Ankara, İstanbul, Çanakkale, Sinop, Maraş, Kayseri, Amasya ve Mudanya cezaevlerine de yansıyan açlık grevi eylemlerinden bazıları bir ayı aşkın süre devam etti. Diyarbakır cezaevi direnişi 44. gününde isteklerin kabul edilmesi ile sonuçlandı. Devrimci tutuklular bir kez daha haklarını korumayı başardılar.

Cezaevlerinde yükselen direnişe dışardan ailelerin desteği de yoğun oldu. Ailelerin yanısıra, birçok demokratik kuruluş, açlık grevi ile dayanışma içerisinde oldu. Yurtdışında da Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçiler direnişin yanında yer aldılar. Cezaevleri toplumun bütün kesimlerini harekete geçiren bir ivme görevi gördü. İlk kez kitleler bu derecede yoğun bir eylemlilik içerisinde yer aldılar. 12 Eylül faşist rejiminin yaratmak istediği pasifikasyon ortamı bu şekilde parçalandı.

Ekim ve kasım ayında 21 cezaevinde 2000 devrimci tutuklunun katıldığı direniş eylemleri, faşist sömürgecilerin cezaevleri üzerinde oynamak istediği oyunları boşa çıkarırken, Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin, Ferhatların, M. Eminlerin ektiği direniş tohumunun daha da gürleşmesine imkan sağladılar. Bu şehit yoldaşların mirasına sonuna kadar bağlı kalınacağını bir kez daha kanıtladılar.

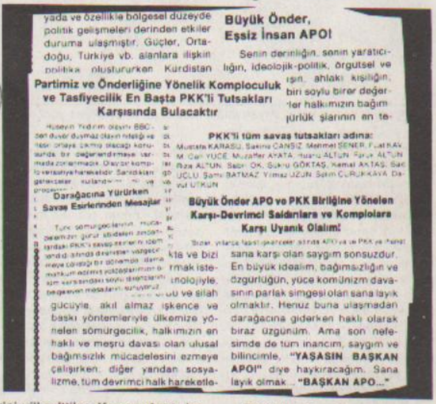

yada ve özellikle bölgesel düzeyde politik gelişmeleri derinden etkiler duruma ulaşmıştır. Güçler, Ortadoğu, Türkiye vb. alanlara ilişkin politika oluştururken Kürdistan

Partimiz ve Önderliğine Yönelik Komploculuk ve Tasfiyecilik En Başta PKK'li Tutsakları Karşısında Bulacaktır

Darağacına Yürürken Savaş Esirlerinden Mesajlar

...kta ve bizi ...rmak iste- ...nolojiyle, ...ü ve silah gücüyle, akıl almaz işkence ve baskı yöntemleriyle ülkemize yönelen sömürgecilik, halkımızın en haklı ve meşru davası olan ulusal bağımsızlık mücadelesini ezmeye çalışırken, diğer yandan sosyalizme, tüm devrimci halk hareketle-

Büyük Önder, Eşsiz İnsan APO!

Senin derinliğin, senin yaratıcılığın, ideolojik-politik, örgütsel ve ...ışın, ahlaki kişiliğin, ...biri soylu birer değer- ...ler halkımızın bağım- ...ürlük şiarının en te-

PKK'li tüm savaş tutsakları adına:

Büyük Önder APO ve PKK Birliğine Yönelen Karşı-Devrimci Saldırılara ve Komplolara Karşı Uyanık Olalım!

...sana karşı olan saygım sonsuzdur. En büyük idealim, bağımsızlığın ve özgürlüğün, yüce komünizm davasının parlak simgesi olan sana layık olmaktır. Henüz buna ulaşmadan darağacına giderken haklı olarak biraz üzgünüm. Ama son nefesimde de tüm inancım, saygım ve bilincimle, **"YAŞASIN BAŞKAN APO!"** diye haykıracağım. Sana layık olmak... **"BAŞKAN APO..."**

PKK'nin 10 yıldır zindanlarda yükselttiği direniş, dışarda da büyük etki yaratmış ve halkımız ile Partimizin sesini daha da yükseltmiştir. Bu, zindan direnişlerin Partimiz ve halkımız tarihinde oynadığı son derece görkemli rolünün de bir kanıtıdır.

10 yıllık zindan direnişi, PKK direnişçiliğinin diğer bir kanıtı olurken, direnmenin yaşamak olduğu gerçeğinin de defalarca kanıtlandığı bir savaş arenası olmuştur. Partimiz bu arenada direnişçiliğine yaraşır bir tarzda başarı ile mücadele ederek, zaferle çıkmasını bilmiştir.

www.arsivakurd.org

YURT DIŞI FAALİYETLERİNİN ÖNEMLİ BİR PARÇASI OLAN AVRUPA ÇALIŞMALARI

1 Mayıs'ın yıldönümünde yapılan bir yürüyüş.

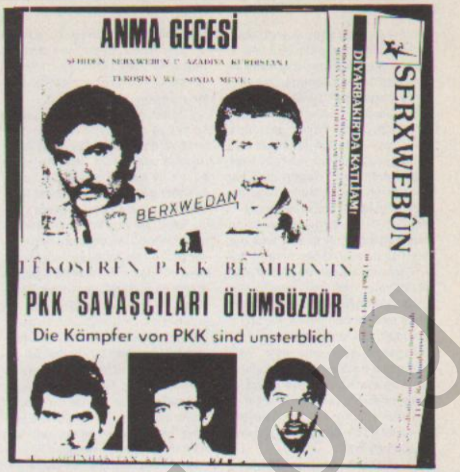

Yurt dışı çalışmalarımızın önemli bir alanı da Avrupa'dır. Partimiz Avrupa çalışmalarına, esas olarak 12 Eylül askeri-faşist cuntasının işbaşına gelmesi sonrasında yurt dışına çıkışile birlikte başladı. Bu dönem 1980 yıllarıdır. Fakat, Avrupa alanına ilk köklü müdahale, 1981 yılında gerçekleştirilen I. Konferans sonrasına denk düşer. I. Konferans sonrasında belli sayıda bir grupla Avrupa alanına müdahale edilmiştir. Partimizin Avrupa alanına müdahale etmesi, Avrupa alanının ulusal kurtuluş mücadelemizde oynadığı rolün öneminden kaynaklanmaktaydı. Avrupa birçok bakımdan mücadelemize katkılar sunacak bir özelliğe sahiptir.

Avrupa'nın ulusal kurtuluş mücadelemizde taşıdığı önemi, Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle değerlendirmektedir:

"Daha önceleri siyasi ve askeri amaçlarla yürütülen sömürgecilik ve emperyalist politika günümüzde ekonomik amaçları da kapsayacak biçimde geliştiriliyor ve ülkemizi emperyalist sistemin ekonomik talan ve sömürüsüne açıyor. Ve artık dolaylı değil; klasik sömürgeciliği geliştirip, destekleyerek değil; direkt olarak Kürdistan ülkesini ve toplumunu, işbirlikçileriyle, işbirlikçi-sömürgeci güçleriyle birlikte kendi metropollerine taşıması, talanını buraya taşırması, talanını buraya dek vardırması sözkonusudur. Halkımız, giderek dayanılmaz boyutlara ulaşan acımasız yaşam koşullarından kurtulmak için, dünyanın dörtbir tarafına, siyasal baskılar yetmiyormuş gibi, buna ekonomik baskılar da eklenerek, yüzyıllardır yapıştığı, kan akıttığı, dağından, ovasından koparılarak savrulmaktadır. İşte bunun en belli başlı sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçisi olan Türk sömürgeciliğidir. Halkımızın ve ülkemizin bağrında en derinden bir yarayı açan, bu yarayı kangrene dönüştüren bu iki güç, emperyalist ve sömürgeci güç, görünen ve görünmeyen birçok bağlar; askeri, siyasi, kültürel, ekonomik birçok yönleriyle pençesine aldıkları halkımızın kaderini günlük olarak şartlandırmakta ve ellerinden kaçırmamak için yalnız 12 Eylül rejimini dayatmakla da yetinmeyip geleceği üzerinde sağ'dan ve sol'dan tedbirler de geliştirmektedir. Yürütülen amansız baskı ve sömürü politikası yetmiyormuş gibi, şimdi de sol'dan peydahlanan, kontrol altına almak isteyen ve bunun strateji ve taktiğinin çizildiği, kılıç-papaz politikasının uygulandığı bir alandır Avrupa. Avrupa'nın, dünya halklarının kaderiyle olduğu gibi, halkımızın kaderiyle olan bu bağı netçe anlaşılmalı ve açığa çıkarılmalıdır.

Avrupa, tüm bu olumsuzlukların yanısıra, bütün demokratik ve devrimci süreçlerin görkemli bir biçimde yaşandığı, işçi sınıfı hareketlerinin en gelişmiş biçimlerinin ortaya çıktığı, ulusal bilincin ve özellikle bilimsel sosyalizmin doğup geliştiği bir alandır.

Dolayısıyla Avrupa, halkımızın muhtaç olduğu devrimci düşünce ve teorinin son derece gelişkin koşullarda bulunacağı ve bilince çıkarılacağı bir yerdir.

Olumlu ve olumsuz yanların böylesine içiçe geçtiği Avrupa'nın Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından önemli bir konumda olduğu ve önemli bir rol oynayacağı kendiliğinden anlaşılmaktadır. Çok değişik toplumsal, ekonomik, kültürel ve siyasal koşullara sahip olan bu alanda, açık ki, son derece yaratıcı olmak gerekmektedir. Hemen vurgulayalım ki, toplumumuzdan çıkan insan son derece daraltılmış, küçültülmüş, adeta insan olmaktan çıkarılmış, gözü ve ruhu karartılmış, oyuncak haline getirilmiş bir vaziyetteyken, içine girdiği alan Avrupa gibi bir alanda ise, gözleri kamaşmakta, ruhu çok değişik biçimlere bütünmekte, bilinci adeta bombardımana tabi tutulmakta ve çok kısa bir süre içerisinde bu en gelişmiş koşullarda, çarpık olan insanımızın ruhu bunalmakta, o darlığın, ilkelliğin yaratmış olduğu fizyonomi, orada daha da tanınmaz hale gelerek, son derece olumsuz biçimlere bürünmektedir. Neredeyse Avrupa'nın ve özellikle Batı Almanya'nın kendisi bile bu gelişmeden korkmaktadır. Demek ki, büyük bir mücadele vermemiz gereken, böyle bir mücadeleyle mevziler kazanılması gereken bir alanda bulunmaktayız.

Evet, Avrupa şu veya bu şekilde birçok hakkın, hukukun bulunduğu bir alandır. Ancak, eğer bunda yaratıcı ve ülke devrimimizi güçlendirecek bir biçimdeki kişilikle hareket edilemezse, mevziler nasıl ve neyle kazanılacaktır? O halde, son derece yaratıcı bir faaliyetin, ruhun ve bilincin geliştirilmesi gerekir. Emperyalizmin, emperyalist kültür, düşünce ve politikanın un gibi öğütüp elediği; insanlık, ilericilik ve devrimcilik için çok az şey bıraktığı böylesi bir alanda, kendisi için, ilericilik ve devrimcilik için, en az donanımla yola çıkan insanımızı, bireyimizi eleyip de un etmesine ne engel olacaktır? Açık ki, halkının davasına bağlı, kendi bağımsız ve özgür kimliği ile yaşamayı esas amaç edinen bir kişi, buna büyük bir direniş, yaratıcılık ve örgütlenmeyle karşılık verecektir. Ancak, bunu yaparken de ilkel ve çarpık olarak kalınmamalı, olumlu yanlarından faydalanılmalıdır. Alanın tüm olumsuzluklarına karşı direnirken, bir ortaçağ garibesi gibi, her türlü gelişmeye karşı kendini gerici temellerde savunan bir yaratık gibi davranılmamalıdır. Oraya göçen, işçi ve mülteci durumuna düşen bütün devrimciler için son derece kendine has özellikleri olan bir alandır. Ve bu nedenle, kendine has mücadele kuralları gerekmektedir. Birçokları için Avrupa rahatlık alanı olarak görülmektedir. Bunun için de hızla gelişebilecek ve kolayca başarılara ulaşılabilecek bir alan olarak düşünülmektedir. Oysa Avrupa, kesinlikle böyle bir alan değildir. Demek ki, burada iki olumsuz duruma dikkat etmek gerekir: Bir yandan Avrupa'daki (kastedilen Batı Avrupa'dır) sistem kendi mantığı gereği, düşünce ve davranışı her düzeyde sürekli olarak eğitme; ancak kendisi lehine eğitip örgütleme ve biçim verme özelliğine sahiptir, diğer yandan bizim insanımızın içinden çıktığı toplum son derece geri, ilkel ve örgütsüzdür.

Bu iki olumsuz yan içinde boğuşan ve ayakta kalmak, direnmek, ilerici ve devrimci özelliklerini korumak ve geliştirmek isteyen kişi, bu iki olumsuzlukla da mücadele etmek durumundadır. Kişi, içinden çıkmış olduğu geri ve ilkel yanlara olduğu gibi, kendisini boğmak ve yok etmek isteyen alanın bu yanına karşı da mücadele etmek, örgütlemek ve yeniden yaratılış denilen olayı kendi içinde gerçekleştirmek zorundadır. Böylelikle, modern toplumun olumlu özellikleri ile, içinden çıkılan toplumun daha insani olan, ilkel de olsa daha sıcak olan ve insanı insan yapan özü, ilkel demokrasi, dostluk, yoldaşlık, bağlılık ve fedakarlık yanları olumsuzluklara zıt olarak birbirleriyle birleştirilip kaynaştırılmalıdır. Yani, Avrupa toplumunun olumlu; bilimsel, kültürel ve siyasal kazanımları, içinden çıkılan toplumun daha fedakar, insani, dostluk ve bağlılık yanlarıyla birleştirilmeli ve bundan halkımızın çok muhtaç olduğu gelişmiş insan tipine, gelişmiş ilerici-devrimci tipine ulaşılmalıdır. Açık ki, buna ulaşıldığında çok şey kazanılacak, daha gelişmiş düzeye, davranış ve örgütlenmeye ulaşılacaktır. Parti ve halk olarak buna ihtiyacımız vardır. Avrupa'nın sömürgecilik çemberinden geçmiş dünyanın pekçok halkının uyanış ve eylemliliğe geçmesinde, Avrupa metropollerinde bu olumlu yanları özümsemiş olan kişiliklerin büyük rolleri vardır. Sömürge halkların doğru ideolojik-politik temellerdeki uyanışında, Avrupa'da bu temellerde oluşan kişilik, grup ve hareketler çok şey vermişlerdir. O halde, benzerinin bir örneğini de, günümüz şartlarında bizler kendi halkımıza vermek gibi ağır bir görevle karşı karşıyayız. Mutlaka aşılarak olumlu senteze varılması gereken bir dönemin içinden geçmekte bulunmaktayız. Bu nedenle, bu alanda da Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin ihtiyaç duyduğu ve duyacağı birçok şeyi bulup ortaya çıkarmak, bunları ülke halkına ve Partiye kanalize etmek görevleriyle karşı karşıyayız."

(Seçme Yazılar, Cilt I, sayfa: 278, 279, 280, 281)

15 Ağustos'un 2. yılında yapılan Hannover gecesi.

Bilindiği gibi; Avrupa alanı, kadroların kazanılması, yayın faaliyetinin yetkinleştirilmesi, ülke ile ilişkilerin sağlanması, uluslararası dost güçlerle ilişkilerin geliştirilmesi vb. gibi küçümsenmeyecek görevleri yerine getirebilecek konuma sahiptir. Partimiz bu amaçla çeşitli kadroları bu alana göndermiş, yoğun bir biçimde bu alanın üzerinde durarak, Partinin önemli bir kolunun orada geliştirilmesi için elden gelen her türlü fedakarlığın gösterilmesinden çekinmemiştir. Ama ne var ki, Ortadoğu zemininde sağlanan başarılar Avrupa'da sağlanamamıştır. Bu durum, Avrupa koşullarının elverişsizliğinden değil, Partimizin Avrupa'ya gönderdiği bazı unsurların Parti denetiminden kurtulduktan sonra kendi tasfiyeci, reformist çabalarını gerçekleştirmek istemelerinden dolayı gündeme gelmiştir. Öyle ki; bu unsurlar bir yandan kendilerini kurtarmaya çalışırken, öte yandan belli bir gücü arkalarına alarak grup haline gelmeyi de başarabileceklerini hayallemişlerdir. Avrupa alanında çalışmaları geliştirmekle sorumlu olanların, Partimizin önlerine koyduğu tarihi görevleri gerçekleştirme yerine, kendi sinsi planlarını hayata geçirmek için bu alanı ve buradaki çalışmaları fırsat olarak değerlendirmişler, Partinin gelişmesini, geleceğe yönelik hamlesini sabote edebilmek için Avrupa alanında Partiyi başarısızlığa uğratmak için görülmemiş çabalar içine girmiş; kendi geleceklerinin hesaplarını yapma, bunun koşullarını hazırlamak istemişlerdir. Bunun için de Parti tüzük ve kurallarını bile bile işletmeyerek, eğitim faaliyetlerini yürütmemişler, kitle ilişkilerini, ülkeyle kurulması gereken ilişkileri, dış ilişkileri bilinçli bir şekilde sağlamamışlardır. Yani Partimizin bu alandaki gelişmesini engelleyebilmek için tasfiyeci çabalarını yoğunlaştırmışlardır.

Bu sorumlu yapı, Partimiz tarafından defalarca uyarılmalarına ve başarılı çalışma nasıl yürütüleceğine dair onlarca talimat sunulmasına rağmen, bu unsurlar kendi aşağılık durumlarında ısrar ederek, talimatlara uygun bir çalışma tarzından uzak durarak, sinsice geleceklerini kurtarmaya çalışmışlardır. Kısacası, bu tasfiyeci unsurlar halkımızın geleceği için bir dönüm noktası olan bu yılları Partimiz için imha, tasfiye yılları haline

www.arsivakurd.org

getirmeye çalışarak, kendi tasfiyeci, reformist ve yıkıcı eğilimlerini hayata geçirmeyi hedeflemişlerdir. Özellikle de yeni döneme ilişkin direniş çizgisinin hayata geçirilmemesi için ellerinden gelen her türlü direniş çizgisinin hayata geçirilmemesi için ellerinden gelen her türlü karşı çabayı harcamışlardır. Kısacası Konferansa doğru giderken Avrupa'nın içinde bulunduğu durum böyledir. Birçok olumlu birikim, kitlemizin Partiye olan sarsılmaz bağlılığı, çok sayıda kadro adayı, geniş maddi olanaklar olmasına karşın, bu reformist-tasfiyeci, teslimiyetçi unsurlar, tüm bunları heba edercesine bir faaliyet içerisinde olmasından dolayı, Avrupa alanından beklenen çalışmalar bir türlü gerçekleştirilememiştir. Fakat Partimizin bu dönemdeki müdahaleleri ve Parti çizgimizin oraya da dayatılmasıyla belli gelişmeler de sağlanmıştır. Konferans öncesinde ve sonrasında Avrupa'nın durumu kısaca böyle idi.

II. Kongre sonrasında Avrupa'ya yeniden güç aktarımına gidilmiştir. Yeni bir grup kadro bu alanda görevlendirilmiştir. Bu kez çalışmalarımız Semir provokatörünün bilinçli engelleme ve çarpıtmaları ile karşılaşmıştır. Semir provokatörü Partimizi tasfiye etmek için 1983 başında karşı-devrimci çalışmalarını Avrupa'da yoğunlaştırmaya başladı. Semir provokatörü tasfiye planlarını Avrupa'da Mayıs ayında düzenleyeceği bir toplantı ile tamamlamak istiyordu. Mayıs sonu olarak belirlenen tarih, TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı ile 35 PKK önder kadrosuna verilen idam cezaları ile aynı tarihe denk gelmesi bir tesadüf olmayıp; içerde, dışarda ve Avrupa'da direnişin topyekün bir saldırı ile tasfiyesi amaçlanmaktaydı.

Semir provokatörünün Partiden habersiz olarak planladığı bu toplantıdan önce, Mart '83 müdahalesi ile Partimiz bu provokasyon belasını boşa çıkarmıştır. Semir-Seher ikilisinin cezaevlerinde Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ile ilişki içerisinde geliştirmeye çalıştığı bu tasfiye planının boşa çıkarılması, sömürgecilerin beklentilerini de yerle bir etti.

Semir provokatörünün Avrupa'ya dayanarak geliştirmek istediği provokasyon sadece Avrupa Parti çalışmalarını değil, bütün Parti yapımızı hedefliyordu. Dolayısıyla provokasyonun boşa çıkarılması Partimizin geneline yönelik bir tasfiye hareketinin etkisizleştirilmesiydi.

Semir provokasyonu, tasfiye edilmiş, Avrupa çalışmalarının önü açılmış olmasına rağmen, Parti çizgisinin alana tam uygulanmaması ve yaşanan taktik dışılık, çalışmaların yeterince gelişememesine yol açtı. Yönetim düzeyinde ortaya çıkan bu duruma rağmen, cezaevlerinde ve ülkede gelişen direnişler kitleleri etkilemiş ve daha geniş bir katılıma yol açmıştır.

15 Ağustos Atılımı ve ERNK'nin ilanı ile birlikte Avrupa alanında kitlesel bir kabarma meydana gelmiş ve binlerce emekçi ulusal kurtuluş saflarına akmıştır. Yine, onlarca kadro ve savaşçı, ulusal kurtuluş savaşına katılmak için ülkeye dönmüştür.

Bütün bu gelişmeler, kitlelerin maddi ve manevi desteğinin her geçen gün artış göstermesi ile daha da yükselmiştir. Tasfiyeci sol ve küçük-burjuva reformistleri, emperyalizm ile TC'nin Avrupa alanında geliştirdiği tüm saldırılara rağmen, mücadelemiz önemli gelişmeler kaydetmiştir.

15 Ağustos Atılımının ardından emperyalizm, TC, tasfiyeci sol ve provokatörler elele vererek, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı elbirliği içerisinde saldırı geliştirmeye başladılar. Bu konuda "Kürdistan'da Özel Harp" kitabında şunlar yazılıyor:

"İçten ve dıştan yönelen bunca saldırı ve kompioya rağmen Partimiz, direnişçi özünü ve birliğini koruyarak düşmanın üzerine daha büyük bir azimle yürümeye başladı. Diğer güçler için tükeniş ve teslimiyet yılları olan geri çekilme yıllarını kendisini yenilenme, güçlenme ve geleceğe hazırlanma yıllarına dönüştürerek bu çalışmalarını ülkeye dönüş hareketi ve 15 Ağustos Atılımı ile taçlandırdı. Ancak Türkiye ve Kürdistan halkları için bir umut ve onur kaynağı olan bu gelişmeler tasfiyeci sol ve küçük-burjuva reformistleri tarafından eşi görülmedik bir saldırı ve karalama kampanyasına tutuldu. Bu güçler geleceğe ilişkin planlarının, faşist cuntanın 'demokrasi'si içinde yer alma umutlarının ve kendilerinin teslimiyet içinde varlıklarını sürdürme olanaklarının tehlikeye girdiğini görerek 15 Ağustos şanlı atılımı ile başlatılan direnmeyi 'provokasyon' olarak değerlendirdiler. Cunta şefleri ile bir ağızdan konuşarak bu eylemlerin 'af'fı tehlikeye sokacağını, idamları hızlandıracağını, 'demokrasi'ye dönüş çabalarını sabote edeceğini ve Kürdistan halkının katliamına yol açacağını iddia ettiler. Partimizin 'karanlık' bir güç olduğu yolundaki safsatalarını yinelediler. Üst üste bildiriler yayınlayarak ve çeşitli uluslararası yandaşlarını da buna ortak ederek bu 'provokasyonu' lanetlediler ve 'endişelerini' dile getirdiler. Bu süreçten sonra yüzlerindeki maskeleri daha da indirerek, gelişen mücadeleye karşı 'kutsal ittifak'larını pekiştirdiler ve artan bir düşmanlıkla mücadelemize ve Partimize saldırılarını sürdürdüler.

Ülkede gelişen mücadeleye paralel olarak provokatör ve hainlere karşı da mücadelenin boyutlanması ve Kürdistan halkının bu kan emicilerinin, birer birer Kürdistanlı yurtseverler tarafından cezalandırılmaları yeni bir saldırı kampanyasını birlikte getirdi. Faşist cuntaya karşı bir tek eylemde bir araya gelmemiş olan bu uşaklar güruhu, her eylemin ardından bir araya gelerek toplantılar düzenlemeye, bildiriler yayınlamaya ve kamuoyunu Partimize karşı savaşa çağırmaya başladılar. Sözde insancıl duygularla ve Partiden 'görüş ayrılıkları' nedeniyle kopmuş birisinin hayatını kurtarmak kisvesi altında, Diyarbakır zindanlarında yoldaşlarımızın kanına girmiş olan ve mücadelemizi boğmayı hedefleyen 'Genç Kemalistler Birliği' adlı faşist örgütün dışardaki kolu alçak bir provokatörün Partimizi yıkma çabalarına göz yumulmasını istediler. Bu haine 'yönelik tavrın Türkiye soluna yönelik sayılacağı' tehditi ile ihanete pirim verilmesini talep ettiler, ancak bu tavırlarıyla devrim ve direniş düşmanı tasfiyeci karakterlerini hiçbir şüpheye yer vermemecesine ortaya koydular. Provokatörün cezalandırılması ardından içine girdikleri tutum ve faaliyetler ise, onların bu karakterleri konusunda şüpheli olanların gözlerini açacak niteliktedir. Bu hainle aynı suçları paylaşan ve onun sonunda, kendi sonlarını gören bu devrim düşmanı güçler, Partimizi teşhir ve tecrit faaliyetlerini arttırarak sürdürmenin yanısıra silahlı saldırılara da başvurmaya başladılar. Daha önce İsviçre'de 'Partizan' tarafından gerçekleştirilen bir silahlı saldırının ardından bu kez de İsveç ve Paris'te silahlı, bıçaklı saldırılara girişip bir yoldaşımızın şehit olmasına, birçoğunun yaralanmasına yol açtılar. Başını, 'Devrimci-İşçi', 'Partizan' ve 'Peşeng'in çektiği ve diğer birçok gücün de alet olduğu bu saldırılar sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçlerin devrim düşmanlığında ulaştıkları noktayı açıkça gözler önüne sermektedir.

Geçmişte mücadelemize karşı, silahlı saldırılar geliştiren, onlarca yoldaşımızı katleden ve sömürgecilerle PKK düşmanlığı noktasında birleşen bu güçler, mücadelemizin yeniden yükselme kaydettiği bugün yine aynı rolde ortaya çıkmış ve gerçek işlevlerinin ne olduğunu bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Sözde 'devrimci hayatı kurtarma' amacıyla yola çıkan ve Partimizi 'devrimci, yurtsever(!)' öldürmekle suçlayan bu güçleri yoldaşlarımızın üzerine ateş açmaya, toplu katliam amacıyla komplo düzenlemeye ve bir devrimcinin hayatına kastetmeye götüren sebep nedir?

Şüphesiz ki, bu güçlerin son işledikleri cinayet, onların yıllardır Partimize karşı yönelttikleri karşı-devrime hizmet eden saldırılarının yeni bir boyuta ulaşmasından başka bir şey değildir. Daha önceleri de bir çok yoldaşımızın kanına giren bu güçler, yeni dönemde de geçmişteki rollerini daha üst boyutlarda oynayacaklarını ortaya koymuşlardır. Şimdi değişen, saldırıların yoğunlaştığı alan ve bizce gerçek yüzleri ve amaçları çok iyi bilinen bu uşakların yüzlerindeki maskeleri iyice düşürerek kendileri hakkında iyi niyet besleyenlerin bile artık kendilerini iyi tanımış olmasıdır. Evet, geçmişten beri bu güçlerin hangi amaca hizmet ettikleri daha net ortadadır. Kamuoyu, sömürgecilerin halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı atağa kalktıkları ve Partimiz önderliğindeki mücadelemizin her atılım kaydettiği dönemde, bu güruhun saldırılarındaki artışın bir tesadüf olmadığını ve hangi masum sıfatlara ardına gizlenirlerse gizlensinler objektif olarak veya subjektif niyetlerle ama kesin bir şekilde sömürgeci 'özel savaş'ın bir uzantısı haline geldiklerini artık çok iyi bilmekte ve görmektedir.

Son dönemlerde Partimize yönelttikleri saldırılardaki boyutlanma, ülke zemininde Partimizin yükselttiği devrimci mücadele ve sömürgecilere indirdiği ağır darbelerle yakından bağlantılıdır. Düşünce planında sömürgecilikle tam kopuşu sağlayamamış olan bu güçler, içlerine sızdırılmış olan karanlık unsurların, tüm ipleri ellerinde toplamasıyla da karşı-devrimin amaçlarına hizmet ettirilir ve devrimin gelişmesi önünde en büyük engellerden birisi olarak dikilir hale getirilmişlerdir. Gıdalarını Kemalizmden alan ve yaşam yollarını Avrupa sosyal-demokrasisi ve Türkiye liberal burjuvazisinin desteğinde gören bu çevreler, tıpkı kendi burjuvazileri gibi 'vatanın bölünmezliği, halkın bütünlüğü' amacı doğrultusunda hareket etmekte ve bu amaca ters düşen her gelişmenin üzerine kraldan daha kralcı bir tavırla yürümektedirler. Bu güçlerin Kürdistan'daki çok daha gerici bir izdüşümleri olan küçük-burjuva reformistleri ise, bu konumlarından ve otonomiyi aşmayan istemlerinden dolayı sözkonusu güçlerle aynı saflarda yer almakta ve Kürdistan'ın bağımsızlığını hedefleyen her gelişmede kendi sonlarını görerek, sömürgecilerden hiç de geri kalmamacasına üzerine yürümektedirler.

TC İçişleri Bakanının 'bölücüleri yurt dışında da izliyoruz' şeklinde demeçler verdiği bir dönemde, bu güçlerce Avrupa'da geliştirilen saldırılara paralel olarak Kürdistan'ın çeşitli parçalarında da işbirlikçi Kürt çevrelerinin saldırılarında yoğunlaşma görüldü. Güney Kürdistan'da bu alandaki çeşitli güçlerle işbirliği içine 'KUK-SE', 'KUK' ve 'Peşeng'in gerçekleştirdiği bir komploda 8 yoldaşımızın katledilmesi, bu saldırılardan yalnızca birisini ifade etmektedir. Bu katliamı izleyen dönemlerde faşist cunta, bu Kürt küçük-burjuva reformist güçler ile ilkel milliyetçi örgütlere mensup tutukluları topluca salıvermeye ve mücadelemizin yükselme kaydetiği alanlarda 'mecburi ikamete' tabi tutmaya başladı. Kürdistan tarihinde ilk kez gerçekleşen böylesi bir uygulamanın çok derin anlamları vardır. Cunta sonrası dönemde topluca teslim olan ve ihaneti benimseyen bu unsurlar, cezaevlerinde kaldıkları sürece faşist kemalist ideoloji temelinde beyinleri yıkanarak satın alındıktan sonra bugün de salıverilip, Kürdistan Ulusal Kurtuluş

Hollanda'da cezaevlerindeki direnişlerle dayanışma amacı ile gerçekleştirilen gösteri.

www.arsivakurd.org

Mücadelesine karşı ajan faaliyetlerde ve saldırılarda kullanılmak istenmektedirler. 'Köy Korucuları Kanunu' ardından bu güçlerin sempatizanı olan birçok kişinin gönüllü olarak silah almak üzere başvurması ve milis örgütlenmesi içinde yer alması, sözkonusu güçlerin 'özel savaş' içinde nasıl bir rol üstlendiklerini açıkça ortaya koymaktadır. 'Pişmanlık Yasası'nın amaçları bu uygulama ile netçe gözler önüne serilmiş bulunmakta ve ilk günden beri cezaevlerinde ihanet yolunu seçmiş olan bu güçlerin bu yolda nereye kadar yürümekte kararlı oldukları görülmektedir. Ülkede cuntaya milisliğe soyunan bu güçlerin yurt dışında da yine cuntanın ve emperyalizmin sözcülüğünü yapmaları, Partimizin bunlar hakkındaki tesbitlerinde ne kadar isabetli olduğunu bugün daha da açıkça ortaya koymaktadır.

Özellikle cunta sonrası dönemde ortaya koydukları faaliyet ve uygulamalarla sömürgeci 'özel savaş'ın en büyük dayanaklarından birisini teşkil ettikleri görülen sosyal-şovenizm ve ilkel-milliyetçilik ile küçük-burjuva reformizminin temsilcilerinin, Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluşları önündeki en büyük engellerden oldukları bugün her zamankinden daha net ortadadır. Bu güçler, devrimci mücadelenin gelişmesinde kendi sonlarını görmekte ve bu nedenle de bu doğrultudaki en küçük gelişmenin üzerine büyük bir düşmanlıkla yürümektedirler. PKK'nin geçmişten beri bu güçler tarafından en büyük hedef olarak seçilmiş olmasının nedenini burada aramak gerekir. PKK, onlarca yıldır bu tür anlayışları besleyip güçlendiren ne kadar çürümüş yapı, kurum ve anlayış varsa onlara yönelen ve safları keskinleştirerek her gücü hiçbir maskelemeye girişmeden gerçek safında yer almaya zorlayan bir örgüttür. O, bataklığı kurutmakla bugüne kadar ortalıkta cirit atan bataklık sineklerinin de yaşamlarını kurutmakta ve gıdalarını bu bataklıktan alan sözkonusu yaratıkların, can havliyle geliştirdikleri saldırılara hedef olmaktadır. Bugünden sonra mücadelemiz gelişerek süreceğine göre, bu güçlerin saldırılarının boyutlanacağını söylemek yanlış olmasa gerek. Ancak, şu bir gerçekliktir ki, bu saldırılar sahiplerini her geçen gün tükenişin eşiğine götürmekten başka sonuç vermeyecektir. PKK, bu zehirli anlayışları mahkum edip ortadan kaldırmakla Türkiye ve Kürdistan halklarına en büyük yardımı yapacağı, onların kurtuluşlarını garantiye alacağı inancındadır ve bu onurlu görevi gerçekleştirmek için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacaktır.

Türk faşizmi, 'özel savaş'ın hangi sinsi ve denenmiş yollarına başvurursa vursun, kendi sonunu engelleyemeyeceği gibi, uşakları da bu sondan kaçamayacaklardır." (Kürdistan'da Özel Harp, sayfa: 253, 254, 255, 256, 257)

Bu saldırıların diğer bir halkası da İsveç emperyalizminin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürüttüğü saldırılardır. Kürt küçük-burjuva reformistleri ile işbirliği içerisinde İsveç'in ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yönelttiği saldırıları, hemen 15 Ağustos Atılımının arkasında başladı.

"Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinin açıktan işbirliği yaptıkları İsveç, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kapsamlı tasfiye planları hayata geçirmektedir. Bir yandan bu alana çektiği binlerce siyasi ilticacı ve Kürdistanlı emekçiyi özümseme ve ulusal sorunlara karşı duyarsız kılma faaliyetlerini sistemli olarak yürütür ve bu konuda oldukça başarı da sağlarken, diğer yandan Partimizin 'terörist' bir örgüt olarak damgalanması ve teşhir ve tecrit edilmesi için çabalarını yoğunlaştırmakta ve tasfiyecileri açıkça koruyup destek sunmaktadır. Bütün bunları geliştirirken de kendisine akıl hocalığını MİT ve Kürt küçük-burjuva reformistleri yapmaktadır. 9 Parti sempatizanımızı mahkemeye çıkarmaksızın cezalandıran ve Türkiye'ye iade etme tehditi altında tutan İsveç'in gizli örgütü SÄPO, malzemelerini Türk devletinden elde etmektedir. Svenska Dagbladed gazetesinin 25 Eylül 1985 tarihli sayısında, 'Eldeki belgelere göre, Dışişleri Bakanlığı PKK hakkındaki bilgileri ve kanıtları, Türk hükümetinden sağlıyor" denilmektedir. Yine bu sempatizanlarımız hakkında ihbarda bulunanların Kürt küçük-burjuva reformist çevreleri olduğu, bu çevrelerin Partimizin 'terörist' ilan edilmesi için, sürekli çağrıda bulundukları bilinmektedir." (Kürdistan'da Özel Harp, sayfa: 257)

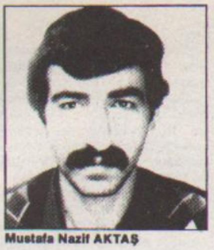

Mustafa Nazif AKTAŞ

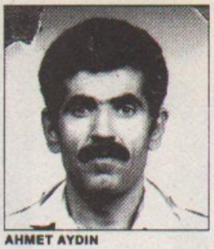

AHMET AYDIN

İsveç kaynaklı olarak gelişen saldırıların en son halkalarından biri de Olof Palme'nin bu istihbarat örgütlerince katledilmesi ve bu cinayete Partimiz PKK'nin de adının karıştırılmak istenmesidir. Emperyalist basın ile Türk basını işbirliği içerisinde, Partimizin adını cinayete karıştırmak için büyük bir çaba harcamışlardır. Bu komplo ve saldırılarla, Partimiz "terörist" olarak lanse edilip, uluslararası kamuoyu ile ilişkisi koparılmak istenmiştir.

Bu çevreler, bu çabalarında başarılı olmamış, bugün Palme'nin gerçek katilleri kimler olduğu daha da açığa çıkmış; ve İsveç polisi bir İsveçliyi cinayeti işleyen olarak yakalamıştır.

Bu saldırılara paralel olarak İsveç, Almanya, Hollanda ve Fransa emperyalist yönetimleri de ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırı düzenlemişlerdir. Alman emperyalizmi, 15 Ağustos Atılımının yıldönümünde, TC uçaklarının Güney Kürdistan'ı bombaladığı bir esnada yeni bir provokasyonla ortaya çıkmıştır. Hamburg polisi düzenlediği bir komplo ile, bir Kürt yurtseverini Türk konsolosluğuna saldırı düzenleme iddiası ile tutukladı. Böylece, TC'nin Güney Kürdistan'a uçak saldırısını haklı gösterip, kamuoyunun dikkatini başka yönlere çekmek istemiştir. Kısa süre içerisinde bu komploda boşa çıkarılmış ve oynanmak istenen oyunlar deşifre edilmiştir.

Bu oyunlara ve saldırılara karşı yurtsever emekçi kitlemizin aktif karşı koyuşu ile direnilmiş ve oyunlar boşa çıkarılmıştır.

Partimizin III. Kongre hazırlıkları döneminde diğer alanlarda olduğu gibi, Avrupa'dan da bir grup, bu çalışmalara katılmak için Parti tarafından çağrıldı. Kongrede Avrupa faaliyetleri de değerlendirilmiştir.

Partimizin III. Kongresi'nde Avrupa'da yürütülen devrimci faaliyetlerimizin değerlendirilmesine genişçe yer verilmiş, geçmiş devrimci faaliyette ortaya çıkan eksiklikler ve yetmezlikler detayına kadar irdelenmiştir. Uzun süreden beri devam eden ve günümüze kadar sürdürülen taktik dışı, özerk çalışmanın varlığı ortaya konulmuştur. Yeni döneme ilişkin Parti Önderliği tarafından "Avrupa alanına ilişkin çalışma planı" adlı talimat yayınlanmış, bu talimatta yapılması gereken işler, hedefler prugramı ve çalışma tarzı bütün detaylarıyla net bir şekilde izaha kavuşturulmuştur.

III. Kongre'nin yaptığı tüm çözümleme ve tahlilleri yakından yaşayan bir arkadaş grubu kongre sonrasında yapılan görevlendirmelerle bu alana gönderildiler. Ancak aradan kısa bir süre geçmeden tekrar yönetimde ortaya çıkan bastırmacı, tutucu özerk ve subjektif anlayış bu alanda Parti çalışmalarını kendinde tıkattı. Halbuki III. Kongre çizgisi doğrultusunda kadro yapısını Parti eğitiminden geçirmek, Avrupa Parti okulunu örgütlemek diğer görevlere esasen bu temelde yönelmek gerekiyordu. Diğer görevlerin çözümü esasen merkez örgütünün kurulması, sağlam bir iç işleyişe ve doğru bir çalışma tarzına kavuşturulmasıyla mümkün olabilirdi. Bu konuda Parti talimatları net ve açık olmasına rağmen, çok olumsuz bir pratik sergilenmiş ve örgüt çalışmalarına ciddi zararlar verdirilmiştir. Avrupa pratiğinde ortaya çıkan olumsuz pratiğe, Parti Önderliğinin 30 Mart tarihli talimatı her yönüyle açıklık göstermiştir. Kadrolara yaklaşımda tek yanlı ve subjektif, onları tanımaktan uzak geliştirme ve güçlendirme yerine, karışık ve muğlak çalışmasıyla onları yıpratan bir çalışma tarzı sergilenmiştir. Açık ki, kadroyu geliştirmek onu tanımakla mümkündür. Bu temelde yaklaşmak gerekliyken, kadrolarla ilgilenilmemiş; merkez, kadrolardan uzak ve ilgisiz kalmış, yerinde olmayan niyet ve duygu düzeyinde yanlış yaklaşım içinde bulunulmuş yanlış görevlendirmeler sık sık yapılmış görevleri, birimlerin önüne şişirilmiş bir tarzda konulmuş, fakat örgütlendirilme ve görevlendirilme yapılmamıştır. Kadroya sekter ve kırıcı davranılmış, sorunlu ve iş yapmaz gibi bir gözle bakılmış ve bu konuda kendisine düşen görev hiç hesaplanmamıştır.

Böylesi bir yaklaşım tarzı sonucunda yeni döneme uygun kadro eğitimi ve kişilik dönüşümü gerçekleştirilmemiş ve çözümsüzlük daha da derinleştirilmiştir. Her olumsuz, yetersiz yaklaşım, beraberinde birçok olumsuzluk doğurmuştur. Yine, merkez örgütünün kurulması esas görevlerden bir tanesiyken bu konuda örgütlenme yerine bir örgütlenmeme durumu yaşanmıştır. Merkez örgüt, kendi arasında kollektif bir çalışma, uygulama ve yürütmede bulunmamış, gerek örgüt işlerliği ve gerekse de çalışma tarzı geçmiş yapısal kişilik özelliklerini yansıtan bastırmacı, dağıtıcı, subjektif, dogmatik, şematik bir çalışma ile, sağ pasifist bir çalışma tarzı sergilenmiştir.

Merkez örgütün işleyişi, açık ki, diğer faaliyetlerimizin yerine getirilemeyişinin esas halkası olmuştur. Diğer faaliyetlerin örgütlendirilip geliştirilmesi Avrupa Parti kolunun örgütlendirilmesi çevresinde olacaktır. Merkez örgütün kendi arasında işlerliğe kavuşmaması, uygulama ve yürütmeden planlamaya kadar yanlış çalışma tarzını doğurmuş, faaliyetin her dalında kültür çalışmalarını, ülkeye yönelik faaliyet, Avrupa cephe kolunun oluşturulmayışı vb. gibi faaliyet dallarında bir ertelemecilik, durgunluk ve dağıtıcılık görülmüştür. Bu akımdan kaynaklanan dağıtıcı, bastırmacı, bireyci ve özerk anlayış, çalışmaların altını dinamitlerken, bunun karşılığında boyuneğmeci, liberal, çizgiyi değil, kişiyi esas alan yönetim tarzını temsil eden militanlar ise, III. Kongre çizgisinin yönetim anlayışına ulaşmamış ve yaratılan olumsuz gelişmelere dur diyerek inisiyatif koyamamışlardır. "Sorumlu ne derse doğrudur" deyip pratik faaliyette uygulanan köylü yönetim tarzı Avrupa alan faaliyetlerinde de sürdürülmüştür. Derin tahribatların yaratılması, merkez örgüt tarafından görülmesine rağmen sorunları çözüme kavuşturma adı altında -Partinin yoğun eleştiri ve uyarılarından sonra- bir toplantı düzenleniyorsa da "tilki kurnazlığı" gösterilerek kendilerini günahsız, tüm günahları bir günah keçisine yükleme çabaları sonucunda eleştiri ve özeleştiriye doğru yaklaşılmayarak, sorunların çözümsüzlüğüne ve Partinin ikinci bir müdahalesine yol açılmıştır.

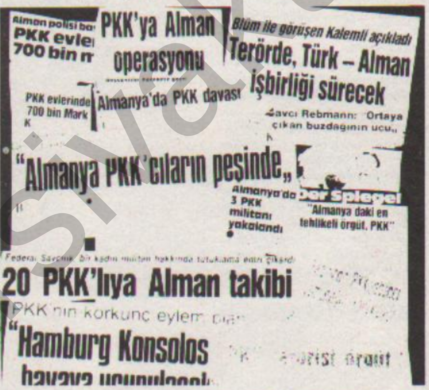

1987 yazında bu kez Alman emperyalizmi devreye girmiş ve saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Bir gece içerisinde birçok ev basılmış ve 700 bin DM ile bazı maddi eşyalara el koymuştur. Daha sonraki süreçte, yoğun eylemler ve çabalar sonucu para geri alınmış ve Alman devletinin saldırılarının yıldıramayacağı açık bir şekilde ortaya konmuştur.

1988 yılı başı ile birlikte Alman devleti, iki uşağın ifadelerine dayanarak, mücadelemize karşı geniş bir saldırı başlatmış ve 16 Kürt politikacısı ve yurtseveri tutuklanmıştır. Hiçbir hukuksal gerekçe gösterilmeden girişilen bu saldırılar, esasında ulusal kurtuluş mücadelemizi hedeflemiş ve Avrupa alanından mücadelemize akan güç kaynakları kesilmek istenmiştir. Pervasızca yönelen saldırılarla, bazı yurtseverlerin Serxwebûn ve Berxwedan gazetelerini almalarını yasaklayacak kadar işi ileri götüren Alman devleti, Türk faşizmine aktif destek sunma rolünü daha da ileri götürmüştür.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin 1988 yılında sağladığı gelişmeler, uluslararası alanda da sesinin daha fazla duyulmasına ve gündemde önemli bir yer işgal etmesine yol açtı. Faşist Türk sömürgecilerinin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile tek başına başedemeyeceğini gören emperyalist çevreler "otonomi, dil-kültür" hakları gibi yaklaşımlarla, bağımsızlık mücadelemizi tasfiye girişimlerine hız verdiler. İran-Irak savaşının durması, Saddam rejiminin Güney Kürdistan'daki halkımız üzerine kimyasal gazlarla saldırması ve ilkel-milliyetçi önderliğin halkımızın bu parçasını TC'ye teslim etmeleri, yeni komplo ve provokasyonlar için ortamda hazırladı.

İşte, emperyalizmin bu planına yatan ve Partimizin tasfiyesini amaçlayan Hüseyin Yıldırım provokatörü, bu dönemde faaliyetlerini açıktan yürütmeye başlamış; ve Parti Önderliğimizi hedefleyerek amacına ulaşmak istemiştir. Semir provokatörü, sömürgeci basının ve Özel Harp Dairesi'nin iddialarını yeniden tekrar eden bu provokatör, Avrupa alanından mücadelemize karşı yeni bir saldırının başlatıcısı olmuştur.

Provokatörlerin bu yeni karşı-devrimci saldırıları da Partimizin zamanında koyduğu tavır ve mücadelesi ile boşa çıkarıldı. Provokatörün sırtını Avrupa emperyalizmine yaslayarak geliştirmek istediği komplolar da boşa çıkarıldı.

Avrupa alan çalışmaları son provokatörlerin engelleme çabaları nedeniyle, istenilen gelişme düzeyine ulaşamadı. Provokasyonun bilinçli engellemeleri ve emperyalizmle işbirliğine yatmaları, mücadelemiz üzerinde kurdukları hesaplarla, çalışmaların yürütülmesini sekteye uğratmış ve zayıflatmışlardır.

Avrupa alanında, Partimiz ilk müdahaleden, günümüzde kadar çeşitli engellerle karşılaşmıştır. Gerek provokasyonun karşı-devrimci engellemeleri, gerek tasfiyeci solun saldırıları, gerekse de emperyalizm ve TC'nin saldırıları, Partimizin Avrupa alanından daha çok yararlanmasını engellemişlerdir. Bu saldırıları boşa çıkaracak merkezileşme görevinin tamamlanmaması ve taktik önderliğin gereklerinin yerine getirilmemesidir, bu engellemlerin daha da ağır bir şekilde kendisini hissettirmesine yol açtı.

Bütün bu engellemelere rağmen, Partimiz Avrupa alanından da ulusal kurtuluş mücadelemize önemli bir güç aktarmayı başardı. Yükselen ulusal kurtuluş savaşımızın etkisi ile de, Avrupa'da her geçen gün yüzlerce yurtsever emekçi ulusal kurtuluş savaşına katılmakta ve aktif destek almaktadır. Yine, onlarca yurtsever genç ülke mücadelesine aktif olarak katılmak için ülkeye dönmektedir. Avrupa alanında kitlesel eylemlilikte yoğun olarak gelişmekte, geceler, yürüyüşler, işgaller ve gösteriler aralıksız olarak sürmekte ve kitlelerin yoğun bir katılımı olmaktadır. Denilebilir ki, Partimiz tüm engelleme çabalarına rağmen, Avrupa'yı ulusal kurtuluş mücadelemizi besleyen bir kaynak haline getirmesini bilmiştir.

ULUSAL KURTULUŞÇU YAYINCILIK

Partimizin yayın çalışmaları, 1977'lere dayanır. **Sömürgecilik Tarihi Üzerine** ve Haki KARER'in anısına çıkarılan broşürler, bu çalışmanın da başlangıcını oluşturur. Bunun ardından çıkarılan **Program Taslağı** ile bu faaliyeti daha da kapsamlı yürütmenin zorunluluğu ortaya çıkar. 1978'le birlikte **Serxwebûn** yayınları çıkarılmaya başlanır.

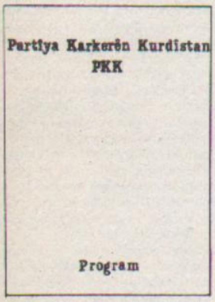

Serxwebûn yayınları bir dizi konuda kitap ve broşürler çıkarır. Dizinin ilk kitabı **Kürdistan Devrimin Yolu-Manifesto**'dur. Manifesto, Kürdistan tarihine, toplumsal, ekonomik, siyasal ve kültürel yapısına ilişkin çözümlemelerin yanısıra, Kürdistan devriminin özelliklerini ve çağımızın durumu ile sömürgecilik tarihine ilişkin de kapsamlı izahatlar getirir. Yayının başlatılmasına ilişkin olarak, Manifesto'da, çıkarken yazısında şunlar söyleniyor:

"Kürdistan kurtuluş hareketi, ulusal varlığını yok etmek amacında olan bu düşünce yapısını parçalamak zorundadır. Şimdiye kadar Türk ulusçuluğunu Kürdistan'da geliştiren sömürgeci-kemalist ideoloji, uşak ve teslimiyetçi bir aydın-gençlik yetiştirmekle kalmamakta, tüm Kürt ulusal değerlerini, Türk ulusal değerlerine kesin olarak dönüştürmek kararındadır. Sömürgeci egemenlik altında kalındıkça ve bu duruma karşı ses çıkarılmadıkça, düşünce alanındaki uyduluğa bir dereceye kadar katlanmaları yığınlar için mazur görülebilir. Ama ulusal kurtuluşa kalkmış güçler için, düşünce alanındaki bağımlılığın zerresi, ulusal ihanetle özdeştir. Düşünce alanında kendilerini bağımsızlaştıramayanların, mücadelesini vermeye hazırlandığı ülke çıkarlarına göre düşünce üretemeyenlerin, Kürdistan kurtuluş hareketinde yeri olamaz. Kemalizmi, sosyal-şovenizmi, burjuva ve küçük-burjuva reformizmini ve teslimiyetçiliğini Kürdistan kurtuluş hareketine taşıyan herkes, düşüncede ve eylemde amansız düşmanlarımızdır. İhtilalci mücadelemiz, daha çok düşünce alanında bunları yok etmeyi, ideolojik mücadelenin en belirgin amacı sayar.

Bu amaçla Kürdistan yurtseverliğine, ülke ve dünya gerçekleri ışığında, bağımsız düşünce ve eylem ruhunu aşılamak, yayın politikamızın yol gösterici ilkesidir. Bu doğrultuda, revizyonizme ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizmi, teslimiyetçi ve reformist burjuva milliyetçiliğine karşı proleter yurtseverliğini öne çıkarmak ve hakim kılmak, temel görevimizdir.

Bugüne kadar ülkemizde; ülke somutumuzdan kaynaklanmayan, daha çok Türkiye koşullarının bir ürünü olarak ortaya çıkan sosyal-şoven yayın organlarıyla, Kürdistan için siyasi ve devrimci bir programı olmayan, dergi ve dernek etrafında isim yapmaya çalışan Kürt burjuva ve küçük-burjuva teslimiyetçilerin, reformistlerin yayın organları legal olarak yayınlandı. Kürdistan'ın somut siyasi ve ekonomik muhtevasını vermekten, legal ve siyasi örgütsüz yapıları nedeniyle sürekli kaçınan, veya bu konularda düşünce üretemeyecek kadar zavallılaşan bu yayın organları, özünde sömürgeci burjuvazinin yayın organlarından pek farklı değillerdir. Bir farkları vardı ki, o da sol adına, sosyalizm adına yola çıktıklarını söylemeleridir. Farklı olan bu yanları, aynı zamanda Kürdistan için en tehlikeli yanlardır.

Bu tip yayınlara ve yayın politikacılığına karşılık bizim yayın politikamız, ülkenin ve dünyanın somutundan kaynaklanan, bir siyasi programı ve bu programı uygulamaya çalışan bir örgütlemeyi kendine temel alır. Yayın organımız, programda ifade edilen ilkeleri açıklayacak ve daha çok siyasi örgütlenme içinde olan kadrolara hitap edecektir. Program dışı görüşlere yer vermeyecek ve gereksiz polemiklerden ısrarla kaçınacaktır. Bir ihtilalin teorik yayın organı olarak ciddi ve seviyeli kalmayı başarabilecektir. Sık sık yayın faaliyeti yerine, zorunlu ve temel sorunlarda kadrolara ideolojik önderlik etmek için yayınlanmayı esas alacaktır.

İlk sayıda, Kürdistan proleter devrimcileri için bir Manifesto değerinde olan teorik görüşlerimizi, sistemli bir bütünlük içinde, özet olarak vermeye çalıştık. Hemen hemen tüm ülke ve dünya sorunları hakkındaki görüşlerimizi, bu ilk sayıda bulmak mümkündür. Teorik formülasyonlar, aynı zamanda siyasi programımızın da ilk ciddi ve toplu bir açıklamasıdır.

Marksizm-Leninizme, halka ve ülkenin kurtuluşuna olan inancımız, görevimizi başarmada gerçek güç kaynağımızdır!"

Daha sonraki süreçte Serxwebûn yayınları arasında yeni broşürler de çıkarıldı. **Doğru Yolu Kavrayalım, İdeoloji ve Politika Nedir? Nasıl Ortaya çıkmıştır?, Maraş Katliamı Üzerine, Haki ve Halil Yoldaşların Anısına, PKK Kuruluş Bildirgesi** adlı broşürler, Serxwebûn yayınları arasında çıkan yayınlardır. Bu, temel ideolojik ve teorik konularda yapılan çalışmalar mevcut gerçekliğin aydınlatılmasında çok önemli bir rol oynadı. Çarpıtılmak istenen ulusal gerçekliğimizi ve devrimci direnişçi yolu net bir şekilde ortaya koydu. Özellikle de Manifesto (KDY), okunan her çevrede derin izler bıraktı.

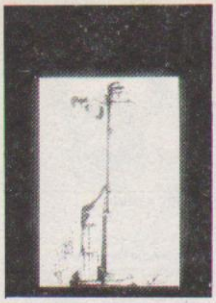

Yurtdışına çıkışla birlikte yayın faaliyeti bu alanda da sürdürüldü. 1980 sonlarında **Devrimci Görevlerimiz** adlı broşür yayınlandı. Yine, **I. Konferans Politik Raporu** da bu çalışmanın önemli bir aşamasının kanıtıdır. Ayrıca cezaevlerinde çıkarılan **Hewar** dergisi ile **Yurttan Haberler** de bu dönemin yayın çalışmaları içerisinde ele alınabilir.

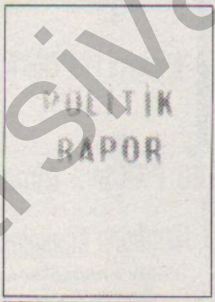

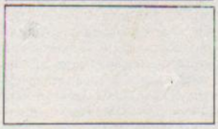

Yayın faaliyetlerinin yeniden güçlü bir temelde ele alınması I. Konferans sonrasına tekabül eder. Konferansta alınan kararların da bir gereği olarak **Serxwebûn gazetesi** yayın hayatına başlar. Serxwebûn gazetesi ile birlikte, kitap, broşür vb. eserlerin yayınına da başlandı.

Serxwebûn gazetesi, aylık olarak 1982 Ocak ayında yayın hayatına başladı. Ve günümüze kadar da aralıksız devam etti.

Yine, Kürtçe olarak yayın hayatına Nisan 1983'te başlayan **Berxwedan gazetesi**, yayın hayatına 6. sayısından sonra Kürtçe, Türkçe ve Arapça olarak devam etti. 1987 Eylül'ünde ise 15 günlük olarak çıkmaya başladı. Bunların yanısıra **Şoreşa Kurdistan** adlı teorik yayın organı da 1983 Temmuz'unda yayın hayatına başladı ve 1985 yılı sonlarına kadar devam etti. 1983 yılında, ülkede **Pêşmerge** adlı yayın organı çıkmaya başladı. Pêşmerge yayınını günümüzde de devam ettirmektedir. Pêşmerge aylık olarak çıkarılıyor.

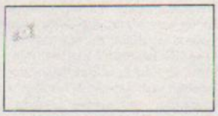

Gazete ve dergilerin yanısıra her döneme özgün sorunları çözen, onlara doğru yanıtlar verme temelinde çözümleyici bir rol oynayan ve ulusal kurtuluş mücadelemizde devrimci çizgiyi tutturmaya hizmet eden, bu yönlü çok geniş perspektifler sunan çok sayıda kitap ve broşürün basımı da gerçekleştirilmiştir. Bu faaliyet dalı ile faşist cunta yazım alanında teşhir edildi. Sosyal-şovenizm ve küçük-burjuvalara yanıt verildi. Doğru devrim ve mücadele programları yayınlandı, yüksek sanat ve edebiyat örnekleri sergilendi. Hatalar ve çözümsüzlükleri aşma yöntemleri gösterildi. Türkiye ve Kürdistan halklarına temel ilkesel çıkarlarından ayrılmadan birlik sorunlarının çözümüne oldukça esnek yaklaşıldı. Birliğin daha devrimci bir tarzda gelişebilmesi için, dağılmanın, çürümenin ve mülteciliğin yaşandığı bir dönemde **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi Program Taslağı** ve **FKBDC** (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi) **Program Taslağı** yayınlandı.

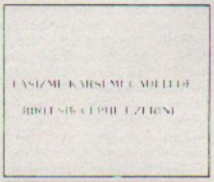

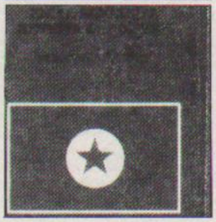

Faşist cuntaya karşı görkemli direnişleri, zindan koşullarında en üst düzeyde temsil eden önder yoldaşların bu tarihsel direnişlerini kitlelere mal etmek, onların sesine kulak verdirmek ve izlerinden yürünmesi gerekliliğini kavratmak için Mazlum DOĞAN yoldaşın **Toplu Yazılar**'ı yayınlandı. Bu eser Diyarbakır zindanlarındaki vahşeti ve bu vahşete karşı sergilenen yüce devrimci tavrın ne olması gerektiğini ortaya koymuştur.

Halkların tarihinde örgütlenmenin anlam ve önemi, halkların leninist partilere ulaşmadaki çabalarında karşılaşılan zorlukları, Kürdistan tarihinde örgütsüzlüğün nedenleri ve bunun yarattığı olumsuz sonuçları, aynı zamanda Türk solunun yaşamış olduğu örgütsel krizi ele alan, bunların çözümünü Marksizm-Leninizm ışığında gerçekleştirilen **Örgütlenme Üzerine** adlı kitabımız yayınlanmıştır. Birçok gücün mücadelenin en hayati sorunu olan örgütlenme probleminin çözüm beklediği bir dönemde ele alınması kitabın bir başka özelliğidir.

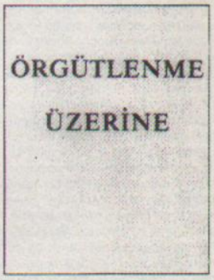

Yine, sınıflı toplumun ortaya çıkışından günümüze kadarki süreçte, sömürücü sınıflar elinde zorun oynadığı rolü ve bunlara karşı mücadelede ezilen sınıf ve halkların devrimci şiddet anlayışını, bunun gelişimini ve vardığı seviyeyi açıklayan, buna bağlı olarak da Kürdistan tarihinde zorun yeri ve rolünü, Türk hakim sınıflarının gerici zorunun emperyalizmle nasıl bütünleştiğini, buna karşı Kürdistan halkının ulusal kurtuluş siyasetini, devrimci şiddetin siyasal ve askeri biçimlerini, dayanaklarını, özelliklerini, stratejik ve taktik çizgisini inceleyen **Kürdistan'da Zorun Rolü** adlı kitap yayınlandı. Bu kitap aynı zamanda tutarsızlığa, kaçkınlığa bir yanıt ve Kürdistan devrimci savaşının, Türkiye'deki devrimci mücadeleyle bağını, çeşitli alanlarda oynayacağı rolü ortaya koyuyordu.

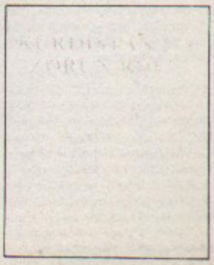

www.arsivakurd.org

Her türlü ulusal imha, asimilasyon, dağıtma ve yok etme çabalarına rağmen kendi varlığını günümüze kadar koruyan Kürdistan halkı objektif koşullar temelinde ulusal kurtuluş sürecine girmiştir. Böylesi bir süreçte doğru bir rotada ilerlemesine engel olan etmenler vardı. Bunlar, otonomici eğilimler ve çoktan beri var olan küçük-burjuva reformist eğilimlerdir. Bunlar eylemsizlik ve reformizm batağında özerklik elde etme çabasındadırlar. Bunlara karşın proletaryanın temsilcisi durumunda olan Hareketimizin gelişip güçlenmesi vardır. Kürdistan problemine en doğru yanıtı, onun ulusal kurtuluş probleminin olduğu, ulusal ve toplumsal gelişmenin bu temelde sağlanacağını ve sınıf mücadelesinin buna bağlı gelişeceğini belirleyen Partimiz vermiştir. Bu temelde **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu** eseri yayınlanmıştır. Bu eser mevcut ideolojik ve politik ortamı kapsamlı bir biçimde irdelemiş, Kürdistan ulusal kurtuluş problemini tarihi ve toplumsal temelleriyle doğru bir biçimde ortaya koymuş, ulusal kurtuluş mücadelesine temel teşkil edecek olan halkın siyasal ve örgütsel birliği için, yani Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi için bir program olmuştur.

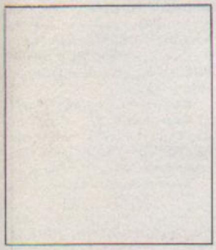

Baskı ve karanlıklar döneminin sona erdiğini, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni bir dönemin başladığını ilan eden II. Kongre'ye sunulan **Çalışma Raporu** kitlelere sunuldu. Siyasal durumun doğru bir tahlilini yaparak, Partimizin siyasal görevlerini belirleyecek, Parti hareketimizin geçmişini eleştirisel bir yaklaşımla inceleyerek geleceğe ilişkin devrimci görevleri ortaya koyacak, özellikle pratiğe uygulanacak ve geliştirilecek halk savaşı çizgisine netlik kazandıracak II. Kongre'ye sunulan Çalışma Raporu'nun kitap halinde yayınlanması kitlelerin bu konularda bilinçlenmesini doğurmuştur.

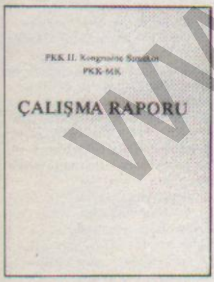

1980'ler öncesi grupsal dönemlerde yazılı herhangi bir belgenin olmaması sözkonusuydu. Ancak 80'ler sonrası dönemde denilebilir ki en düzenli yayın faaliyeti Partimiz tarafından hayata geçirilmiş, düzenli olarak çıkarılan aylık **Serxwebûn** gazetesi kitlelerin gözü, kulağı ve dili olmuştur. Gazetenin adı aynı zamanda bir bütün olarak yayınevinin adı olmuştur. Düzenli gazetenin çıkması olayı kitlelerin her türden düşman oyunlarını görmelerini sağlamaktadır. Serxwebûn gazetesi bugün kitlelerin doğal bir ihtiyacı durumuna gelmiştir. Böylesi yoğun çalışmalarıyla 1984'te gelinmiştir. 1984-15 Ağustos atılımı sonrası yayıncılık bir başka anlam kazanmıştır. Dönemin kişilikte yaratmış olduğu olumsuzlukların çözümüne, eskiyi yıkıp yeniyi yaratmada izlenecek yol ve yöntemlerine, zaferi yaratmak için devrimci militanın özelliklerine ulaşmanın gereklerine dikkati çeken **Kişilik Sorunu ve Devrimci Militanın Özellikleri** adlı kitabımız yayınlanmıştır. Kişilik sorunu rastgele ele alınmış bir konu değildir. Bu sorunun devrimci bir bakış açısıyla ele alınıp çözülmesi, binlerce yıllık sömürgeci egemenlik altında kendi kişiliğini nerede ise yitirme noktasına gelmiş Kürdistan halkının tarihsel ve güncel gerçeklerinin bir dayatması olduğu gibi, devrim dönemlerinin öne çıkardığı bir sorun olması nedeniyle, tüm görkemliliğiyle halkımızın gündemine girmiş olan Kürdistan devriminde mutlaka çözmek zorunda olunan bir sorundur. Bu amaçla, öncelikle mensup olduğumuz halkın toplumsal koşulların ve bundan kaynaklanan olumlu ve olumsuz kişilik yapılanmaları ele alınmış, olumsuz kişiliklerin aşılması, olumlu kişiliğin ise sürece damgasını vurabilmesi için öngörülen koşullar ortaya konulmuştur. Bu yapılırken de öz kimliğe kavuşma esas alınmıştır. Sorunun bir bütün olarak ele alınışı ve çözülmesi marksist-leninist bakış açısıyla gerçekleştirilmiştir. Gerek halkımızın gerekse kadroların kendilerini değerlendirmede oldukça önemli perspektifler sunmuştur.

Parti tarihimiz içerisinde kişilik sorununun yanısıra devrimci mücadeleyi sürekli reformize etmeye çalışan, onu hep sağa çekmeye çalışmalarını ele alan, ülkemizdeki küçük-burjuva akımların maskeli yüzlerini biraz daha açımlayarak netleştiren **Devrimci Mücadelede Küçük-Burjuvazi ve Küçük-Burjuvazinin Kürdistan'daki Rolü** adlı kitap yayına konularak kitlelere sunulmuştur. Küçük-burjuvaziyi, içine girdiği durumun maddi ortamdan kaynaklanan ekonomik, sosyal, siyasal ve tarihsel nedenleriyle araştırıp-inceleyen bu eser dünya, bölge ve ülkemizdeki gelişmeleri gözönüne alarak hem evrensel hem de yerel düzeyde izaha kavuşturmuştur.

Yine Hezil direniş şehitlerinin anısına bağlı kalınarak, Hezil Çayı'nda şehit düşen Şahin KILAVUZ yoldaşın kaleme aldığı **Halk Savaşında Silahlı Propaganda ve Ajitasyon Faaliyetleri** adlı kitabımız yayınlandı. Hezil Çayı'nda, Kürdistan halkının sekiz umudu, sekiz canı şehit düştü. Bu direniş bir dönemi anlatmıştır. Çünkü Hezil direnişi sadece sekiz Partilinin direnişi olmanın da ötesinde yüzyıllar boyu örgütsüzlük kaosu içinde her türlü vahşete maruz bırakılmış bir halkın, bağımsızlık ve sosyalizm için örgütleme mücadelesinin en zorlu adımının ifadesidir. Hezil Çayı direnişi bir halkın savaş kararlılığının ve cesaretinin göstergesidir. Bu anlamda Şahin KILAVUZ yoldaşın silahlı propaganda gruplarının görev ve sorumluluklarını ortaya koyduğu bu eser anlamlıdır.

Kürdistan tarihinde halkımızın yeniden diriliş dönemi ve noktası olarak adlandırabileceğimiz şanlı 15 Ağustos atılımının sonrasında yayıncılıkta da bir ileri atılım olan roman türü yazımlara geçilmiş, direniş şehitlerinin mücadele içerisindeki yaşamlarından kesitler sunan ve her biri tarihi bir belge durumunda canlı bir tarih olan **Yeni Şafaklara Doğru, Kızıllaşan Toprak, Bağımsız Kürdistan Yolunda** adlı hikaye, roman ve anı kitapları yayınlanmaya başlandı. Ayrı ayrı anlam ve özellikte olan bu eserler, edebi yönden de oldukça güçlüdürler. Halk kitleleri üzerinde derin etkiler yaratmışlardır. Kürdistan halkının, her konuda olduğu gibi bu konuda da yaratıcılığı tüm dünyaya gösterilmiştir. Yine yayınlanan **Diyarbakır, Gabar** adlı şiir kitapları sanatsal yön ve içeriği bakımından çok doyurucu özellikler taşımaktadırlar. Yine bu süreçte, 1978-1984 şehitlerini kapsayan bir **Şehitler Albümü** çıkarıldı.

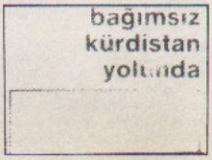

Bağımsız yayıncılıkta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı ile birlikte cephenin yayın organı olarak çıkarılan **Berxwedan,** 15 günlük gazete mahiyetine dönüştürülüyordu. Burada Diyarbakır zindanlarına bakmak gereği vardır. Saygon zindanlarını aratmayacak Diyarbakır zindanında insanlık tarihinin egemen sınıflarına has çürüyen, tükenen yönüyle, insanlığın serpilen, gelişen, çiçeklenen yönü yanyanadır. Bu iki olgu amansız bir savaş içerisindedir. Diyarbakır'da şahıslar değil, bu iki yönün savaşı vardır. Tüm bunları dile getiren belgesel yayınlar çıkarılmıştır. Diyarbakır zindan direnişi, geçmiş ile gelecek tarihi birbirine bağlayan kandan örülmüş bir köprüdür. Bu köprüyü kuranlar ise Mazlumlar, Kemaller, Hayriler ve yüzlerce PKK sempatizanı ve binlerce taraftarıdır.

Emperyalizmin elinde ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanacağı yöntemlerin en sonuncusu olarak "özel savaş" kalmıştır. Çeşitli ulusal kurtuluş mücadelelerinde bu savaş sistemi yenilgi almasına karşın, emperyalizm yine de son çıkar olarak kullanmaktadır. Sömürgeci TC de bu savaş yöntemini ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanmaktadır. Bu nedenle TC'nin uyguladığı bu savaş yöntemini kavratan **Kürdistan'da Özel Harp** adlı değerlendirme yayınlanmıştır. Bu kitap "özel savaş" taktiklerini kavramada kapsamlı bir değerlendirmeyi sunmakta ve bu yönlü bir bilinçlenmeyi yaratmaktadır.

Her geçen gün ileri adımlar atılarak gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizi, Parti tarihimizi güçlü kılmaktadır. Savaşımıza bizzat komuta eden Parti Genel Sekreterimiz sunmuş olduğu yazılı ve sözlü talimatlarla halk ve mücadele gerçekliğimizi dünyaya kabul ettirmiştir. Bu anlamda binlerce sayfalık yazıları mevcuttur. Günümüze kadar bunlardan ancak üç cilt hazırlanabilmiştir. **Seçme Yazılar** adıyla cilt I-II-III olarak yayınlanan bu eserler sadece dış düşmana karşı mücadele yöntemlerini göstermekle kalmamakta, aynı zamanda iç düşmana karşı da devrimci hareket içindeki her türlü sapma belirtilerine karşı da mücadele yöntemlerini sunmaktadır. Bu eserlerdeki her başlık konusu başlı başına bir özellik ve anlamla yüklüdür. Söylenen her sözün derin tarihsel anlamı olduğu ve ulusal kurtuluş mücadelemize hızla yol aldırdığı gerçekliği vardır. Bu gerçeklikle Parti Önderliğimiz, PKK adını Kürdistan'la özdeşleştirmiştir. Çeşitli dönemlerdeki gelişmelere yanıt veren, her atılımın önemini boşluk bırakmadan ele alan mücadelemizin hata ve eksikliklerini tarihi ve evrensel bağlarıyla ele alıp inceleyen bu yazıların her biri dün olduğu gibi, bugün ve gelecekte de önümüzü aydınlatan bir meşale niteliğindedir.

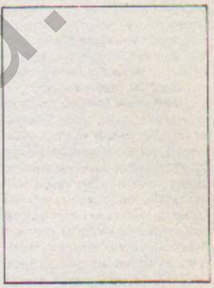

Ayrıca Kürdistan'da yürütülmekte olan ulusal kurtuluş mücadelemizi dünya halklarına da duyurabilmek, tanıtmak için yabancı dillerde dergi, broşür, bülten vb. gibi yayınlar da çıkarılmaktadır. Bunlardan Almanca olarak yayınlanan **Kurdistan Report** (Kürdistan Raporu) ve Fransızca olarak yayınlanan **Dossier du Kurdistan** (Kürdistan Dosyası) belli aralıklarla düzenli olarak çıkmaktadır. Arapça yayınlanan **Denge Kurdistan** ise şimdiye kadar 12 sayı yayınlandı. Bunun yanısıra, **Politik Rapor, Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri** ve **Parti Yaşamı, ERNK Program Taslağı, Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu, Direnmek Yaşamaktır,** PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın **Seçme Yazılar I. Cilt** ve daha birçok kitap ve broşür arapça olarak yayınlanmıştır.

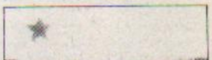

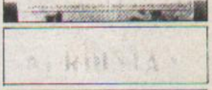

Bunların dışında çeşitli broşürler ve dergiler aralıklarla çıkarılmış, dönemin istemlerine yanıt verilmeye çalışılmıştır. Her bir broşür ve dergi ayrı ayrı değerler taşımaktadır. Leninist yayıncılığın esas ilkesi olan kitlelere hedef gösterme ve o hedefe doğru yürütmeye Parti tarihimiz içerisindeki yayıncılıkta bağlı kılınmıştır.

Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümü nedeniyle Cemil BAYIK (Cuma) yoldaşla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

"10. Kuruluş Yıldönümü, her PKK'li için Partiyle bütünleşmeyi gerçekleştirme yılı olmalıdır"

Serxwebûn: *Bildiğiniz gibi, dört gün sonra Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümü kutlanacak. Gazetemiz Serxwebûn'da yayınlanmak üzere, sizinle Partimizin kuruluş günleri hakkında konuşmak istiyoruz. PKK'nin daha grup aşamasından bugüne dek içinde-hem de önemli görevlerde yer almış, hemen her aşamasını yakınen izlemiş, birçok zor günleri göğüsleyebilmiş, nice sevinçli günlere tanık olmuş, bizzat pratik alanda Kürdistan halkının yaşamına ortak olmuş; giderek dış ve gerekse iç düşmanlara karşı Partiyi koruyup yüceltme savaşında yer almış, bugün de Partimizin ileriki aşamalarına daha güçlü katılımda bulunmak amacıyla, Partinin merkez okulu olan Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde yönetim düzeyinde katkıda bulunmakta olan bir partili yoldaş olarak, sizi buradan alıp Parti kurulmazdan önceki günlere götürmek istiyoruz. Bize o günleri kısaca özetler misiniz? Yani bir partinin kurulmasına ne zaman ve neden ihtiyaç duyuldu? O günler, nasıl günlerdi?*

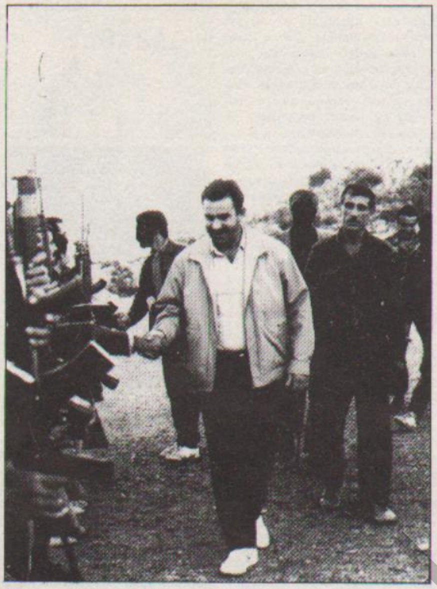

Cemil Bayık: Bildiğiniz gibi, ideolojik grup dönemindeki çalışmalar belli bir düzeye varmıştı. Kitlelerde güçlü bir destek sağlanmıştı. Yine, kadrolaşmada ileri düzeyde adımlar atılmıştı. Her yerde, kitle düzeyinde gelişmeler oluyordu... Bütün bu gelişmeleri artık bir grup örgütlemesiyle yürütmek mümkün değildi. Grup biçimiyle daha da yürütmeye devam etmenin sakıncaları vardı. Eğer çalışmalar hala bir grup biçiminde yürütülseydi, bu çalışmaların tıkanması, hatta giderek tehlikeye düşmesi durumu doğabilirdi. Bu açıdan Hareketin artık bir ideolojik grup aşamasından çıkarılması gerekiyordu. Çünkü esasta, çalışmalar bunu tamamlamıştı. Bir de zaten başından beri Parti Önderliğimizin bu ideolojik grup hareketinin partileşmeyle tamamlanması için geliştirdiği çabaları vardı. İşte böylesi bir döneme gelindiğinde, artık işlerin bir grupla yürütülemeyeceği, bunun partileşme aşamasıyla tamamlanması gerektiği ortaya çıkmış bulunuyordu. Bu temelde, Parti Önderliğinin önderliğinde bazı toplantılar gerçekleştirildi. En önemli toplantılar; Elazığ'da Nisan ayında yapılan bir toplantı ile daha sonra bu toplantının bir devamı olan Diyarbakır toplantısıdır. Bu toplantılarda sorun üzerine tartışılmıştır. Parti Önderliği, bu çalışmaları bir partiyle tamamlama gereği üzerine tartışmaları geliştirirken, o toplantılara katılan bazı kadroların, bazı kişilerin, çalışmaların hala grup düzeyinde götürülmesi, bunun bir dönem daha devam ettirilmesi gerektiği biçiminde konuşmaları oluyordu. Fakat bunu, herhangi bir gerekçeye de dayandırmıyorlardı. Bazıları süreci bu tarzda geride ele alırlarken, diğer taraftan bazılarının Hareketi parti aşamasına vardırmaktan ziyade, bir gençlik hareketi düzeyinde tutma çabaları vardı. Yine bazılarının bu çalışmaların bir kuruluş kongresiyle tamamlanmaması için böyle bir çabaları görülüyordu. İşte bütün bu olumsuzluklara rağmen, Parti Önderliği ile yakın çalışma içerisinde olan önder düzeydeki arkadaşların çabaları bizleri bir kuruluş kongresine götürmüştür. Bilindiği gibi, 1978 Kasım'ında bu çalışmaların tümü Kongre'de ele alınıp değerlendirilerek istenilen sonuca varılmıştır.

Serxwebûn: *Parti Önderliğinin Partiyi kurma çalışmaları için yaptığı toplantılara yönelik, Ankara'dayken bir hazırlık var mıydı, yoksa Kürdistan adım adım gezildikten sonra mı böyle bir girişimde bulunuldu, veya Kürdistan'a Parti kurmak için mi gelindi?*

Cemil Bayık: Şüphesiz, Parti Önderliği daha böyle bir grubu oluştururken, amacı bir partiye ulaşmaktır. Daha başından beri böyle bir çalışması vardır. Bu çalışmalar neticesinde Kürdistan'a gitmesi, dolaşması, toplantılar yapması, sonuçlarını değerlendirmesi ve burdan kalkarak Hareketi bekleyen tehlikelerin ne olduğunu, bunların nasıl aşılacağını, ideolojik grup aşamasının bir partiyle nasıl tamamlanabileceğini saptayıp tüm tedbirlerini alarak bir kuruluş kongresine gitmesi sözkonusudur. Hatta bunu bırakalım, daha Marksizm-Leninizm'i inceleme-araştırma safhasındayken, esas amacı, Kürdistan gerçekliğini ortaya çıkarma ve bu temelde Kürdistan'da bir kurtuluş hareketi örgütleme olup tüm çalışmaları esasen bunu amaçlar. Bu çalışmalar içerisinde hareketin teorik programı da vardır ve bu program giderek kendi örgütsel kuruluşuna kavuşturulmak istenir.

Serxwebûn: *Bu toplantılar, başlangıcından sonucuna kadar tahminen kaç ay sürdü?*

Cemil Bayık: Bu toplantılardan Ankara'da '75'lere kadar yapılanlar vardır. '73 Dikmen Toplantısı, bu toplantılardan en önemlisidir. '75'ten sonra Ağrı, Kars, Dersim, Karakoçan, Diyarbakır ve Antep'te yapılan toplantılar vardır. Daha sonraki Elazığ, Diyarbakır toplantıları önemli olanlardır, bunlar bütün faaliyetlerin sonuçlarını değerlendiren; bu temelde örgütsel bir kuruluşa gitmeyi, örgütsel sorunları çözmeyi amaçlayan, resmi düzeydeki toplantılardır. Bunun dışında, Parti Önderliğinin yaptığı yüzlerce toplantı vardır.

Serxwebûn: *O günlerde, mutlaka birtakım zorluklar yaşamışsınızdır. Partinin kurulmasına engel olmak isteyenler çıkmıştır. Böylesi günlerde, Parti kurma çalışmaları içerisindeyken, ne hissediyordunuz, bir parti kurma olayı sizde ne gibi bir duygu yaratıyordu?*

Cemil Bayık: Ciddi zorlukların yaşandığı bir gerçektir; fakat belirtmek istediğim esas zorlukları yaşayan Parti Önderliğidir. Bizim zorluklarımız, Parti Önderliğinin yaşadığı, göğüslediği zorlukların yanında öyle abartılacak zorluklar değildir. Çünkü grubun kurtarılması, grup hareketinin bir partileşme aşamasına vardırılması ve bunun bir parti biçiminde gerçekleştirilmesi esas olarak en büyük zorluktur. Bunun yanında ayrıca yaşanan diğer zorluklar da vardır. Çünkü bir HAKİ yoldaşın katledilmesi, grubun bir imhayla karşı karşıya olduğunu açıkça gösterir. Ardından Hilvan'dan Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilmesi; bunların öcesinde Tuzluçayır'da Türk-İş bloklarında 8 Haziran'da Parti Önderliğine yönelik gerçekleştirilmek istenen suikast ve bu yönlü tüm çabalar, Hareketimizin daha grup aşamasındayken tasfiye ve yok edilmesi çabalarıdır. Buna karşı durmak, grubu tasfiye olmaktan kurtarmak ve giderek bunu, bir parti aşamasına ulaştırmak, o günkü koşullarda gerçekten çok zor olan bir olaydır. Parti Önderliği bu zorlukları yaşayarak bunu, hem de fazla bir destek görmeden gerçekleştirebilmiştir. Bence bunun esas olarak görülmesi gerekir.

Partimiz kurulduğunda, şüphesiz bizde bir sevinç vardı, ama esas bunu Parti Önderliğinde görmek daha mümkündü. Çünkü Hareketi o aşamaya getirilebilmişti. Kuruluş Kongresi'ne katılan arkadaşların büyük çoğunluğu da bu sevinci yaşıyordu, fakat bu sevinç yaşanırken, halkımızın tarihi açısından öyle tarihi bir anlamı olan bu kuruluşun gerektirdiği formasyondan uzaktık. Ve fazlaca bilincinde de değildik. Bize hangi görevlerin düştüğünü, bizi nelerin beklediğini ve bunlara hangi oranda hazır olup olmadığımızı fazla görmeme durumumuz vardı. Aynı dönemde yine bu kuruluşun amacını bilen, getirdiği sorumluluğu duyan, görevlerine sahiplik yapan arkadaşlar da vardır. Bunların sayısı azdır. Ancak esasen, bunların bu kuruluştan sevinç duymaları ve Parti Önderliğine destek sunmaları, kendilerini tüm güçleriyle bu kuruluşa adamaları sözkonusudur. Bizimki sadece, Partinin kurulmasından dolayı bir sevinç, bir coşkudur, bunun verdiği bir hazdır, çalışmalara bununla daha şevkli bir atılmadır.

"... Bu arkadaşlar, bugün Parti tarihimizde, halkımızın tarihinde yerlerini alan önder yoldaşlardan Haki, Kemal, Mazlum, Hayri ve daha sonra pratik mücadele içerisinde ortaya çıkıp Partinin taktiğini geliştiren Delil DOĞAN, Cuma TAK, Salih KANDAL gibi, o dönemdeki şehit yoldaşlardır..."

Serxwebûn: *Gerek Partinin kuruluş günlerinde, gerekse de öncesinde olsun en azından büyük bir amaç uğruna yola çıktığınızı, özellikle Kürdistan gibi bir alanda bu amacın nice güçleri sarsacağını ve proletarya-dışı birçok sınıf ve tabakayı karşınızda göreceğinizi bilmiş olmanız gerekirdi. Daha bu dönemde Partiye karşı yoğun saldırılar görülmektedir. Bu saldırılara karşı tedbir alınıyor muydu, yoksa amatörce bir gidiş mi vardı?*

Cemil Bayık: Fazla bir tedbir almıyorduk. Hele hele güvenliğimizi kişi olarak sağlama diye bir sorunumuz da yoktur. Kaldı ki, devrimciler açısından sorun, kişilerin kendilerini korumaları değil; Hareketi koruma, güvenlik altına alma sorunu vardır. Hareketi güvenlik altına aldıkları oranda kişiler de korunmuş olur. Bu anlayışla hareket ettiğimiz halde, pratikte bunun gereklerini pek yerine getirmiyorduk. Esas olarak Hareketin güvenliğini koruyan ve bunun pratik tedbirlerini geliştiren, Parti Önderliğidir. Veya çok sayıda arkadaş değil, çalışmalarına bu tarzda destek olan arkadaşların böyle bir sorumluluk duyup pratikte gereklerini yerine getirmeleri sözkonusudur.

Serxwebûn: *Bu arkadaşlar hangileridir?*

Cemil Bayık: Bu arkadaşlar, bugün Parti tarihimizde, halkımızın tarihinde yerlerini alan önder yoldaşlardan Haki, Kemal, Mazlum, Hayri ve daha sonra pratik mücadele içerisinde ortaya çıkıp Partinin taktiğini geliştiren Delil DOGAN, Cuma TAK, Salih KANDAL gibi, o dönemdeki şehit yoldaşlardır.

Serxwebûn: *Haki yoldaşın katledilmesiyle düşman neyi amaçlamıştır?*

Cemil Bayık: Haki arkadaşın katledilmesi, sadece önder düzeydeki bir akadaşın katledilmesi tarzında anlaşılmamalıdır. Şuphesiz böyle bir yanı da vardır, yani önder düzeyinde katledilen bir yoldaşın mücadele açısından büyük bir kayıp olduğu, son derece açık olan bir gerçekliktir. Fakat Haki arkadaşın katledilmesi sadece böyle yorumlanamaz. Hakı arkadaşın şahsında geliştirilen katliam, grubun tümden imha edilmek istenmesi olayıdır. Bunu, Tuzluçayır'da tüm grup üyelerini toplan imha etmenin planlanıp hayata geçirilmek istenmesi izler. Bu, Parti Önderliğinin aldığı tedbirlerle bertaraf edilir, imha planı gerçekleşmez. Ve gerçekleşmediği içindir ki, 8 Haziran'da Parti Önderliğine suikast düzenlenmek istenir, ama bu suikast başarısız olur.

Serxwebûn: *8 Haziran '77 mi?*

Cemil Bayık: '77. Ve Hakı yoldaşın katledilmesine Parti Önderliği, Parti programını çıkarmakla cevap verir.

Serxwebûn: *Partinin kurulması hazırlıkları ve çabalarından Haki yoldaşın da haberi var mıydı?*

Cemil Bayık: Bu çabalarda Haki yoldaş, Parti Önderliğine en yakın olan bir arkadaştı. O'nun yardımcılık görevi vardı.

Serxwebûn: *Partiye isim kim tarafından, nasıl verildi? Niye PKK ismi de, başkası değil?*

"...Elbetteki birçok ad üzerinde durulmuştur, fakat sonuçta PKK'de karar kılınmıştır. Bu adı Parti Önderliği uygun görmüştür. Çeşitli arkadaşlar, çeşitli adlar üzerinde duruyordu. Parti Önderliği de üzerinde duruyordu. Ama sonuçta, Parti Önderliğinin bu adı önermesi ve tüm arkadaşların bunu kabul etmesi durumu sözkonusudur..."

Cemil Bayık: Elbetteki birçok ad üzerinde durulmuştur, fakat sonuçta PKK'de karar kılınmıştır. Bu adı Parti Önderliği uygun görmüştür. Çeşitli arkadaşlar, çeşitli adlar üzerinde duruyordu. Parti Önderliği de üzerinde duruyordu. Ama sonuçta, Parti Önderliğinin bu adı önermesi ve tüm arkadaşların bunu kabul etmesi durumu sözkonusudur.

Serxwebûn: *Partinin, 1. Kongre'de kurulması karar altına alındıktan sonra yapılması gereken ilanının geciktirildiğini görmekteyiz. Bu geciktirmeye yolaçan engeller nelerdir?*

Cemil Bayık: Partinin ilanına hemen geçilmeyişin nedeni; her şeyden önce, ilk kez yaşanıyor olan bir örgütsel kuruluşta belli adımlar atmadan, inşa çabalarına girişmeden hemen ilanına geçmek, doğru olmazdı. Çünkü bir parti ilanı öyle basit bir olay değildi. Yine ilk kez Kürdistan tarihinde böyle bir olay yaşanacak, dolayısıyla bunun siya-

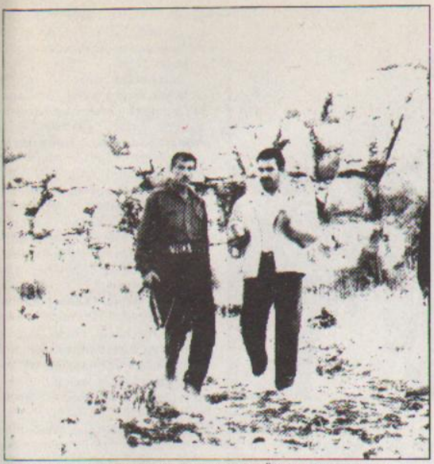

Cemil BAYIK yoldaş, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla birlikte

sal sonuçları olacaktı. Bu nedenle, ancak çok temkinli, dikkatli bir kuruluş çalışmasıyla ilanına varmak gerekiyordu. İlanla birlikte düşman hemen saldıracaktı. Daha örgütü inşa etmeden, bunun başlangıç adımlarını atmadan ilan etmekle düşmanın saldırılarına yolaçmak ve bunu da göğüsleyememek gibi bir durum sözkonusuydu. Bu açıdan hemen Kuruluş Kongresi'yle ilan etmekten ziyade, Kongre ardından belli bir kuruluş çalışmasına girmek, kısa sürede böylesi adımlar attıktan sonra bunu güçlü bir eylemle kamuoyuna ilan etmek gerekiyordu ki, o günkü koşullarda doğrusu da buydu. Çünkü Hareketimizin genel bir özelliği vardır. Her çıkışı, her dönemi başlatmayı güçlü eylemlerle yapmıştır. Kürdistan tarihinde Kürdistan halkı adına bir partinin ilan edilmesi güçlü bir eylemi gerektirirdi. Bu açıdan hemen ilan etmek doğru değildi.

Serxwebûn: *İlanı erteleme fikri, toplantıya gelmeden önce mi vardı, yoksa bir toplantı kararı olarak mı gündeme geldi?*

Cemil Bayık: Bu, toplantı kararıdır. Bizim için, örgütün hemen adını ilan etmekten ziyade, ilan edeceğimiz örgütü örgütleme, geliştirme önemliydi. Toplantı öncesinde de hemen ilan edilmesine yönelik bir çaba yoktur.

Serxwebûn: *Gerek PKK mücadelesi içerisindeki deneyimden ve gerekse Kürdistan'ın siyasal gelişmesinin bir özelliği olarak ortaya çıktığı kadarıyla, Partiye karşı çıkmalar direkt olarak bir hizip vb. oluşturma tarzında değil, ancak birtakım komplo, provokasyon, düşmanla gizli ittifak veya Partinin gelişimini engelleme tarzında olagelmektedir. Bu durum, sözkonusu Kuruluş Toplantısı'nda kendisini nasıl göstermiştir? Toplantıda bu yönlü çabalar görüldü mü?*

Cemil Bayık: Toplantı, zaten Parti Önderliğinin sorumluluğunda geçiyordu. Toplantı boyunca konuşan, toplantıya damgasını vuran kendileriydi; delegelerin hemen hemen hepsinin daha çok dinleme, anlama gibi bir durumları vardı. Bu açıdan o durumda olanların kendilerini gizlemeleri sözkonusudur. Yine de birkaç unsurun engelleme girişimleri varsa da öyle etkili olamamışlardır.

Serxwebûn: *Bunlar kimlerdir? İçlerinden hatırladığınız kimse var mı?*

Cemil Bayık: Bunlardan biri bugün önemli oranda yapısı ortada olan Şahin Dönmez'in, diyelim açıktan karşı çıkma biçiminde değil de, daha çok merkezi konumda olan delege arkadaşların fazla sahiplik edememesinden yararlanarak, gördüğü boşluktan yararlanarak, öne çıkmak istemesi durumu vardır ki, daha sonra bunun örgüte yaşattığı zararlar bilinmektedir.

Serxwebûn: *O zaman bu unsurun bu tavrını herhangi bir nedene bağladınız mı, yoksa sıradan bir kariyerist çıkış olarak mı değerlendirdiniz?*

Cemil Bayık: Biz, pek fazla görüp anlam vermedik. Hatta 'işte, göreve talip oluyor' diye olumlu bile değerlendirdik. Yalnız bazı arkadaşlar bundan rahatsızlık duysa bile esasta durumunu kavrama biçiminde değildir. Onun esas durumunu kavrayan, Parti Önderliğidir.

Serxwebûn: *Şimdi söz, Şahin Dönmez'den açılmışken, biraz ondan bahsetmek istiyoruz; çünkü gerek Parti, gerekse Kürdistan tarihi için Şahin ihaneti İdris-i Bitlisi'nin kendi döneminde oynadığı rolün bu kez parti aşaması döneminde oynaması niteliğindedir. Bu unsurun ihanet ettiği ortaya çıktığında sizde herhangi bir şaşırma oldu mu veya "zaten bekliyordum" türünden bir düşünceye mi kapıldınız?*

"...Siverek'in seçilmesinin birçok nedeni vardır. Çünkü Hilvan'da feodal-eşkıya çetelerine karşı bir mücadele verilmiş, bu konuda da önemli başarılar sağlanmıştı. Hem bunların korunması, hem de daha da genişletilip taşırılması gerekiyordu. Bu, ancak Siverek'te mücadeleyi geliştirmekle mümkün olabilirdi ve nitekim oraya taşırıldı. Yine bu mücadelenin oraya taşırılmasındaki diğer bir neden, orada Bucak feodal-eşkıya çetesinin varolması ve bunun halkımıza karşı suç işlemesidir. Halka karşı büyük işkence ve baskılar yapmaktadır. Buna karşı mücadelenin zorunluluğu vardır. Bir de bu nedenle Siverek seçilmiştir..."

Cemil Bayık: Öyle bir şaşkınlık yaratmadı, çünkü daha yakalanmazdan kısa bir süre öncesinde Şahin'in o kariyerist duygularını tatmin etmek için içine girdiği bazı davranışlar vardır. Bu davranışlarından birçok arkadaş rahatsızlık duyuyordu. Yakalandığında ihanet edişini fazla yadırgamadık. Yani bizde bir şok etkisi yaratmadı.

Serxwebûn: *Partimiz açısından bunun zararlarının önemi nedir?*

Cemil Bayık: Şahin, yakalandığı sırada bildiği tüm kadroları ve daha yeni oluşturulan örgütlenmeleri düşmana vermekle, önemli bir zarara neden olmuştur. Yine, Parti hakkında o bilgileri, tüm sırları düşmana teslim etmiş; böylece sömürgeci düşmanın Partimiz hakkında o güne dek yok sayılacak derecedeki sınırlı bilgisi aşılıp ilk kez gerçek bir bilgilenmeye sahip olunmuştur. Bunların sonucu olarak birçok örgüt militanının yakalanması, çoğunun aranır duruma gelmesi, ve bununla da sınırlı kalınmayıp, cezaevinde de Partiyi tümden tasfiye etmek için olanca çabasını harcadığı büyük bir ihanettir. Daha yakalandığında her şeyi kendisiyle bitirmek istemesinden ötürü, ihaneti sürekli kılmış ve kendisi bitip tükendikçe örgütü de bitirip tüketmek istemiş, buna çalışmıştır.

Serxwebûn: *Bunun cezaevinde idareyle birlik olup birçok yurtsever ve kadroya işkence yaptırıp, itirafa zorladığı bilinmektedir. İhaneti bu denli yaşayan, benliğinde somutlaştıran ve 12 Eylül kişiliğiyle birleşen bir unsur olarak, aynı karakterdeki Esat Oktay'ın Partimiz tarafından cezalandırılması da gözönüne getirildiğinde, bu ve buna benzer unsurlar hakkında ne diyorsunuz?*

Cemil Bayık: Aslında bunlar PKK'ye bu ihaneti yapmakla zaten ölmüşlerdir. Kürdistan'da yurtseverlik, insanlık, hatta her şey PKK ile ayağa kaldırılan ve gerçekleştirilen bir olaydır. PKK'den kopmak demek, insanlıktan kopmak demektir. PKK'den kopan birinin zaten kendini öldürmesi, insanlıktan çıkması sözkonusudur. Gerçek budur. Fakat halkımızın tarihi de dikkate alınırsa, bu tip hainlerin daima nefretle karşılandığı ve imhalarının da halk tarafından esas alındığı gerçeği görülür ki, Partimizin de halkımızın bu isteminden kaynaklanan böyle bir geleneği vardır. İhaneti hiçbir zaman ne halkımız, ne Partimiz affetmiştir ve etmeyecektir. Bunların siyasal, örgütsel, ya da fiziksel düzeyde halkımıza, mücadelemize, Partimize ve yoldaşlarımıza verdiği zarar tartışılmaz olduğundan, bunlar, her ne kadar siyasi açıdan ölmüşlerse de fiziki açıdan da imha edilmeleri halkımızın, Partimizin ve şehit yoldaşlarımızın bir istemi, bizler için mutlaka yerine getirilmesi gereken bir borçtur.

Serxwebûn: *Partimizin 1. Kongresi gerçekleştirildi. Birtakım kararlar alındı. Belli sonuçlar elde edilerek yeniden halka gidildi. Bu halka gidişte önünüzdeki hedefler nelerdi ve nasıl bir duygu içindeydiniz? Grup aşamasından Partileşmeye geçiş sizde ne gibi duygular uyandırıyordu?*

Cemil Bayık: Duygu düzeyinde, şüphesiz çok etkilenme vardı. Her şeyden önce bir Parti adına çalışmamızın verdiği bir şevk vardı. Tabii ki, grup döneminin istedikleriyle bu dönemin istedikleri farklı çalışmalardır, farklı görevlerdir. Bu, kitleler açısından da böyledir.

"...Zira bu çatışmalarda Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilmesi ile artık Hilvan'da bu çeteye karşı mücadelenin geliştirilme zorunluğu vardı. Eğer bu geliştirilmezse, bu çetenin hem halk üzerindeki baskısı yoğunlaşacak, hem de genelde Kürdistan'da MHP'nin, faşist-ajan odak ve kurumların Hareketimize saldırıları yoğunlaşacaktı. Nitekim bu süreçte bunlar yoğunlaşmış olup Hilvan bunun en uç noktasıdır. Düşmanın bu taktiğinin Hilvan'da boşa çıkarılması gerekiyordu. Işte bundan dolayı Hilvan seçilmiştir..."

Çünkü kitleler ilk kez kendi çıkarlarını temsil eden, bunun için kurulan, mücadele veren bir adın ilanını duymaktadır. Bu, kitlelerde yankısını hemen bulmuştur. Kitleler, hareketin ciddiyetini esas olarak bu dönemde duymuş, mücadeleye daha da katılma gereği duymuş ve pratikte de ayağa kalkarak her türlü desteği sunmuştur. Bu dönemde kadroların, kitlelerin beklentilerine cevap vermesi gerekiyorken, buna yeterince cevap verilmemesi sözkonusudur.

Serxwebûn: *Yani Parti kuruluşunun ilanından önce, halk arasında Parti olunacağına dair bir propaganda yapılmış mıdır, yoksa bu, sadece kadrolar düzeyinde mi yapılmaktaydı?*

Cemil Bayık: Kitleler düzeyinde öyle bir propaganda sözkonusu değildir. Hatta kitleler, hareketin öyle bir düzeye ulaşacağına dair de fazla bir beklenti içinde değildir. Bu, daha çok ileri kadrolar arasında tartışılan bir olaydır. Hatta tartışılmasına rağmen, birçok kadronun hareketin bu düzeye vardırılabileceğine dair inançları zayıftır.

Serxwebûn: *Partinin kuruluş ilanı için Siverek eyleminin seçilmesinin nedeni nedir, yani niçin Siverek de başka bir yer değil?*

Cemil Bayık: Siverek'in seçilmesinin birçok nedeni vardır. Çünkü Hilvan'da feodal-eşkıya çetelerine karşı bir mücadele verilmiş, bu konuda da önemli başarılar sağlanmıştı. Hem bunların korunması, hem de daha da genişletilip taşırılması gerekiyordu. Bu, ancak Siverek'te mücadeleyi geliştirmekle mümkün olabilirdi ve nitekim oraya taşırıldı. Yine bu mücadelenin oraya taşırılmasındaki diğer bir neden, orada Bucak feodal-eşkıya çetesinin varolması ve bunun halkımıza karşı suç işlemesidir. Halka karşı büyük işkence ve baskılar yapmaktadır. Buna karşı mücadelenin zorunluluğu vardır. Bir de bu nedenle Siverek seçilmiştir. Partinin böylesi bir eylemle duyurulmasının nedeni, Hareketin anti-feodal, yerel gericiliğe karşı olan özelliğinden kaynaklanır. Kürdistan'ın o günkü koşullarında M. Celal Bucak'ın en feodal güçlerden birisi olma gerçeği vardır. Halkımızın buna karşı mücadele etme istemine Partimizin cevap vermesi durumu vardır. Partimizin, ulusal kurtuluşu geliştirirken, devrimin demokratik yanını beraberinde geliştirme sorunundan dolayı Siverek bizim açımızdan önemli bir alandır. Bir proletarya partisinin ilanı için isabetli bir hedeftir. Siverek'in seçilmesinin diğer bir nedeni de, mücadeleyi orada belli bir düzeye getirmekle Kürdistan'da gerilla mücadelesine ulaşmak amacı sözkonusudur.

Serxwebûn: *Feodallere karşı geliştirilen ilk eylemlerin Hilvan-Siverek zincirini takip etmesi, Partimizin gelişiminin doğal bir sonucu mudur, yoksa orası özellikle mi seçilmiştir?*

Cemil Bayık: Hilvan'da Halil ÇAVGUN yoldaşın önderlik ettiği çalışmalarımızın önünde Süleymanlar denen bir feodal-çete engeli sözkonusudur.

Serxwebûn: *Ama diğer bölgelerde de feodal çeteler vardır. Örneğin bir Batman'da, bir Adıyaman'da...*

Cemil Bayık: Şüphesiz oralarda vardır. Fakat bu çetelerin bir özelliği de vardır: MHP kökenlidir. MHP içerisinde örgütlenmiş faşist bir niteliği vardır. Bu dönemde Kürdistan'da MHP örgütlenmesinin resmi devlet politikası olarak geliştirildiği bilinmektedir. Bu da Hilvan'da güçlüdür. Varolan çalışmalarımızın bunu hedeflemesi sözkonusudur. Çünkü o dönemde önümüze koyduğumuz, ajan-faşist kişi ve kurumlara karşı mücadeleyi yoğunlaştırma hedefimiz orada bir çatışmayı gündeme getirir ki bu, mücadelemizin doğal gelişiminin sonucudur. Zira bu çatışmalarda Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilmesi ile artık Hilvan'da bu çeteye karşı mücadelenin geliştirilme zorunluğu vardı. Eğer bu geliştirilmezse, bu çetenin hem halk üzerindeki baskısı yoğunlaşacak, hem de genelde Kürdistan'da MHP'nin, faşist-ajan odak ve kurumların Hareketimize saldırıları yoğunlaşacaktı. Nitekim bu süreçte bunlar yoğunlaşmış olup Hilvan bunun en uç noktasıdır. Düşmanın bu taktiğinin Hilvan'da boşa çıkarılması gerekiyordu. İşte bundan dolayı Hilvan seçilmiştir. Bilindiği gibi sonradan, Hilvan'da kazanılan deneyimler ön hazırlık çalışmaları yapılmakta olan Siverek'e taşırılmış; bu deneyimlerin sonuçları temelinde Partinin ilan eylemi ve sonraki eylemlilik geliştirilmiştir.

Serxwebûn: *Bundan sonraki gelişmeler Partileşme süreci olduğundan, öyle uzun uzun ele almayacağız ancak kimi ajan-provokatör, kimi küçük-burjuva, kimi de ilkel-milliyetçi olan bazı kişi ve güçlerin Partiye yönelik yoğun saldırısı, ardından 12 Eylül faşist cuntasının gelişi ve Partimizin taktiksel bir geri çekilmeyle yurt dışına güç aktarması, oradan gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra şanlı 15 Ağustos eylemiyle halk savaşı atılımını yapması, sonra cepheleşme ve '86'daki tarihi 3. Kongre'de ordulaşma kararının alınarak Kongre sonuçlarıyla birlikte ülkeye aktarılması, ardından TC'nin özel savaş ve özel kolordu dayatmaları ve nihayet son '88 provokasyonu bize PKK'nin her aşamasının beraberinde birtakım karşı saldırı ve tasfiyeleri getirdiğini göstermiştir. Bu, PKK'nin hangi özelliğinden kaynaklanmaktadır?*

Cemil Bayık: Bu, PKK'nin proleter, direnişçi ve demokrasiyi işletme özelliğinden kaynaklanmaktadır.

Serxwebûn: *Biz, PKK'yi aynı zamanda bir "yurttan kaçışı engelleme hareketi" olarak da değerlendiriyoruz. Bu açıdan Kürdistan halkının sömürgecilik tarafından dışarıya akıtılması önüne PKK bir bent olarak dikilmiştir. PKK'nin bu yurt-*

www.arsivakurd.org

tan kaçışın önüne bir bent gibi dikilmesi elbette sadece yurt dışına gidenler için değil, yurt içinde olup da yurttan kaçanlar, yurt gerçekliğinden uzaklaşanlar için de sözkonusudur. Bu anlamda PKK'nin yeni bir yurtseverlik geliştirdiği, özellikle sömürgecilik tarafından katledilmiş olan yurtseverliği yeniden Kürdistan ile beraber dirilttiği gerçeği var. Bu yurtseverlik sizin üzerinizde nasıl etkilemeler yaratmıştır? PKK'li olmadan önce kendinizi ne kadar yurtsever hissediyordunuz, PKK size ne kadar yurtseverlik kazandırmıştır? Bunu Kürdistan halkında nasıl somutlaştırabilirsiniz?

Cemil Bayık: Kürdistan'da yurtseverlik, demokratlık, devrimcilik, direnişçilik esas olarak PKK Hareketiyle başlatılan bir olaydır. Durumu kendi açımdan belirtmek istersem; daha öncesinde Kürt ve

"...Önderimiz Abdullah yoldaşla tanıştıktan sonra Kürt ve Kürdistan gerçekliğini öğrenmeye başlamış ve kendi gerçekliğimi de böylece bilince çıkarmışımdır. Bunun öncesinde bu gerçeklikten uzak yaşama sözkonusudur. Yine kendi açımdan şunu belirtmek isterim; bırakalım benim devrimciliğim, yurtseverliğim, insanlığım bile PKK'yle başlayan bir olaydır. Çünkü Kürdistan'da insanlık ancak PKK'nin ortaya çıkışıyla ortaya çıkan bir gerçekliktir. Bunun benim üzerimdeki etkisi, her şeyden önce insan olmak ve daha sonra devrimci olma, yurtsever olma biçiminde gelişir..."

Kürdistan gerçekliğini bilmeme durumum sözkonusudur; ancak bugünkü Önderimiz Abdullah yoldaşla tanıştıktan sonra Kürt ve Kürdistan gerçekliğini öğrenmeye başlamış ve kendi gerçekliğimi de böylece bilince çıkarmışımdır. Bunun öncesinde bu gerçeklikten uzak yaşama sözkonusudur. Yine kendi açımdan şunu belirtmek isterim; bırakalım benim devrimciliğim, yurtseverliğim, insanlığım bile PKK'yle başlayan bir olaydır. Çünkü Kürdistan'da insanlık ancak PKK'nin ortaya çıkışıyla ortaya çıkan bir gerçekliktir. Bunun benim üzerimdeki etkisi, her şeyden önce insan olmak ve daha sonra devrimci olma, yurtsever olma biçiminde gelişir. Yine halkımız açısında da bu böyledir. Kürdistan'da PKK Hareketinden önce kapkaranlık bir ortam yaşanmakta olup Kürtlük ve Kürdistan adına hiçbir şey bırakılmamıştır, insanlarından dağlarına dek her şey önemli oranda Türkleştirilmiş, Kürdistan halkı adeta hayvanlığın eşiğine kadar düşürülmek istenmiştir. Ve bütün bunlar da çok doğalmış gibi karşılanır kılınmıştır. İşte PKK, bütün bunlara son veren bir olaydır. Kürdistan halkını yeniden dirilten, insanlık tarihine kazandıran, kendi gerçekliğine kavuşturan bir olaydır. Bu sadece siyasal değil, pratik anlamları da öyledir. Bugün yaşanan gelişmelerden bunu görmek mümkündür.

Serxwebûn: *Gerek düşmanın, gerekse provokatif-komplocu güçlerin Partimize karşı saldırılarında yönelinen noktanın Parti Önderliği olduğu görülmektedir. Bu anlamda Parti Önderliğinin varlığının PKK ve Kürdistan halkı açısından anlam ve önemini dile getirir misiniz?*

Cemil Bayık: Parti Önderliğimizin hem Partimiz için, hem halkımız için gerek ulusal, gerekse sınıfsal açıdan konumu bilinmektedir. Eğer bugün Parti Önderliğine karşı saldırılar bu denli yoğun bir şekilde geliştiriliyorsa, bunun nedeni elbette ki, Parti Önderliğinin hem ulusal, hem sınıfsal gelişmelerde etkisinin çok belirgin olmasıdır. Halkımızın geçmişi gözönüne getirilirse, tarih açısından, önderlik açısından yaşanan son derece olumsuz bir taployla karşılaşılır. Buna "Dur!" diyen, ilk komünist, ilk lider olup, aynı zamanda bu tarihi ayakları üzerine oturtması ve bu temelde Kürdistan halkını ayağa kaldırması ve tarih sahnesine sokması gerçeği vardır. Halkımız açısından önemi burdan gelmektedir. Partimizi daha ilk günden, bugüne kadar getiren, bütün bu gelişmeleri Partimiz ve halkımız açısından ortaya çıkaran, yaşatan, buna gerçek anlamda sahiplik yapan, Parti Önderliğidir. Her kritik dönemin aşılmasında belirleyici rol oynamıştır. Elbetteki bu açıdan düşmanın, her türlü tasfiyeci ve provokatörlerin hedefi haline gelmiştir.

Serxwebûn: *Ülkemizin pratik savaşını bizzat yürüten bir yoldaş olarak, Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümünün yaşandığı bugünlerde halk savaşımızın geldiği aşamayı hem Kürdistan halkı, hem de düşman açısından değerlendirir misiniz?*

Cemil Bayık: Halk savaşımızın geldiği düzeyi, düşmanın resmi ağızlarından dahi görmek, anlamak mümkün. Halk savaşımız yaygın gerilla aşamasına ulaşmıştır. Bugüne kadar düşmanın birçok taktiği işlemez kılınmıştır. Düşmanın en son, özel savaşı gündeme soktuğu bilinmektedir. Özel savaşın gündeme geldiği yerlerde halk savaşının ileri boyutlara vardığı sonucu görülür. Eğer mücadelemiz yaygın gerilla aşamasına ulaşmamış olsaydı, düşman hiçbir zaman gündeme özel savaşı sokmayacaktı. Çünkü gerilla savaşının geliştiği ülkelerde buna karşı geliştirilen savaş biçimi özel savaştır; ulusal kurtuluş savaşımızın geldiği düzeyi en açık bir biçimde gözler önüne sermektedir. Yine, düşmanın resmi çevrelerinin son açıklamaları vardır. Bu bile mücadelemizin düzeyini kavramak için yeterlidir. Bugüne kadar her türlü özel savaş yöntemini geliştiren Türk sömürgeciliği, bunlarla mücadelenin önünü alamamıştır.

En son, bunun bir biçimi olarak, bölgesel-yaygın yerel savunma birliklerini örgütlemeye girmiştir. Bu, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin giderek kitle tabanına işlenip yaygınlık kazandığını gösterir. Çünkü bir ülkede, ulusal kurtuluş hareketinde savaşın yaygın gerilla aşamasına vardığı yerde karşı taktik, yaygın savunma birlikleridir.

Serxwebûn: *Partimizin ışıklı yolunda Kürdistan'ı adım adım gezerken geçmiş Parti yıldönümlerini hangi yörelerimizde yaşadınız ve kutladınız?*

Cemil Bayık: Partinin '79'da Siverek eylemiyle birlikte başlatılan Kuruluş ilanında aynı alandaydım. Celal Bucak'a karşı yapılan eylemin gerçekleştirilmesi çalışmaları içerisinde kutlamayı yaşadık. '80'-de Diyarbakır'da bir toplantıyla, '81, '82've '83'teyse bu alanda örgütün yeniden inşası ve ülkeye güç aktarımı çalışmaları içerisinde kutlamalarda bulundum. '84'te Güney Kürdistan'da kutlamaya katıldım. '85'te Doğu Kürdistan'da bir toplantıyla kutladık. '86 ve '87 yıllarında ülkede bulunuyordum; Şemdinli'de hudut boyunda ve Uludere'de birer toplantıyla kutlamaları gerçekleştirdik. '88'de de buradaki kutlamaların daha hazırlık aşamasında yoğun coşkusunu arkadaşlarla birlikte yaşamaktayım.

Serxwebûn: *10 yılı geride bırakır, 11. yıla girerken ne hissediyorsunuz?*

Cemil Bayık: Bir Partinin içerisinde 10 yıl bulunup, 11. yılında da kuruluş kutlamalarına ulaşmak, her devrimciye nasip olan bir olay değildir. Bilindiği gibi, birçok yoldaşımız bu uğurda savaşmış, kan döküp şehit düşmüştür. Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümü kutlamalarında hazır bulunmak her PKK'li için gerçekten bir şanstır. Bu, benim için de böyledir. 10. Kuruluş Yıldönümüne ulaşan biri olarak bundan çıkarılacak birçok tecrübe ve ders olduğunu söylemek isterim. Bütün bunları doğru kavramak, bizleri bekleyen görevleri bilince iyi çıkarmak, bu temelde yoğunlaşıp yerine getirmek, Partiyi, mücadeleyi daha güçlü kılmak ve bunu bir zaferle taçlandırma görevimiz vardır. Bu göreve hazırlanmak zorunludur. İşte bunu gerçekleştirmek için her devrimcinin kendi eksikliklerini, yetmezliklerini görüp mutlaka bunları aşmasının zorunluğu vardır. Çünkü PKK 10. Kuruluş Yıldönümüne birçok gelişmeyi yaşayıp-yaşatarak ulaşmıştır. Bugün 10. Kuruluş Yıldönümünde PKK, belli bir düzeye ulaşmıştır. Bu çok ileri bir düzey olup, her devrimcinin bu düzeye ulaşarak kendisiyle PKK arasındaki mesafeyi tamamlaması, Partiyle doğru bir bütünleşmeyi gerçekleştirmesi önem kazanıyor. Bence 10. Kuruluş Yıldönümü, her PKK'li için bunu başarmanın bir yılı olmalıdır.

Serxwebûn: *Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümü nedeniyle zindanlardaki yoldaşlarımıza nasıl hitap etmek istersiniz?*

Cemil Bayık: Zindandaki yoldaşlarımızın mücadeleye katılımları, Partiye sahiplikleri, Partiyi yaşatmak için verdikleri mücadeleleri saygıya değerdir. Yine, zindan direnişinin Partimiz açısından önemi de Parti Önderliği tarafından açık bir biçimde izah edilmiş olup bu yoldaşlarımıza ne içerde, ne dışarda yalnız olmadıklarını, yürüttükleri mücadeleye, Partiyi daha da güçlendirip silahlı mücadeleyi daha da yoğunlaştırarak bizden beklediklerini yerine getirmek suretiyle cevap vereceğimizi iletmek isteriz. Yine en son olarak Parti Önderliğine ve Partiye karşı geliştirilen provokasyonun faaliyetlerine karşı kendilerinin Partiye ve Parti Önderliğine sahip çıkma doğrultusunda yürüttükleri çabalar ve tüm partililere yaptıkları çağrılar vardır. Bu çağrıları görmemek, gereklerini yerine getirmemek mümkün değildir. Bu yoldaşlar, bu çağrılarına istedikleri tarzda cevap vereceğimizi bilmelidirler; bu çağrılara her PKK'-linin pratikte doğru cevap vereceğinden emin olmalıdırlar. Yine bu mücadelede kendilerinin yalnız bırakılmayacağını bilmeliler. Bizden istedikleri, Partiye, Parti Önderliğine sahip çıkıp mücadeleyi daha çok geliştirmektir. Bu çağrı bizim için bir görevdir. Bu görevi en iyi bir biçimde yerine getireceğimizi söyleyebilirim.

"...Kendi açımdan şunu belirtebilirim: Bugüne kadar nasıl ki, tereddütsüz yürüdüysem, bundan böyle de tereddütsüz yürüyeceğimi, eskisinden çok daha güçlü olduğumu ve yine eskisinden daha çok hizmet edebileceğimi, halkımızın ve Partili yoldaşların beklentilerine pratikte daha doyurucu cevap verebileceğimi, Partiye ve Parti Önderliğine sonuna dek bağlı kalarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde üzerime düşen her görevi layıkıyla yerine getireceğimi belirtirim..."

Serxwebûn: *Yakın bir sürede Botan alanından geldiniz. Orada gerek komutan, gerekse savaşçı yoldaşlarla birlikte Kürdistan'ımızın havasını soluyup serin sularından içtiniz. Sizinle Botan'ı kapsayan bir röportaj yapmayı da hedefliyoruz, ancak şimdi sizden istediğimiz; gerek orda, gerekse Kürdistan'ın diğer dağlarında savaşan yoldaşlara ve Kürdistan halkına —çünkü gerilla ile Kürdistan halkını birbirinden ayırmak mümkün değil— ne söylemek istersiniz?*

Cemil Bayık: Oradaki yoldaşlarımız ve halkımızın her ne kadar esasta mücadele orada yürütülüyorsa da, dışarda da her alanda o mücadeleyi güçlendirmek için yoğun çalışmaların olduğu, dışardaki tüm olanakların buna göre biçimlendirildiğini bilmelerini isteriz. Oradaki mücadeleyi güçlendirmek ve geliştirmek için bize düşen her türlü görevi yaptığımızı ve yapacağımızı, bu konuda bizden istedikleri her türlü çabayı canla başla yerine getirmeye hazır olduğumuzu söylemek isteriz. Partinin ülke içerisinde olduğu gibi, ülke dışında da büyük bir saygınlığının olduğunu, binlerce dostunun varolduğunu, olanaklarının ve saygınlığının giderek daha çok arttığını ve bunun da ordaki mücadele için küçümsenmeyecek olanaklar olduğunu, yine, bilmelerini ister, 11. Kuruluş Yılının zaferden zafere koşma yılı olmasını dileriz.

Serxwebûn: *Serxwebûn okurları adına şimdilik bu kadar soruyla yetinirken, son sözü size bırakıyor; bize bu röportaj için değerli zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ediyor; Partimizin 10. Kuruluş Yılının halkımıza zafer dolu günler getirmesini diliyoruz.*

Cemil Bayık: Serxwebûn gazetesinin dileğini paylaşırken, Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümüne birçok sorununu çözmüş, güçlenmiş ve arınmış olarak girdiğini belirtmek isterim. Mücadelemizin bugün her zamankinden daha fazla gelişme olanakları yaratılmış olup bu anlamda gelecek aydınlıktır, garanti altındadır; halkımız ve tüm yoldaşların bunu böyle görüp böyle bilmelerini isterken; tüm yoldaşları Parti gerçekliğini daha doğru kavramaya, halkımızın ve Partimizin Önderi etrafında daha çok kenetlenmeye, her türlü düşman faaliyetine karşı Parti silahıyla donanarak mücadele etmeye çağırıyoruz.

Yine, dünya ilerici insanlığı PKK'ye güvenebilir. PKK dünya ilerici insanlık tarihine birçok şey katmıştır ve daha da katacaktır; buna güvenebilirler. Bunun için, hem PKK'yi daha iyi tanıma, hem de PKK'nin yürüttüğü mücadeleye daha çok destek sunma görevleri vardır. Bu görevlerini yerine getirmeleri isteğimizdir.

Kendi açımdan şunu belirtebilirim: Bugüne kadar nasıl ki, tereddütsüz yürüdüysem, bundan böyle de tereddütsüz yürüyeceğimi, eskisinden çok daha güçlü olduğumu ve yine eskisinden daha çok hizmet edebileceğimi, halkımızın ve Partili yoldaşların beklentilerine pratikte daha doyurucu cevap verebileceğimi, Partiye ve Parti Önderliğine sonuna dek bağlı kalarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde üzerime düşen her görevi layıkıyla yerine getireceğimi belirtirim. Halkımızın ve Partili yoldaşların bu mutlu gününü yürekten kutlar, saygıyla selamlarken, röportajınız için teşekkür ederim.

22 KASIM 1988

Bilirim Diyarbekir'i
Koyun koyuna yatar orada
Acı ve sevgi
Umut ve onur da...
Zulüm kan olur
İnanç olur
Sevgi olur
Taşar yüreklerden
İşlenir ilmek ilmek
Dokunur...
Dokunur dağ kokulu
sevdanın yangını
Zindan duvarlarına...
Karanlık üzre açar
Diyarbekir'de
Onurun kan gülleri
Paslı karanlığın
cümle ağuları
Aydınlık olup
süzülür yüreklerden
Süzülür...
Alaca şafağında isyanın
Tarih kanla yazılır
Diyarbekir'de...

Siz ki
Sina çölünde Fırat ve Dicle...
Siz ki
Sibirya'da ekvator iklimi...
Siz ki
buzlu kutuplarda sıra sıra
hurma ağacı...
Siz ki
Firavun'un zindanlarında
Ağustos güneşi...
Siz ki
en soylu insan türünde
alyuvarlar...
Siz ki
komaya terkedilmiş
bir halkın
biricik yaşam emaresi...
Siz ki
esaretin hükmettiği bir tarihte
hürriyet nakkaşları...
Siz ki
rezaletin kol gezdiği
bir toplumda
sosyalist geleceksiniz...

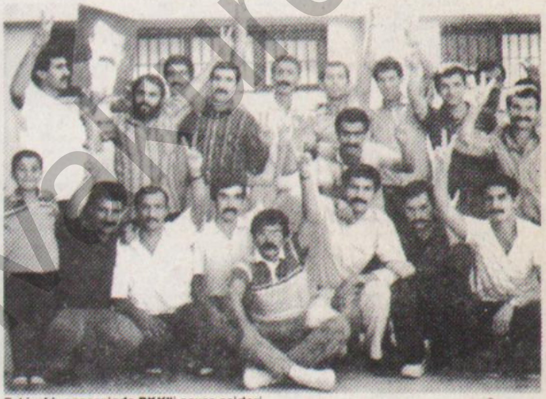

Eskişehir cezaevinde PKK'li savaş esirleri

Diyarbakır cezaevinde PKK'li savaş esirleri

Neylersin bre cellat neylersin
Hiç usanmaz zulüm ceza eylersin
Bizden kemlik, döneklik mi beklersin
Hücrem demir, yürek demir, can demir

Can kurbandır sakınır mı bu halktan
Gün bugündür dayan yürek, can dayan
Kavim kardeş hasret eder sizi civan
Hücrem demir, yürek demir, can demir

Urfa cezaevinde PKK'li savaş esirleri

Diyarbakır cezaevinde PKK'li savaş esirleri

www.arsivakurd.org

Yaşasın Zindan Direnişimiz!

"Azmin, inancın ve iradenin eritemeyeceği hiçbir duvar ve engel yoktur!.." (Mustafa KARASU)

www.arsivakurd.org